O LUME SE PRĂBUȘEȘTE
DOUĂ REGINE SE RIDICĂ

CELE DOUĂ REGINE

TRILOGIA EMPIRIUM • CARTEA 1

CLAIRE LEGRAND

NEMIRA

CELE DOUĂ REGINE

CLAIRE LEGRAND

Traducere din limba engleză de
MĂDĂLINA SÎRGHI

NEMIRA

lustrația și designul copertei: Connie GABBERT

Coperta: Vasile ADNAN, Alexandru CSUKOR

Redactor: Roxana POPESCU

Tehnoredactor print: Stelian BIGAN

Tehnoredactor epub: Corina Rezai

Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

LEGRAND, CLAIRE

Cele două regine / Claire Legrand ; trad. din lb. engleză: Mădălina Sîrghi -

Bucureşti : Nemira Publishing House, 2020

ISBN print: 978-606-43-0703-3

ISBN epub: 978-606-43-0999-0

I. Sîrghi, Mădălina (trad.)

821.111

Claire Legrand

FURYBORN

Copyright © 2018 by Claire Legrand. Originally published in the United States by Sourcebooks Fire, an imprint of

Sourcebooks, Inc.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

© NEMIRA, 2020

Orice reproducere, totală sau parţială,

a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi

fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Pentru Brittany,
prima care a vizitat Celdaria

Un sfârșit și un început

„Unii spun că regina era speriată în ultimele ei momente,
dar îmi place să cred că era furioasă.“
Cuvântul Profetului

Regina s-a oprit din țipat imediat după miezul nopții.

Simon s-a ascuns în dulapul ei, ținându-şi degetele în urechi ca să nu mai audă urletele. A stat ghemuit acolo ore întregi, cu genunchii la piept și capul plecat.

Ore întregi, camera reginei s-a zguduit de țipetele ei.

Acum era liniște. Simon și-a ținut respirația și a numărat secundele, ca atunci când numeri la cât timp după fulger se aude tunetul: Furtuna dispare sau se apropie?

Unu. Doi. Trei.

A ajuns la douăzeci și a îndrăznit să-și lase mâinile în jos.

Un bebeluș plângea în acea liniște. Simon s-a strâmbat și s-a ridicat în picioare, cuprins de un val de ușurare.

Copilul reginei s-a născut în sfârșit. Acum, el și tatăl lui puteau să fugă din oraș fără să se uite înapoi.

Simon s-a împiedicat de hainele reginei și a căzut din dulap în dormitorul ei.

– Tată? a întrebat acesta fără suflare.

Garver Randell, tatăl lui Simon, s-a întors cu fața la el, cu ochii obosiți, dar cu un zâmbet larg pe chip. Iar în spatele lui se afla regina Rielle, cu părul dezordonat și negru lipit de pielea ei palidă,

cu așternuturile și rochia de noapte albă pătate cu roșu. Ținea în brațe un ghemotoc care se agita.

Simon s-a apropiat cu uimire de pat, deși prezența reginei îi provoca o furie arzătoare în piept. Noua prințesă a regatului său era micuță, avea o față roșie, pielea puțin mai închisă decât a mamei sale, ochi căprui, mari și un ghemotoc de păr negru, ud.

Lui Simon i s-a tăiat respirația.

Fetița semăna foarte mult cu răposatul ei tată.

Rielle s-a holbat la copil, apoi s-a uitat uluită în sus, la tatăl lui Simon.

– Am crezut că o voi omorî, a spus regina râzând, în timp ce-şi ștergea fața cu degete tremurânde. Am crezut că o voi face, dar iat-o până la urmă.

Manevra cu stângăcie copilul încercând să-l țină mai bine în brațe. Nu părea nicidecum pricepută.

Era ciudat să o vadă pe regină astfel – mică, în cuibul ei de perne, arătând mai degrabă ca o fată, deși avea douăzeci de ani. Această regină care s-a aliat cu îngerii și care i-a ajutat să omoare mii de oameni. Această regină care și-a omorât soțul.

– Audric ar fi iubit-o, a șoptit Rielle cu fața încrețită.

Pumnii mici ai lui Simon s-au strâns pe lângă corp. Cum îndrăznește să vorbească despre regele Audric, când ea l-a omorât?

El a aflat foarte puține despre noaptea în care capitala a căzut. Regele Audric s-a luptat cu regina Rielle pe veranda lată de la al patrulea nivel al castelului. Sabia regelui radia în lumina soarelui, armura sa cu diamante și oglinzi strălucind mai tare decât stelele.

Dar nici măcar regele Audric Aducătorul de Lumină, cel mai puternic sorsanct din ultimele secole, nu a fost suficient de viguros pentru a o învinge pe regina Rielle.

Regina își sculptase o sabie din aer, o armă orbitoare, făcută din însuși empirium. Rielle și

Audric au luptat cu înverșunare, dar bătălia a fost scurtă.

Iar atunci când Rielle și-a înfipt mâna în pieptul lui Audric pentru a-i scoate inima, în ochii ei nu era decât sete de sânge în timp ce își privea soțul prăbușindu-se în cenușă, la picioarele ei.

Simon nu era un copil violent, dar s-a gândit că, dacă s-ar fi uitat la regină mai mult de o secundă, ar fi lovit-o.

Așa că a murmurat rugăciunea Reginei Soarelui în onoarea lui Audric – *Fie ca lumina reginei să îl ghideze către casă* – şi s-a întors către tatăl său.

Atunci Garver Randell a încremenit și a spus în șoaptă:

– Știe! spuse el, căzând în genunchi.

Simon s-a repezit lângă el.

– Tată, ce este? Ce s-a întâmplat?

Garver l-a strâns la piept, corpul său tremurând.

– Știe, Doamne păzește, el *știe*! a gemut acesta.

Și, când s-a uitat în sus, ochii îi erau încețoșați.

Simon simți cum i se strânge inima. Cunoștea acei ochi și ştia ce însemna asta. Un înger se afla în mintea tatălui său.

Și, după teroarea de pe fața tatălui său, Simon știa că este vorba de Corien.

– Tată, ascultă-mă! Sunt chiar aici!

Simon și-a apucat tatăl de braț.

– Hai să mergem. Putem pleca acum! Te rog, grăbește-te!

Simon a auzit-o pe regină în spatele lui cum cânta încet:

– Astfel se ține un copil. Astfel se omoară un soț.

Râsul ei era plin de lacrimi.

– Știe ce sunt, a scrâșnit Garver.

Spaima crescândă a lui Simon i-a transformat corpul în stană de piatră.

Corien știa că tatăl băiatului era marcat, la fel ca și Simon. Nici înger, nici om, dar având sângele amândurora.

Deodată, însemnele ascunse de pe spatele lui Simon, de sub tunica sa, se simțeau ca niște torțe care-i avertizau pe toți oamenii din orașul cucerit unde se ascundea. De câțiva ani, el și cu tatăl său trăiau în secret în capitala Celdariei, ascunzându-și spatele însemnat și puterea magică interzisă. Erau tămăduitori, onești și muncitori, căutați de oamenii de rând, de slujitorii templului și chiar de familia regală.

Și acum… acum, Corien *știa.*

Simon și-a îmbrâncit tatăl spre ușă.

– Tată, mișcă-te, te implor!

Parcă sugrumat, Garver a rostit:

– Dispari de lângă mine! Te va găsi!

L-a apucat pe Simon de guler și l-a împins la o parte.

Simon s-a lovit cu capul de patul reginei și a căzut la podea, amețit. L-a văzut pe tatăl său cum s-a întors, a râs și apoi și-a pus mâinile în cap. L-a privit cum mormăia nervos cuvinte de neînțeles cu o voce pe jumătate a lui și pe jumătate a lui Corien, apoi cum alerga șchiopătând către ușa balconului.

Apoi, cu un țipăt sugrumat, Garver Randell s-a aruncat din turnul reginei.

Simon s-a ridicat, a apucat perdelele baldachinului, poticnindu-se, și a căzut. Simțind o durere în cap, luptându-se cu senzația de greață, s-a târât pe podea către balcon. Ajuns lângă balustradă, a simțit vântul cum îl loveşte în obraji, dar nu a îndrăznit să se uite în jos. Și-a lipit fața de piatra rece și și-a încolăcit mâinile în jurul a doi stâlpi. Cineva sau ceva scotea un zgomot îngrozitor, ca de înec.

– Simon! a strigat o voce în spatele lui.

Și-a dat seama, atunci, că acel zgomot îngrozitor venea de la el. S-a ridicat în picioare, repezindu-se la regina Rielle.

– Tu ai făcut asta, a rostit el plângând. Ne-ai omorât pe toți! Ești un monstru! Ești malefică!

A încercat să spună mai multe: ea i-a trădat pe toți din Celdaria, din întreaga lume. Trebuia să fie Regina Soarelui, salvatoarea și protectoarea lor. Dar a devenit Regina Sângelui. Ucigașa de regi. Doamna Morții.

Însă lacrimile lui Simon l-au amuțit. Vântul ce cobora pe versant îi provoca fiori. Micul său trup ceda, nu mai putea să respire.

Și-a strâns brațele în jurul său, a închis ochii în timp ce lumea se învârtea cu el. Vedea din nou imaginea tatălui său alergând spre balcon și aruncându-se peste balustradă.

– Tată, a șoptit el. Te rog, întoarce-te!

Regina s-a așezat ușor pe divanul aflat în fața lui, cu bebelușul încă în brațe. Picioarele sale erau desculțe, pline de sânge, iar rochia de noapte umedă de sudoare.

– Ai dreptate să știi, a spus Rielle. Eu am făcut asta.

Simon era fericit că regina nu încerca să își ceară scuze, nimic din ce avea ea de spus nu ar fi îndreptat lucrurile.

– Cred, a continuat Rielle, că el o va omorî.

Simon se smiorcăi și își șterse gura. Dinții îi clănțăneau și nu se putea opri din plâns.

– Ce vrei să spui?

Rielle s-a întors către el, cu buzele uscate și crăpate. Odată, și-a adus Simon aminte, o considera pe regină frumoasă.

– Pe fiica mea, adăugă ea cu o voce goală. Probabil Corien o va omorî. Sau va încerca să o facă.

– Ar trebui mai degrabă să te omoare pe tine! a exclamat Simon.

Rielle a râs auzind asta și a continuat să râdă isteric, iar Simon nu a putut decât să se uite la ea cu furie și teroare, până când și-a adus copila aproape de față, lipindu-și obrazul de al ei. Bebelușul gângurea și ofta.

– Iată cum, a șoptit Rielle, îți ții copilul.

Aceasta a scos un sunet slab, trist.

– Audric ar fi iubit-o.

Apoi, fața reginei s-a contorsionat și lacrimi de durere au început să-i curgă pe obraji. Și-a strâns copilul la piept și s-a ghemuit, parcă sufocându-se.

Piatra tremura sub picioarele lui Simon. Pereții camerei reginei se mișcau spre interior și spre exterior, ca și cum ar fi respirat odată cu ea.

Pielea lui Rielle strălucea, schimbându-se, iar pentru o clipă, Simon a crezut că poate să vadă prin trupul ei până la oase și sânge, ba și chiar și lumina de dincolo de ele. Era învelită în fulgi aurii strălucitori, o ființă luminoasă de scântei și jar.

Apoi lumina a dispărut, iar Rielle era lipsită de strălucire și umană din nou.

Sângele lui Simon clocotea de frică.

– Ce a fost asta?

– Nu va mai dura mult.

Rielle și-a întors privirea sclipitoare către el, iar Simon a tresărit. Pielea din jurul ochilor ei era întunecată și subțire.

– Nu mă mai pot ține laolaltă prea mult timp.

– Vrei să spui… că ești pe moarte?

– Am încercat atât de tare, atât de mult timp.

Apoi a țipat din nou și a înțepenit. Săgeți aprinse de lumină au țâșnit din degetele ei și s-au împrăștiat în noapte, arcuindu-se deasupra orașului. Lumina a lăsat în urma ei dungi arse pe podeaua balconului.

Rielle s-a uitat în sus, cu fața șiroind de transpirație. Lumina se mișca în valuri sclipitoare pe sub pielea ei. Simon nu își putea îndepărta privirea, era în același timp cel mai uimitor și cel mai terifiant lucru pe care îl văzuse vreodată.

– Suferi? a întrebat Simon.

Rielle a râs iar cu o înghițitură de uimire:

– Mereu sufăr.

– Bun, a răspuns Simon simțind o urmă de vinovăție în piept. Da, era un monstru, dar era un

monstru desculț, obosit, ce ținea tandru un copil în brațe.

Regina, îi spunea tatăl lui mereu, de fiecare dată când Simon clocotea cu furie, *a fost odată doar o fată*. *Nu uita asta. Nu uita.*

Apoi Rielle s-a oprit deodată.

– O, Doamne! a șoptit ea. Vine.

Rielle s-a sprijinit de perete pentru a se ridica în picioare, iar fața i s-a schimonosit de durere.

– Nu îl pot lăsa să te găsească. Garver te-a ascuns bine, dar dacă își dă seama că ești aici și ce ești…

Simon și-a atins spatele, de parcă putea să își ascundă însemnele.

– Știi de noi?

Fața lui Rielle a tresărit, fără ca Simon să poată deslușI motivul.

– Un prieten mi-a spus. În caz că… ei, bine, în caz că trebuia să știu.

– Nu înțeleg.

– Și nici nu am timp să îți explic. Ascunde-te cu ea! Stai aici! Eu îl voi distrage.

Și astfel Rielle și-a împins fiica în brațele lui Simon și s-a grăbit să se întoarcă în cameră. Simon s-a holbat la bebeluș. Ochii ei întunecați, serioși, se holbau la fața lui, de parcă era cel mai interesant lucru din lume. Deși îl durea capul și avea un gol teribil în stomac, Simon și-a îngăduit să-i zâmbească.

– Bună, a spus el, atingându-i obrazul. Eu sunt Simon.

– Poftim, ia asta!

Rielle s-a reîntors, ținând în mână un lănțișor cu un pandantiv plat, auriu, cu un cal înaripat aflat în zbor. Pe cal era o femeie cu păr închis la culoare și cu o sabie ridicată în semn de victorie. Raze de soare se răspândeau în spatele ei.

Era o imagine care a luat cu asalt Celdaria în ultimii doi ani, de când Biserica o declarase pe Rielle Regina Soarelui din profeție.

Cât o iubiseră toți odată!

În timp ce regina a pus lanțul în păturica bebelușului ei, Simon a privit-o atent.

– Îți pare rău pentru ce ai făcut?

– Te-ai simți mai bine dacă mi-ar părea?

Simon nu avea niciun răspuns.

Regina a sărutat-o pe frunte pe fiica sa.

– Nu te va avea, a șoptit ea. Nu pe tine, prețioasa mea!

Apoi s-a întors către Simon și, înainte ca acesta să se împotrivească, i-a dat la o parte părul blond ca frasinul și l-a sărutat pe frunte. Pielea îl ardea acolo unde-l atinseră buzele, iar lacrimile i se adunară în ochi. Se simțea ca și cum ar sta pe marginea unei stânci mișcătoare, ca și cum un lucru teribil urma să se întâmple și nu putea să facă nimic în legătură cu asta.

– Du-te la Borsvall, i-a spus Rielle. Găseşte-i pe regele Ilmaire și pe comandorul Ingrid. Arată-le acest lănțișor. Ei vor putea să te ascundă.

Dintr-odată, ușile de la camera lui Rielle se izbiră cu putere de perete.

– Rielle? a strigat Corien.

Rielle l-a mângâiat pe obraz pe Simon și l-a privit în ochi.

– Orice s-ar întâmpla, nu îl lăsa să te vadă.

Când a dat să plece, Simon a luat-o pe Rielle de mână. Fără ea, ar fi singur cu acest copil, și deodată nu-și dori nimic altceva decât să își ascundă fața în brațele lui Rielle. Monstru sau nu, ea era părinte acum, iar acesta era lucrul la care el tânjea cel mai mult.

– Te rog nu pleca, a șoptit el.

Ea i-a zâmbit.

– Ești puternic, Simon. Știu că poți face asta.

Apoi s-a grăbit să se întoarcă înăuntru și l-a întâlnit pe Corien în mijlocul dormitorului ei.

– Unde este? a întrebat Corien pe un ton grav și amenințător.

Simon s-a întors repede, trăgând cu ochiul de după perdelele balconului. Inima lui a tresărit de frică când l-a zărit pe liderul îngerilor – un bărbat superb, palid și cizelat, cu părul negru, strălucitor, și buze pline de cruzime.

– Ea, l-a corectat Rielle. Am o fiică.

Privirea lui Corien era la fel de ucigătoare.

– Și unde este ea?

– Am trimis-o undeva departe. Cu cineva atât de puternic, încât nu o vei găsi niciodată.

Simon îşi simți inima ușoară. Urma să vină cineva să îi salveze?

Corien era amuzat.

– Ah, da? Și cine ar putea fi acel cineva?

– Poți încerca să afli adevărul, a spus Rielle, dar vei descoperi în curând că nu mai ești bine-venit înlăuntrul meu.

Cu un mârâit, Corien a lovit-o puternic peste gură. Rielle s-a poticnit, cu buza sângerând, iar privirea lui Simon a întâlnit-o pe a ei. Ochii ei de un auriu arzător erau puternici, triumfători. Pe fața ei obosită se citea o forță pe care nu o mai văzuse niciodată.

Am trimis-o undeva departe. Cu cineva atât de puternic, încât nu o vei găsi niciodată.

Ești puternic, Simon! Poți face asta.

Și deodată Simon a înțeles: nu venea nimeni să îi ajute. *El* era acel cineva puternic. Și salvarea prințesei depindea numai de el.

Trebuia să își folosească magia – magia sa de semi-sânge de Marcat, magia de călătorie care i-a osândit aproape pe toți din specia lui, trimițându-i la sute de mile distanță, către Borsvall, pentru a fi în siguranță.

Rielle s-a întors spre Corien.

– Nu ar trebui să fii atât de furios, i-a spus ea. Faci greșeli. Dacă nu ai fi fost orbit de furie, ai fi stat cu mine, să pui mâna pe ea în momentul în care s-a născut și să îi tai gâtul pe loc.

Corien i-a zâmbit rece.

– Probabil m-ai fi ucis pentru asta.

Regina a ridicat din umeri.

– Poate oricum te ucid acum.

Simon s-a întors, cu inima cât un purice de frică. Cum putea el să facă așa ceva? Avea doar opt ani. A citit, firește, cărțile de călătorie de nenumărate ori, dar nu înțelegea încă tot ce se afla în ele. Și din ce i-a spus tatăl său despre vremurile vechi, înainte, Marcații erau vânați atât de oameni, cât și de îngeri, astfel că majoritatea nu călătoreau până nu deveneau adulți.

– *Poți face asta, Simon*, i-a spus o voce.

O voce feminină, dar nu a reginei. Familiară, dar…

S-a învârtit, căutând în întuneric, însă nu a găsit pe nimeni.

– *Trebuie să o faci*, a repetat vocea. *Tu și copilul, Simon, sunteți singurii care ne pot salva. Repede! Înainte ca el să te descopere. Tatăl tău te-a ascuns bine, dar eu nu te mai pot proteja.*

Un sunet puternic, sfâșietor, a răsunat din dormitorul reginei. Sticla s-a sfărâmat pe podea. Regina plângea, iar Corien murmura ceva plin de ură.

Castelul vuia. Peretele în spatele căruia se ascunsese Simon duduia, ca și cum ceva din adâncul pământului era pe cale să se trezească. O explozie de aer cald a izbucnit în dormitor, făcând bucăți geamurile. Simon s-a lăsat deasupra copilei. Aceasta s-a zvârcolit la pieptul lui cu un țipăt înfundat de furie.

– Taci, te rog! i-a șoptit Simon.

Aerul vibra în jurul lui, balconul mișcându-i-se sub picioare. Sudoarea îi curgea pe spate. O lumină intensă creștea din dormitor, devenind din ce în ce mai strălucitoare.

Și-a închis ochii, încercând să uite vocea ciudată a femeii, concentrându-se. Își căuta în minte cuvintele din cărțile interzise, abandonate acum sub dușumeaua din magazinul tatălui său.

Empiriumul se află în fiecare ființă vie și fiecare ființă vie provine din empirium.

Puterea sa unește nu doar carnea de os, rădăcina de pământ, stelele de cer, dar și drumul de drum, orașul de oraș.

Momentul de moment.

Doar marcații, din câte știa Simon, aveau acest dar măreț. Darul călătoriei. Abilitatea de a traversa distanțe mari într-o clipă și de a păși în timp la fel de ușor cum alții pășesc pe drum.

Simon se gândea adesea cum ar fi să călătorească în vremea de dinainte ca Poarta să fi fost creată – înainte de vechile războaie, atunci când îngerii călcau pe pământ și dragonii întunecau cerurile.

Dar nu se putea gândi la timp, nu atunci. Timpul era o chestie alunecoasă, periculoasă. Trebuia să se gândească la distanță: de la Celdaria la Borsvall.

– Nu, Rielle! a țipat Corien. Nu! Nu face asta.

Simon a privit înăuntru şi a văzut-o pe regina Rielle îngenuncheată, cu fața către cer, încercând din răsputeri să stea dreaptă, în timp ce o carapace strălucitoare de lumină o înconjura. Corien lovea lumina, arzându-și pumnii, dar nu o putea atinge pe regină. Zgâria și țipa, o blestema, o implora.

Dar toate țipetele lui erau în zadar. Corpul lui Rielle se desfășura în fire lungi de lumină, pielea ei desfăcându-se ca cenușa în vânt.

Simon s-a întors și i-a șoptit prințesei:

– Nu îți face griji, nu îți voi da drumul. Te țin bine.

Și-a închis ochii, și-a mușcat buza, ignorând țipetele disperate ale lui Corien și lumina orbitoare a reginei. Și-a concentrat mintea spre nord-est, spre Borsvall. După cum scria în cărțile lui, și-a ghidat respirația de-a lungul fiecărei linii a corpului, al fiecărui mușchi, al fiecărui os.

Acum.

Ochii lui s-au deschis brusc.

Fire răsucite de lumină, subțiri, asemenea fumului, pluteau în aer, în fața lui.

Cu inima palpitând, Simon o ținea pe prințesă aproape cu o mână și o întinse pe cealaltă. Își asculta sângele, căci acesta știa cum să calce, să înghită și să respire. A bâjbâit în noapte pentru firele potrivite pentru *aici* și *acolo*. Undeva în fața lui se afla un drum, ascuns de ochii săi, dar cunoscut, fără îndoială, de către puterea ce îi curgea prin vene, iar, dacă găsea firul potrivit, îl elibera și îl întindea în fața lui asemenea unui covor.

Acolo.

Un singur fir, mai strălucitor decât celelalte, dansa în vârfurile degetelor sale.

Simon nu îndrăznea să se întindă către el. Dacă se mișca prea încet sau prea repede, dacă mintea lui rătăcea, firul putea să îi scape.

În spatele său, regina a țipat la Corien, cu vocea ei groasă plină de furie:

– Nu mai sunt a ta!

Nu exista niciun dubiu. Simon s-a întins către cel mai luminos fir, ghidându-l cu grijă în jurul degetelor sale ca pe un fir de păr strălucitor.

Aşteaptă câteva clipe, spuneau cărțile sale, *pentru a-ți cunoaşte firul. Cu cât eşti mai familiar cu el, cu atât mai probabil te va purta unde îți doreşti să ajungi.*

În timp ce Simon se holba la firul ce îi plutea în palmă, altele s-au întețit și s-au apropiat, trase de către forța concentrării sale.

Deși îi ardeau pielea catifelată a palmelor, el a strâns firele bine, ghidându-le prin aerul rece al nopții. În curând, a format din acestea un cerc nedefinit, dincolo de care se întindea un pasaj către întuneric.

Primul fir, cel mai puternic, s-a strecurat spre pieptul lui Simon și s-a agățat de acesta ca o rădăcină, trăgându-l încet în față.

Simon s-a simțit ciudat, dar i-a spus în gând firului:

– Bună.

Presiunea atingerii sale s-a ușurat.

Simon a văzut forme vagi prin pasajul aflat în continuă mișcare: o cărare șerpuită de piatră neagră, o poartă înaltă și îngustă. Munți cu vârfuri de gheață. Soldați care arătau cu degetul plini de uimire, strigând ceva în dura limbă *borsvallic*.

Fiecare mușchi din corpul tânăr al lui Simon a devenit rigid. Cu fiecare suflare, lumea se stingea. Și totuși înăuntrul său chicotea de râs. Nu își imagina să fi fost vreodată mai fericit. Nu era ușoară această putere, dar era exact ce trebuia, și era a *lui.*

Apoi, în spatele său, regina Rielle a strigat ceva ce Simon nu a putut înțelege. Vocea ei s-a spart.

Țipetele disperate ale lui Corien erau pline de durere.

Simon a înghițit în sec, frica cuprinzându-l precum un roi de insecte.

O liniște uriașă, subită a înghițit orice fel de sunet – plânsetul copilașului, bâzâitul firelor. Lumea s-a cufundat în tăcere.

Simon s-a uitat în urmă în timp ce coloana de lumină ce venea din dormitorul reginei a țâșnit în noapte, făcând cerul alb ca zorii zilei. Simon și-a ascuns fața, plecându-și capul peste copilașul din brațele lui. Mâna lui de călătorie tremura în timp ce lucra. O clipă mai târziu, tăcerea s-a transformat într-o bubuitură ce a zguduit munții și aproape că l-a dărâmat pe Simon din picioare.

Castelul se năruia sub el. Aerul a trosnit mirosind a foc. Unul din munții ce înconjurau capitala s-a prăbușit, urmat de încă unul – și apoi de altul.

Ține-o bine, a spus vocea femeii încă o dată, tare și răspicat. *Să nu îi dai niciodată drumul!*

Firele îi scăpau din strânsoarea minții lui Simon. Simțea cum se întinde între punctul unde îi stăteau

picioarele și cel în care firul îl trăgea de piept.

Du-te, Simon! a strigat vocea femeii. *Acum!*

Simon a pășit spre cercul de lumină ce ducea spre est, în timp ce simți o căldură puternică în călcâie.

Ultimele lucruri pe care le mai ține minte Simon s-au întâmplat încet: un zid strălucitor de foc venea spre el din toate părțile, trosnind precum o mie de furtuni; aerul s-a mișcat în jurul lui în timp ce a pășit prin pasajul firelor, asemenea apei reci ce se scurge pe piele; prințesa țipa în brațele lui.

Priveliștea munților Borsvall a dispărut.

Firul agățat de inima sa schimbându-se, răsucindu-se.

Întuneric.

O ruptură, cu un trosnet asemănător tunetului.

O forță ce l-a lovit, apucându-l de oase şi aruncându-l în față.

Bebelușul i-a fost smuls din brațe, oricât de tare a încercat să-l țină lângă el.

O bucată de material, rupându-i-se în mâini.

Și apoi, nimic.

Capitolul 1 - Rielle

„Comandantul Dardenne a venit la mine în mijlocul nopții, cu fiica lui în brațe. Era plină de sânge. Era sângele mamei ei, după cum a spus acesta. De-abia putea să vorbească. Nu l-am văzut niciodată speriat. Mi-a pus-o pe Rielle în brațe și a spus: «Ajută-ne! Ajut-o! Nu îi lăsa să mi-o ia.»“

Declarația Înaltului Maestru Taliesin Belounnon despre implicarea domnișoarei Rielle Dardenne în masacrul de la cursa din Boon,
29 aprilie, anul 998 al Epocii a Doua

ÎN URMĂ CU DOI ANI

Rielle Dardenne s-a grăbit să intre în cabinetul lui Tal și i-a lăsat mesajul privighetorii pe birou.

– Prințesa Runa a murit, a anunțat ea.

Nu și-ar descrie starea de spirit ca fiind *încântată*, dar relația dintre propriul ei regat, Celdaria, și vecinul din nord-est, Borsvall, era tensionată de atâta timp, încât nu era nimic spectaculos dacă o navă comercială din Celdaria se scufunda aproape de țărmul ținutului Borsvall sau dacă patrulele se încăierau în apropierea graniței. Dar uciderea unei prințese din Borsvall? Asta era o știre, iar Rielle dorea să analizeze fiecare detaliu.

Tal a răsuflat, a pus jos stiloul și și-a trecut mâna murdară de cerneală prin părul său blond, ciufulit. Flacăra aurie, prinsă la reverul hainei lui, sclipea în lumina soarelui.

– Poate, a sugerat Tal cu o privire vagă, între dezaprobare și lipsă de amuzament, ai putea să pari mai puțin încântată de uciderea unei prințese?

Ea s-a tolănit pe scaunul din fața lui.

– Nu sunt fericită de asta sau din alt motiv. Sunt pur și simplu intrigată.

Rielle a tras foaia înapoi de pe birou și a citit încă o dată.

– Deci până la urmă tu crezi că a fost vorba despre un asasinat? Audric asta crede.

– Promite-mi că nu o să faci nimic prostesc azi, Rielle.

– Când am făcut eu vreodată ceva prostesc? a rostit ea cu un zâmbet drăgălaș.

– Gărzile orașului sunt în alertă maximă. Vreau să fii aici, în templu, în caz să se întâmplă ceva! exclamă el.

A luat scrisoarea de la ea, examinându-i conținutul.

– Și cum ai făcut rost de asta? Stai, știu. Audric ți-a dat-o.

– Audric mă ține la curent, a răspuns Rielle răspicat. Este un bun prieten. Ce este așa rău în asta?

Tal nu răspunse, dar nici nu trebuia să o facă.

– Dacă ai ceva să îmi spui, s-a răstit ea, cu bujori în obraji, atunci spune-o! Dacă nu, să începem lecția.

Tal s-a mai uitat puțin la ea, apoi s-a întors și a luat patru cărți uriașe ce stăteau pe un raft, în spatele lui.

– Poftim, a spus el, ignorând expresia de revoltă de pe fața ei. Am marcat câteva pasaje pe care să le citești. Ziua de astăzi este dedicată studiului în liniște. Mai târziu te voi testa, așa că nu te gândi doar să le frunzărești.

Rielle și-a concentrat privirea asupra cărții de deasupra mormanului: *O scurtă istorie a Epocii a Doua, Volumul I – Urmările războaielor angelice.*

– Nu pare chiar scurtă, se strâmbă ea.

– Totul ține de perspectivă, a spus el, întorcându-se la foile de pe biroul lui.

Locul favorit al lui Rielle din biroul lui Tal era scaunul de la geam, care dădea în curtea principală

a templului. Era plin de perne roșii cu margine aurie, iar atunci când se așeza pe el, cu picioarele atârnându-i în soare, aproape uita că dincolo de templu și de oraș se afla o lume vastă. O lume pe care nu avea s-o vadă niciodată.

S-a așezat la fereastră, s-a descălțat, și-a ridicat – fustele din dantelă și și-a rezemat picioarele pe pervaz. Soarele primăvăratic îi încălzea picioarele și în curând se gândea la cum radia Audric în zilele însorite ca aceasta. Cum pielea părea să îi strălucească, implorând să fie atinsă.

Tal și-a dres glasul, distrăgându-i atenția. O cunoștea foarte bine.

Aceasta a deschis *O scurtă istorie*, s-a uitat la scrisul minuscul și și-a imaginat cum arunca pe geam cartea în curtea templului, unde cetățenii se strângeau pentru slujba de dimineață. Se rugau fără îndoială ca toți călăreții pe care au pariat în cursa de astăzi să câștige. Fiecare templu din capitală era plin de astfel de suflete nerăbdătoare, nu doar cel din Cuptorul Focului – templul lui Tal, unde cetățenii o venerau pe Sfânta Marzana, focul-viu –, dar și în Casa Luminii, precum și în Sălașul Umbrelor, Izvorul Sacru, Cușca Vântului, Forja de Fier și Rădăcina Terrei. Rugăciuni șoptite în toate cele șapte temple către cei șapte sfinți și elementele lor.

Rugăciuni irosite, s-a gândit Rielle, plină de entuziasm. *Ceilalți călăreți o să pară niște copii pe ponei în comparație cu mine.*

A răsfoit câteva pagini, mușcându-și buza, până s-a simțit suficient de calmă pentru a vorbi.

– Am auzit că mulți din Borsvall acuză Celdaria de moartea Runei. Nu am face una ca asta, nu-i așa?

Tal mâzgălea ceva pe hârtie.

– Cu siguranță, nu.

– Dar nu contează dacă este adevărat sau nu, nu-i așa? Dacă consilierii regelui Hallvard îl conving

că i-am ucis fata, va declara în sfârșit război împotriva noastră.

Tal și-a lăsat morocănos stiloul din mână.

– Nu o să termin nimic astăzi, nu-i așa?

Rielle și-a șters zâmbetul de pe față. *Dacă ai ști cât de adevărat este asta, dragă Tal.*

– Îmi cer scuze că am întrebări despre climatul politic al țării noastre, a spus ea rece. Asta intră în categoria lucrurilor pe care nu le discutăm, pentru ca micuțul meu creier să nu cedeze din cauza stresului?

Tal a schițat un zâmbet.

– E posibil ca Borsvall să declare război, așa este.

– Nu pari foarte îngrijorat de acest lucru.

– Mi se pare foarte puțin, probabil. Ne aflăm la un pas de război cu Borsvall de câteva decenii și, totuși, acest lucru nu s-a întâmplat. Și nici nu se va întâmpla vreodată, deoarece, deși oamenii din Borsvall vor război, regele Hallvard nu este nici într-o stare prea bună de sănătate și nu este nici prost. I-am nimici armata. Nu își permite un război cu nimeni, cu atât mai puțin cu Celdaria.

– Audric a spus… a rostit Rielle ezitând. Audric a spus că moartea prințesei Runa și revolta sclavilor din Kirvaya reprezintă ceva. Că reginele o să vină.

Tăcerea a cuprins încăperea.

– Audric a fost mereu fascinat de profeție, a răspuns Tal cu o voce surprinzător de calmă. El caută semne care să confirme venirea reginelor de ani buni.

– Pare foarte convins de data asta.

– O revoltă a sclavilor și o prințesă moartă nu sunt chiar sufi…

– Dar l-am auzit pe Înaltul Maestru Duval vorbind despre furtuni peste ocean, în Meridian, a continuat ea, studiindu-i expresia feței. Chiar și în Ventera, și în Astavar. Furtuni ciudate, nespecifice sezonului.

Tal a clipit.

Aha, s-a gândit Rielle. *Nu știai asta, nu-i așa?*

– Furtunile se pot produce și în afara sezonului uneori, a spus Tal. Empiriumul funcționează într-un mod misterios.

Rielle și-a strâns degetele în fustele ei, bucurându-se de faptul că în curând va fi în pantalonii de călărie și în ghete, cu gulerul deschis pentru a simți adierea vântului. Va fi la linia de start.

– Raportul pe care l-am citit, a continuat ea, spune că o furtună de nisip din sudul Meridianului a închis tot portul Morsia de câteva zile.

– Audric ar trebui să nu îți mai arate toate rapoartele care îi ajung pe birou.

– Audric nu mi-a arătat nimic. Asta am găsit eu.

Tal s-a uitat mirat.

– Adică te-ai furișat în biroul lui când nu era acolo și i-ai scotocit prin hârtii.

Rielle s-a enervat.

– Căutam o carte pe care am uitat-o acolo.

– Într-adevăr. Și ce ar spune Audric, dacă ar ști că ai fost în birou fără permisiunea lui?

– Nu i-ar păsa. Pot să intru și să ies după bunul plac.

Tal și-a închis ochii.

– Lady Rielle, nu poți să vizitezi camerele personale ale prințului zi și noapte de parcă nu ar fi mare lucru. Nu mai sunteți copii. Și nu ești logodnica lui.

Lui Rielle i s-a tăiat respirația o clipă.

– Sunt conștientă de asta, milord.

Tal îți flutură mâna și se ridică de pe scaun, iar astfel discuțiile despre profeție și reginele ei au luat sfârșit.

– Orașul este aglomerat și imprevizibil azi, a spus el, turnându-și ceai. Se răspândeşte vestea despre moartea prințesei Runa. Într-un astfel de mediu, empiriumul se poate comporta într-un mod neașteptat. Poate ar trebui să începem o rundă de

rugăciuni, pentru a ne liniști mințile. În haosul din lume, flacăra arzătoare a credinței are rol de ancoră, oferindu-ne pace cu empiriumul și cu Dumnezeu.

Rielle s-a uitat urât la el.

– Nu îți folosi vocea de maestru, Tal. Te face să pari bătrân.

Tal a oftat și a sorbit din ceai.

– Sunt bătrân. Și morocănos, din cauza ta.

– La treizeci și doi de ani nu te poți numi bătrân, mai ales când ești Înaltul Maestru al Cuptorului Focului.

A făcut o scurtă pauză. Trebuia să fie atentă la ce spune.

– Nu aș fi surprinsă dacă ai fi desemnat următorul Arhonte. Fără îndoială, având pe cineva talentat ca tine aș putea să privesc cursa în siguranță, din loja ta.

– Nu încerca să mă măguleşti, lady Rielle.

Ochii i-au scânteiat. Acesta era Tal care îi plăcea – provocatorul feroce, nu profesorul evlavios.

– Este periculos acolo pentru tine, ca să nu mai pomenesc de cât de periculos este pentru ceilalți, dacă ceva te stârnește și îți pierzi controlul.

Rielle a închis nervoasă *O scurtă istorie* și s-a ridicat de pe scaunul de la geam.

– La naiba cu tine, Tal!

– Nu în templu, te rog, a mustrat-o Tal.

– Nu mai sunt un copil. Crezi că nu știu mai bine de-atât?

Tonul ei a devenit batjocoritor:

– „Rielle, haide să spunem o rugăciune împreună ca să te calmezi.“ „Rielle, haide să cântăm un cântec despre Sfânta Kattel cea Magnifică ca să nu te mai gândești la nimic.“ „Nu, Rielle, nu te poți duce la balul mascat. S-ar putea să te pierzi. Doamne ferește, poate te distrezi!“ Dacă era după tata, aș fi stat încuiată pentru tot restul vieții cu nasul în cărți sau în genunchi spunând rugăciuni, biciuindu-mă de fiecare dată

când eram furioasă. Ăsta e genul de viață pe care ți-ai dori să o am?

Tal a privit-o nemișcat.

– Dacă asta ar însemna ca tu și ceilalți să fiți în siguranță, atunci, da, asta mi-aș dori.

– Ținută sub lacăt ca un criminal ordinar!

Un sentiment de frustrare a crescut în interiorul ei, dar s-a calmat imediat. Nu avea de gând să își piardă controlul, nu azi.

– Știi că atunci când e furtună tata mă duce jos în încăperea servitorilor și îmi dă somnifere. Mă adoarme și apoi mă lasă acolo, încuiată.

– Da, a răspuns Tal după o lungă pauză.

– Obișnuiam să mă împotrivesc. Mă ținea cu forța și mă lovea, mă ținea de nas până nu mai puteam să respir și trebuia să deschid gura. Îmi înfingea fiola între buze și mă făcea să beau, apoi eu o scuipam, iar el mă tot forța să beau, șoptindu-mi toate greșelile pe care le-am făcut vreodată; în timp ce țipam cât de mult îl urăsc, adormeam. Iar când mă trezeam, furtuna deja trecuse.

– Da, știu, a răspuns Tal domol.

– A spus că furtunile sunt prea provocatoare pentru mine. A zis că îmi dau *idei*.

Tal și-a dres vocea.

– Asta e din cauza mea.

– Știu.

– Dar medicamentul a fost sugestia lui.

Rielle s-a uitat urât la el.

– Și ai încercat să îl convingi să nu o facă?

Nu a răspuns, iar răbdarea de pe fața lui o enerva.

– Acum nu mă mai împotrivesc, a zis ea. Aud acum un tunet și imediat mă duc, fără ca el să îmi mai spună. Cât de jalnică am devenit!

– Rielle, a oftat Tal, dând din cap. Tot ce aș putea să îți spun, ți-am spus deja.

S-a apropiat încet de el, lăsând singurătatea, ascunsă de obicei, să i se citească pe față. Haide, bunule maestru Belounnon, compătimește-o pe

mica Rielle! El a cedat primul, uitându-se în altă parte. O întristare i-a acoperit fața, iar gura i s-a încleștat.

Bun.

– M-ar lăsa să dorm toată viața, dacă ar putea, a spus ea.

– Te iubește, Rielle. Își face griji pentru tine.

Căldura a năvălit în degetele lui Rielle, crescând odată cu furia ei. Plină de mânie, s-a dezlănțuit. A știut că asta putea să îi facă furișarea mai dificilă, dar pur și simplu nu i-a mai păsat.

Te iubește, Rielle.

Un tată care își iubește fiica nu o face prizonieră.

A luat o lumânare de pe biroul lui Tal și s-a uitat cu o satisfacție sadică cum fitilul a izbucnit în flăcări. În timp ce se uita la ea, își imagina furia ei asemenea unui râu ce inundă tot, revărsându-se peste tot în calea lui, alimentând flacăra din mâinile ei. Flacăra a crescut – de mărimea unui stilou, a unui pumnal, a unei săbii. Apoi fiecare lumânare i-a urmat exemplul, devenind o pădure de săbii înflăcărate.

Tal s-a ridicat de la biroul lui și a luat scutul frumos lustruit din suportul său, aflat în colțul camerei. Fiecare elementalist care a trăit vreodată – fiecare *aquamorf*, *viscoler*, *noctar* sau *fochir*, cum era Tal – avea un talisman, un obiect fizic special creat de propriile lui mâini, pentru a-și putea folosi puterea. Unica lor putere era dată de unicul element pe care îl puteau controla.

Dar nu și Rielle. Ea nu avea nevoie de talisman, iar focul nu era singurul element care i se supunea. Stăpânea toate elementele.

Tal stătea în spatele ei, cu o mână pe scut, iar cu cealaltă abia o atingea. Când era copil, când încă credea că îl iubește pe Tal, astfel de atingeri o sensibilizau. Acum chiar se gândea să îl pocnească.

– În numele Sfintei Marzana celei Luminate, șoptea Tal, oferim această rugăciune flăcărilor. Fie ca empiriumul să ne audă rugăciunea și să ne dea putere: Foc iute, arzi nu cu furie sau disperare, ci calm și pur, arzi curat și luminos!

Rielle ura rugăciunile. Fiecare cuvânt îl simțea ca o nouă grație adăugată cuștii pe care tatăl ei și cu Tal au creat-o pentru ea.

Încăperea a început să se cutremure, călimara de pe biroul lui Tal, geamurile ferestrei deschise, cana de ceai neterminată a lui Tal.

– Rielle? a îndemnat-o Tal, mișcându-și scutul.

În corpul din spatele ei, a simțit o tensiune crescândă în timp ce se pregătea să îi stingă flăcările cu propriile lui puteri. În ciuda eforturilor ei, grija din vocea lui a făcut-o să simtă o urmă de regret. Avea intenții bune, știa asta. El dorea cu disperare ca ea să fie fericită. Spre deosebire de tatăl ei.

Așa că Rielle și-a plecat capul, înăbușindu-și furia. La urma urmei, ce avea de gând să facă putea să îl întoarcă pe Tal contra ei pentru totdeauna. Îi putea permite această mică victorie.

– *Arzi nu cu furie sau disperare*, a repetat ea cu ochii închiși.

Și-a imaginat lăsând la o parte orice urmă de emoție, sunet, gând, până când mintea ei era un întuneric vast, cu excepția sclipirii de lumină reprezentată de flacăra din mâinile ei. Apoi a permis întunericului să cuprindă și flacăra, rămânând singură în golul din mintea ei.

Atmosfera din încăpere s-a liniștit. Tal și-a coborât mâna.

Rielle a auzit cum și-a pus scutul la loc în suport. Rugăciunea a curățat-o pur și simplu, iar după ce furia s-a potolit nu mai simțea… nimic. O inimă pustie și o minte goală.

Când și-a deschis ochii, i-a simțit uscați și obosiți. S-a gândit cu amărăciune cum ar fi să

trăiască fără constrângerile rugăciunilor, care se împotriveau sentimentelor ei.

Clopotele templului au sunat de unsprezece ori. Inima lui Rielle a tresărit de ușurare. Curând avea să audă semnalul lui Ludivine. S-a întors cu fața spre geam. Gata cu rugăciunile, gata cu cititul. Fiecare mușchi din corp era plin de energie. Voia *să călărească*.

– Mai bine să fiu moartă decât să trăiesc ca o prizonieră a tatei, a spus într-un final.

Prea dramatic, dar nu îi păsa.

– Moartă ca mama ta?

Rielle a înghețat. Când s-a uitat la Tal, acesta nu și-a întors privirea. Nu se aștepta de la el la o asemenea cruzime – de la tatăl ei, da, dar niciodată de la Tal.

Amintirea flăcărilor de acum mult timp i-a revenit în fața ochilor.

– Tata te-a instruit să aduci asta în discuție, dacă îmi ies vreodată din fire? a întrebat ea monoton. Mai ales acum în preajma cursei și a amenințărilor?

– Da, a răspuns Tal fără să schițeze vreun gest.

– Păi, mă bucur să te anunț că nu am mai omorât pe nimeni de atunci. Nu trebuie să îți faci griji.

După o clipă, Tal s-a întors să-și aranjeze cărțile pe birou.

– Îți spun asta atât pentru siguranța ta, cât și pentru a celorlalți. Dacă regele ar afla că în toți acești ani i-am ascuns adevărul despre puterile tale … știi ce s-ar întâmpla. Mai ales tatălui tău. Și totuși, te iubește mai mult decât ai putea să înțelegi vreodată.

Rielle a pufnit în râs.

– Ăsta nu este un motiv suficient de bun ca să mă trateze astfel. Nu o să-l iert niciodată! Într-o bună zi, voi înceta să te mai iert și pe tine.

– Știu, a zis Tal cu tristețe.

Tristețea din glasul lui aproape că a făcut-o pe Rielle să îl compătimească. Aproape.

Dar apoi un trosnet puternic se auzi de jos, urmat de un țipăt de disperare.

Ludivine.

Tal i-a aruncat lui Rielle acea privire pe care o avea adesea – la șapte ani, atunci când a inundat piscina din Izvorul Sacru, la cincisprezece ani, atunci când a găsit-o în taverna lui Odo. Privirea care spunea: *Cu ce am greșit ca să merit asta?*

Rielle s-a uitat cu inocență la el.

– Stai aici, i-a ordonat el. Vorbesc serios, Rielle! Îți înțeleg frustrarea, chiar o înțeleg, dar aici nu este vorba doar despre nedreptatea de a fi plictisită.

Rielle s-a întors la scaunul de la fereastră, sperând că expresia ei pare suficient de confuză.

– Te iubesc, Tal, a spus ea.

Și era suficient de adevărat încât să se urască puțin pentru asta.

– Știu, a răspuns el.

Apoi și-a pus pelerina de maestru și a ieșit pe ușă.

– Maestre, lady Ludivine, a șoptit un tânăr ucenic însoțitorului ei în timp ce Rielle străbătea coridorul, se pare că s-a îmbolnăvit.

– Cheamă un vindecător, i-a poruncit Tal, şi transmite un mesaj reginei. Va fi în loja ei la semnalul de plecare. Spune-i că nepoata ei este bolnavă şi nu o va însoți la eveniment.

Rielle a rânjit, imaginându-și cum toată lumea se agită în jurul sărmanei Ludivine, întinsă tragic pe podeaua templului. Ludivine se bucura de atenție și de sentimentul că avea întreaga capitală sub control, întocmai ca un păpușar.

Chiar și așa, Rielle avea să îi rămână datoare pentru asta. În orice caz, merita asta.

Calul lui Ludivine stătea lângă al ei, în fața templului, şi era ținut de un ajutor de grăjdar, care părea aproape cuprins de panică. A recunoscut-o pe Rielle și a răsuflat ușurat.

– Mă scuzați, lady Rielle, dar lady Ludivine este teafără? a întrebat acesta.

– Nu am nici cea mai vagă idee, a răspuns Rielle în timp ce se cățăra pe șa.

A trosnit apoi din frâie și iapa ei a pornit pe drumul principal care ducea din Cuptorul Focului direct în inima orașului, cu potcoavele tropăind de pavaj. Un amestec de clădiri locuite și temple se înălțau în jurul lor, acoperișuri rotunde din cupru lucios, coloane înalte, învelite în fildeș, fântâni albe împodobite cu statuile celor șapte sfinți. Atât de mulți vizitatori veniseră din toată lumea la Âme de la Terre pentru cursă, încât aerul rece de primăvară era închis. Orașul mirosea a sudoare și a mirodenii, a armăsari aprinși și a bani de cheltuit.

În timp ce Rielle mergea pe mijlocul drumului, mulțimea se depărta speriată ca să îi facă loc, înjurând-o, până își dădeau seama cine este și amuțeau. Și-a condus iapa pe străzile întortocheate și s-a îndreptat către porțile orașului, copleşită de emoții.

Dar nu avea de gând să cedeze în fața propriei puteri astăzi.

Își dorea să participe la cursa de la Boon, așa cum fiecare cetățean era liber să o facă, și să îi demonstreze tatălui ei că se putea controla, chiar și atunci când viața ei era în pericol și ochii întregului oraș erau ațintiți asupra ei.

Avea să îi dovedească tatălui ei și lui Tal că ea merita să trăiască o viață normală.

Capitolul 2 - Eliana

„Eliana spune că, în ziua când Imperiul ne-a invadat orașul, nu puteai să respiri fără să te înec cu mirosul de sânge. Spune că ar trebui să fiu fericit că eram doar un bebeluș, dar mi-aș dori să îmi amintesc. Poate atunci aș fi mai puternic. Aș fi un războinic ca ea."

Jurnalul lui Remy Ferracora, cetățean din Orline
3 februarie, anul 1018 al Epocii a Treia

1020 DE ANI MAI TÂRZIU

Eliana vâna când a auzit primul țipăt.

Țipetele nu erau nimic ieșit din comun în Orline, mai ales în Barrens, unde ghetourile se întindeau de-a lungul docurilor râului, asemenea unei câmpii a suferinței.

Acesta totuși a fost asurzitor – țipătul unei fete – și a amuțit atât de subit, încât Eliana s-a gândit că a fost doar în imaginația ei.

– Ai auzit asta? i-a șoptit lui Harkan, care stătea în spatele ei sprijinit de perete.

– Ce să aud? a întrebat el încordat.

– Țipătul acela. O fată.

– N-am auzit niciun țipăt.

Eliana s-a uitat la fereastra din apropiere, și-a aranjat noua mască din catifea și și-a admirat formele corpului.

– Oricum știm cu toții că ai un auz de rahat.

– Auzul meu nu e de rahat, a bombănit Harkan.

– Nu este la fel de bun ca al meu.

– Nu putem să fim cu toții la fel de uimitori ca Spaima din Orline.

– Trist, dar adevărat, a oftat Eliana.

– Cred că până și eu, cu auzul meu de rahat, aș fi auzit un țipăt. Poate că doar ți-ai imaginat.

Dar Eliana nu crezu asta.

În orașul Orline, în ultima vreme, dispăruseră fete și femei – nu erau duse într-o tabără de exterminare prin muncă a Imperiului, nici luate în palatul lordului din Orline pentru a fi făcute sclave. Astfel de lucruri lăsau urme sau zvonuri.

Aceste fete dispăreau pur și simplu. Azi le vedeai, a doua zi nu mai erau.

La început, Elianei nu i-a păsat. Nimeni din cartierul ei nu a fost luat și nu a crezut că Imperiul ar începe să își răpească cetățenii favoriți. Familia ei era în siguranță. Deci nu era problema ei.

Dar cu cât dispăreau mai multe fete, cu cât auzea mai multe povești despre femei dispărute, cu atât îi venea mai greu să ignore situația. Atât de multe surori dispărute și atât de multe mame smulse din sânul familiei, luate în timp ce dormeau. Nici criminali, nici rebelii Coroanei Roșii.

Apoi mai erau și zvonuri care nu aveau niciun fel de sens, despre o gaură în cer în celălalt capăt al lumii. Probabil în Celdaria. Probabil în Sunderlands. Fiecare zvon spunea o poveste diferită. Unii oameni credeau că există o legătură între toate – gaura din cer, fetele dispărute.

Eliana nu era o astfel de persoană. Gaură în cer? Mai degrabă frica răspândită. Oamenii pur și simplu deveneau isterici.

Apoi a auzit din nou: un al doilea țipăt. Mai aproape.

Corpul Elianei fu cuprins de un sentiment neplăcut, care-i dădu fiori pe șira spinării. Lumea s-a înclinat într-o parte, a înghețat, apoi și-a revenit. Mirosul dulce al florilor albe din copaci a devenit rânced. Harkan s-a întors către ea.

– Ești bine?

– Nu ai simțit asta?

– *Ce* să simt? Ce se întâmplă cu tine în seara asta?

– Simt… privirea ei a început să se miște. Nu știu ce simt. Ca și cum un adatrox ar fi în apropiere, dar mai rău.

Când a auzit de soldații imperiali, Harkan a tresărit.

– Nu văd niciun adatrox. Ești sigură?

Al treilea țipăt, și mai disperat de data asta.

– Oricine ar fi, a mormăit Eliana furioasă, e aproape.

– Ce? *Cine?*

– Următoarea victimă a lui Arabeth.

Eliana i-a aruncat un rânjet lui Harkan și apoi a scos-o din teacă pe Arabeth, un pumnal lung, cu lama zimțată, pe care îl ținea la șold.

– A sosit timpul să ne jucăm.

Aruncând o ultimă privire la reflexia ei, a țâșnit din umbre pe aleile întunecate din Orline. Harkan a strigat-o, dar l-a ignorat. Dacă voia să o oprească, putea să încerce, dar l-ar fi trântit la pământ în două secunde.

Ea a rânjit. Ultima dată când l-a pus la pământ fusese în patul lui.

Nu știa sigur care context îi surâde mai tare.

În același timp, nu dorea să înceapă o ceartă încă. Nu când vâna un răpitor de fete.

A intrat în Barrens, strecurându-se printre corturi peticite și cocioabe din lemn, luminate de focuri aproape stinse. Dincolo de Barrens se afla râul lat, cu malurile pline de mușchi alb.

Când ajunsese prima dată în aceste ghetouri, la zece ani, aproape că s-a înecat cu mirosul. Mama ei s-a uitat urât la ea. Acum, opt ani mai târziu, aproape că nici nu mai simțea duhoare.

Începu să cerceteze împrejurimile: un cerșetor buzunărea un bețiv inconștient; un tânăr ferchezuit lingușea o femeie în spatele unei uși.

Alt țipăt. Mai stins. Se îndreptau către râu.

Sentimentul ce i se urca pe șira spinării se amplifică. Simțea – nu știa alt mod de a-l descrie – ca și cum ar avea propria *voință*.

Și-a pus mâinile pe genunchi și a închis ochii. Pete de culoare dansau în spatele pleoapelor ei. Pe grinda obosită de lângă ea, cineva mâzgălise o femeie îmbrăcată în negru, sărind prin aer cu câte un cuțit în fiecare mână.

În ciuda sentimentului ce îi afecta privirea, Eliana nu-şi putu reține un zâmbet.

– El, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

– Harkan a venit lângă ea și i-a pus mâna pe umăr.

– Ce se întâmplă? Ești rănită?

– Eu? Rănită?

Încerca să ignore senzația de rău ce o sufoca.

– Dragă Harkan, a spus ea arătând cu degetul către desen, cum poți crede așa ceva despre Spaima din Orline?

A luat-o la fugă și a sărit de la nivelul superior al docurilor la cel aflat cu treizeci de metri mai jos. Impactul a fulgerat-o, provocându-i o ușoară durere. Într-o clipă era din nou în picioare. O astfel de căzătură i-ar fi rupt picioarele lui Harkan, așa că el trebui să urmeze calea mai lungă ca să ajungă jos.

Dacă Remy ar fi acolo, i-ar spune să nu fie atât de vizibilă.

– Oamenii au început să observe, i-a spus el cu câteva zile în urmă. Am auzit cum vorbeau despre asta la brutărie.

Eliana s-a întins pe podeaua dormitorului ei și a întrebat inocent.

– Ce vorbeau?

– Când o fată cade trei etaje și se ridică imediat în picioare în mijlocul Pieței Publice, oamenii tind să observe. Mai ales când ea poartă pelerină.

Eliana a zâmbit gândindu-se la fețele lor pline de uimire.

– Și dacă vreau ca ei să observe?

După o tăcere mai lungă, Remy a întrebat-o:

– *Vrei* să vină Invictus să te ia de lângă mine?

Asta a făcut-o să tacă. S-a uitat la fața palidă, subțire a fratelui ei mai mic și a simțit un gol în stomac.

– Iartă-mă! i-a șoptit ea. Uneori sunt așa de nesimțită.

– Nu îmi pasă dacă ești nesimțită, i-a răspuns el. Doar nu te mai da în spectacol.

Avea dreptate, și ea știa asta. Problema era că ei *îi plăcea* să se dea în spectacol. Dacă era ciudata cu un corp miraculos pe care nicio căzătură nu o putea ucide, putea și ea să se distreze puțin.

Dacă era prea ocupată să se distreze, nu avea timp să se gândească de ce corpul ei putea face asta. Și ce însemna asta.

Alergând de-a lungul docurilor, a urmat dâra de senzație ciudată din aer, ca și cum ar fi adulmecat o pradă. Nivelul inferior al docurilor era liniștit, cu aerul acela umed și stătut de vară. Dădu colțul, apoi încă o dată și se opri. Mirosul, *sentimentul*, era concentrat la capătul acestui chei șubred. A continuat să înainteze, deși stomacul i se întorcea pe toate părțile și fiecare picătură de sânge din vine îi spunea să stea departe.

Două siluete mascate și îmbrăcate în haine de drum așteptau într-o barcă lungă la capătul cheiului. Constituțiile lor înalte și solide sugerau că sunt bărbați. O a treia persoană ducea o fată cu piele bronzată, ca a lui Harkan. Fata se zbătea, cu un căluș în gură, cu mâinile și picioarele legate.

Coroana Roșie? Foarte puțin probabil. Ce ar face rebelii cu copii răpiți? Și dacă Coroana Roșie era implicată în răpiri, Eliana ar fi auzit zvonuri din subteran până acum.

Puteau fi vânători de recompense ca ea, dar de ce ar plăti Imperiul Nemuritor pentru ceva ce putea pur și simplu să ia? Și să lucreze în grup? Era și *mai puțin* probabil.

O persoană din grup și-a întins brațele către fată. Diferite forme se îngrămădeau pe podeaua bărcii: alte femei, alte fete, legate și inconștiente.

Furia Elianei izbucni.

L-a scos pe Whistler, lung și subțire, din cizma ei stângă.

– Plecați undeva, domnilor? a strigat ea și a luat-o la fugă spre ei.

Bărbatul de pe doc s-a întors chiar când Eliana a ajuns în dreptul lui. S-a răsucit și l-a lovit cu cizma sub bărbie. Acesta a căzut la pământ, sufocându-se.

Unul din bărbații din barcă a sărit pe chei. Ea i-a secerat gâtul cu Arabeth și l-a împins în apă, alături de colegul său.

Țopăia bucuroasă, triumfătoare, întărâtându-l pe bărbatul rămas în barcă.

– Haide, iubire, doar nu îți este frică de mine. Nu?

Odată, gândul de a omorî o înfiora. Prima victimă a fost cu șase ani în urmă, la vârsta de doisprezece ani. Rozen Ferracora, mama Elianei, a luat-o cu ea într-o misiune – ultima înainte de accidentul lui Rozen – și cineva i-a turnat. Rebelii au știut că vin. A fost o capcană.

Rozen a doborât doi dintre ei, iar Eliana s-a ascuns în umbre. Astea au fost instrucțiunile mamei ei: *Te voi ține departe de ucis cât de mult pot, draga mea. Deocamdată, doar privește. Învață. Ce m-a învățat tatăl meu pe mine te voi învăța eu pe tine.*

Apoi unul dintre rebeli a pus-o la pământ pe Rozen, iar Eliana a fost cuprinsă de furie.

S-a aruncat asupra femeii rebel și a înfipt micul cuțit adânc în spatele femeii. Apoi a stat și s-a holbat, în timp ce femeia și-a dat duhul într-o baltă de sânge.

Rozen a luat-o pe Eliana de mână și au fugit. Întorcându-se acasă, în bucătărie, Remy – care atunci avea doar cinci ani – s-a uitat cu uimire, în

timp ce șocul Elianei s-a transformat în panică. Cu mâinile roșii, pline de sânge, a suspinat în brațele mamei sale.

Din fericire, a devenit mult mai ușor pentru ea să omoare.

Două persoane mascate au apărut din umbre, cu mici pachete în mână. Și mai multe fete? Au aruncat pachetele spre colegul rămas în barcă, apoi s-au năpustit asupra ei. S-a ferit de o lovitură şi de încă una, apoi a încasat una zdravănă în stomac și un croșeu direct în barbă.

S-a clătinat puțin, dar și-a revenit. Durerea a dispărut la fel de repede cum a apărut. S-a învârtit și l-a înjunghiat pe unul din cei doi. Acesta a căzut în apa murdară.

Apoi un val de amețeală a lovit-o, asemenea unui picior în stomac. A căzut în genunchi, sufocându-se. O greutate îi apăsa pe umeri, îi începoșa privirea, o apăsa puternic în timp ce stătea pe cheiul ud al râului.

Cinci secunde. Zece. Apoi presiunea a dispărut. Aerul nu mai era toxic în jurul ei, fiorii de pe șira spinării s-au dus. Și-a ridicat capul și a deschis ochii. Barca plutea în depărtare.

Plină de furie, amețită, Eliana s-a ridicat în picioare. Un braț puternic a apucat-o de mijloc, a tras-o înapoi, în timp ce se pregătea să sară în apă.

– Dă-mi drumul, a spus nervoasă, altfel o să îți pară rău!

I-a dat un cot în coaste lui Harkan. Acesta a înjurat, dar nu i-a dat drumul.

– El, ți-ai pierdut mințile? Nu asta este misiunea.

– Au luat-o.

L-a călcat pe picior, s-a eliberat din strânsoarea lui și a fugit înapoi, pe marginea docului.

Harkan a urmărit-o și a apucat-o de braț, întorcând-o cu fața spre el.

– Nu contează. Nu asta este misiunea.

Rânjetul îi revenise.

– Ai obținut vreodată ceva, dacă m-ai ținut aşa strâns? Ah, stai, a spus ea, apropiindu-se de el. Îmi vin în minte câteva faze…

– Oprește-te, El. Ce mi-ai spus tu mereu?

Privirile li s-au încrucișat.

– Dacă nu face parte din misiune, nu este problema noastră.

Zâmbetul i-a dispărut. S-a smuls din brațele lui.

– De ce le răpesc? Cine sunt ei? De ce doar pe fete? Și ce a fost acel *sentiment*? Nu am mai simțit niciodată așa ceva.

– Poate ai nevoie de somn, a răspuns el cu un semn de îndoială.

A ezitat puțin, în timp ce disperarea punea stăpânire pe ea.

– Nu ai simțit nimic?

– Îmi pare rău, dar nu.

S-a uitat la el, ignorând sentimentul ciudat ce o măcina.

– Chiar și așa, acea fată nu făcea parte dintre rebeli. Era doar un copil. De ce s-ar deranja să o ia?

– Oricare ar fi motivul, nu este problema noastră, a repetat Harkan.

A tras aer adânc în piept, probabil încercând să se convingă pe el însuși.

– Nu în seara asta. Avem treabă.

Eliana s-a holbat la râu mult timp. Își imagina sculptând un chip într-o bucată perfectă de piatră – fără griji, fără cicatrici; doar un zâmbet şi ochi ce strălucesc în noapte precum cuțitele. Când termină, furia îi dispăruse şi realiză că fața sculptată era a ei.

S-a întors către Harkan, cu acel rânjet pe care el îl ura.

– Atunci să continuăm. Nenorociții ăia mi-au deschis apetitul.

***

Contrabandistul rebel al Coroanei Roșii, cunoscut sub numele de Quill, strecura atât oameni, cât și informați din Orline. Era chiar bun la asta.

Le-au luat Elianei și lui Harkan săptămâni întregi să dea de el. Acum, ei stăteau pe un acoperiș ce dădea într-o curte mică din Piața Veche, unde Quill trebuia să se întâlnească cu un grup de simpatizanți ai rebelilor care încercau să fugă din oraș. În curte plutea un miros dulceag din cauza trandafirilor ce acopereau pereții.

Lângă ea, Harkan se foia, vigilent.

Eliana a văzut mai multe siluete care intraseră în curte, adunându-se în colțul de sub un trandafir agățător. Așteptau acolo.

La scurt timp, o persoană cu glugă pe cap a intrat din colțul opus și s-a apropiat de ele. Eliana și-a strâns degetele în jurul pumnalului, nerăbdătoare.

Norii s-au mișcat, iar luna lumina perfect curtea. Inima Elianei s-a liniștit.

Quill. Sigur era el. Mergea șchiopătând din cauza unei răni suferite în timpul invaziei.

Și acolo, așteptându-l, era o femeie cu trei copii mici.

Harkan a înjurat în gând. A arătat către copii, făcând un semn cu mâna. El și Eliana inventaseră un cod cu câțiva ani în urmă, când ea a început să vâneze singură, după rana lui Rozen. El a insistat să nu meargă singură, așa că a învățat și el să vâneze și să depisteze, să omoare, să se întoarcă împotriva oamenilor lor și să slujească Imperiul – totul pentru ea.

Nu, a fost mesajul lui. *Anulează*.

Știa ce înseamnă asta. Copiii nu făceau parte din misiune. Quill era una, dar ideea de a da copii inocenți pe mâna lordului din Orline – așa ceva nu i-ar conveni lui Harkan.

Sincer, nici Elianei nu îi convenea.

Însă trei rebeli așteptau la intrarea în curtea întunecată: escortele și protectorii lui Quill. Nu aveau timp pentru așa ceva. Riscul era prea mare dacă cruțau familia. Ea și Harkan trebuiau să se miște rapid.

Ea a dat din cap. *Ocupă-te de ei*, a semnalat ea.

Harkan a tras adânc aer în piept. Ea a auzit furia și tristețea lui.

Dedesubt, Quill şi-a întors capul către ei.

Eliana a sărit de pe acoperiș, a aterizat ușor, s-a rostogolit şi s-a ridicat în picioare. Dar o clipă, i-a părut rău că nu putea pur și simplu să stea deoparte și să se privească cum luptă. Sigur arăta la fel de bine precum se simțea.

Quill a scos un pumnal, mama a căzut în genunchi, implorând milă. Quill și-a pus gluga la loc. Trecut de prima tinerețe, roșu în obraji și cu o inteligență ce îi sclipea în ochi, avea un calm care spunea *nu îmi e frică de moarte, ci de capitulare.*

Patru secunde mai târziu, Eliana i-a lovit piciorul beteag, i-a luat cuțitul și l-a lovit în moalele capului cu mânerul. Nu s-a mai ridicat de jos.

L-a auzit pe Harkan aterizând în spatele ei, urmat de pașii rapizi ai celorlalți rebeli care au intrat în curte. Împreună cu Harkan, i-a pus la pământ imediat pe rebeli. Ea s-a răsucit și a aruncat pumnalul, care s-a înfipt în ușa de lemn a curții, prinzându-l pe cel mai mare dintre copii de pelerină.

Ceilalți au înlemnit și au izbucnit în lacrimi.

Mama lor stătea întinsă pe jos, cu ochii sticliți, pe un pat de petale putrezite. Unul din pumnalele rebelilor îi ieșea din inimă.

Eliana l-a scos. Încă o armă pentru arsenalul ei. Se întreba de ce oare rebelii au omorât-o pe femeie. Pentru a se proteja?

Sau pentru a-i oferi mila de care știau că altfel nu va avea parte.

– Cheamă garda! a ordonat Eliana în timp ce o cerceta pe femeie de obiecte valoroase.

Nu a găsit nimic, cu excepția unei statuete a împăratului, făcută din noroi și bețișoare – fără îndoială o ținea asupra ei în caz că o patrulă de adatroxi o oprea pentru percheziție. Ochii lucitori ai statuetei străluceau în lumina lunii. A aruncat-o într-o parte. Plânsetele copiilor deveneau din ce în ce mai puternice.

– O să rămân eu cu ei.

Harkan ezită, cu acea privire tristă, obosită, care ei îi dădea fiori, deoarece știa că el spera să o schimbe într-o bună zi. Să o facă mai bună. Să o facă *bună* din nou.

A ridicat din sprânceană. *Scuze, Harkan. Fetele bune nu trăiesc mult.*

Apoi el a plecat.

Copilul cel mai mare se uita la Eliana, cu brațele în jurul fraților săi. Un impuls din adâncul sufletului ei o îndemna să le dea drumul. Doar de data asta. Nu ar fi făcut rău nimănui, erau doar nişte copii, nu erau nimic altceva.

Dar copiii nu își pot ține gurile închise. Și dacă ar fi aflat cineva vreodată că Spaima din Orline, vânătoare de nădejde a lordului Arkelion, a lăsat trădători să scape…

– Ne era teamă că oamenii răi o vor lua și pe ea, a spus băiatul. De asta am vrut să plecăm.

Oamenii răi. Un mic fior a cuprins-o pe Eliana. Oamenii mascați de la docuri?

Dar băiatul nu a spus nimic mai mult. Nici măcar nu a încercat să fugă.

Băiat deştept, s-a gândit Eliana.

Știa că nu ar fi ajuns prea departe.

***

În ziua următoare, după-amiază, Eliana stătea într-un balcon cu vedere spre spânzurătoare.

Lordul Arkelion stătea la capătul estic al pieței pe tronul său cu spătar înalt, sculptat în formă de aripi.

Eliana s-a uitat la el și și-a încrucișat brațele la piept. Se rezema într-un picior. Încerca să ignore persoana în uniforma roșu cu negru a trupelor Invictus ce se afla lângă tronul măreției sale.

De la această înălțime, Eliana nu a putut să își dea seama cine era, dar nu conta. Simpla vedere a siluetei cunoscute îi întorcea stomacul pe dos.

Invictus: o trupă de asasini care călătoreau prin lume și executau toate ordinele împăratului. Cele mai periculoase și sângeroase misiuni.

Era doar o chestiune de timp până ce aveau să o recruteze. Își imagina asta zilnic, doar ca să vadă dacă ideea o mai înspăimânta.

Şi chiar o înspăimânta în continuare.

Probabil, Valentine era cel care avea să o abordeze. Eliana l-a văzut la câteva dintre petrecerile Măreției Sale de-a lungul anilor. De fiecare dată, a invitat-o la dans. De fiecare dată, privirea lui rece a îndemnat-o să îl refuze. Cât și-ar fi dorit să poată face asta.

– Un vânător de recompense invincibil, i-a șoptit la ureche în timpul ultimului lor dans din vara anterioară. Cât de interesant!

Și-a trecut ușor degetele lui reci printre ale ei.

– Vei fi un plus pentru familia noastră într-o bună zi.

Când Valentine avea să vină după ea, probabil că nici măcar nu o va lăsa să își ia adio de la cei dragi înainte de a o duce peste mări, în Celdaria, inima Imperiului Nemuritor, la însuși împăratul.

Bine ai venit, Eliana Ferracora, spunea împăratul în cele mai îngrozitoare vise ale ei, cu un zâmbet înfricoșător. *Am auzit multe despre tine*.

Și acela avea să fie sfârșitul vieții ei. Ar face parte din elită – un soldat al Invictus.

Ar deveni, la fel ca și Valentine, o nouă specie de monstru.

Astăzi, însă, nu va fi acea zi.

Așa că Eliana a privit, bătând cu degetele în braț, rugându-se ca Măreția Sa să termine odată cu totul. Era înfometată, obosită, iar Harkan era lângă ea, plin de rușine, și cu cât stăteau mai mult acolo, cu atât spera mai mult ceva ce ea nu putea să îi dea niciodată: regretul.

Garda Imperiului i-a condus pe Quill și pe copilul cel mai mare la spânzurătoare. Aceasta fusese construită pe ruinele templului Sfintei Marzana, preaslăvita fochiră a lumii vechi, lumea de dinainte ca Regina Sângelui Rielle să fi murit. Înainte ca Imperiul să vină la putere.

Soldații Imperiului au demolat aproape în întregime templul atunci când au pus stăpânire pe Orline. Odată, templul a fost un șir de săli cu cupole, săli de clasă și sanctuare deschise brizei râului, având curți pline cu vițe înflorite. Acum, mai rămaseseră doar câțiva stâlpi dărâmați. Statuia Sfintei Marzana, ce stătea de strajă la intrarea în templu, fusese distrusă. O statuie a împăratului stătea acum acolo, cu fața mascată, corpul acoperit de o pelerină, având steaguri aurii, negre și roșii în jurul capului său.

Piața de sub el era aglomerată, dar tăcută. Cetățenii din Orline erau obișnuiți cu execuțiile, însă Quill era popular în rândul anumitor grupuri. Și nici măcar Măreția Sa nu omora copii.

Atunci când Eliana și Harkan i-au adus copiii, lordul Arkelion a zâmbit tandru, s-a uitat la dinții celor mai mici și i-a trimis cu slujitoarele lui. Copiii s-au întors către fratele lor, plângând tot drumul până la sala tronului, acolo unde cineva a închis ușile.

Dar cel mai mare nu a plâns. Și nu plângea nici azi, nici măcar când se uita cum călăul își ridica sabia.

– Imperiul o să ardă! a strigat Quill, cu părul lipit de frunte din cauza sudorii.

Sabia a căzut, iar capul lui Quill s-a rostogolit. O tăcere neliniștitoare s-a așternut în rândul mulțimii.

Abia atunci, cu fața proaspăt împroșcată cu sânge, a început băiatul să plângă.

– El, a strigat-o Harkan cu un nod în gât.

I-a luat mâna Elianei în mâna lui transpirată și si-a trecut degetul în palma ei. Vocea lui era epuizată. Nu dormise deloc.

Ea dormise profund asemenea unui mort. Somnul era important. Nu putea să vâneze fără un somn odihnitor.

– Nu trebuie să ne uităm, i-a spus ea pe un ton cât mai calm. Putem să mergem.

I-a dat drumul mâinii.

– Tu poți să mergi, dacă vrei. Eu trebuie să mă uit.

Iată-l din nou – cu același glas obosit, ca al unui câine resemnat ce își așteaptă următoarea bătaie.

Pentru a nu se răsti la el, Eliana se juca cu pandantivul uzat de sub pelerina ei. Îl purta pe un lanț la gât în fiecare zi și îi cunoștea fiecare zgârietură, fiecare uzură pe de rost. Arcuirea gâtului calului. Detaliile aripilor. Personajul care îl călărea, cu sabia ridicată, fața înnegrită de timp: Audric Aducătorul de Lumină. Unul din regii morți ai lumii vechi, de care fratele ei era obsedat din motive pe care Eliana nu le putea înțelege. Părinții ei îi spuseseră că au găsit pandantivul pe stradă când Eliana era bebeluș și i l-au dat ca să se calmeze într-o noapte când plângea. Îl purta de când se știa, dar nu din dragostea față de Aducătorul de Lumină. Nu îi păsa deloc de regii morți.

Nu, îl purta deoarece simțea uneori că o greutate cunoscută, ce îi atârna de gât, era singurul lucru care nu o lăsa să cedeze.

– Voi rămâne, i-a spus lui Harkan cu ușurință.

Poate cu prea multă ușurință? Probabil.

– Am destul timp.

Nici măcar nu a certat-o. Călăul și-a ridicat sabia. În ultimul moment, copilul și-a ridicat mână sub formă de salut – un pumn dus la inimă, apoi ridicat în aer. Semnul apartenenței față de rebeliune, față de Coroana Roșie. Mâna lui tremura, dar s-a uitat la soare fără să clipească.

A început să recite rugăciunea Reginei Soarelui: „Fie ca lumina reginei să mă ghideze…“

Și sabia a căzut.

Eliana rămase surprinsă când simți lacrimi pe obraz. Le-a șters înainte să cadă. Harkan și-a pus mâna la gură.

– Dumnezeule! a șoptit Harkan. El, ce facem?

L-a apucat de mână și l-a întors cu fața spre ea.

– Supraviețuim, i-a spus ea. Și nu trebuie să îți fie rușine de asta.

A înghițit în sec, apoi încă o dată. O durea maxilarul. Se prefăcea că plictiseala era muncă grea, dar și războiul era. Dacă s-ar fi prăbuşit ea, Harkan s-ar fi prăbuşit și mai repede.

Lordul din Orline a ridicat o mână.

Cetățenii îngrămădiți în piață au început să strige cuvintele care o bântuiau pe Eliana:

– Glorie Imperiului! Glorie Imperiului! Glorie Imperiului!

Capitolul 3 - Rielle

„După victoria de la Sunderlands, cei șapte s-au întors pe continent, dar tot nu puteau să se odihnească. Oamenii lor fuseseră în război mult timp și aveau nevoie de un loc sigur pe care să îl numească *acasă*. Așa că sfinții au început în tărâmul lui Katell și și-au folosit puterile pentru a sculpta munții în forma unui paradis. Adăpostit de vârfuri înalte, bogat în păduri și teren arabil, acest refugiu a fost numit Âme de la Terre și a devenit capitala Celdariei. Ei au construit orașul reginei la poalele celui mai înalt munte și l-au înconjurat cu un lac de cristal ce părea sculptat din cel mai limpede cer.“

O scurtă istorie a celei de A Doua Epoci, Volumul I: Consecințele Războaielor Angelice,
de Daniel Riveret și Jeannette d’Archambeau
ai Primei Ghilde de Cărturari

Linia de start era un haos.

Unii călăreți participau în numele templelor bisericii. Cei din Cuptorul Focului, templul lui Tal, purtau roșu și auriu. Negru și albastru-închis purtau cei din Sălașul Umbrelor, templul noctarilor și al surorii lui Tal, Sloane. Brunul și verdele-deschis erau culorile templului terranilor, Rădăcina Terrei.

Marile case din Celdaria au trimis de asemenea reprezentanți. Rielle a trecut pe lângă călăreții îmbrăcați în culorile liliacului și a salviei ai Casei Riveret, roșcat și culoarea oțelului pentru Casa Sauvillier. Călăreți au venit chiar și din regate îndepărtate, din Ventera și Astavar, ce se aflau peste Marele Ocean.

Mulți călăreți, ca și Rielle, erau angajați de către negustori nerăbdători să câștige premiul, deși niciunul dintre ei nu era la fel de bogat ca sponsorul ei, Odo Laroche.

Și niciunul din ceilalți călăreți nu a avut privilegiul de a se antrena cu cei mai buni instructori ai regelui de când erau suficient de mari să stea într-o șa.

Rânjind, Rielle și-a ghidat iapa pe sub labirintul tribunei spectatorilor. Urechile îi țiuiau din cauza zgomotului: pariorii își strigau pariurile, copiii alergau prin mulțime și țipau de bucurie. Fumul de la sandviciurile de porc pârlit și frigăruile de pasăre vândute în piață îi înțepa ochii.

A ajuns în sfârșit la cortul ridicat pentru călăreții lui Odo. Rochia pe care o purta era favorita ei – verde precum pădurea pentru a se asorta cu ochii ei, cu vițe fosforescente cusute la tiv, un decolteu adânc care îi lăsa la vedere claviculele –, dar soarele îi provoca mâncărimi insuportabile. După ce și-a lăsat calul în grija paznicilor de la ușă, a intrat în cort să se schimbe.

Și a rămas blocată.

Audric era deja acolo, purtând doar pantalonii de călărie și cizmele. Tunica și jacheta lui cusute cu smaralde atârnau frumos de spătarul scaunului. În mâini ținea o bluză de călărie simplă, din pânză.

A rânjit la ea.

– Ți-a luat ceva timp, a spus el, aruncându-i o bluză de-a ei.

Rielle de-abia a prins-o.

– Sunt mai mulți oameni decât mă așteptam, a spus ea.

Gâtul i s-a uscat și nu putea să scoată niciun cuvânt. Trecuse ceva timp de când nu-l mai văzuse pe prinț atât de dezbrăcat.

Când erau mici, nu însemna nimic. Petrecea ore întregi cu el și Ludivine, jucându-se în grădinile din spatele castelului. Înotau împreună în lacul din

jurul orașului, se rugau împreună la Izvorul Sacru. Dar asta a fost înainte.

Înainte de logodna lui Audric cu Ludivine, un aranjament care a întărit legăturile dintre casele Courverie și Sauvillier. Înainte ca Audric să se transforme din prietenul ei timid și copilăros în prințul Audric Aducătorul de Lumină, cel mai puternic sorsanct al timpurilor sale.

Înainte ca Rielle să își dea seama că îl iubește pe Audric. Și că nu va fi niciodată al ei.

Își clătea ochii privindu-l – fibrele musculare de pe brațele lui, pieptul lui puternic și talia subțire. Nu era la fel de brunet ca tatăl lui, dar nici palid ca mama sa. Buclele sale brunete, umede din cauza căldurii, îi încadrau ușor fața. Lumina soarelui trecea prin pânza cortului, dându-i o culoare radiantă pielii.

Când a privit-o, ea s-a înroșit la față.

– Lu este în regulă? a întrebat el.

– Și se bucură de atenție, sunt sigură de asta. Mama ta cum e?

– I-am spus că o să am grijă de Lu, că ar trebui să se relaxeze și să se bucure de cursă.

A dat din cap jenat.

– Crede că sunt un fiu responsabil…

– În schimb, tu te furișezi și îți riști viața.

Rielle i-a aruncat un zâmbet șiret.

– Dar minciuna ta a fost o favoare. Ar fi îngrozită, dacă ar ști unde ești cu adevărat.

Audric a râs.

– Mamei i-ar prinde bine o sperietură din când în când. Altfel se plictisește, începe să își bage nasul și, când își bagă nasul, ne bate la cap pe mine și pe Lu.

Despre când ne vom căsători. Cuvintele nespuse au rămas suspendate, iar Rielle nu a mai putut să se uite la el.

S-a dus în spatele paravanului pe care i l-a adus Odo, și-a desfăcut rochia și s-a dezbrăcat.

Îmbrăcată doar cu rochița subțire de pânză, s-a întins după pantalonii pe care i-a aruncat Audric.

– Dacă nu te-aș cunoaște, a spus ea, aș zice că pari chiar rebel. Și eu care credeam că tu nu ești de acord cu încălcarea regulilor.

– Tu scoți latura asta la suprafață, a râs el.

Și-a dat apoi seama că asta era o idee proastă. Ar fi trebuit să îi ceară lui Odo un cort separat. Să se dezbrace la câțiva pași de Audric era genul de nebunie pentru care nu era pregătită.

Putea să audă materialul tunicii de călărie frecându-se de corpul lui – Doamne ferește! Aproape că putea să *simtă*, ca și cum ar fi fost lângă ea, cum îi dă jos rochița subțire, înlăturând și ultima barieră dintre ei.

În timp ce încerca să se îmbrace cu tunica ei neagră, blestemându-și imaginația colorată, și-a agățat o mână în gulerul brodat.

– Rielle? a strigat Audric. Grăbește-te! Au început să anunțe concurenții.

La naiba, la naiba, la naiba! Rielle s-a sucit și s-a zbătut, trăgând de bluză.

De partea cealaltă a paravanului, ușa cortului s-a deschis.

– Cursa e pe cale să înceapă și se pare că cei doi călăreți ai mei sunt de negăsit, s-a auzit vocea suavă a lui Odo, cu o ușoară urmă de iritare. Să vă reamintesc oare că am pus ceva bani pe amândoi și mi-am pus și pielea la bătaie, dacă vreunul dintre voi este suficient de prost să fie descoperit? Sau, mai rău, să își rupă gâtul?

– Venim imediat, a strigat Rielle. Ți-am dat vreodată motive să te îndoiești de mine?

– De nenumărate ori. Să ți le enumăr pe toate?

– Un moment, te rog, Odo, a spus Audric râzând.

Ușa cortului se închise.

– Pot să vin? a întrebat Audric.

– Da, dar… stai puțin.

Cu o smucitură violentă, Rielle a reușit să se elibereze. Și-a tras tunica pe ea, luptându-se cu panglicile aurii de la gât.

– Da, e în regulă, sunt îmbrăcată.

Audric a venit în spatele paravanului, ducându-i haina de piele și pălăria.

– Urmează să ne întrecem într-o cursă periculoasă și *tu* ești cea agitată?

– Nu contează că tu ai încercat să dai înapoi de nenumărate ori.

Rielle i-a smuls pălăria din mână.

– Nu contează că nu ai încălcat nicio regulă în viața ta până acum.

– Dar ce sfidare inaugurală – nu ești de acord cu mine?

S-a apropiat de ea pentru a o ajuta să-și prindă catarama de la tunică. Degetele i-au atins ușor ceafa.

– Adică puteam să încep cu ceva mai simplu. Să întârzii la ședințele de dimineață, să sar peste rugăciuni, să mă culc cu o servitoare…

Rielle izbucni într-un râs mai strident decât și-ar fi dorit.

– Tu? Să te culci cu o servitoare? Nu știi ce înseamnă să-i faci curte unei femei.

– Asta îți închipui tu!

– Nu te cred.

– Chiar sunt o cauză pierdută în ochii tăi?

– Pentru început, ar trebui să mai renunți la cărți din când în când.

– Lady Rielle, a tachinat-o el, te oferi să mă educi în arta seducției femeilor?

S-a așternut o tăcere îngrozitoare. Rielle l-a simțit pe Audric în spatele ei. S-a înroșit. De ce și-a permis să intre în jocul ăsta? Nu știa nimic despre cum să faci curte cuiva. Tatăl ei a avut grijă de asta.

Odată, pe când avea treisprezece ani, Rielle a venit acasă, tensionată, gata să explodeze, după ce

l-a privit pe Audric, care avea cincisprezece ani, exersându-și măiestria sabiei în curtea barăcilor.

Tatăl ei și locotenenții lui l-au trecut prin mai multe exerciții pe Audric în ziua respectivă. Maestra Guillory stătea în apropiere, oferind sfaturi de fiecare dată când considera de cuviință. Ca Înaltă Maestră a Casei Luminii, nemiloasa femeie în vârstă se ocupa de studiile lui Audric de sorsanct de ani buni. Ea și tatăl lui Rielle l-au ajutat pe Audric să își canalizeze puterea imensă într-o activitate fizică, practică, precum lupta cu sabia.

Rielle a privit multe dintre antrenamentele lui Audric, dar acela a fost diferit. Nu a putut să și-l scoată din minte după aceea: cum se mișca în lumina după-amiezii, fiecare mișcare precisă și sigură, cu sprâncenele încruntate și concentrate, sabia care împrăștia raze de lumină pe pielea lui. I-a adus tatălui său băutura obișnuită după cina din acea seară și a fost atât de agitată, încât a scăpat paharul.

Tatăl ei s-a uitat mirat.

– Parcă nu ești în apele tale.

Nu a spus nimic, nefiind sigură de ce putea să răspundă.

– Te-am observat azi în curte, a remarcat tatăl ei. Ai venit destul de des în ultima vreme.

Rielle s-a aplecat să strângă mizeria. Părul îi ascundea fața roșie.

Apoi tatăl ei a ridicat-o în picioare, suficient de tare cât să o rănească la încheietura mâinii.

– Știu la ce te gândești, i-a spus el, și îți interzic. Îți poți pierde controlul într-o bună zi și să îl rănești. El are un dar rar, înțelegi? Cea mai mare putere pe care a avut-o cineva în jumătate de veac. Este important ca oamenii să vadă că este stăpânul puterii, și nu invers. Ultimul lucru de care Audric are nevoie este de cineva ca tine în preajma lui.

Ochii lui Rielle s-au umplut de lacrimi.

– Cineva ca mine?

Tatăl ei i-a dat drumul, indiferent.

– O criminală.

Comandantul Dardenne nu i-a mai permis fiicei sale să participe la antrenamentele lui Audric după aceea.

La optsprezece ani, cât avea acum, Rielle nu sărutase pe nimeni, nici măcar nu fusese aproape de-a face asta. Cu siguranță și-a imaginat-o, și chiar des. Știa că era frumoasă, dacă nu în sensul obișnuit, măcar în sensul în care atrăgea atenția oamenilor. *Izbitor* era cuvântul pe care îl folosea adesea Ludivine, sau *captivant*.

Tatăl ei a comentat o singură dată asupra aspectului ei:

– Ai față de mincinoasă. Pot să văd tot răul din lume în ochii tăi.

Totuși, Rielle și-a pus frumusețea în valoare cât de bine a putut, s-a îmbrăcat cu cele mai extravagante ținute posibile: îndrăznețe și provocatoare, făcute din cele mai exotice materiale pe care i le comanda Ludivine în secret și o făceau să iasă în evidență ca un păun printre porumbei. De fiecare dată când îndrăznea să se arate în aceste ținute, simțea privirile dornice ațintite asupra ei precum și propria dorință ce se lupta în interiorul ei.

Dar chiar și atunci, cuvintele tatălui ei atârnau în jurul gâtului ei ca un jug de spini și calma orice dorință animalică pe care o simțea.

În plus, nu își dorea pe oricine, nu suficient de tare pentru a risca.

Așa că s-a închis înăuntrul ei, frustrările ei manifestându-se în vise agitate în care apărea uneori Audric, alteori Ludivine sau Tal, dar cel mai adesea Audric. După acele nopți, când îl visa pe Audric, se trezea cu oglinzile din cameră crăpate, cu lumânările ce fuseseră stinse proaspăt aprinse, împroșcând flăcări.

Tatăl ei avea dreptate – era periculoasă, era imprevizibilă. Nu voia să aducă asta în patul

altcuiva. Nu cineva care îi era promis prietenei ei.

Rielle a făcut greșeala de a se uita la Audric, iar o clipă privirea lui adâncă o întâlni pe a ei, înainte ca amândoi să își întoarcă privirile.

– Ar trebui să mergem, a spus ea.

Și-a luat haina din mâinile lui, și-a prins părul sub pălărie și a ieșit afară ca să se urce pe cal. Și-a prins voalul de la pălărie în jurul gâtului și al feței și i-a legat capătul de guler. Când Audric i s-a alăturat, în propriul costum cu protecție, nu şi-au vorbit, și asta o bucura.

Cursa nu va fi ușoară, dacă ea avea să fie distrasă.

***

Împreună, s-au alăturat celorlalți călăreți la linia de start.

Audric călărea unul din caii lui Odo, o iapă castanie din Celdaria, din regiunea sudică. Calul lui Rielle, tot din grajdul lui Odo, era mai mic, o iapă gri din Kirvaya, pe nume Maliya, care își ținea coada ridicată sus.

Rielle și-a ocupat locul la linia de start, fiind la distanță de cinci persoane spre stânga și două în spatele lui Audric. Crainicul, care stătea sus, anunța fiecare călăreț printr-un amplificator mic, rotund, creat de cei din Forja de Fier.

Când Rielle și-a auzit numele fals, a salutat mulțimea, fiind aplaudată generos. Deși identitatea ei și cea a lui Audric nu însemnau nimic pentru acești oameni, numele sponsorului lor – negustorul bogat Odo Laroche, care deținea jumătate din afacerile orașului – era foarte important.

Sus, în tribune, regele Bastien și-a ocupat locul în spatele amplificatorului, pentru a rosti discursul la începerea cursei.

– Pentru a celebra încă un an de pace în regatul nostru, a răsunat vocea lui, și în speranța unei recolte bogate – și a unui festival plin de voie bună

– și pentru a mulțumi Domnului care a binecuvântat Celdaria cu astfel de cadouri, vă urez bun venit tuturor la cursa Boon din acest an!

Regele Bastien s-a întors la locul lui, iar tobosarii au început să bată ritmul. Rândurile de călăreți se agitau, iar aerul din jurul lui Rielle îi făcea pielea să trosnească.

Crainicul cursei a suflat din horn o dată, de două ori.

Rielle și-a strâns bine degetele în jurul hățurilor Maliyei, fiecare centimetru al corpului ei vibrând.

Ultimii călăreți, doisprezece arbitri mascați, și-au ocupat pozițiile în culorile regale: violet, smarald și auriu. Rolul lor era să parcurgă traseul și să fie atenți la eventualele jocuri murdare.

Bătăile tobelor au accelerat, odată cu ritmul inimii lui Rielle.

Crainicul a suflat din horn a treia oară.

Cu un sunet asurzitor al mulțimii, cursanții au pornit spre câmpie, bucata de iarbă întinsă de la ieșirea din oraș.

Cursa a început.

***

Primele minute au fost un amestec de sunete și culori. Copitele a șaizeci de cai au ridicat un nor de praf.

În dreapta lui Rielle, un bărbat cu o gutieră de metal și-a folosit mănușa cu țepi, răsturnând alt călăreț de pe cal cu ajutorul unui pumn zdravăn. Ceilalți călăreți l-au călcat în picioare, punând capăt țipetelor. Calul a ieșit de pe traseu cu frâiele libere.

Rielle și-a văzut mai departe de drum, privind debusolată în jur. Unul dintre arbitri ar fi trebuit să îl descalifice pe acel om. Dar, în furtuna de praf, nu putea să distingă culorile arbitrilor, de parcă aceştia ar fi dispărut.

A trecut de câmpie, îndrumând-o pe Maliya printr-o ploaie de coate, bice și călăreți care înjurau în nenumărate limbi. Când a ajuns la poalele muntelui Taléa, a încetinit pasul și s-a dus pe panta mai abruptă, înțesată de copaci. A zărit o sclipire de culori cunoscute în fața ei. Negru și auriu, culorile lui Odo.

Audric.

S-a aplecat pe gâtul Maliyei, îndemnând-o să urce pe cărare, și a ieșit dintre copaci pe prima trecătoare. Un petic mare de iarbă se întindea în fața ei, mărginit din ambele părți de pereți de piatră.

Inima lui Rielle s-a liniștit. I-a șoptit iepei cuvintele la care îi spusese Odo că va răspunde:

– Pășește pe vânt, șoim al sângelui meu, aripi ale inimii mele!

Maliya a țâșnit înainte.

Vântul îi lovea din plin, smulgând câteva lacrimi din ochii lui Rielle. L-a ajuns din urmă pe Audric, plină de mândrie.

El i-a aruncat o privire, iar eșarfa i-a zburat. A rânjit la ea, iar inima ei a zvâcnit. În ciuda pericolului, ea își dorea din tot sufletul să rămână acolo, departe de templu, departe de toată lumea, pentru totdeauna.

Câteva secunde mai târziu, Audric a schimbat direcția, urmând scurtătura ce ocolea muntele. Iapa lui din Celdaria era antrenată pentru astfel de drumuri abrupte.

Dar Maliya era pregătită pentru viteză. Rielle a forțat-o prin trecătoare, iar ea s-a supus. Sunetul vuia în urechile lui Rielle. De abia își auzea respirația. Siluetele celorlalți călăreți, împrăștiate prin trecătoare, erau doar pete de culoare. O ajungeau din urmă.

A luat-o la dreapta, pe o potecă îngustă. Nu a fost foarte mulțumită de alegere, dar astfel putea scoate un timp mai bun. Și-a spus să nu se uite în jos, dar nu s-a putut abține, a aruncat o privire în

râpă. Au cuprins-o fiorii; un dezechilibru al ei, un pas greșit al calului și ar fi zburat spre pierzanie.

În spatele ei s-a auzit un zgomot de potcoave și piatră. Când poteca s-a lărgit, s-a uitat în spate.

Un călăreț a trecut pe lângă ea, apoi încă trei, atât de aproape, că le putea simți mirosul de sudoare. În spatele lor, un călăreț s-a izbit de un altul, aruncându-l în râpa de care tocmai trecuse Rielle. Calul în cădere scoase un nechezat de spaimă; apoi se aşternu liniștea.

Rielle s-a întors, cu inima bubuind; ochii o înțepau de la praful din aer. A ieșit din pădurea din apropierea potecii pe a doua trecătoare ce avea să o conducă în jurul muntelui Taléa și înapoi către oraș.

Acolo, i-a văzut în sfârșit pe arbitri – șapte dintre ei –, la mică distanță în fața ei. Și-au aruncat măștile, scoțându-și la iveală părul bond, împletit. Au scos țipete de luptă pe care Rielle le-a recunoscut imediat din poveștile interminabile ale lui Audric despre Borsvall.

Se apropiau de călărețul din față – un om îmbrăcat în negru și auriu, fără pălărie și eșarfă, cu pletele în vânt.

Atunci a realizat, spaima a lăsat-o pe Rielle fără aer.

Arbitrii, oricine erau ei, nu erau soldați ai tatălui ei. Erau din Borsvall. Și l-au înconjurat pe Audric, cu săbiile gata să îl ucidă.

Capitolul 4 - Eliana

„Dar, când forțele Imperiului au venit în Orline, capitala Venterei, au fost orbiți de o lumină strălucitoare. Era Regina Soarelui, strălucind, răzbunătoare. A condus atacul cu regele Maximilian alături de ea, iar toți cei pe care i-a atins au simțit magia de mult uitată revenind. Erau din nou sorsancți, fochiri și terrani. Iar în acea dimineață râul a devenit roșu de la sângele Imperiului."

Triumful Reginei Soarelui (*O istorie alternativă a regatului Ventera*)

Scris în jurnalul lui Remy Ferracora,
14 iunie, anul 1018 al Epocii a Treia

După execuții, Eliana l-a condus pe Harkan acasă în micul apartament de la ultimul etaj al clădirii de lângă locuința ei.

Când a dat să plece, el a rostit ușor:

– El?

A ezitat. Dacă ar fi rămas, s-ar fi culcat împreună, cum făceau adesea. Atingerea lui ar fi fost o binecuvântare – brațele lui puternice, felul tandru în care o ținea după, cum îi mângâia părul. Un timp, ar fi uitat cine este și ce a făcut.

Dar, apoi, Harkan o să vrea să vorbească. O să se uite în ochii ei să o caute pe fetița care a fost odată.

Gândul acesta o obosea.

– Te rog, El, a stăruit Harkan cu o voce obosită. Am nevoie de tine.

Se uita cu greu la ea. Îi era oare rușine că nu voia să fie singur? Sau se rușina pentru că își dorea să atingă un monstru?

Deodată, o amintire i-a revenit în minte: privirea sfidătoare, plină de lacrimi a băiatului, chiar

înainte ca sabia călăului să cadă.

Stomacul Elianei s-a strâns. I-a prins mâna lui Harkan cu putere.

– Bine, dar vreau doar să dorm.

– Și eu, i-a răspuns acesta tandru.

Au intrat în camera lui prin fereastra de la balcon; camera mică era simplă, plină de haine șifonate. Restul apartamentului familiei lui a rămas închis și tăcut. De când mama și fratele lui mai mare au murit la zid, în ziua când Imperiul i-a invadat cu zece ani în urmă, Harkan nu s-a atins de niciunul din lucrurile lor, nu a folosit mobila care le aparținuse și nici oalele și tigăile mamei lui. Apartamentul era ca un mormânt, iar Eliana nu îndrăznea să intre de frica fantomelor pe care le putea absorbi.

Dar dormitorul lui Harkan era un loc cunoscut, dezordonat. De-a lungul anilor, Eliana a petrecut la fel de multe nopți acolo ca în apartamentul ei.

S-a urcat în pat, așteptând. El a tras draperiile aproape complet, lăsând fereastra deschisă. A aprins patru lumânări scurte și groase pe care le păstra pe masă – una pentru fiecare membru al familiei. Când și-a dat jos bluza și ghetele, s-a urcat lângă ea și a tras-o în cuibul călduros al brațelor lui.

– Mulțumesc, i-a șoptit în obraz.

Ea a zâmbit și s-a dat mai aproape de el, spunându-i:

– Dorm mai bine când sunt cu tine.

Harkan a râs ușor. Apoi în cameră s-a așternut tăcerea. Se juca cu degetele în cozile ei.

– Într-o bună zi, o să avem suficienți bani pentru a pleca de aici.

Eliana a închis ochii. Era începutul uneia dintre poveștile favorite ale lui Harkan, una pe care i-a spus-o de nenumărate ori. Nu o ținea inima să îi spună că nu suportă să o audă, nu azi. Că această poveste era o alinare când erau mici și naivi, dar acum era inutilă și crudă.

Așa că a așteptat până când a putut să vorbească, fără să țipe la el, apoi l-a întrebat, așa cum făcea mereu:

– Unde o să mergem?

– Spre nord, peste Marea Îngustă, spre Astavar.

Astavar. Eliana obișnuia să viseze cum ar fi: munți cu vârfurile albe, văi de un verde intens, o lume de gheață și zăpadă și ceruri pline de fire răsucite de lumină colorată. Acum era doar un loc pe hartă, vecinul din nord al Venterei și ultima țară liberă din lume.

– Nimeni nu intră sau iese din Astavar, a răspuns Eliana, așa cum făcea mereu.

– Vom găsi un contrabandist, a continuat Harkan. Unul bun. Îl vom plăti oricât este nevoie.

– Astavar o să cadă într-o bună zi. Toată lumea cade în fața Imperiului. Uite ce s-a întâmplat cu noi!

– Poate. Dar între timp, ne putem bucura de câțiva ani de pace. Tu, eu, mama ta și Remy.

I-a strâns ușor mâna.

– O familie adevărată.

Ca cea pe care ea a distrus-o cu câteva ore în urmă. Deodată, i-a venit greu să înghită. Își simțea ochii fierbinți și grei.

La naiba! Asta s-a ales de încercarea de a fi un bun prieten.

– Nu știu dacă aș putea să fiu vreodată cuviincioasă, a oftat ea.

Nici măcar ea nu credea asta.

– Gândește-te, El.

Harkan făcea cerculețe cu degetul mare pe mâna ei.

– Marea nu este vastă. Putem să ajungem în Astavar într-o oră, poate două. Putem să găsim un loc mic, poate un lac. Eu pot să fiu fermier, Remy brutar, mama ta poate continua cu micile reparații, iar tu…

– Iar eu?

Eliana s-a ridicat. Nu mai putea să joace jocul ăsta.

– Dacă am putea să trecem de trupele Imperiului de la granițele noastre, dacă am putea să găsim un contrabandist care să nu ne dea pe mâna Imperiului și dacă am putea să îi convingem pe cei din Astavar să ne lase să trecem granița… dacă am face toate astea, cu banii pe care nu îi avem, ce aș face eu, atunci, în această fantezie a ta?

Harkan a ignorat tonul aspru al vocii ei și a sărutat-o pe încheietură.

– Orice. Poți vâna animale. Te voi învăța să cultivi roșii. Poți purta o pălărie de paie.

A sărutat-o pe umăr.

– Presupun că nu vrei să porți o pălărie. Deși nu îmi este rușine să spun că visez de atâta timp la asta, încât inima o să mi se frângă, dacă nu o faci.

– Nu va funcționa, a spus ea într-un final.

– Pălăria?

Privirea lui Harkan era blândă.

– Ba din contră, cred că ți-ar sta foarte bine.

În acel moment, îl ura aproape la fel de tare cât se ura pe ea. S-a strecurat din brațele lui, și-a tras tunica pe cap și și-a pus ușor mâinile pe pernă.

– Nu are ce să caute o fată ca mine în visele tale, dragule, i-a explicat cu un zâmbet cald. Tot ce știu să fac este să omor, ai uitat?

– Și asta, a zis Harkan cu o voce tristă.

– Și asta, l-a aprobat ea, sărutându-l suficient de tare, încât să nu mai spună nimic.

***

În acea seară, s-a întors acasă la apus ca să prepare cina.

– Mamă dragă!

Și-a sărutat mama ușor pe obraz.

– Ce s-a întâmplat azi? a întrebat Rozen Ferracora.

Stătea la masă, cu bucăți de la ultima ei reparație împrăștiate peste tot: şuruburi și piulițe, cuie și cuțite.

– Am auzit de băiat și de Quill.

– Așa?

Eliana a dat din umeri, a început să taie morcovi. A simțit privirea mamei ei și a început să taie mai repede, rostind:

– Păi, ce te așteptai? Încă o zi minunată în gloriosul regat al Venterei!

Mai târziu, Remy a venit și s-a așezat la masă, uitându-se cum aranja Eliana masa: o bucată de pâine proaspătă, o tocană de legume, o bucată țeapănă de cașcaval – toate de cea mai bună calitate, proaspăt cumpărate din piața Grădinii.

Eliana nu a fost niciodată mai conștientă ca acum de căsuța lor drăguță, de cămara plină cu mâncare, de siguranța relativă a cartierului lor. Toate cumpărate cu sângele de pe mâinile ei.

I-a umplut castronul mamei sale și i l-a pus în față.

Remy a rupt tăcerea cu vocea tremurândă. Ochii lui albaștri erau plini de lacrimi nevărsate.

– Ești o lașă!

Eliana se aștepta la asta. Totuși, sinceritatea din vocea lui căzu ca un pumn în stomac. Aproape că scăpă farfuria din mâini.

Rozen l-a mustrat.

– Încetează, Remy!

– Am auzit că azi un copil a fost executat, împreună cu acel rebel, Quill, care scoate oamenii afară din oraș.

Eliana a simțit că se sufocă. Nu văzuse niciodată expresia asta pe chipul lui Remy – de parcă nu o recunoștea și nici nu voia.

A mușcat cu poftă din bucata de pâine.

– Așa este.

– Tu ai făcut asta, a șoptit el.

– Ce am făcut?

– I-ai omorât.

Ea a înghițit, a luat o gură de apă și s-a șters la gură.

– Am mai spus-o și înainte, *laşitatea* mea ne ține de cald, de foame și în viață. Așa că, dragă frate, dacă nu cumva preferi să mori de foame…

Remy și-a împins farfuria.

– Te urăsc!

Rozen stătea nemișcată pe scaun.

– Ba nu. Nu spune asta!

– Lasă-l să mă urască, spuse ea uitându-se la Remy și întorcându-şi apoi repede privirea. Acesta se uita la gaura moale din mijlocul ei, acel gol pe care nu îl vedea nimeni în afară de el. Vorbele lui o dureau.

– Dacă îl ajută să doarmă mai bine, poate să mă urască până la sfârșitul vieții.

Remy îşi fixă privirea pe gâtul ei, unde lanțul era vizibil. Expresia lui a devenit și mai întunecată.

– Îl porți pe regele Audric Aducătorul de Lumină în jurul gâtului, dar nu meriți asta.

Privirea lui se îndreptă către fața ei.

– I-ar fi fost rușine cu tine, dacă Regina Sângelui nu l-ar fi omorât. I-ar fi fost rușine cu oricine ajută Imperiul.

– Dacă Regina Sângelui nu l-ar fi omorât, i-a răspuns Eliana, atunci nu ar fi contat, nu-i așa? Poate că Imperiul nu ar fi apărut. Poate am trăi cu toții într-o lume plină de magie, cai zburători și castele frumoase, construite chiar de sfinți.

Și-a împreunat mâinile, privindu-l cu o răbdare exagerată.

– Dar regina Rielle l-a omorât. Așa că iată unde am ajuns. Și eu port acest desen în jurul gâtului pentru a-mi reaminti că nu trăim în acea lume. Trăim într-o lume unde regii buni mor și cei suficient de naivi să spere la ceva mai bun sunt omorâți pe loc.

I-a ignorat pe amândoi după aceea și a mâncat tocănița în liniște.

***

Mama ei a găsit-o mai târziu în camera ei, curățându-și armele.

– Eliana, a spus Rozen, răsuflând din greu, ar trebui să te odihnești.

Chiar și cu proteză la picior, tot depunea ceva efort pentru a urca singură scările. Se ajuta mult de baston.

– Mamă, ce faci?

Eliana s-a ridicat și a ajutat-o să se așeze. Pumnalele și grenadele ei cu fum erau întinse pe podea, ca un covor al morții.

– Tu ești cea care trebuie să se odihnească.

Rozen s-a holbat lung la podea. Apoi fața ei s-a întristat și s-a întors către Eliana.

– Nu-mi place să te văd așa, i-a șoptit. Îmi pare rău pentru asta. Îmi pare rău pentru ce te-am învățat… Îmi pare rău pentru totul.

Eliana o ținea, mângâindu-i ușor părul negru și dezordonat. O auzise de atâtea ori pe Rozen spunând că îi pare rău, încât pierduse numărătoarea.

– Îți pare rău pentru ce? a spus Eliana într-un final. Că bunicul te-a învățat cum să omori? Că tu m-ai învățat pe mine?

Rozen i-a mângâiat obrazul cu mâna ei chinuită, privind-o cu ochi umezi, care îi aduceau aminte Elianei de privirea curioasă şi neobosită a lui Remy.

– Mi-ai spune dacă ai avea nevoie de odihnă? Îi putem cere lordului Arkelion să îți dea niște timp liber…

– Timp liber pentru ce? Să coc prăjituri și să văruiesc pereții?

Eliana a zâmbit, strângând mâna mamei ei.

– Nu aș ști cu ce să îmi ocup timpul.

– Eliana, nu te preface față de mine. Pot să văd dincolo de zâmbetul tău. Eu te-am *învățat* acel zâmbet.

Eliana s-a ridicat, s-a întins și a ajutat-o pe Rozen să se ducă în patul ei. I-a făcut o cană cu ceai, a pupat-o pe obraz, a ajutat-o să își dea jos proteza – o proteză lucrată cu atenție, din lemn, care a costat-o pe Eliana plata pe două misiuni.

Două execuții. Două suflete măcelărite.

Când Eliana s-a întors în camera ei, l-a găsit pe Remy așteptând-o, ghemuit, cu genunchii la piept.

S-a așezat pe pat lângă el, încercând să respire dincolo de nodul ce i s-a pus în piept deodată. Suferința a lovit-o în valuri. Cu ochii uscați, s-a lăsat scufundată de ele.

– Nu te urăsc, i-a spus Remy în șoaptă.

Și a lăsat-o să îl ia în brațe. Și-a închis ochii și a încercat să se concentreze doar asupra lui: mirosul de făină de pe haine și cel de cerneală de pe mâini, sunetul vocii lui cântându-i „Un cântec pentru Regele de Aur“ – era cântecul favorit al Elianei când era copil, o elegie adusă lui Audric Aducătorul de Lumină.

Mâinile mici ale lui Remy îi mângâiau părul. Putea să îl strivească, dacă voia. Dar dacă ar fi avut ocazia, fratele său firav s-ar fi înfruntat cu împăratul. Chiar dacă asta i-ar fi adus moartea.

Și am puterea unui războinic, s-a gândit ea, *dar inima unui laș*. O glumă proastă. Lumea era plină de ele.

– Nu suport, a șoptit ea cu o voce înfundată în bluza lui Remy.

– Ce nu suporți? a întrebat Remy.

– Știi tu.

El nu a spus nimic. Voia ca ea să o spună.

– Să omor oameni. Să îi vânez. Să fiu bună la asta, a rostit ea dintr-un suflu.

– Îți place să fii bună la asta, i-a spus el.

Nu l-a contrazis.

– Este din ce în ce mai rău. Și tot nu am niciun răspuns.

– Femeile dispărute?

– Cine le ia? Și unde le duce? Și *de ce*?

Degetele ei s-au împleticit în jurul încheieturilor lui. Și-a imaginat cum îl trage în lumea întunecată și sigură de sub patul ei, fără să-l mai lase să plece vreodată.

– Îți e teamă că am putea fi noi următorii, a spus el.

– Îmi e teamă că am putea fi noi. Ar putea fi oricine.

– Ai dreptate.

Remy stătea lângă ea, cu ochii închiși.

– Dar tot ce contează acum este că tu ești aici și că sunt și eu.

Eliana i-a aşezat mâinile pe pieptul ei, lângă inimă, și l-a lăsat să cânte până a adormit.

***

Următoarea misiune a venit câteva zile mai târziu la uşa Elianei. Învelit într-o hârtie maronie, pachetul avea inscripționată adresa celui mai scump croitor din oraș.

Eliana l-a luat și i-a dat mesagerului trei monede de argint. Omul palid purta o tunică de ucenic, de culoare maro; la prima vedere, arăta ca orice alt om, dar Eliana şi-a dat seama imediat că acest bărbat nu era ucenic de croitor.

I-a mulțumit dând din cap și s-a întors în dormitorul ei. De la fereastră, l-a văzut cum mergea pe strada aglomerată de cumpărători din cartier.

Mergea aproape perfect. Dar Eliana a învățat să fie atentă la fiecare rigiditate din mersul adatroxilor, căci, din când în când, un tic nefiresc apărea atunci când schimbau direcția. Niște ochi ușor blegi, o mișcare întârziată a gurii, a sprâncenelor. Trăsăturile subtile ale feței care îți spuneau ce gândește persoana respectivă. De parcă soldații Imperiului nu se mișcau după propria lor voință, ci după voința altcuiva.

A sperat că nu va afla niciodată de ce adatroxii păreau normali – râdeau, vorbeau, căscau –, iar apoi, deodată, deveneau tăcuți și nemișcați. Asemenea unor statui. Ca o umbră ce se așternea pe fața lor, ce le încețoșa ochii. Dura o clipă sau câteva ore.

Orice le-a făcut Imperiul soldaților săi, a sperat că nu a pățit la fel și tatăl ei, oriunde era. Dacă mai trăia.

A pus pachetul pe pat, a făcut o mică pauză, pregătindu-se.

Auzea uneori de potențiale misiuni când îl vizita pe Remy la brutărie sau când participa la una din petrecerile Majestății Sale cu Harkan. Îngăduia câteodată unora aflați în grațiile Imperiului să o sărute într-un colț ferit, să îi șoptească secrete. Apoi, mai târziu, ea și Harkan făceau dragoste până nu se mai simțeau atât de murdari.

Dar, uneori, misiunile veneau sub forma unor mesaje adresate Elianei. Pe acestea nu le împărtășea cu Harkan.

Câteodată mesajele erau strecurate între gogoși pudrate, împăturite în hârtie subțire pentru a-i aminti Elianei de Remy și de cât de aproape fusese de mesaj și de mesagerul cu ochii tulburi. Citea mesajele cu un tremur în mâini.

Astăzi, misiunea a venit ascunsă sub o bucată de mătase – o rochie de culoarea vinului, cu crăpătură pe fiecare picior, strălucind ca și cum ar fi fost scufundată în diamante. Spatele era complet gol, cu excepția a trei barete din mărgele. Era o culoare potrivită pentru ea, iar mărimea părea corectă. Îi îmbrăca corpul frumos.

Și-a înghițit nodul ce îi stătea în gât. Lordul Arkelion o urmărea cu mare atenție de ceva vreme. Eliana a despăturit mesajul și a citit instrucțiunile de trei ori:

Lupul soseşte pe lună plină.

Îl vreau viu.

Glorie Imperiului.

Trăiască Majestatea Sa Împăratul Nemuritor!

S-a uitat insistent la caligrafia excepțională. Deși mesajul purta sigiliul lordului Arkelion, scrisul nu era al lui. Era al lui Valentine.

Acest mesaj cuprindea în sinea lui alt mesaj: Valentine era în drum spre Orline. Era pe urmele Lupului și avea nevoie de ajutorul Elianei.

Nu l-a judecat.

Spre deosebire de Quill, Lupul nu era un lacheu al Coroanei Roșii. Era mâna dreaptă a Profetului, locotenent al misteriosului lider al Coroanei Roșii. Ani de zile, Lupul scăpase din mâinile Imperiului, iar acum se afla în orașul ei.

Eliana a găsit apoi suma scrisă în josul paginii, cu același scris meticulos:

20 000 de monede din aur

Inima îi bătea cu putere.

O plată de 20 000 din aurul Imperiului.

O astfel de sumă era o mică avere, iar Eliana se temea de invitația din partea lui Valentine: *Adu-l pe Lup. Ia banii. Alătură-te Invictus. Slujește-l pe împărat.*

Nu i-a spus niciodată lui Harkan cum, în ultimii doi ani, a acceptat mai multe misiuni decât știa el și a strâns cât de mulți bani a putut.

Nu i-a zis cât de mult tânjea după fantezia lui în care trăiau într-un colț liniștit al Astavarului alături de capre, hrănindu-se cu pâine proaspătă și roșii din grădină.

În schimb, ea a strâns bani, a ucis, a vânat și a tot strâns. Și acum, cu 20 000 de monede în plus la economiile ei…

A auzit clopoțelul sunând jos. Remy s-a întors acasă, râsul lui umplea toată casa. Ce miracol era că încă putea să râdă cu atâta ușurință!

Eliana a aruncat scrisoarea în foc și a văzut cum ard cuvintele lui Valentine. Odată ce scrisoarea s-a

făcut scrum, s-a uitat pe fereastră la cerul ce se întuneca. Era prima noapte cu lună plină.

Dacă Invictus o voia, putea să o aibă, dar nu se vor atinge niciodată de familia ei.

Îl va livra pe Lup conform ordinelor.

Își va accepta recompensa și se va asigura că Remy, Harkan și mama ei pot ieși cu siguranță din țară.

Și va începe vânătoarea chiar în noaptea asta.

Capitolul 5 - Rielle

„Foc iute, să nu arzi
cu furie sau cu disperare.
Arzi calm și pur, arzi
curat și luminos.“

Rugăciunea Focului, așa cum a fost rostită prima dată
de Sfânta Marzana cea Luminată,
ocrotitoarea regatului Kirvaya și a fochirilor

Rielle i-a văzut pe cei șapte arbitri falși adunându-se în jurul lui Audric, cu săbiile pregătite. Erau oameni din Borsvall.

Ceilalți călăreți s-au dat la o parte, continuând să meargă prin trecătoare, cu ochii ațintiți la drum și la câștigurile de la sosire.

Audric s-a uitat în urma lui, acolo unde soldații inamici formau un V în spatele lui. Unul dintre ei purta o sabie ce forma spirale lungi de întuneric în aer – un noctar, aruncând întuneric în fața lui și acoperindu-l pe Audric cu ceață.

Rielle a văzut asta și nimic altceva.

Pentru ea conta doar Audric. Nu contau logodnași nici Ludivine, și la naiba cu toată curtea regală!

Era al ei, iar acești bărbați voiau să-l ucidă. O furie ascuțită se născu înăuntrul ei.

Cum *îndrăznesc* ei să facă așa ceva?

A smucit hățurile Maliyei și a țipat puternic. Iapa a luat-o la goană după ei.

Nu exista nicio șansă ca Audric să îi înfrângă pe toți, nu dezarmat, iar Rielle știa că nu are armele la

el în acea zi. Atunci când i-a spus să își ia măcar talismanul secundar, mai puțin puternic, și să îl țină ascuns, el nu a fost de acord. *Armele sunt împotriva regulilor, Rielle. Chiar şi pumnalele mele. Doar ştii asta.*

Dacă ar avea-o cu el pe Illumenor, sabia lui, nu ar exista nicio îndoială. Dar Audric nu putea să folosească lumina soarelui fără talismanele lui. Nici măcar sfinții nu au putut face asta. Nimeni nu putea, cu excepția lui Rielle.

Într-o clipă, anii de antrenament în care a învățat să se controleze au dispărut. Ușa încuiată s-a deschis înlăuntrul ei.

Și-a întins mâna de parcă furia ei ar fi fost suficientă pentru a-i opri pe asasini. Căldura i-a inundat tot corpul. Degetele îi erau zece surse de foc.

Flăcări au izbucnit pe lângă ea, brăzdând trecătoarea cu două cărări de foc.

Lumea s-a zguduit. Un șuierat fierbinte a despicat aerul în două. S-a ferit de bulgări de pământ care zburau în jurul ei. Maliya s-a smucit sub ea, scoțând un nechezat de disperare. Rielle s-a ținut cu greu în șa.

A auzit un strigăt de panică și s-a uitat în urma ei, pe unde venise. Pământul înnegrit din spatele ei arăta de parcă ar fi fost zgâriat de niște gheare monstruoase. Ceilalți călăreți își opreau caii, ferindu-i de pământul sfâşiat.

Sub Rielle, plămânii Maliyei explodau. Își forța calul prea tare. Nu trebuiau să alerge atât de repede. Dar Rielle a refuzat să se oprească.

Acolo, în fața lor, se aflau asasinii din Borsvall. Au intrat prin strâmtoare, gonind printre munți, încercând să îl oprească pe Audric să ajungă în oraș. Bolovani imenși se rostogoleau de pe munte pe ambele părți ale trecătorii și se ciocneau, împrăștiind pământ și pietre. Ceilalți călăreți au încercat să se ferească de pietre, dar nu toți au reușit. Mulți au fost răpuși și nu s-au mai ridicat.

Rielle vru să se oprească să-l ajute pe cel din apropiere, dar apoi văzu sulița strălucitoare a unuia dintre asasini, aruncând bulgări de foc spre Audric – era un fochir. Flăcările au atins pelerina și ghetele lui Audric. S-a ferit de o dâră de foc ce i-a trecut pe deasupra capului și a luat-o spre dreapta. Aerul în jurul lui strălucea și trosnea. Oare puterea lui de sorsanct era gata să izbucnească?

Rielle o lovea cu putere pe Maliya. Repede, *mai repede*!

Dacă i se întâmplă ceva, dacă moare înainte să îi spună…

Pământul s-a căscat de o parte şi de alta. Flăcări vii au țâșnit din crăpături, un val de căldură lovind-o în față. Pietre au început să zboare, una l-a lovit pe un călăreț ce încerca să se dea la o parte din calea ei și care căzu de pe cal.

Remușcarea a lovit-o subit, dar apoi Maliya a nechezat, dezorientată. Ceva nu era în regulă. Pasul ei era inegal.

Rielle a alunecat, aproape să cadă. S-a dat înapoi cu putere și a tras adânc fum în piept.

Maliya a scos din nou un sunet îngrozitor. Respira greoi, picioarele lui Rielle o ardeau. Totul era prea fierbinte.

În față, Audric a ajuns la trecătoare.

Rielle a forțat-o și mai tare pe Maliya, urmându-l. Aerul era plin de fum, flăcări, zgomotul pietrelor ce cădeau. Euforia amețitoare a puterii ce trecea prin corpul lui Rielle era covârșitoare. Cu greu putea să stea în șa, să gândească, *să respire*.

Apoi ceva, foarte aproape, ardea.

În fața asasinilor, o pată de culoare, strigătul unui om: Audric, la mică distanță de atacatorii lui, își îndemna calul să alerge mai repede. Dar oamenii din Borsvall aproape că l-au prins.

Rielle și-a lins buzele – aveau gust de sudoare.

De ce nu și-a luat arme la ea? De ce nu și-a luat niciun fel de *armă* la ea?

Cel din urmă călăreț din Borsvall s-a întors spre ea și a strigat plin de spaimă. Și-a aruncat toporul în aer și l-a tras cu putere înapoi. Calul lui Rielle s-a smucit sub ea, a nechezat și s-a împiedicat. Omul era un metalos – puterea lui a zburat afară din corpul său prin intermediul talismanului și a tras de hățul Maliyei stânga, dreapta şi iar stânga. Un gust acru, metalic îi provocă greață lui Rielle. S-a aplecat spre pământ și a aruncat tot ce simțea spre el.

Căldura a curs prin ea din interior spre degete. Un ghem de lumină orbitoare a zburat către călăreț și l-a învelit în aur. O secundă el s-a oprit, îmbrăcat în lumină. Apoi s-a zvârcolit la pământ, toporul lui transformându-se în cenușă odată cu el.

Rielle a trecut pe lângă el. S-a înecat din cauza mirosului de ars, atunci când a văzut mormanul de cenușă ce a fost cândva un trup. Exact ca mama ei.

Erau acasă în acea zi, înconjurați de lumânări. După rugăciunea de seară, o simplă ceartă, urmată de o explozie.

Rielle s-a uitat în jos la mâinile ei. Mănușile ei de călărie erau complet arse, dâre de sânge îi acopereau mâinile. S-a uitat la mâna ei întorcând-o pe ambele părți. O strălucire aurie i-a sclipit pe sub piele, apoi a dispărut.

Lumina soarelui.

Oare nu ar fi maestra Guillory mândră de ea? Un sorsanct adevărat, care putea să folosească puterea soarelui cu mâinile goale.

A chicotit. Ce se întâmpla cu ea? Corpul ei era un foc mistuitor, ce se întindea și mai mulțși pe care nu putea să îl oprească.

A dat drumul hățurilor, instinctul spunându-i să apuce o armă, dar, în lipsa ei, palmele îi trosneau de căldură. Oarbă și disperată, și-a aruncat mâinile către atacatorii din Borsvall. O forță invizibilă i-a pus la pământ. Caii lor alergau liberi, stăpâniți de frică.

Rielle s-a uitat în jurul ei, ameţită. În spatele ei, pământul se crăpa ca o pânză de păianjen. Mintea îi era la fel de fragmentată, ca şi cum puterea ei ar fi eliberat-o complet.

Unde era Audric? L-a căutat cu disperare prin fum şi praf.

– Rielle! a strigat o voce cunoscută.

Audric se ridicase în picioare. Fusese probabil şi el doborât de pe cal, iar acum şchiopăta. A îndemnat-o pe Maliya să se grăbească. Audric s-a dat la o parte din calea ei. Teroarea i s-a aşternut pe faţă.

Ce a văzut?

O săgeată neagră a zburat pe lângă ea.

Rielle a tras atât de tare să o întoarcă pe Maliya, încât parcă a simţit cum a muşcat din căpăstru. Şi-a fixat privirea asupra celui care a tras în ea. El s-a uitat la ea, căutând încă o săgeată. A fixat-o în arc. Nu a ţintit-o către ea, ci către Audric.

Rielle a strigat la Audric să se ferească, îndemnând-o pe Maliya să avanseze pentru a se pune între el şi arcaş.

Maliya a făcut câţiva paşi, apoi Rielle a simţit cum ceva cedează sub ea. S-a uitat în jos. Calul ei era o mizerie hidoasă, îmbibată în propriul ei sânge, petice pârlite din blana ei gri fumegau.

Imaginea îngrozitoare a lovit-o pe Rielle direct în vintre. A dat drumul hăţurilor şi s-a lăsat pe spate. Trebuia să fugă de chestia aceea îngrozitoare de sub ea. De unde a venit?

Picioarele Maliyei s-au înmuiat şi au cedat, Rielle a căzut într-o parte. Se târâia cu disperare să se dea la o parte.

Încă o săgeată a lovit, dar nu pe Rielle şi nici pe Audric. Săgeata a străpuns-o pe Maliya fix între ochi, iar ţipetele ei au amuţit. Cadavrul ei zăcea pur şi simplu, fumegând.

Rielle era ghemuită pe jos, simţind mirosul de carne arsă al Maliyei. O parte îndepărtată a minţii ei încă îl căuta pe Audric, dar când a încercat să se

ridice în picioare, corpul ei nu coopera. Ameţită, a reuşit să se ridice. Era plină de praf şi de sânge, al ei şi al Maliyei.

Sunetul de metal care lovea metalul a răsunat în aer. Săbii.

Audric.

Agitată, Rielle căuta în jurul ei o armă, una pe care să o fi scăpat unul din oamenii din Borsvall. Chiar şi o piatră ar fi fost bună.

Vai, săraca de ea, bietul ei cal!

Ce a făcut?

Şi-a şters mâinile pline de sânge de bluză. Pământul încă vibra, de parcă o armată de zece mii de oameni mărşăluia spre capitală.

– Opreşte-te! a şoptit ea.

Ştia că ea este vinovată pentru tot – calul, pietrele, crăpăturile din pământ.

Şi-a pierdut controlul, în ciuda a tot ce au încercat Tal şi tatăl ei să o înveţe. A vrut doar să le arate că pot avea încredere în ea, că merita să trăiască în afara templului şi a camerei ei micuţe.

Şi acum tatăl ei o să o urască şi mai tare pentru ce a făcut.

Toţi cei de pe traseu au văzut.

Ce *era* ea?

Şi-a izbit mâinile de pământ, ignorând complet durerea.

– Opreşte-te!

Un vuiet puternic de vânt. Totul în jurul ei era fierbinte.

A auzit ţipete din oraş, în depărtare. Cineva vorbea în amplificator. Şi-a ridicat privirea.

Se afla în cel mai înalt punct al trecătorii. În faţă vedea o pantă, apoi câmpiile. Linia de sosire se afla dincolo de ele. Capitala cu cele şapte temple ale sale şi Baingarde, castelul regelui, străluceau în soare.

Două urme de foc se întindeau din mâinile ei către oraş, ca două limbi înfometate.

Rielle s-a ridicat în picioare, copleșită de oboseală. Audric a strigat ca să o avertizeze. Rielle s-a întors şi l-a văzut pe unul dintre asasini apropiindu-se, cu sabia ridicată, înconjurată de foc. Avea fața schimonosită, cu ochii căscați și albi. Acest asasin, acest fochir cu sabia înflăcărată, se temea de *ea.*

S-a rostogolit; sabia lui a ratat ținta. Focul i-a ars părul. Fumul i-a înțepat nările.

Audric s-a aruncat în fața ei, cu un pumnal luminos în fiecare mână.

Rielle a răsuflat ușurată. Până la urmă și-a luat armele.

Fața lui Audric era plină de furie. Când sabia înflăcărată a asasinului a lovit pumnalele luminoase, explozia i-a zdruncinat dinții lui Rielle. Scântei au zburat în jur. Flăcările săreau spre fața lui Audric în timp ce sabia fochirului îl apăsa. Dar acesta nu se clintea. Stătea în fața lui Rielle, pumnalele sale împrăștiind lumina soarelui pe pământ. A strigat și s-a aruncat asupra asasinului, dezarmându-l. Două sfere luminoase au explodat din pumnalele lui încrucişate, punându-l pe asasin la pământ. Acesta s-a ridicat din nou în picioare, cu fața și mâinile arse, și s-a repezit la Audric cu un țipăt disperat.

Fiecare lovitură a armelor răsuna în capul lui Rielle; și-a pus mâinile la urechi. Trebuia să se calmeze. Dacă nu putea să oprească focul, întregul oraș avea să ardă.

Audric a contracarat fiecare lovitură a bărbatului. Pumnalele lui zăngăneau, aerul s-a umplut de căldură. S-a eschivat când înainte, când înapoi, evitând o lovitură fatală. S-a învârtit, a aruncat un scut de lumină din pumnale și l-a înjunghiat pe asasin chiar în pântec. Acesta a căzut, iar sabia i s-a stins imediat. Alt asasin s-a apropiat. Audric s-a răsucit, a prins sabia celui de-al doilea cu pumnalele lui. Acesta era un viscoler – aerul vuia în jurul său. Sabia lui era ca o armată de

furtuni ce aproape l-a dărâmat pe Audric din picioare.

Sabia lui sclipea, dar până și Audric avea limitele lui. Acest asasin era un munte de om. Dacă Audric ar fi avut-o pe Illumenor…

– Fugi, Rielle! a strigat Audric.

Și-a împins atacatorul și s-a ferit de o lovitură puternică de sabie.

Rielle s-a uitat în jurul ei, a văzut o strălucire metalică în pământ: un pumnal având mânerul gravat cu blazonul familiei regale din Borsvall – un dragon ce zbura deasupra unui munte.

Cu ultimele forțe, Rielle a luat pumnalul și s-a ridicat în picioare. Picioarele îi erau pe cale să cedeze, privirea i s-a încețoșat. S-a forțat să suporte durerea ce îi trecea prin corp și s-a aruncat asupra lui. Lama a nimerit în gâtul asasinului.

Rielle l-a văzut pe bărbat căzând la pământ, iar vântul a dispărut odată cu suflarea lui. Lumea era un zgomot total în jurul ei.

S-a uitat la foc cum cobora panta spre oraș, aprinzând fiecare fir de iarbă pe care îl atingea.

Oprește-te, s-a gândit ea. *Te rog, oprește-te! Nu îi răni.* Și-a întins mâna către foc cu ultima fărâmă de control, încercând să tragă infernul înapoi, dar întunericul i s-a așternut peste privire.

Poate că nu a pornit niciun foc. Poate totul a fost doar un vis îngrozitor. Avea să se trezească în dimineața cursei. Ludivine avea să o ajute să se furișeze afară din biroul lui Tal. Totul a fost pus la punct.

Avea să câștige cursa, iar Audric o va lua în brațe râzând. Va fi mândru, o va felicita, iar apoi o va părăsi pentru a lua cina cu Ludivine, în timp ce o parte din Rielle o să moară, cum se întâmpla de fiecare dată când i se aducea aminte de logodna lor.

Rielle a simțit mirosul de carne și păr de cal ars. Nu a fost un vis.

Cum a putut să facă asta? *Cum* a făcut asta?

Tatăl ei a avut dreptate. Tal a avut dreptate. Ar trebui să își petreacă restul vieții într-o cameră tăcută, amorțită cu otravă. Nu era o persoană de încredere.

A căzut în genunchi, capul i se învârtea, dar brațe puternice au prins-o. A simțit o mână în păr și buze fierbinți lipite de frunte.

– Rielle, a suspinat Audric. Rielle, Dumnezeule, ești rănită. Rezistă. Uită-te la mine, te rog!

Înainte ca întunericul să o înghită, a auzit încă o voce bărbătească și superbă, ușoară ca o umbră.

Cred că a venit momentul să te salut, a spus vocea. A simțit o atingere ca un sărut, venit de departe și de aproape.

Apoi nu a mai simțit nimic.

Capitolul 6 - Eliana

„Orline, capitala Venterei, este un oraș portuar aflat pe Coasta de Sud. În ciuda căldurii nădușitoare și a mirosului emanat uneori din mlaștinile de la granița de vest, trebuie să recunosc că are o oarecare frumusețe – un oraș luxuriant, cu terase de piatră, curți ascunse și mușchi atârnător, toate înconjurate de un râu vast, care începe la două mii de mile nord de munții Venterei.“

Raportul inițial al lordului Arkelion către Majestatea Sa Împăratul Nemuritor, la cucerirea cu succes a orașului Orline 13 februarie, anul 1010 al Epocii a Treia

În prima noapte cu lună plină, Eliana nu a dormit. Și-a pus noua mască, și-a vopsit buzele cu roșu, și-a pus pelerina preferată pe umeri – puțină teatralitate nu a omorât pe nimeni – și a dispărut în noapte.

S-a plimbat pe acoperișuri, prin magazinele ce miroseau a esențe, prin camerele roșii deținute de matroanele prietenoase. A petrecut o noapte plimbându-se prin Barrens.

A privit, a ascultat.

Și-a căutat informatorii obișnuiți, rebeli speriați dispuși să trădeze Coroana Roșie sau oportuniști care ar juca rolul de agent dublu pentru o sumă frumoasă.

A pus întrebări și a cerut răspunsuri. A amenințat și a convins. Mai mult a amenințat.

Dar nu a aflat nimic de Lup. Nicio urmă, nicio vorbă.

***

În a doua noapte cu lună plină, Eliana a venit acasă cu un nod în stomac și o mulțime de întrebări.

Ştia Lupul că îl caută? Oare de asta nu se mai auzea nimic? Valentine o urmărea? Era cumva un test? Avea să-l pice?

Stătea pe balconul camerei ei și privea cum răsăritul inunda lumea în roșu. O parte din ea tânjea să sară de pe casa ei pe acoperişul casei lui Harkan, să se furișeze în camera lui, să îl trezească cu un sărut și să se iubească în neant.

Însă ea stătea nemișcată pe un balaur de piatră, cu gluga pe cap și mănușile puse, aștepta și se mira.

Dacă nu îl găsește pe Lup, ce avea să facă Valentine?

Și, dacă ea îl vâna pe Lup, oare el avea să o vâneze la rândul lui?

***

În ultima noapte cu lună plină, Eliana a venit acasă şi a rămas şocată să vadă că cineva îi spărsese casa.

Atunci când muncea, Eliana prefera să intre sau să iasă din casă prin balconul mic de piatră de la fereastra ei, de la etajul trei. Astfel, intrarea de la drumul principal rămânea neatinsă.

În seara asta însă, fereastra ei era deschisă. O fâșie mică de lemn marca locul unde vopseaua fusese zgâriată; cineva forțase încuietoarea. Era o crăpătură într-una din bucățile de sticlă.

Stând nemișcată, a simțit un miros în aer, ca în noaptea când l-a capturat pe Quill – aceeași senzație a lipsei de echilibru ce o făcea să se simtă debusolată. A început să simtă un gust acru și o greutate ce îi apăsa pe umeri.

Cineva era acolo. *Ei* erau acolo, acei răpitori de fete de la docuri. Știa asta cu siguranță. Singura

dată când avusese această senzație a fost în acea noapte, și acum o avea din nou.

Asta înseamnă că mama ei… Și Remy?

Iau doar femei, și-a spus Eliana, cu inima stând să îi sară din piept. *Iau doar fete.*

Sudoarea i se strânse de-a lungul frunții. Putea să îl cheme pe Harkan să o ajute, dar până venea el, ar fi fost deja prea târziu.

A coborât pe balconul de la etajul doi de la dormitorul mamei ei. Florile din grădina lui Rozen parfumau aerul și îi provocau greață Elianei.

A găsit fereastra descuiată, ceea ce era ciudat. Mama ei încuia mereu fereastra înainte să se culce. A deschis ușor geamul, s-a strecurat înăuntru… și s-a oprit.

Mama ei dispăruse.

Camera mirosea toată a *chestia* pe care răpitorii o luau după ei. Cearceafurile erau pe jumătate trase de pe saltea. O ceașcă zăcea spartă în bucăți pe podea. Și proteza mamei ei stătea sprijinită în colț.

Groaza a țintuit-o pe Eliana în loc.

Îți este teamă că noi am putea urma, a spus Remy în noaptea execuției lui Quill.

Nu. *Nu*. Nu mama ei. Nu era posibil.

Oricine se afla în spatele răpirilor nu răpea femei din Cartierul Grădinilor. Erau în siguranță în acest cartier.

Dar dacă răpirile făceau parte dintr-un plan mai mare decât intenționa lordul Arkelion, poate peste puterea lui de control…

Se auziră pași la etajul al treilea, în propria ei cameră. Aproape silențios, dar nu chiar. Casa lor era veche, podelele scârțâiau.

Remy, s-a gândit ea, *te rog să dormi. Te rog să fii în siguranță în pat.*

Și-a scos pumnalul, a ieșit pe ușa din dormitorul mamei ei. A trecut pe lângă ușa închisă de la camera lui Remy și a urcat pe scări la etajul al treilea.

Lipită de peretele de lângă ușa ei, așteptă. Ușa se deschise și o persoană înaltă ieși din întuneric. Se opri. Se îndreptă spre scări.

Un bărbat.

În lumina lunii ce se revărsa din dormitorul ei, văzu masca lui din plasă și metal. Frica o cuprinse.

Era *Lupul*.

A presupus că el era, căci nu și-a arătat niciun moment fața; prefera să poarte o mască. O doamnă pe care Eliana o cunoştea jurase că l-a văzut odată pe Lup fără mască. Era plin de cicatrici, a spus ea, de parcă ar fi fost zgâriat de gheare. Avea ochii ca iarna – reci ca gheața și nemiloși.

Măi să fie, spuse Eliana în gând, *ne potrivim de minune!*

Alergă spre el și îl lovi în spate. Se aștepta să cadă pe scări. Nu căzu.

El se întoarse, îi prinse piciorul și o aruncă la podea. Cu piciorul liber, ea îl lovi în fluierul piciorului, se eliberă și se ridică înapoi. Încercă să o lovească cu pumnul înmănușat, dar ea se ferit și el lovi peretele. Ceea ce îl încetini puțin.

Ea îl lovi în spatele genunchiului. Piciorul i se îndoi, dar se întoarse imediat și o împinse cu putere. Ea îşi pierdu echilibrul și căzu la etajul al doilea.

Lupul se duse după ea, o apucă de mâini și o împinse peste balustradă. Fata căzu două etaje, aterizând pe spate. Se lovi cu capul de gresie și preț de câteva clipe văzu stele verzi. Dar strânse din dinți și se ridică în picioare.

Lupul coborî după ea, pregătit să o lovească. Ştia că o astfel de cădere nu o va răni prea tare – nici nu o va omorî –, aşa cum ar răni pe oricine altcineva.

Îngrozită, simți un nod în gât. Avu o senzație ciudată pe pielea care îi acoperea oasele invincibile.

Însemna că a urmărit-o. A văzut cum acționează. Sau cel puțin auzise zvonurile despre invincibila

Spaimă din Orline și le-a crezut, oricât de ridicole ar fi părut. Oricum, era aici. A surprins-o.

Interesant. Și îngrijorător.

Se feri de pumnul lui când ajunse la baza treptelor, se răsuci și îl lovi cu piciorul. El o apucă de pelerină și o trase înapoi spre el. Ea îl lovi cu cotul în burtă și-l auzi cum mormăie. Eliana o scoase pe Arabeth de la șold, se întoarse și încercă să îi țintească inima…

Dar a fost prea rapid; pumnalul ei nu lovi ținta şi se dezechilibră. Lupul o izbi cu spatele de peretele de lângă bucătărie. Ea se lovi cu capul de cărămidă și văzu roșu în fața ochilor.

O apucă de încheietură și i-o suci, făcând-o s-o scape pe Arabeth din mână. Lovi cu piciorul pumnalul care alunecă în hol, îi puse mâna în gât și o țintui aşa. Ea îl apucă pe Whistler de pe coapsă și îl atacă pe Lup. Nu îi produse o tăietură mortală, dar el mormăi o înjurătură și îi dădu drumul.

Îl scoase pe Tempest din cizmă și când se uită în sus, gata să lovească…

Lupul ținea un revolver, cu țeava îndreptată spre fața ei.

Lumea a stat pe loc.

– Jos cuțitele!

Vocea lui era joasă, rafinată și rece ca gheața.

– Cu fața la perete! Încet.

Furioasă, se supuse, îndepărtându-se de el. Un zâmbet îi apăru pe față.

– Trișorule, ți-ai luat o armă.

Lupul o urmărea, corpul lui fiind mult mai mare decât al ei. I le smulse pe Nox și pe Tuora de la curea și îi lipi lama lui Tuora de gât, apoi dădu drumul armei și o împinse cu piciorul.

Eliana se holba insistent la fața de metal de deasupra ei, căutând ochii de sub plasă, dar nu vedea nimic.

– Dă-ți jos masca, a ordonat el.

A făcut-o, apoi l-a fixat cu cel mai dur zâmbet pe care a putut să îl născocească.

– Spaima, a mormăit el, respirația lui atingându-i obrazul, este doar un sentiment ușor de înăbuşit. Dar lupii, draga mea, au dinți.

Capitolul 7 - Rielle

„Ai grijă, ai grijă la zâmbetul
Sauvilier…
O lună superbă într-o noapte malefică
Te va tăia până la os, va înceţoşa cea mai clară privire,
Asta spune omul din râul care nu minte niciodată.“

Cântec de călătorie celdarian

Rielle s-a ridicat în fund, trezită din visele cu foc într-o lume a panicii.

– Audric! a strigat ea. Numele i-a zgâriat gâtul. Trebuia să fie în apropiere. Dacă a murit, *dacă a murit…*

– Liniștește-te.

Două mâini reci i-au dus un pahar cu apă la buze și au ajutat-o să bea.

– Este teafăr și nevătămat.

Rielle a clipit, și figura lui Ludivine i-a apărut în fața ochilor. Își purta în bucle părul lung, auriu. Ochii ei de un albastru palid străluceau, singura slăbiciune într-o armură de seninătate. Cu părul desprins, cu fața curată, se putea da drept o fată mai tânără de nouăsprezece ani. Totuși, era fiica unui înalt lord, o lady a Casei Sauvillier, verișoara și logodnica prințului coroanei și viitoarea regină a Celdariei și, chiar și în rochia ei simplă, arăta cu totul deosebit.

– Iată-te, a zis zâmbind. De două zile te tot zbați. Am reușit să te hrănim puțin, să iei câteva guri de apă.

Ludivine s-a încruntat. I-a strâns mâinile lui Rielle într-ale ei.

– M-ai speriat, dragă.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, a rostit Rielle, ridicându-se în capul oaselor.

Ludivine a ezitat.

– Ar trebui să te odihnești.

Dar atunci Rielle și-a amintit cum s-a prăbușit Maliya și deodată i s-a făcut rău. Ludivine i-a ținut părul la spate și i-a masat umerii, în timp ce ea vărsa pe podea.

Una din servitoarele lui Ludivine a venit să curețe mizeria, apoi s-a uitat cu frică la Rielle. Servitoarea a terminat de curățat și a ieșit repede din încăpere.

Rielle s-a uitat la ea cum pleacă. Odată ce ea și Ludivine rămaseră din nou singure, Rielle a zis:

– Spune-mi tot.

– Asasinii sunt morți, i-a răspuns Ludivine încet. Cincisprezece călăreți sunt morți. Nu ştim… sigur cum a murit fiecare dintre ei, dar dăm vina pe asasini și pe împrejurările cursei.

Rielle nu a putut să se uite în ochii lui Ludivine. Suporta cu greu gândul propriei existențe. Cincisprezece călăreți morți. *Cincisprezece.* Sângele ei încă ținea minte totul – bolovanii care se prăbușeau, pământul înflăcărat, călăreții căzuți și țipetele cailor lor.

Și-a strâns pumnii, a închis ochii și a numărat respirațiile.

– Lu, îmi pare rău!

– Toți ceilalți sunt în siguranță, a continuat Lu. Tal și ucenicii lui au reușit să controleze focul înainte ca acesta să se răspândească spre loje și pământurile fermierilor.

Focul. Focul *ei*.

Rielle nu putea nici măcar să își aducă aminte cum a început totul. Toată întâmplarea, începând cu încolțirea lui Audric de către asasini, nu era decât o ceață. Rușinea o cuprinse.

– Am înțeles. Va trebui să le mulțumesc personal.

– Cel puțin, a zis Ludivine, dar vocea ei era blândă. Calul tău…

Rielle s-a înecat. Putea simți pielea bietului animal ce făcea bășici când îl atingea. Asasinii și-au meritat moartea, dar nu Maliya și nici cei cincisprezece călăreți. Și-a închis ochii.

– Odo va fi furios.

– Pur și simplu se bucură că trăiești.

– Și Audric?

Ludivine și-a pus mâna peste mâna lui Rielle.

– Audric este bine.

– Nu este rănit?

– Rielle, este în regulă. O să îl trimit să te vadă curând. A fost chiar nerăbdător să vorbească cu tine.

Rielle simțea sinceritatea din vocea prietenei sale. Uneori putea să jure că Ludivine cunoștea fiecare cotlon al sentimentelor ei.

– Nu încă.

Dacă îl văd, o să spun ceva de neiertat. O să spun prea multe.

– Sunt multe de explicat și eu…

– Da, chiar sunt. Nu știam că ești terran, Rielle. Și fochir?

Rielle a înțepenit la dulcegăria înșelătoare din vocea lui Ludivine. Rar folosea acel ton.

– Nu sunt niciunul din aceste lucruri.

– Cu siguranță ești ceva. Toată capitala vuiește. Cadavrele pot fi explicate. Dar versanți schimbați, pământ crăpat și ars? Mulți oameni au întrebări.

– Și regele cere răspunsuri.

– Da.

– Păi, vor trebui să mă tortureze ca să le afle.

– Nu este amuzant.

– Nu sunt…

– Nu mă mai *minți*.

Ludivine s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră. Când s-a întors, fața ei era roșie de furie.

– Cum ai putut să-mi ascunzi asta? Aveam încredere una în cealaltă. Nu aș fi permis niciodată să ți se întâmple ceva.

– Nu era treaba ta să știi, i-a răspuns Rielle scurt.

– Și ce treabă anume? Ce s-a întâmplat acolo? Ce ești?

Această întrebare a căzut ca un trăsnet. Vocea lui Rielle s-a năruit.

– Mi-aș dori să știu.

– Profeția spune… Ludivine a făcut o pauză. „Vor avea puterile celor Șapte.“ Se spune că cele două regine pot controla toate elementele, nu doar unul.

Rielle a izbucnit într-un râs sufocat de oboseală.

– Chiar îmi explici profeția mie?

– Oamenii vor crede că ești una dintre ele.

– Sunt foarte conștientă de asta, Lu.

– Zvonurile deja umblă. Orașul…

– Este îngrozit?

Rielle și-a frecat fața cu mâinile tremurânde.

– Nu sunt singurii.

– Am crezut că nu există secrete între noi.

– Pot face lucrul ăsta să dispară. Doar că… am nevoie de mai mult timp.

– Să îl faci să dispară? De parcă puterea pe care o ai este pur și simplu o pasă proastă? Astea sunt cuvintele tatălui tău.

Rielle a închis ochii.

– Tata. Doamne ferește!

– Este cu regele acum.

Rielle s-a întristat, dar a ridicat capul sus.

– Nu îi voi lăsa să mă omoare.

Ludivine s-a înmuiat.

– Rielle…

– Pot să încerce și sunt sigură că o vor face. Dar nu am să îi las.

S-a ridicat în picioare, capul îi exploda.

Ludivine a apucat-o ușor de încheietură și a mângâiat-o pe obraji. Rielle a închis ochii. Mirosul lui Ludivine – ulei de lavandă și piele curată – i-a trezit amintiri: plimbările de dimineață în grădină, cu brațele încrucișate. Nopțile din copilărie în care se ghemuia între Ludivine și Audric în camera lui.

– Nici eu nu o să îi las să te rănească, a repetat Ludivine cu o voce clară și sigură. Niciodată. Mă auzi?

Rielle a încercat să destindă atmosferă.

– Și ce o să faci? Dulcea lady Ludivine nu ar răni nici măcar o muscă, din ce mi s-a spus.

Ludivine a zâmbit. A deschis gura să zică ceva, dar Rielle a oprit-o. Momentul de liniște i-a amintit de ceva.

– Cineva mi-a vorbit, a exclamat ea.

Ludivine s-a încruntat, curioasă.

– Ce?

– Înainte. Am văzut focul și nu am putut să mă ridic. Audric m-a prins și… apoi am auzit pe cineva vorbindu-mi.

– Vrei să spui, Audric ți-a vorbit?

– Nu. Altcineva. Era…

Rielle a făcut o pauză, încercând să își aducă aminte senzația, și a simțit niște fiori ca și cum cineva o atingea pe pântec cu o pană.

– A venit dinăuntrul meu.

Ludivine ridică din sprânceană, mirată.

– Vindecătorul lui Audric a spus că e posibil să ai febră.

– Nu, Lu, îți spun sincer…

Cineva a bătut la ușa camerei lui Ludivine.

Servitoarea a intrat în grabă, cu ochii căscați. Ludivine o ținea pe Rielle de mână.

– Ce este?

– Îmi cer scuze, *my lady*, am încercat să le spun…

– Este regele, a zis Rielle. Nu-i așa?

Servitoarea nu îndrăznea să se uite în ochii ei.

– Ni s-a ordonat să anunțăm imediat ce vă treziți, *my lady*.

– Majestatea Sa are multe întrebări, Rielle, a auzit o voce pe care o știa mult prea bine.

Comandantul Armand Dardenne a intrat din camera de zi, deschizând larg ușa de la dormitorul lui Ludivine fără să mai bată. Era îmbrăcat în fier și oțel, arătând impecabil din cap până-n picioare. Își trata fiica cu căldura unei statui.

– Tal este…?

– Înaltul Maestru Belounnon a fost deja chestionat de către consiliu, a continuat el, la fel și eu. Tu ești următoarea. Fă-te prezentabilă.

Fără niciun alt cuvânt, Ludivine și servitoarele ei au ajutat-o pe Rielle să se schimbe în spatele unui paravan într-o rochie de culoarea fildeșului cu un albastru estompat, cu gulerul ridicat și panglici la mâneci. Era destul de frumoasă pentru a fermeca și suficient de elegantă pentru a nu ofensa.

– Ar trebui să fiu supărată că ți-ai trimis servitoarele să îmi caute prin garderobă fără permisiunea mea? a mormăit Rielle cu jumătate de râs.

– Îmi pasă prea puțin dacă ești supărată sau nu, a spus Ludivine în timp ce îi aranja rochia lui Rielle. După toți acești ani sub îndrumarea mea, tot nu pot să am încredere în tine că îți vei alege rochia potrivită pentru orice ocazie.

– Unii ar spune că simțul meu vestimentar este unic și de viitor.

– Da, și un astfel de simț nu trebuie afișat la un interogatoriu regal.

Ludivine a ridicat din sprânceană la una din servitoarele ei.

– Am nevoie de pieptenul cu pietre de pe masa de acolo.

Odată ce Ludivine i-a prins părul lung și negru, Rielle s-a uitat în oglindă. Arăta micuță și ciudată,

finețea rochiei ei fiind într-un contrast puternic cu zgârieturile roșii de pe față şi cearcănele de sub ochii ei verzi.

– Dacă ai terminat, s-a auzit vocea tatălui ei.

Rielle a închis ochii și a tras adânc aer în piept, dar, înainte să facă un pas, Ludivine a cuprins-o în brațe și a pupat-o pe obraz.

– Nu uita, i-a șoptit Ludivine, dacă cineva vrea să te rănească, va avea de-a face cu mine. Și Audric. Și Tal. Și mulți, mulți alții. Regele nu va fi impulsiv. Ai încredere în el. Ai încredere în noi.

Rielle a stat alături de Ludivine încă puțin, apoi a ieșit din spatele paravanului. Tatăl ei i-a oferit mâna și, ezitând, ea a acceptat.

– Tată, a început ea, înainte să coborâm…

El a ignorat-o.

– Toată lumea din castel caută subiect de bârfă în acest moment. Nu vorbi despre nimic important în timp ce ei ne conduc pe scări.

– Ei? a întrebat ea.

Dar odată ce a păşit în camera de zi, a înțeles. Douăzeci de soldați ai gărzii regale îi așteptau, cu săbiile pregătite.

Rielle a ezitat doar o clipă în timp ce gărzile îi escortau din camerele lui Ludivine în holul cu ferestre, unde soarele de dimineață scălda piatra lustruită în auriu.

A ridicat capul. Audric era încă în viață. Nu regreta ceea ce făcuse.

Bine, a sosit vocea încântată. *Nu trebuie să regreți nimic. A trecut deja.*

Era febrilă. Era obosită, auzea diverse lucruri.

Totuși…

Cine ești? s-a gândit ea.

Nu a primit niciun răspuns.

Tăcerea o descuraja și, deși era o copilărie, nu s-a putut abține să nu îi șoptească tatălui ei:

– Nu îmi este frică.

– Fiica mea, a răspuns el cu un glas chinuit, ar trebui să îți fie.

Capitolul 8 - Eliana

„I se spune Lupul. Este favoritul Profetului, așa ne-au spus informatorii noștri. Au spus că nu poate fi capturat, dar nu îți face griji, *my lord*: O să-l găsim pe acest Lup, vom extrage fiecare secret din corpul lui și apoi îl vom lăsa să moară."

Raport scris de lordul Arkelion al Venterei
către Majestatea Sa Împăratul Nemuritorilor,
21 iunie, anul 1018 al Epocii a Treia

Lupul i-a legat mâinile de balustrada de la scări și i-a ordonat să stea pe treapta de jos. Apoi, spre surprinderea ei, și-a dat jos masca și gluga.

Cunoștința Elianei exagerase grozav de mult.

Cicatricile lui erau urme argintii de-a lungul frunții, al nasului și al obrajilor. Avea petice de piele mai întunecată, călite de foc sau de vânt, dar fața lui, încadrată de părul blond-cenușiu, ciufulit, era aspră. Era chipeș.

Însă doamna avusese dreptate în legătură cu ochii: albastrul iernii și reci ca niște diamante.

– Vezi ceva ce îți place?

Eliana l-a privit printre gene. Și-a întors corpul către el, și-a arcuit spatele suficient de mult, cât să înțeleagă mesajul.

Lupul a îngenuncheat în fața ei.

– Ești bună.

Rânjind, l-a privit din cap până în picioare – slab și înalt, pantaloni și vestă mulate pe corp, mâneci cu butoane, tocurile armelor pe o eșarfă în jurul pieptului și o curea subțire în jurul brâului.

– Și tu ești, Lupule. Păcat că va trebui să te omor. Dacă circumstanțele erau altele, mi-aș fi dorit să îți văd sabia.

– O dezamăgire cruntă, sunt sigur.

Acum el era cel care se lăsa privit.

– Ești mult mai distractivă decât mi-am imaginat.

– Distractivă? a râs în sinea ei. Nu ai idee cât de distractivă pot să fiu.

S-a lăsat cât a putut pe spate, cu mâinile legate, simulând plictiseala.

– Deci exiști, până la urmă. Mărețul Lup. Căpitan neînfricat al Coroanei Roșii, soldat de neoprit. Mâna dreaptă a însuși Profetului. Mai degrabă câine decât lup – părerea mea. Voi, rebelii, sunteți toți la fel.

– Suntem, hm?

Zâmbetul lui i-a dat fiori.

– Spune-mi, a continuat ea, atunci când îi dai raportul Profetului, te târâi pe burtă către el? Îi pupi ghetele? Te biciuiește pentru că nu ai reușit încă să răstorni Imperiul? Mai bine ți-ai continua treaba, să știi. Din ce în ce mai mulți rebeli mor zilnic.

Zâmbind, s-a apropiat de el, calmându-și inima ce îi bubuia în piept.

– Am eu grijă de asta.

S-a apropiat de ea. Chiar și în genunchi era înalt.

– Dacă încerci să mă enervezi, a mormăit el, apropiindu-și gura de a ei, să știi că nu va funcționa.

Cu fiecare clipă pe care o petrecea îngenuncheat, holbându-se la ea, în timp ce ochii lui analizau fiecare parte și formă a corpului ei, Eliana simțea o groază din ce în ce mai mare. Era o liniște în el – un sentiment de parcă aștepta ceva, gata să tresară – ce îi apăsa pielea ca amintirea unui vis urât.

O clipă, s-a pierdut cu firea.

– Ce vrei? a întrebat.

Zâmbetul lui a devenit încet mai larg.

– Păi, domnișoară Spaimă, te vreau pe tine.

Tandrețea ciudată a vocii lui i-a provocat fiori pe șira spinării.

– Unde este mama mea?

– Nu am idee.

A râs, dându-și ochii peste cap.

– Și deci Coroana Roșie are obiceiul de a răpi femei fără apărare din paturile lor. Nu se presupunea că voi sunteți eroii? Vă luptați cu asupritorii noștri, salvați lumea de tiranie?

– Coroana Roșie nu este responsabilă de aceste răpiri.

– Atunci cine?

– Bună întrebare. Am niște bănuieli, dar nicio dovadă.

Nu avea niciun rost să îl mai acuze. Eliminase de mult implicarea Coroanei Roșii în aceste dispariții.

Şi-o tot imagina pe mama ei ținută prizonieră undeva, singură și speriată, întrebându-se când va veni fiica ei să o salveze.

Eliana s-a enervat. Degetele ei tânjeau după pumnale.

– Ori mă omori, a spus ea cu bucurie, ori mă dezlegi ca să îți pot tăia limba aceea mincinoasă.

– Nu am de gând să fac niciunul din aceste două lucruri.

Un zâmbet i-a apărut pe față.

– Am o propunere pentru tine, dar aș prefera să nu o discutăm aici, în caz că oricine ți-a răpit mama se gândește să se întoarcă. Ce ai spune să vorbim despre secretele noastre în altă parte, Spaimă mică?

Mică? Cu prima ocazie o să îl trântească cu fundul de pământ.

– Ești nebun? s-a răstit ea.

– Mulți s-au întrebat.

Și-a pus degetele sub bărbia ei și i-a ridicat privirea spre el. Atingerea lui a fulgerat-o, s-a forțat să-l prindă de mână.

– Eu vânez oameni ca tine, a spus ea în silă, zâmbind.

– Da, și te descurci foarte bine.

Umorul din vocea lui dispăruse.

– Spune-mi, doamnă Spaimă, dacă promit că te voi ajuta să îți găsești mama în schimbul ajutorului tău, mi te vei alătura?

Eliana a încercat să îi citească gândurile, dar nu a reușit să afle nimic. Să i se alăture? Ce absurditate! Nu putea să aibă încredere în el.

Și totuși, dacă îl refuza, dacă fugea din oraș și se ducea la lordul Arkelion cu mâna goală? Ce se întâmpla?

Își dorea să poată închide ochii și să gândească în liniște.

Mamă, îmi pare rău. Doamne, îmi pare atât de rău! Vin cât pot de repede. Te voi găsi. Îți promit.

– Părăsesc orașul mâine, a continuat Lupul, și s-ar putea să primești o bătaie cruntă pentru că m-ai lăsat să îți scap. Așa că poți să mi te alături sau nu, dar orice ar fi, nu o să mă prinzi.

A zâmbit ușor.

– Vrei să îți găsești mama, nu? Nu ar fi mai bine să primeşti ajutor?

Gândurile i s-au amestecat și mai tare în cap.

– Vai de mine, ce noapte! Faimosul Lup are nevoie de ajutor din partea unei fete…

– Misiunea mea începe mâine-seară. Avem o înțelegere sau nu?

– Mâine-seară este ziua numirii Majestății Sale, lordul Arkelion. Este o festivitate la palat.

– Ce coincidență plăcută!

Și-a încruntat privirea.

– Doar mâine-seară?

– Nu. Misiunea noastră va fi mai lungă.

– Cât de lungă?

– Nu știu să-ți spun.

– Sau nu vrei.

– Acestea sunt condițiile mele. Accepți sau nu?

Nervii ei erau pe cale să cedeze. Reuși totuși să dea un răspuns lipsit de interes.

– De ce eu?

– Tu cunoşti locul. Îmi va fi mai ușor să intru.

– Și după aceea? De ce mă iei cu tine?

– Pentru că trebuie să mă mișc repede și am nevoie de încă un ucigaș lângă mine. Cineva la fel de bun ca mine.

– Sau mai bun.

– A spus ea, imobilizată la podea.

– Ai scos un pistol. Dacă nu o făceai, te-aș fi bătut.

– Poate.

– Trebuie să fie o misiune importantă, a continuat ea batjocoritor, și totuși riști să ai încredere în mine.

– Pun pariu că nu vrei să riști să-ți pierzi mama, a răspuns el.

Lupul îi găsise punctul sensibil. Și, judecând după privirea lui, știa asta.

– Și dacă nu sunt de acord cu înțelegerea ta?

– Atunci te las aici și nu o să mă mai vezi niciodată. Îți vei continua viața aici, dacă o poți numi viață. Asta dacă nu te omoară pentru că nu ai reușit să mă prinzi.

Eliana a așteptat să vadă care va fi următorul lui pas. După o clipă, i-a dezlegat mâinile și picioarele și a rămas pe loc.

– Deci?

A calculat cât de mult i-ar lua să îl lovească, să îi ia revolverul și să tragă. Nu a folosit niciodată un pistol – erau rare, scumpe și nu și-a permis niciodată să dea bani pe ele –, dar s-ar fi descurcat ea.

Cinci secunde. Poate șase. Putea să o facă. S-a ridicat.

Apoi l-a văzut pe Harkan.

Venea din bucătărie, ascuns în umbră, cu pumnalul lui preferat în mână. În spatele lui, Remy se uita încordat din bucătărie.

Privirea lui Harkan a întâlnit-o pe a ei. *Te-am prins.*

– O să te ajut, i-a spus Lupului în șoaptă, dar doar dacă îl pot lua și pe fratele meu cu mine.

Ochii lui Remy s-au mărit.

– Băiatul brutarului? a strâmbat Lupul. Nu cred că vorbești serios.

Eliana nu a schițat niciun gest. Cum de știa atât de multe despre ea?

– Presupun că furăm ceva din palat, apoi îl ducem altundeva. O informație? Oriunde am merge, Remy o să vină cu noi. O să îl ajuți să intre în siguranță în Astavar și nu o să îi faci nimic. Altfel nu avem nicio înțelegere.

S-a uitat lung la ea.

– Nu asta a fost oferta mea.

– Da sau nu, Lupule!

Și-a dat capul pe spate ca să privească lumina lunii. Ceea ce îl făcu să semene cu unul dintre personajele din poveștile lui Remy – o creatură a nopții, făcută din secrete și muchii ascuțite. Un monstru al imperiului pe care să îl omoare Regina Soarelui.

– Doar cei care sunt speriați de mine îmi spun așa. Dar tu nu ești speriată, nu?

Harkan se apropia din umbră – un pas, doi pași.

– Nici măcar puțin, a mințit ea. Deci cum ar trebui să îți spun?

Și-a plecat capul.

– Poți să îmi spui Simon.

– Bine. Simon. Și încă un lucru: și prietenul meu Harkan o să vină cu noi.

În spatele lui Simon, Harkan și-a ridicat pumnalul, gata să lovească.

Eliana și-a încordat degetele.

Simon a strâmbat din gură, ca un avertisment. O întoarcere, un brânci și Harkan era întins pe spate, cu bocancul lui Simon apăsându-i pe gât şi cu arma lui în mâna acestuia.

– El?

Simon a arătat cu pumnalul către Harkan. Privirea pe care i-a aruncat-o Elianei a fost una de dezgust profund.

– Iubitul tău?

Eliana i-a aruncat rapid un zâmbet lui Simon.

– Gelos deja? Dă-i drumul.

– El? a spus Harkan cu greu. Nu putem să avem încredere în el.

– Nu, i-a dat dreptate Eliana. Dar nici el nu poate să aibă încredere în noi.

Și-a întins mâna către Tuora.

– Dă-i drumul sau nu avem nicio înțelegere.

Simon a stat puțin pe gânduri, apoi i-a dat-o înapoi pe Tuora și a făcut un pas în spate.

Eliana și-a pus pumnalul înapoi în tocul de la curea, s-a aplecat lângă Harkan și l-a ajutat să se ridice.

– Spune-mi mai multe detalii despre misiunea ta, Lupule.

– Informațiile le vei primi pe parcurs, Spaimă mică, a spus Simon. Până atunci, fă cum îți spun și te voi ajuta să îți găsești mama. Ai cuvântul meu.

– Cuvântul unui rebel nu valorează prea mult.

– Dar cuvântul unui ucigaș?

Și-a dat jos mănușa și a întins mâna.

– Avem o înțelegere?

Eliana a ezitat. Dacă accepta oferta, viața ei aici avea să se sfârșească. Lordul Arkelion nu este prea blând cu trădătorii, iar Valentine nu o să îi permită să dispară pur și simplu în noapte. Făcând asta nu s-ar pune în pericol doar pe ea, ci și pe Remy și pe Harkan.

Dar dacă cineva putea să o ajute să își găsească mama și să îi ducă pe toți în Astavar în siguranță, acela era Lupul, cu toată Coroana Roșie – oamenii pe care i-a vânat atât de mult timp – la dispoziția lui.

Dacă totul decurgea conform planului, putea să îi țină pe Remy și pe Harkan departe de ghearele Imperiului cel puțin câțiva ani. Putea să se ferească

de Invictus, să stea alături de cei dragi, să își găsească mama și să îi protejeze pe toți.

A căutat în ochii lui Simon o fărâmă de minciună, dar tot ce vedea era o privire rece de oțel.

– Eliana, nu fi de acord cu asta! a spus Harkan, uitându-se la Simon. O vom găsi pe Rozen prin alte căi.

Dar nu exista nicio altă cale. Eliana s-a ridicat și a bătut palma cu Simon.

– Avem o înțelegere, a spus ea, încercând să ignore modul în care pielea i se furnica la atingerea lui Simon – ca atunci când simți că ești urmărit din umbră sau când auzi zgomotul unei furtuni de care nu poți să fugi.

Capitolul 9 - Rielle

„Cei șapte sfinți și-au unit puterile și au deschis o ușă către Adânc cu ajutorul vântului și al apei, al metalului și al focului, al umbrelor și al pământului. Și, când Sfânta Katell, ultima dintre ei, și-a aruncat lumina arzătoare a sabiei ei, îngerii s-au prăbușit țipând în întunericul veșnic."

Cartea sfinților

Sala sfinților era cea mai mare și cea mai sacră încăpere din Baingarde.

Piloni albi de piatră susțineau tavanele arcuite, decorate cu sculpturi reprezentând sori și luni, copaci și flăcări. Tavanele înseși prezentau harta lumii: Celdaria și celelalte patru națiuni ale continentului de est. Nordul Celdariei, în apropiere de Sunderlands și de Poartă. Și dincolo de Marele Ocean erau regatele din vest: Ventera, Astavar și Meridian.

Pe un podium înalt, din marmură albă, din capătul încăperii se aflau masa Înaltei Curți, scaune cu spătar înalt pentru rege și regină, un scaun lat, plin de ornamente, pentru Arhonte, liderul Bisericii, și o galerie pe mai multe niveluri suficient de mare pentru toți membrii fiecărui templu și consiliu regal.

Deasupra podiumului se afla Sfânta Katell, ocrotitoarea Celdariei și a tuturor sorsancților din lume. În mâna dreaptă ținea o sabie, care era acum ascunsă undeva în Celdaria. În cealaltă mână, Kattel ținea strâns un mănunchi de pene de piatră. Îngeri, mici și neînsemnați, cu fețele schimonosite de durere, stăteau la picioarele iepei sale albe, implorând în van.

În jurul capului ei strălucea o aureolă de lumină, placată cu aur, sclipitoare și imaculată.

Sfânta Katell, sorsanct, și mai apoi, regina Katell cea Magnifică. Unificatoarea Celdariei. Iubită de un înger, dar suficient de puternică pentru a rezista tentației inamicului.

Și vreme de o mie de ani de atunci, urmașii ei au stat pe tron.

Ceilalți șase sfinți decorau sala, câte trei pe fiecare parte. Gigantici și solemni, din piatră și din bronz, fiecare își purta propriul talisman și era încadrat de câte un element, Sfânta Nerida, aquamorf și ocrotitoarea Meridianului, cu tridentul ei și valurile în spate, iar krakenul la picioarele ei. Sfântul Grimvald, metalos și ocrotitorul Borsvall-ului, urcat în spatele dragonului său, în mijlocul unei furtuni de așchii metalice, cu ciocanul în mână.

Și Sfânta Katell, călărind pe iapa ei strălucitoare.

Douăzeci de soldați înarmați stăteau la baza podiumului, cu fața spre Rielle. Erau soldații tatălui ei, oameni pe care îi cunoștea foarte bine. Le simțea privirile ațintite asupra ei – îngrijorate, curioase, înfricate.

Au și de ce să se teamă, a spus vocea fără avertisment. *Dar nu și tu.*

Rielle a încremenit. În acest loc, era imposibil să audă vocea fără să își aducă aminte adevărul: îngerii obișnuiau să vorbească în gând.

Pielea i s-a zburlit la acest gând. Atât de mulți oameni se holbau la ea, încât abia putea să stea într-un loc. Tatăl ei, înconjurat de gărzi înarmate; regina Genoveve, regele Bastien, Ludivine; Arhontele, calm în veșmintele sale; consiliul, cu excepția lui Tal.

Și Audric.

Stătea alături de părinții lui, pe marginea scaunului, de parcă se pregătea să se arunce de pe podium în cazul unui dezastru. Atunci când ochii

lui Rielle i-au întâlnit pe ai lui, acesta i-a zâmbit ușor, îngrijorat.

Rielle s-a relaxat puțin.

Audric este aici, s-a gândit ea. *Nu o să îi lase să mă rănească.*

L-a văzut pe rege deasupra. Părea mai îngrijorată decât l-a văzut vreodată. Regele Bastien era un om cu simțul umorului. Rielle a crescut ascultând cum râsul lui umple toate sălile din castelul Baingarde; țipa în timp ce o alerga pe ea, Audric și Ludivine prin camera de joacă, în timpul nenumăratelor jocuri de-a șoarecele și pisica.

Însă nu a văzut nicio urmă din acest om astăzi.

Rielle a rezistat tentației de a-și șterge sudoarea de pe frunte. A făcut o plecăciune adâncă, rochia împrăștiindu-i-se pe podeaua imaculată.

– Majestatea Voastră.

– Lady Rielle Dardenne, a început regele Bastien. Ai fost adusă aici astăzi pentru a răspunde întrebărilor legate de incidentul de la cursa Boon de acum două zile. O să îți pun o serie de întrebări, iar tu vei răspunde cu onestitate în fața sfinților.

– Înțeleg, Înălțimea Voastră.

Camera uriașă i-a înghițit vocea lui Rielle.

Regele Bastien a dat din cap și a făcut o pauză. Firele argintii din barba sa neagră și ridurile de pe față îl făceau să pară mai bătrân decât îl știa Rielle până acum.

Apoi privirea i s-a întețit. Rielle a rezistat tentației de a face un pas înapoi în fața senzației de pericol din aer.

– De cât timp știi că stăpânești magia elementelor? a întrebat el cu voce calmă.

Rielle a crezut oarecum că va începe cu ceva mai puțin direct. O întrebare-două sau cinci, care să îi dea timp să se liniștească.

Dar măcar poate credeau că este doar un elementalist obișnuit și nu… ce era ea cu adevărat. Poate pedeapsa ei, a lui Tal și a tatălui ei nu avea să fie atât de severă pe cât se temea.

Cuvintele profeției îi fugeau prin minte: *Vor avea puterile celor Șapte.*

– De când aveam cinci ani, a răspuns ea.

– Și cum ai ajuns la această concluzie?

A întrebat atât de relaxat, de parcă nu știau răspunsul.

Un scaun a scârțâit, în timp ce cineva s-a mișcat. Rielle s-a uitat și a văzut-o pe sora lui Tal, Sloane Belounnon, împreună cu restul Consiliului de Maeștri în jurul Arhontelui. Stătea încordată pe scaunul ei, cu părul negru, până la umeri, arătând neobișnuit de îngrijorată. De parcă nu ar fi dormit deloc.

Cum se simte oare Sloane, știind că fratele ei a ascuns un asemenea secret de ea?

– Atunci când… aveam cinci ani, a continuat Rielle, am dat foc casei noastre.

– Cum?

– Eram nervoasă. Eu și mama mea ne-am certat.

– Din ce cauză?

Părea atât de ridicol și de nesemnificativ.

– Nu voiam să mă culc. Voiam să mai stau să citesc cu tata.

– Așa că, a spus regele calm, ai dat foc casei.

– A fost un accident. Eram nervoasă și furia s-a acumulat până nu am mai putut să o stăpânesc. Am fugit afară deoarece acest sentiment m-a înfricoșat. M-am simțit de parcă ceva ardea în mine. Apoi… când m-am întors, a spus ea chinuită de amintire, am văzut casa cuprinsă de flăcări. O clipă nu era, apoi focul s-a răspândit.

– Și tu ai provocat asta.

– Da.

– Cum ai știut?

Cum ți-ai văzut propria mână și ai știut că este atașată de braț, de umăr, de sânge și de oase? Așa.

– Am știut deoarece arăta și suna ca mine, a explicat ea. Se simțea la fel ca furia mea. Același miros, aceeași aromă. Am simțit o legătură cu el, a ezitat aceasta. Marele Maestru Belounnon m-a

ajutat să înțeleg că ce am simțit atunci era, de fapt, empiriumul. Conexiunea dintre mine și foc era puterea care unește toate lucrurile, și eu am accesat-o.

Rielle a îndrăznit să se uite la Arhonte, ce stătea alături de Consiliul de Maeștri. Se uita la ea, cu ochi mici și strălucitori ce nu clipeau. Lumina făcliei îi făcea pielea palidă și capul neted să strălucească.

– Și mama ta a reușit să scape? a continuat regele.

Rielle s-a simțit sugrumată și nu a putut să răspundă imediat.

– Nu. A rămas blocată înăuntru. Tata a fugit să o salveze și a adus-o afară. Era încă în viață, dar apoi…

Spune, copilă. Vocea s-a întors, plină de compasiune. *Spune-le. Nu pot să te rănească.*

Sfinții de piatră se holbau în jos la ea cu ochii lor reci. Vocea ciudată nu trebuia să o liniștească, dar, când a auzit-o, s-a calmat.

– Mi-a fost frică, a continuat, când am văzut-o pe mama. Nu am mai văzut niciodată arsuri. Țipa și am strigat la ea să se oprească, dar nu putea și apoi… singurul lucru la care mă puteam gândi era cum să o fac să tacă.

S-a grăbit să povestească de parcă încerca să lase în urmă amintirea flăcărilor.

– Apoi s-a oprit. Tata stătea lângă ea pe jos, țipând la ea să se trezească. Dar murise.

Toată sala fremăta și șușotea.

– Și ai ascuns această crimă timp de treisprezece ani! a exclamat regele Bastien.

– Nu a fost o crimă, a spus Rielle dorind cu ardoare să se așeze.

Încă își simțea corpul plin de vânătăile de la lupta din munți.

– Nu am vrut să îmi omor mama. Eram doar un copil și a fost un accident.

– Pe noi ne interesează faptele, nu intențiile. Tot ce contează este faptul că ai omorât-o pe Marise Dardenne și că, împreună cu tatăl tău și Marele Maestru Belounnon, ai mințit în legătură cu acest lucru timp de treisprezece ani.

– Dacă cineva m-ar fi întrebat dacă mi-am omorât mama și aș fi negat, a răspuns Rielle direct, atunci ar fi fost o minciună, Majestatea Voastră. Să păstrezi un secret nu este o minciună.

– Lady Rielle, nu mă interesează semantica. Ai ascuns nenorocirile de care erai capabilă în timp ce luai masa cu mine, în timp ce învățai alături de fiul și nepoata mea, și i-ai pus astfel pe ei și pe toți cei din jurul tău în pericol. Unii oameni ar considera asta trădare.

Trădare. Rielle avea ochii fixați pe regele Bastien, iar mâinile strâns lipite de coapse. Dacă a vrut să o sperie, a reușit.

– Și în ziua cursei, a spus regele, nu doar că ai stârnit un incendiu când i-ai atacat pe acei oameni…

Furia a cuprins-o. Dacă avea să fie acuzată de trădare, măcar să își merite pedeapsa.

– Vreți să spuneți când l-am salvat pe prințul Audric.

Oamenii aflați în galerie au început să vorbească, dar regele Bastien pur și simplu și-a plecat capul. Rielle a știut că asta avea să fie singura mulțumire pe care o va primi, dar a fost suficient pentru a-i da curaj.

– Când i-ai atacat pe acei oameni, a continuat regele, nu doar că ai stârnit un incendiu, ci ai deschis pământul, ai deformat munții. Unul din călăreții supraviețuitori a descris cum adunai lumina soarelui din aer folosindu-ți doar mâinile. Altul susține că i-ai aruncat pe asasini de pe cai fără vreun mijloc vizibil. Deși asasinii înșiși manevrau elementele, ai putut cu ușurință să îi dobori.

Regele a ridicat privirea din notițele sale.

– Coincid aceste lucruri cu ce îți aduci tu aminte?

Deci știau ce a făcut, că nu era o simplă mânuitoare. Avea gura atât de încleștată, încât o durea.

– Da, Majestate.

– Atunci, nu ești doar fochir, ci și terran, sorsanct și probabil altele. Cred că înțelegi îngrijorarea noastră față de aceste lucruri. Niciun om care a trăit vreodată nu a putut să controleze mai mult de un element. Nici măcar sfinții.

O mică scânteie de mândrie a strălucit înlăuntrul lui Rielle.

– Lady Rielle, a continuat acesta, dacă ai fi fost în apropierea unei ape în timpul cursei, ai fi făcut-o să se reverse?

– Este imposibil de spus dacă aș fi făcut asta sau nu, Majestatea Voastră.

– Dar ai fi putut?

O inundație. Ani întregi de lecții alături de Tal i-au arătat doar o parte din această putere și, deși nu a fost niciodată la fel de pricepută cu apa cum a fost cu focul…

Știi că poți să o faci, i-a șoptit vocea. *Ai putea să inunzi întreaga lume. Această putere ți se zbate pe sub piele. Nu-i așa?*

O bucurie precaută a cuprins-o. *Cine ești?* a întrebat ea vocea.

Nu a răspuns.

Și-a ridicat capul.

– Da, cred că aș putea să o fac.

O nouă voce a răsunat.

– Ți-a plăcut?

Era o întrebare atât de isteață, atât de îngrozitoare, încât Rielle nu a răspuns imediat. L-a văzut pe cel ce pusese întrebarea – incredibil de frumos, cu părul blond și o bărbie elegantă. Era lordul Dervin Sauvillier, fratele reginei și tatăl lui Ludivine.

Lângă el, Ludivine stătea dreaptă și cu mintea limpede, îmbrăcată în rochia ei de un trandafiriu luminos, cu mâneci de dantelă.

– Lord Sauvillier, a spus regele răspicat, deși vă apreciez interesul pentru cele ce s-au întâmplat, nu v-am acordat permisiunea să vorbiți.

Regina Genoveve, cu părul castaniu, palidă ca nepoata ei Ludivine, i-a atins brațul soțului ei.

– Totuși, este o întrebare rezonabilă pentru a stabili cel mai bun mod de a continua.

Rielle s-a uitat la regină și a primit un zâmbet tandru care îi aducea aminte de Ludivine – o Ludivine care a crescut nu alături de Audric în camerele luminoase din Baingarde, ci în cele reci, muntoase din Belbrion, locuința casei Sauvillier.

Privirea reginei Genoveve s-a oprit o clipă asupra lui Rielle, apoi a trecut mai departe.

– Nu sunt sigură, a răspuns Rielle, că înțeleg în totalitate întrebarea lordului Sauvillier.

Tatăl lui Ludivine s-a uitat către rege, care i-a făcut semn din cap că poate continua.

– Va trebui să îmi scuzați lipsa de tact, lady Rielle, a spus Dervin Sauvillier, dar mă întrebam dacă v-a provocat plăcere ce ați făcut pe traseul cursei, dacă v-a plăcut să îi răniți pe asasini. După o scurtă pauză: dacă v-a plăcut să vă răniți mama.

– Dacă mi-a plăcut? a repetat Rielle, trăgând de timp.

Deoarece normal că i-a plăcut. Nu suferința pe care a provocat-o și nici moartea bietei sale mame.

Ci sentimentul de ușurare, cel după care tânjea. Sentimentul de eliberare ce i-a cuprins fiecare mușchi al corpului. Acele momente interzise – exersarea alături de Tal, participarea la cursă –, când nu avea habar despre nimic altceva decât despre puterea ei și ce putea provoca aceasta.

Uneori nu putea să doarmă pentru că își dorea să trăiască din nou acel sentiment.

– Ezitarea ta este alarmantă, lady Rielle, a spus lordul Sauvillier.

– Eu nu… m-am bucurat de durerea pe care am provocat-o altora, a răspuns Rielle încet. Pentru asta nu simt decât rușine și remușcare. De fapt, sunt îngrozită că cineva crede că ar putea să îmi placă să fac astfel de lucruri unei ființe vii, în special mamei mele. Dar… nu învățăturile sfinților noștri ne spun că ar trebui să ne bucurăm de folosirea puterilor noastre pe care ni le-a dat Dumnezeu?

Cu coada ochiului, Rielle l-a văzut în sfârșit pe Arhonte cum se mișcă, aplecându-se ușor în față.

Ca și cum Audric ar fi așteptat un semnal din partea ei, nu a dezamăgit-o, întrebându-şi tatăl.

– Majestatea Voastră, pot să răspund eu la întrebarea ei?

Regele Bastien nu părea încântat, dar a fost de acord.

– Învățăturile sfinților exact asta ne spun, domnița mea, a spus Audric uitându-se fix la ea de parcă erau singurele persoane din cameră, și ne spun de asemenea că puterea nu este ceva ce elementaliștii ar trebui să nege sau să ignore. Chiar și când acea putere este periculoasă, ba chiar mai ales atunci. Eu poate știu mai bine decât alții acest lucru.

Rielle nu a spus nimic, deși se simțea de-a dreptul ușurată. Cu aceste cuvinte, Audric i-a arătat că a înțeles. A iertat-o. Încrederea ce îi strălucea în ochi a încălzit-o până în vârfurile degetelor.

– Cu tot respectul, Majestate, a spus lordul Sauvillier, care deja părea disperat, nu o putem compara pe această femeie și distrugerile provocate de ea cu fiul dumneavoastră, care a dat dovadă în mod constant de o disciplină impecabilă și care nu s-a lăsat depășit de puterea lui.

O furie subită a cuprins-o pe Rielle.

– Poate provocarea cu care mă confrunt eu este mai mare, din moment ce pare că sunt mai puternică decât prințul nostru.

Tăcerea care a urmat a fost atât de profundă, încât părea vie. Lordul Sauvillier era dezgustat, cu gura schimonosită de furie. Regele a rămas înmărmurit, de parcă ar fi fost unul dintre sfinții ce veghea.

Rielle a așteptat, cu inima bubuind. A vrut să se uite la Audric, dar s-a abținut.

Într-un final, regele Bastien a vorbit:

– Lady Rielle, cunoști profeția spusă de îngerul Aryava și tradusă de regina Katell?

Firește că o știa, toată lumea o știa.

– Da, Majestate, a răspuns Rielle.

– Poarta va cădea, a început regele să recite. Îngerii se vor întoarce și vor aduce distrugere pe pământ. Veți recunoaște acest moment după apariția a două regine umane – una a sângelui și una a luminii. Una cu puterea de a salva lumea. Cealaltă cu puterea de a o distruge. Două regine vor apărea. Ele vor avea puterile celor Șapte. Soarta voastră se va afla în mâinile lor. Două regine vor apărea.

Regele a făcut o pauză. După cuvintele profeției, în sală s-a așternut tăcerea.

– Cea mai populară interpretare este, firește, a continuat regele, că venirea celor două regine va fi însoțită de căderea Porții și răzbunarea îngerilor. Și că acele două regine nu vor controla doar un element, ci pe toate.

Da, desigur, toată lumea știa asta. Nu că multor oameni le-ar fi păsat de diferitele interpretări, dacă se gândeau măcar la profeție.

Rielle era una dintre excepții. I se întâmpla deseori să citească profeția , trecând cu degetele peste literele din cărțile lui Tal.

O regină a sângelui și una a luminii. Regina Sângelui și Regina Soarelui, așa au ajuns să fie cunoscute de-a lungul secolelor.

Și acum, după atâția ani, nici nu mai păreau reale. Poarta încă exista în Sunderlands, departe, în Marea Nordului, păzită și tăcută, cu îngerii încuiați

de partea cealaltă. Reginele din profeție ar fi putut la fel de bine să fie personaje într-un basm. Copiii alegeau tabere, adunau armate și se jucau în stradă: regina rea împotriva reginei bune. Sângele contra luminii.

Eu sunt una dintre ele? s-a întrebat Rielle, deși nu a avut niciodată curajul să îl întrebe pe Tal sau pe tatăl ei. *Și, dacă da, care dintre ele?*

– Vezi tu, lady Rielle? a spus regele. Obligația mea nu a fost să decid dacă ai săvârșit o crimă, dacă și cum ar trebui să fii pedepsită. Se pare că nu ești nici fochir, nici sorsanct, nici terran, ci toate aceste lucruri și chiar mai mult, lucru nemaivăzut până acum. Ai efectuat magii mai puternice decât au existat în jumătate de veac, chiar și după ce ai petrecut treisprezece ani învățând să îți suprimi puterile, în speranța că vor dispărea. Și ai făcut acest lucru fără ajutorul unui talisman, ceea ce nici sfinții nu au reușit să facă la apogeul puterilor lor. Datoria mea sacră, a spus regele cu seriozitate, este să stabilesc ce ești tu mai exact. Trebuie să decid dacă ești una din aceste regine și, dacă da, care dintre ele.

Rielle a auzit înțelesul cuvintelor: *Și ce va însemna acest lucru pentru tine.*

Și-a strâns rochia în pumni și a făcut o plecăciune în fața regelui. Umbra Sfintei Katell căzu peste ea asemenea unei săbii pe gâtul ei.

Capitolul 10 - Eliana

„Când noaptea e cea mai întunecată,
Când lupta e pierdută,
Când sângele e peste tot,
Privește către zorii de zi.“

Cântec popular venteran

De fiecare dată când Eliana se îmbrăca pentru una din petrecerile lordului Arkelion, se gândea la tatăl ei.

Ioseph Ferracora a petrecut marea majoritate a copilăriei ei luptând pe Frontul de Est, în timp ce Imperiul trecea prin ultima linie de apărare a Venterei.

– În fiecare noapte cât este plecat, vom lăsa luminile aprinse la geam pentru el, a decis mama ei.

În zilele de glorie dinaintea invaziei, înainte de Remy, războiul distant era pentru Eliana ca o poveste cu fantome.

– Dar ce vor face luminile? a întrebat Eliana.

– Ele aparțin Reginei Soarelui, i-a explicat Rozen, și îl vor ajuta pe tatăl tău să se întoarcă în siguranță la noi.

Așa că în fiecare seară, înainte de culcare, Eliana aprindea lumânarea de la fereastra ei și șoptea rugăciunea Reginei Soarelui:

– Fie ca lumina reginei să îl călăuzească acasă!

Pe măsură ce a crescut, a început să se îngrozească de vizitele tatălui ei, deoarece deveneau din ce în ce mai scurte și se sfârșeau mereu. Dar nu a încetat niciodată să aștepte cu nerăbdare următorul solstițiu de vară, când Ioseph se întorcea pentru festivalul anual și, cel mai important, pentru concursul de frumusețe al Reginei Soarelui.

Înainte de Cădere, înainte ca Regina Sângelui Rielle să moară și să lase totul în ruină, lumea era plină de magie. Cel puțin așa spuneau poveștile, iar atunci când a fost copil, Eliana le-a crezut din tot sufletul. Se spunea că oamenii din Lumea Veche foloseau scuturi și săbii pentru a invoca vântul și focul. Se închinau la sfinții care au izgonit rasa îngerilor în întuneric, și au crezut că, într-o bună zi, o regină va salva lumea de rău. Era numită Regina Soarelui, deoarece putea să aducă lumina în întuneric.

Chiar și după ce epoca Lumii Vechi s-a sfârșit și era evident că îngerii și magia nu există, că nu au existat niciodată, că legendele Lumii Vechi erau doar nişte legende, mulți oameni încă vizitau templele pentru a se ruga sfinților, iar mitul Reginei Soarelui a rămas.

Și, în fiecare vară, Ioseph Ferracora se întorcea acasă la fiica lui, aducându-i câte un ornament pentru costumul ei – o clamă aurită din Rinthos, o blană albă luată pe ascuns din Astavar.

Împreună cu părinții ei, Eliana se alătura paradelor ce umpleau străzile orașului. Copii cu obrajii aurii se urcau pe statuile Sfintei Katell Sorsanct și îi puneau acesteia ghirlande de orhidee în jurul gâtului. Muzicanții băteau în tobe și ciupeau harpele. Povestitori îmbrăcați cu robe albe spuneau povești despre mult așteptata venire a Reginei Soarelui.

Parada se sfârșea la cotul cel mai înalt al râului, pe cel mai estic deal, unde se afla statuia lui Audric Aducătorul de Lumină. Stătea pe calul său

înaripat, cu sabia în mână și ochii sobri fixați spre orizontul estic. Era statuia favorită a Elianei, deoarece fața regelui părea şi curajoasă, și obosită. Uitându-se la el, i se umplea inima de milă.

– Îmi pare rău, Aducătorule de Lumină! i-a șoptit în acel ultim an.

I-a sărutat ghetele de piatră degradate și a prins în mână lanțul ce îi purta asemănarea ștearsă. Ca întotdeauna, îi căuta chipul pe sub straturile de uzură ale pandantivului, căci în timp ce figura calului înaripat era clară, persoana ce îl călărea era îngropată sub întunericul timpului, indiferent cât de sârguincios încerca Eliana să îl curețe.

– Uită-te la orizont, i-a șoptit Rozen fiicei sale în timp ce îl ținea pe micuțul Remy în brațe. O vezi? O vezi pe Regina Soarelui?

– Va veni anul acesta, tată? a întrebat fetița de opt ani, plină de energie, chiar și după această noapte lungă.

– Uită-te în continuare, fată dragă, i-a răspuns Ioseph îmbrățișând-o. Uită-te după lumină.

A plecat din nou a doua zi și nu s-a mai întors niciodată.

***

Zece ani mai târziu, Eliana stătea în fața oglinzii din dormitorul ei, în timp ce Remy îi termina de împletit părul. Obrajii ei, deși nu la fel de palizi ca ai lui Remy, mai apropiați de culoarea măslinie a mamei sale, străluceau de pudră argintie. Ochii îi erau accentuați cu cărbune negru, diamante străluceau în fiecare ureche.

A terminat de aplicat o vopsea roșie pe buze și a zâmbit la reflexia ei.

– Arăt bine, a declarat.

Remy și-a dat ochii peste cap.

– Mereu arăți bine.

– Da, dar în seara asta sunt cu totul aparte.

– O să continui să îmi dau ochii peste cap până termini cu lauda.

A rânjit către el prin oglindă.

– Aşadar, mai spune-mi o dată.

Remy lenevea în pat.

– Trebuie să stau cu Harkan, indiferent de situație, și să fac exact ce îmi spune el, indiferent de situație, și nici măcar să nu mă gândesc să te întreb ce vei face în seara asta. Indiferent de situație.

Eliana stătea nemişcată, cu rochia roșie ca vinul trimisă de lordul Arkelion căzându-i în valuri peste picioare.

– Și dacă Harkan pățește ceva?

– Te voi aștepta la podul dinspre est, lângă statuia Amiralului.

– Dar Harkan nu va păți nimic, a spus însuși omul, intrând din hol.

Purta ghete maro înalte, pantaloni închiși la culoare, o tunică lungă, care îi învelea pieptul, și o pelerină cu glugă. A pus jos o geantă mică cu provizii și i-a ciufulit părul lui Remy.

– Harkan e mult prea impresionant pentru asta.

În mod normal, Remy și-ar fi dat ochii peste cap și i-ar fi spus lui Harkan că singurul lucru impresionant pe care putea să îl facă este să râgâie ca un bunic bătrân și beat.

Dar Remy stătea tăcut și palid, cu buzele crăpate de cât le mușcase. De la dispariția mamei lor, el nu lăsase pe nimeni să îl vadă plângând, chiar încerca să răspundă glumelor Elianei, dar ea știa prea bine cum stăteau lucrurile.

Dacă ceva mergea prost sau el și Harkan păţeau ceva din cauza înțelegerii pe care a făcut-o cu Simon…

Și-a băgat lanțul în rochie, simțind pandantivul aspru cum se lipeşte de piele, și și-a netezit toate trăsăturile asemenea unei măști strălucitoare.

– Remy, de ce nu te duci să-ți strângi lucrurile? a sugerat Harkan.

– Nu sunt prost, a spus Remy. Pur și simplu spune-mi să plec ca să puteți vorbi.

– Bine. Du-te ca să putem vorbi.

Când Remy a plecat, Harkan a luat-o pe Eliana de mână.

– Spune-mi că nu faci o greșeală îngrozitoare, având încredere în acest om, i-a șoptit.

O urmă de neliniște și-a făcut loc pe expresia serioasă de pe fața ei.

– Știi că nu îți pot spune asta.

– Bun. Pentru că mi-aș da seama dacă mă minți.

În ciuda situației, a zâmbit și când Harkan i-a întors zâmbetul, i-a luat obrajii în palme și l-a tras ușor să îl sărute. Cu mâinile lui calde pe spatele ei gol, Eliana ar fi putut să creadă că aceasta este o seară ca oricare alta – să meargă la o petrecere cu Harkan, să danseze, să flirteze și să se întoarcă apoi acasă cu o misiune.

– O vom găsi, El.

Harkan a sărutat-o pe tâmplă și i-a dat drumul, cu ochii lui blajini ațintiți asupra feței ei.

– Dar mai întâi…

– Mai întâi, a spus ea cu un zâmbet forțat, trebuie să merg la o petrecere.

***

În sala de bal a lordului Arkelion, doar câteva lumânări mici luminau încăpereaplină de dansatori. Ferestre mari erau deschise în noapte, lăsând briza râului să intre.

Eliana se prefăcea că își bea vinul și scana cu privirea încăperea, numărând personajele care nu se mișcau – adatroxi. Douăzeci de bucăți.

Gura i s-a încrețit. Într-o noapte obișnuită, peste cinci sute de adatroxi patrulau prin palatul enorm și curtea înconjurătoare. Dar în această seară aveau să fie aproape o mie.

A continuat numărătoarea. Treizeci. Treizeci și cinci. Majoritatea bărbați, doar câteva femei. Părul

închis și palizi. Cu pelerine negre și veste gri, cu o privire goală ce devenea criminală într-o secundă.

O statuie a împăratului se afla în colțul sălii de bal. Eliana, uitându-se la ea, a spus o rugăciune rapidă către Sfânta Tameryn a Lumii Vechi, legendara noctar și ocrotitoarea Astavarului. Imperiul putea să radă templele de pe fața pământului și să le dărâme statuile, dar nu putea să urmărească rugăciunile din mințile lor.

Ascunde-mă, Tameryn, s-a rugat ea, *damă a iuțelii și a faptelor murdare.*

Asta, dacă ai existat vreodată cu adevărat.

Un gong de clopot s-a auzit din piața centrală a orașului – turnul cu ceas a bătut miezul nopții.

Eliana a așteptat cinci minute înainte de a traversa sala de bal, zâmbind și căutând fel de fel de scuze de fiecare dată când cineva o invita la dans. S-a strecurat prin labirintul de camere micuțe ce înconjurau sala de bal, fiind atentă la adatroxii care patrulau holurile. Apoi s-a strecurat printr-un coridor al servitorilor și a coborât pe scările de piatră către nivelurile inferioare ale palatului spre infirmerie, camerele servitorilor şi bucătării.

Toți servitorii pe lângă care a trecut o știau suficient de bine pentru a se uita în direcția opusă.

Atunci când a dat colțul într-un hol plin de cutii cu legume și saci de făină, un fior i s-a urcat pe șira spinării.

Dacă asta era vreo capcană elaborată de-a lui Simon, dacă o trăda în ultima clipă și îi arunca pe Remy și pe Harkan în ghearele morții… atunci. Nu s-ar lăsa învinsă fără să îl tragă și pe el după ea.

S-a oprit, a ascultat zgomotul ce venea dinspre bucătării pentru a se asigura că nu se apropie nimeni, apoi a deschis o ușă greoaie, încuiată, ce ducea către o curte mică de aprovizionare din piatră.

Simon s-a furișat înăuntru, purtând uniforma de adatrox pe care Eliana o furase pentru el. În haina ce îi venea ca turnată, cu blazonul Imperiului pe

piept, putea fi luat drept unul din soldații tăcuți, cu excepția luminii din ochi și a modului în care se mișca. Sinuos și grațios, fără nicio urmă din rigiditatea specifică adatroxilor.

– În sfârșit, a spus el scurt. Începusem să îmi fac griji.

– Mă îndoiesc de asta.

A închis ușa și a trecut pe lângă el, observând încântată cum o privea din cap până în picioare. Asta îi putea fi de folos mai târziu.

– Să mergem.

L-a condus prin coridoarele înguste ale servitorilor până sus la etajul trei, unde erau dormitoarele palatului. Stratul de covoare le înăbușea pașii. Muzica se auzea prin ferestrele deschise către grădinile imense.

În aripa de nord, pereții erau roșii, cu diferite ornamente. Lămpi cu gaz ardeau în felinare ornate cu pietre prețioase, aerul mirosea a parfum. Au ajuns într-un coridor ornat cu portrete ale generalilor cu ochi negri. La capătul coridorului trona o pictură a însuși împăratului.

Inima Elianei bătea din ce în ce mai tare. Nu fusese niciodată în aripa de nord. Nu putea să ignore teama naivă că ochii negri ai împăratului îi urmăreau fiecare mișcare.

– Suntem aici, a rostit ea. Acum e rândul tău.

Simon a trecut pe lângă ea.

– Privește și învață, Spaimă mică.

– Mai fă-mă o dată mică și o să te pocnesc.

Un zâmbet i-a apărut pe față.

– Știi exact cum să mă provoci.

– Ai uitat? Pumnii ăştia pot provoca durere.

– Să uit? De fapt, tânjesc după acea amintire.

Eliana s-a încruntat, dar apoi au ajuns în fața unor uși din lemn gravate cu trupul unei femei dezbrăcate, cu chipul mascat de părul ei ondulat. Eliana s-a blocat.

– Camera fecioarelor?

I-a aruncat o privire lui Simon. Concubinele locuiesc în acest turn, în timp ce concubinii locuiesc în aripa de sud.

– De ce?

– Înăuntru se află o fată, a explicat Simon, apucând-o pe Eliana de braț. Acoperă-mă cât încerc să o recuperez. Ai grijă să nu pățești ceva. Nu îmi permit să pierd timp.

Eliana a tresărit. De parcă avea vreo șansă să se întoarcă prin castel fără ea.

– Ține-te după mine, a spus Simon, bătând în ușă.

Eliana a dat din cap, pregătită să o apuce pe Arabeth prin crăpătura de la picior a rochiei.

Ușile se deschiseră, scoțând la iveală doi adatroxi bărbați, unul palid, celălalt mai întunecat.

Amândoi se încruntară când îl văzură pe Simon. El o împinse pe Eliana în foaier. Ascultătoare, ea își ținu ochii către podea, inima bătându-i puternic în piept.

– Ce este asta? a întrebat unul dintre adatroxi.

– Livrare specială, a răspuns Simon simplu înainte de a scoate sabia și de a-i omorî pe amândoi.

Căzură la podea. Simon trânti ușa cu piciorul în urma lui.

O fată ce trecea prin foaier, îmbrăcată în mătăsuri transparente, fugi strigând după ajutor.

Și mai mulți adatroxi apărură de după colț. Simon se repezi la ei, cu Eliana în spatele lui. Îl doborî pe unul dintre adatroxi cu un pumn rapid și o lovitură de sabie.

Eliana se năpusti asupra celuilalt. Adatroxul se aruncă către ea cu sabia în mână. Ferindu-se de lovitura lui, îl înjunghie în gât. Căzu la podea, înecându-se. Privirea lui încețoșată se îndreptă către fața ei, apoi se întunecă.

Un sentiment de greață o cuprinse. Se clătina, se simțea… privită. De parcă deodată umbrele din jurul ei aveau ochi ascunși cu care o urmăreau.

Adatroxul deveni nemișcat, cu privirea fixă și oarbă în timp ce sângera pe podea. Orice ar fi fost întunericul ce i-a cuprins ochii, acum dispăruse. Sau poate nici nu a fost vreodată acolo?

Se întoarse și începu să alerge către Simon, urmărind sunetul de metal ce lovea metalul, care ducea într-un coridor plin cu perdele brodate. Îl găsi într-o cameră de îmbăiere slab luminată, ce mirosea a iasomie și trandafiri. Trei adatroxi îl înconjuraseră.

Se ocupă imediat de unul, tăindu-i gâtul, și apoi se feri de pumnii altuia înainte de a-i reteza picioarele de sub el și de a-l lovi în cap cu tocul sandalelor sale. O fată fugi afară pe ușă, pe lângă ea și adatroxul ce sângera, ținând un șal lipit de piept și lăsând în spate urme roșii de sânge.

În cealaltă parte a camerei, Simon se chinuia cu un alt adatrox. Un grup de fete se afla în colț, cu Simon în calea lor. Una dintre ele țipă dintr-odată.

Eliana se uită la fața speriată a fiecărei fete. Pe care dintre ele trebuia Simon să o recupereze? Și de ce? La ce îi era de folos o concubină celui de-al doilea membru din ierarhia Coroanei Roșii?

Eliana simți adatroxul de la ușa din spatele ei înainte de a-l vedea și se întoarse la timp pentru a-i evita sabia. Alunecă într-o baltă de apă de pe podea și căzu, lovindu-se la genunchi.

Înainte ca Eliana să își recapete echilibrul, adatroxul încercă să o lovească cu sabia din nou, dar se împletici în timp ce un șir de safire și diamante i se înfășură în jurul gâtului. Persoana din spatele lui trase de lanț tare, iar adatroxul scăpă sabia, încercând să oprească lanțul ce-l sufoca.

Eliana îi luă sabia și i-o înfipse în inimă. Acesta se prăbuși.

Se uită în sus și întâlni privirea unei fete ce ținea colierul, la capătul căruia se afla un opal imens. Pielea fetei era închisă, părul negru și ochii căprui-deschis. Deși nu purta decât un furou plin de sânge

și la încheieturi însemnele aurii ale fecioarelor, avea toate trăsăturile unei regine.

– Cu plăcere, a spus fata fără suflare.

Simon s-a repezit la ele.

– Bun. Văd că v-ați cunoscut.

A apucat fata de braț și s-a îndreptat către ușă.

– Pe aici.

Eliana a pus-o la loc pe Arabeth în teacă și i-a urmat pe cei doi.

– Numele meu este Navi, a spus fata zâmbind către Eliana, în timp ce Simon o scotea din cameră.

Dar Eliana nu a răspuns, deoarece când s-a uitat către ferestrele camerei de îmbăiere, a văzut o siluetă căzând de pe acoperiș și aterizând pe balcon.

Înalt și slab, cu pielea palidă și părul alb, prins într-o coadă lungă, îmbrăcat complet în negru, cu excepția unei pelerine roșii, ce mătura podeaua.

Era Valentine.

Capitolul 11 - Rielle

„Există multe interpretări ale profeției lui Aryava. Unii spun că ultimele lui cuvinte sunt doar niște aiureli spuse de către un înger care a înnebunit. Dar toți cărturarii sunt de acord în privința asta: în ciuda războiului care a divizat omenirea, cu mâinile pătate de sângele îngerilor și al oamenilor, îngerul Aryava a iubit-o pe Sfânta Katell Sorsanct, iar acea iubire ne-a salvat pe toți.“

O discuție asupra profeției lui Aryava,
tradusă de Marele Maestru Isabeau Bazinet
din Rădăcina Pământului și transcrisă pe 6 octombrie,
anul 12 al Epocii a Doua

După două ore de interogatoriu, regele a cerut o pauză, iar gărzile lui Rielle au condus-o într-una din anticamerele sălii.

S-a trântit pe primul scaun pe care l-a văzut – era atât de obosită, încât se simțea rău. Consiliul a asaltat-o cu întrebări – cum se simțea să stăpânească atât de multe elemente deodată și toate cu același corp. Simțea ceva diferit când controla vântul față de foc ori pământ sau pentru ea erau toate la fel?

Ce fel de lecții i-a dat Tal de-a lungul anilor?

A încercat el vreodată să o omoare pentru a-i testa puterea de control?

Cum a făcut asta și de câte ori?

Cum s-a luptat împotriva instinctului de supraviețuire? Ce dovadă extraordinară de autocontrol. Și unde a fost acest autocontrol pe traseul cursei?

Au lăsat-o să stea pe parcursul interogatoriului, dar tot se simțea obosită, de parcă ar fi participat din nou la cursă. De două ori.

Chiar când ochii îi erau pe cale să se închidă, ușile s-au deschis și Audric a intrat în cameră.

– Lăsați-ne singuri, le-a spus gărzilor.

Gărzile nu s-au mișcat. Urmă un moment de liniște în care totul părea nemișcat.

– Cred că dacă Lady Rielle ar fi vrut să mă omoare, a strigat Audric, ar fi făcut-o cu ani în urmă. Lăsați-ne singuri!

Gărzile au plecat de îndată.

Rielle era acum complet trează. S-a ridicat, cu inima bătându-i frenetic. Nici nu știa cu ce să înceapă.

– Audric, a spus ea cu o voce sugrumată. Îmi pare rău că nu ți-am spus.

– Înțeleg de ce nu ai făcut-o. Doamne, Rielle, eu… te rog, nu îți cere scuze. Ești în regulă?

Ea a râs ușor.

– Nu chiar.

Audric a venit la ea și i-a luat mâinile în ale lui. Degetul ei mare îi mângâia încheietura ca un sărut.

– Nu pot să îi iert pentru ce ți-au făcut.

Fiecare atingere a degetelor sale îi dădea fiori.

– Tata și cu Tal?

– Ar trebui să le fie rușine de lașitatea lor.

– Păi, lui Tal sigur îi este.

– Foarte bine.

– Au crezut că fac ce e mai bine.

– Pentru regat, a spus Audric nervos.

– Desigur.

– Și pentru tine?

A ezitat. De câte ori nu-și întrebase tatăl acest lucru, doar pentru a fi redusă la tăcere.

– Fericirea mea nu este importantă în comparație cu siguranța celor din jurul meu.

– Lipsită de importanță!

Audric i-a dat drumul, trecându-și o mână prin buclele negre.

– Asta ți-au spus în toți acești ani?

Deodată aerul se simțea încărcat, degetele lui Rielle îi tremurau în preajma magiei. Aerul

devenea din ce în ce mai cald. Rielle a simțit un ușor miros de ars al magiei de sorsanct – un soare arzător, o zi fierbinte de vară. Ochii lui Audric i-au fixat privirea fetei înainte de a se întoarce, cu umerii încordați. S-a dus la geam și și-a pus palma pe sticla încălzită de soare.

Când s-a uitat din nou la ea, fața lui nu mai era atât de furioasă, aerul nu mai era atât de încărcat.

– Fericirea ta este importantă, Rielle, a spus tandru. Și îmi pare rău că nu am văzut ce se întâmplă până acum chiar sub ochii mei. Dacă aș fi știut, nu i-aș fi lăsat să…

A început să se plimbe nervos prin cameră. Ea își dorea atât de tare să îl atingă.

– Știu, a spus Rielle.

– Ai fost extraordinară în timpul cursei. Nu am văzut niciodată o asemenea putere. Rielle, a fost superb!

Nu putea să nu se bucure, în ciuda a tot ce se întâmpla.

– Voiau să te omoare. Nu puteam să permit una ca asta.

Audric s-a uitat mirat.

– Dar eu nu pot să am grijă de mine?

– Ba poți și ai putut. Dar…

A amuțit, înghițind în sec.

Dacă ai fi murit, nu aș fi putut să trăiesc cu asta.

Dacă ai fi murit, nu știu ce ar fi urmat; ce aș fi făcut ca să te răzbun.

Audric și-a dres glasul. Părea să își aleagă cuvintele cu grijă.

– Când am văzut că vii spre mine, nu am știut că sângele este al calului. Am crezut că este al tău. Erai toată plină de sânge și am crezut…

A mers către ea, uitându-se la chipul ei, apoi și-a întors privirea.

Prezența lui era ca o atingere ce plutea ușor deasupra pielii ei. Rielle voia cu disperare să o simtă, să se bucure de ea, să o revendice.

– Ai putea să spui mulțumesc, a spus ea în sfârșit. Măcar atât.

– Dacă promiți că nu o să mă mai sperii așa niciodată. Sau măcar să mă avertizezi ca să mă pot pregăti.

– Desigur, l-a aprobat ea, dacă mă avertizezi și tu data viitoare când plănuiești să fii atacat de asasini.

Audric i-a zâmbit.

– Am luptat totuși bine împreună. Nu m-ar deranja să o facem din nou.

Apoi fruntea lui s-a descrețit.

– Mulțumesc, Rielle.

A sperat că nu îi poate citi gândurile.

– Ce urmează să se întâmple acum?

– Asta am venit să îți spun, a început Audric.

Ușa s-a deschis și Ludivine a intrat însoțită de gărzi.

– I-ai spus? a întrebat aceasta cu o față îngrijorată.

– Ce este? a întrebat Rielle. Ce au decis?

– V-au rugat să vă întoarceți de îndată, lady Rielle, a spus un gardian.

– Spune-i unchiului meu, regele, că se va întoarce imediat, a spus Ludivine cu zâmbetul ei drăgălaș. Și dacă protestează, îi poți spune să își muște limba, căci altfel nepoata lui îl va urî pentru tot restul zilelor.

Gardianul s-a înroșit la față și a plecat capul, retrăgându-se din cameră.

– Mulți dintre cei din consiliu sunt speriați, i-a spus repede Ludivine lui Rielle, iar regele se află sub o presiune mare de a acționa înainte ca zvonurile să scape de sub control și să stârnească panică. Înainte… înainte să se mai întâmple altceva.

Înainte să îmi pierd controlul din nou, s-a gândit Rielle cu amărăciune.

– Nu ar fi fost de acord cu asta, dacă ar fi avut de ales, a continuat Ludivine.

Rielle a simțit cum i se strânge stomacul.

– Să fie de acord cu ce?

– Șapte probe, a explicat Ludivine. Câte una pentru fiecare element.

– Sunt nişte teste ale puterii, a adăugat Audric, create de Consiliul Maeștrilor. Pentru a fi siguri că îți poți controla abilitățile.

Și-a întors privirea, strâmbând din gură.

Ludivine și-a pus mâna ușor pe brațul lui.

– Nu îți vor testa doar controlul. Îți vor pune la încercare și loialitatea. Nu trebuie să eziți, Rielle. Vreo urmă de sfidare, chiar și una mică de trădare…

– Ce cred ei mai exact că voi face? a izbucnit Rielle cu o urmă de râs de neîncredere în voce. Să trec de partea celor din Borsvall? Să mă întorc în mijlocul probei și să îl omor pe rege?

– Nu știm ce va face Regina Sângelui când va sosi, a continuat Ludivine blând. Una are puterea de a salva lumea. Cealaltă are puterea de a o distruge. Una din sânge. Alta din lumină.

– M-am săturat să tot aud acea profeție stupidă, a mormăit Rielle, bucuroasă să vadă un zâmbet din partea lui Audric.

– Ideea este, a continuat Ludivine, că actualul consiliu crede că tu ești una dintre regine. Și dacă sunt siguri că ești loială, că vei proteja Celdaria și nu o vei distruge…

– Dar de ce aș vrea să fac asta vreodată? a întrebat Rielle, ridicându-şi mâinile.

– Lucrul ăsta va însemna pentru ei, a continuat Ludivine vorbind peste ea, că indiferent de ce spune profeția, tu ai făcut o alegere. De a proteja și nu de a răni. De a servi și nu de a trăda.

– Și dacă refuz să particip la aceste probe? a întrebat Rielle, odată ce și-a regăsit glasul.

– Atunci, a spus Ludivine în șoaptă, nu vor avea de ales decât să te considere o amenințare.

Rielle a făcut un pas în spate, cuprinsă de un sentiment de greață.

– Mă vor omorî.

– Nu cât timp trăiesc eu, a spus Audric cu pumnii încordați.

– Mă scuzați, milord, l-a întrerupt garda care a intrat încet în încăpere, dar i-am transmis regelui mesajul lui lady Ludivine și Domnia Sa cere…

Audric i-a aruncat o privire de parcă ar fi putut să-l omoare.

– Știu prea bine ce dorește regele, adăugă el.

Când s-a întors înapoi către Rielle, părea să se fi calmat.

– Nu voi permite nimănui să te rănească. Vei învinge aceste probe și odată ce i-ai convins pe toți…

– Atunci voi servi coroana, a continuat Rielle.

Toată lumea știa că atunci când Regina Soarelui va sosi, îi va sluji cu plăcere pe conducătorii Celdariei. Va conduce armatele regatului în luptă. Folosindu-și puterea, va proteja țara și Poarta. Îl va proteja pe rege.

– Atunci vei servi coroana, a aprobat-o Audric.

Într-o bună zi, voia el să spună, îl va servi pe *el* și pe regina lui. S-a uitat la Ludivine, apoi în altă parte.

– Milord, i-a grăbit garda din pragul ușii.

– Sunt pregătită, a spus Rielle înainte ca Audric să îl amenințe din nou pe gardian și s-a îndreptat spre sală.

A revenit în fața lor în timp ce consiliul şi-a schimbat locul și s-a așezat undeva deasupra ei. Mintea ei era tulburată de întrebarea: *Cum mă simt acum? Tocmai am fost amenințată cu moartea.*

Și-a dat seama că putea să fie mai supărată, dar totul era o schimbare radicală față de viața ei de acum două zile, când se simțea pur și simplu amorțită.

Voi fi pusă la încercare, s-a gândit ea. *Probabil… că o să doară.*

Apoi ideea a început să îi surâdă: *Le voi arăta de ce sunt în stare.*

Chiar se gândea serios la asta. Să fie admirată, nu ascunsă, să își protejeze țara în loc să trăiască cu teama că nu este capabilă decât să rănească oameni, să fie iubită, nu urâtă.

Lacrimile i-au năvălit în ochi.

Voi fi iubită.

Și-a zărit tatăl, înconjurat de gărzi, stând, lipsit de expresie, sub statuia Sfântului Grimvald, un metalos asemenea lui. Se întreba oare la ce se gândește. Toată munca lui și a lui Tal, în zadar. Și acum viitorul – al ei și al lor – se afla în mâinile ei.

Rielle stătea dreaptă.

Mă vor iubi. Toți mă vor iubi.

Rielle l-a ascultat pe regele Bastien repetând tot ce Ludivine și Audric îi spuseseră: șapte probe, câte una pentru fiecare din cele șapte elemente, ce vor fi propuse de Consiliul Maeștrilor și prin care va trece în următoarele șapte săptămâni.

Dacă la sfârșitul acestei perioade, va demonstra că deține abilitățile și controlul asupra puterilor într-o măsură satisfăcătoare – dacă pe parcursul probelor va demonstra în mod constant loialitatea și devotamentul față de coroană și nu va da dovadă de sfidare sau de lipsă de control –, atunci va fi numită Regina Soarelui, cel mai sfânt simbol al bisericii și protectorul coroanei, și îi vor fi acordate toate privilegiile și omagiile cuvenite. Dacă nu…

– Atunci, lady Rielle, a spus regele pe un ton grav, nu voi avea altceva de făcut decât să îți ordon execuția.

Rielle a lăsat să se adâncească liniștea din sală. Lordul Dervin Sauvillier o privea cu atenție. Vizavi de el, Arhontele stătea calm, cu mâinile în poală.

– Nu declar acest lucru cu ușurință, a adăugat regele. Te cunosc de o viață, iar tatăl tău m-a slujit de încă de două ori pe atât. Dar nu pot lăsa acest lucru să-mi influențeze datoria de a-mi proteja

poporul. Trebuie să fim siguri că nu ești pericolul de care ne temem de o mie de ani.

Oh, Rielle, a spus vocea, întorcându-se furioasă*, spune-mi că nu îi vei lăsa să te încătușeze astfel*.

Dar deja făcu un pas înainte, pregătită să vorbească. Se simțea la fel de luminoasă și sigură ca soarele.

Consiliul Maeștrilor considera că asta e o alegere, a spus Ludivine – să protejeze, nu să rănească. Să slujească, nu să trădeze.

Era o alegere, pe care ea a făcut-o. Va fi un simbol al luminii, și nu al morții.

– Vă înțeleg teama, regele meu, a spus Rielle, și voi parcurge cu bucurie aceste probe pentru a-mi dovedi valoarea și puterea în fața voastră, a oamenilor și a țării mele.

S-a uitat în jurul ei. Nimeni nu avea să o acuze de lașitate. I-a văzut pe Audric și pe Ludivine și a prins curaj din privirile lor.

– Nu îmi este frică să îmi pun puterea la încercare.

Șoapte circulau prin consiliu. Rielle și-a ridicat capul pentru a-l privi pe rege.

O să îți arăt ce pot face.

O să îți arăt cine sunt cu adevărat.

– Atunci, lady Rielle, a spus regele într-un final, să înceapă probele!

Capitolul 12 - Eliana

„Vei auzi lucruri despre asasinii împăratului, lucruri ce au puterea să te îngrozească. Că loialitatea lor față de el le dă puteri extraordinare. Că, asemenea lui, nu pot fi uciși. Dar îți spun că măcelarii din Invictus sunt făcuți din carne și oase ca și tine. Este o luptă a credințelor. Poate credința ta să o întreacă pe a lor?“

Cuvântul Profetului

– Nu pari surprinsă să mă vezi, a spus Valentine.

A trecut prin camera de îmbăiere cu eleganța unui dansator.

– Deci ești naivă, dar nu proastă.

Fiecare impuls striga la Eliana să fugă după Simon și Navi, dar unde? Și apoi ce să facă? Valentine putea să o urmărească până la capătul pământului. El, Invictus și împăratul însuși i-ar fi văzut dezertarea ca pe o insultă personală.

Așa că putea să spere doar la două lucruri: că Simon și Navi vor ieși în siguranță din palat şi că Simon va avea milă să îi protejeze pe Remy și pe Harkan.

Apoi Valentine atacă.

Se mișcă repede prin cameră și ajunse la Eliana înainte ca ea să își facă vreun plan. Ridică sabia şi îi aruncă un zâmbet palid și rece, astfel încât Eliana uită într-o clipă tot ce ştia. Se întoarse și fugi.

Valentine o urmări prin labirintul parfumat al concubinelor. Ajungând-o din urmă, aruncă sabia spre ea. Eliana ridică sabia adatroxului, cu mânerul greoi și plin de sânge, și îi blocă lovitura. Valentine înaintă, iar Eliana îi blocă cu greu loviturile.

Săbiile li se încleştară. Eliana făcu un pas înapoi și întoarse sabia, dezechilibrându-l. Încercă să-l lovească în piept, dar a fost prea rapid. Continua să înainteze. Eliana căzu din nou și găsi o statuetă a unei femei sumar îmbrăcate pe o masă și o aruncă spre el luând-o la fugă.

Auzi statueta lovindu-se de podea. Pașii rapizi ai lui Valentine o urmăriră printr-o serie de camere înguste.

Loviturile ei deveneau din ce în ce mai disperate; Valentine era prea rapid, prea meticulos. Ea de-abia mai putea să respire, el nici măcar nu transpira. Se feri de sabia lui, lama trecând razant pe lângă gâtul ei. Aruncă într-o parte sabia adatroxului, folosindu-și mâna liberă pentru a apuca tot ce-i pica la îndemână – vaze, pocaluri, farfurii ornate – și a le arunca spre el.

El îi râse în nas, ferindu-se de obiecte.

Intrară din nou în camera de îmbăiere, cu gresia alunecoasă de apă și sânge.

Acolo, stătea singură o fată, ghemuită într-un colț și plângând.

Zâmbetul lui Valentine se lărgi.

– Sperii curvele, Eliana!

Încercă să-i spintece burta cu Arabeth, dar el o blocă cu ușurință.

Se învârteau unul în jurul celuilalt, Eliana clipind des printre picăturile de sudoare. Părul i se desfăcuse.

– Nu trebuia să te întorci împotriva noastră, a spus Valentine pe un ton răspicat. Ai fi putut fi una dintre favoritele împăratului. Familia ta nu ar fi dus lipsă de nimic.

Apoi, fără niciun fel de avertisment, cineva o împinse pe Eliana din spate. Se dezechilibră pe gresia alunecoasă, iar Valentine își folosi sabia pentru a o dezarma. O izbi puternic cu dosul palmei și ea căzu, lovindu-se cu capul de o măsuță.

Amețită, văzu ceva colorat mișcându-se – una dintre concubinele lordului Arkelion care fugea.

Fata o împinsese. Se pare că legătura de frăție nu se aplica și trădătorilor.

Vocea lui Valentine plutea deasupra ei. O imobiliză, stând cu fața la câțiva centimetri de a ei; era proaspăt ras, avea nasul drept, ochii încețoșați și distanți.

A simțit o durere ascuțită sub gât și s-a uitat în jos, prea amețită ca să se împotrivească.

Valentine o tăia.

Panica o cuprinse din nou, trezind-o la realitate. Trebuia să scape de el, *acum*, înainte să îi descopere secretul.

– Mulți și-ar ucide persoanele dragi, mormăi Valentine, pentru șansa de a-l sluji pe împărat, cum facem noi în Invictus. Și tu ai renunțat la tot pentru câinele Profetului?

Încă o tăietură, un X între clavicule.

S-a răsucit în strânsoarea lui. I-a înfipt cu ușurință cuțitul în braț.

Oh, nu, o să vadă…

– Presupun că va trebui să îi caut împăratului un recrut mai recunoscător, i-a șoptit acesta, și să te păstrez pentru mine.

Și-a trecut un deget prin sângele proaspăt și a crestat brațul până la cot.

S-a uitat în jos și a rămas blocat.

Eliana i-a urmat privirea. Lumea parcă a stat în loc.

Se uitau amândoi cum tăietura de pe braț se închide. O secundă mai târziu, pielea era ca nouă.

Valentine o fixă cu privirea și, pentru prima dată, Eliana văzu în ochii lui altceva în afară de sete de sânge. Mirare. Confuzie. Frică.

Eliana de-abia putea să respire. Sângele îi fierbea în vene.

– Ce ești tu? a întrebat Valentine.

O mișcare subită în spatele lui Valentine. O figură înaltă, întunecată.

Eliana i-a zâmbit lui Valentine.

– Osânda ta.

Valentine sări în picioare, se întoarse, blocându-i sabia lui Simon cu a lui.

Eliana se rostogoli, o apucă pe Arabeth și se ridică în picioare, gata să sară în ajutorul lui Simon, dar, când îi văzu, se opri.

Valentine și Simon se răsuceau, se loveau, săbiile lor spintecând aerul. Se fentau, se fereau și își blocau unul altuia loviturile. Oricine era Profetul, se asigurase că Simon era suficient de pregătit pentru a se lupta cu asasinii împăratului.

Îi urmă în camera mare de zi din capătul turnului, neștiind cum să-l ajute. Privirea i se limpezi, dar Simon și Valentine se mișcau atât de repede, încât vedea doar un haos elegant: pumnale și săbii, roșu și argintiu, sângele de pe jos și aripile sângerii ale pelerinei lui Valentine.

Lupta îi purtă pe balconul ce înconjura castelul. Eliana fugi după ei, briza țărmului răcorind-o. Dedesubt, unul din afluenții râului se îndrepta spre mare.

Sabia lui Valentine se opri în cea a lui Simon, proptindu-l pe cel din urmă în balustrada de piatră. Erau legați unul de celălalt, ochii lui Simon plini de o furie rece, ai lui Valentine, goi și ucigători. Genunchii lui Simon începură să cedeze.

Eliana profită de ocazie și se aruncă în spatele lui Valentine cu pumnalul ei. El se întoarse în ultima clipă și îi dezarmă pe ea și pe Simon. Eliana apucă o urnă de porțelan de pe o masă din apropiere și îl izbi cu ea în spate pe Valentine. Abia de se clinti, dar a fost suficient.

Simon îl lovi pe Valentine în cot, iar acesta scăpă sabia. Apoi Simon îl împinse către balustrada balconului.

Zbătându-se, Valentine îl lovi pe Simon în gât, dar acesta își reveni, încercând să respire. Eliana îl ajută pe Simon şi-l împinseră amândoi pe Valentine peste balustradă, aruncându-l în întunericul de dedesubt.

Eliana se uită peste balustradă, încercând să desluşească dacă Valentine căzuse în râu, dar era mult prea întuneric. Îşi șterse sângele de pe față, respirând din greu.

Simon a venit lângă ea, încă tușind din cauza ultimei lovituri a lui Valentine. A scuipat scârbit peste balustradă.

– Crezi că a murit după căzătura asta? a întrebat Navi, venind lângă ei la balustradă.

Apoi clopotele turnurilor de veghe ale palatului începură să bată.

Navi a înjurat.

– Razia. A dispărut imediat după ce ați sosit. Probabil că v-a dat de gol.

Eliana s-a uitat în ochii lui Simon.

– Vino cu mine! Va trebui să mergem pe calea cea mai grea.

I-a condus pe el și pe Navi înapoi în palat, printr-o altă rețea de culoare ale servitorilor. S-au întâlnit cu trei adatroxi care veneau din sala de dans. Navi s-a lipit de zidul de piatră în timp ce Eliana și Simon i-au lovit și i-au înjunghiat, croindu-şi drum spre libertate.

Au fugit printr-o serie de camere din aripa estică a palatului, unde invitații care se aflau în dormitoare au strigat după ei, apoi au ieșit pe o altă terasă lată, luminată de lămpi din sticlă trandafirie, înmiresmată de buchetele de flori. Dedesubt erau grădinile lordului Arkelion – o mare de lumină și culoare.

Eliana i-a condus, sărind de pe terasă în nişte tufişuri. A aterizat cu greutate, crengile trosnind sub ea, și s-a rostogolit, ridicându-se în picioare. I-a auzit pe Simon și pe Navi cum aterizează în spatele ei, apoi un gemăt de durere din partea lui Navi.

Petrecăreții s-au dat înapoi, speriați. Cineva a scos un țipăt.

Eliana s-a întors. Un detașament de adatroxi ieșea din sala de dans de dimineață cu săbiile în

mâini. Doi dintre ei aveau puști. Au îngenuncheat pe scări, au țintit, gata să tragă.

S-au auzit două împușcături. Eliana s-a ferit. O vază de piatră din apropiere s-a spart. Un grup de dansatori îmbrăcați în mătăsuri și brățări au fugit țipând.

Eliana i-a condus pe Simon și Navi prin grădini, alergând printre oaspeții uimiți, încercând să ignore zgomotele adatroxilor ce îi urmăreau. Nu putea să se gândească la Valentine și la cât de norocoasă a fost că el nu avea să spună nimănui despre lucrul imposibil pe care îl văzuse. Se gândea doar la Harkan, la mama ei și la Remy.

Remy, vin. Nu-ți fie frică.

Și mai mulți adatroxi îi așteptau în grădină, unde un tunel păzit ducea către curtea exterioară. Simon se năpusti spre adatroxi și doborî doi. Eliana văzu sclipirea unui revolver și, când auzi împușcătura, îl împinse pe Simon, apoi se răsuci și îi tăie gâtul celui care trăsese.

Ajunseră în curtea exterioară, pe la intrarea principală și ieşiră pe străzile orașului. În centrul vechi, cetățenii cuprinşi de panică încercau să ajungă acasă. Ghirlandele erau împrăștiate pe drumul pietruit. Artificiile explodară deasupra lor într-o ploaie de roșu.

Eliana se uită în urmă şi văzu palatul la o oarecare distanță și câțiva adatroxi în spatele lor, la mică distanță.

Apoi, ieşiră din centrul vechi spre străzile negustorilor de la marginea orașului, unde vânzătorii și cumpărătorii căutau adăpost.

Eliana s-a uitat în față la podul estic. Focuri de semnalizare s-au aprins în turnurile ce înconjurau râul. În curând, fiecare soldat din oraș avea să știe unde se aflau ei.

Apoi au trecut de statuia înaltă a amiralului, unde Harkan îi aștepta. Acesta a aruncat o bombă în direcția adatroxilor care se apropiau. Au urmat o

explozie, țipete de groază și panică – apoi o liniște asurzitoare.

Piața negustorilor fusese distrusă. Au câștigat câteva clipe prețioase, datorită exploziei.

Eliana a simțit cum cineva o cuprinde cu brațele.

Remy!

L-a pupat pe creștetul capului.

– Totul e în regulă. Sunt chiar aici.

Harkan se afla în urma lui Remy, uitându-se cu atenție în spatele Elianei. Și mai mulți adatroxi veneau dinspre nivelurile superioare ale orașului. Și-a dat jos gluga și a încărcat revolverul pe care-l avea de la Simon.

– El, ia-l și fugi, i-a spus Harkan.

Eliana s-a uitat la el, ținându-l pe Remy în brațe.

– Vii cu noi!

– Simon nu mai poate risipi alte grenade. O să îi încetinesc eu.

– Ai înnebunit? Nici măcar nu poți să-i nimerești.

L-a apucat pe Harkan de braț.

– Și sunt prea mulți. O să te omoare!

Simon i l-a smuls pe Remy din brațe și a strigat:

– Eliana, acum!

Și a traversat podul, protejându-i pe Navi și pe Remy. Cele două jumătăți ale podului mobil, care fuseseră coborâte pentru a aduce provizii pentru sărbătoare, au început să se ridice. Remy s-a uitat disperat după Eliana, dar o ploaie de săgeți venite dinspre zidul interior al orașului a început să curgă, iar Remy a dispărut în noapte.

Eliana l-a apucat pe Harkan de mână.

– Haide…

Dar el era de neclintit. A tras-o către el pentru un ultim sărut.

– Te-am iubit mereu, i-a șoptit el.

– Și îmi spui asta abia acum?

Voia să îl lovească. Începu să plângă cu scâncete ce păreau un râs nebunesc.

– Idiotule…

O explozie în apropiere i-a dărâmat din picioare. Adatroxii detonaseră una din bombele lor. În spatele Elianei, podul s-a mișcat și s-a zgâlțâit.

– Mă descurc eu, a rostit Harkan, împingând-o către pod. Fugi!

S-a uitat la el preț de o clipă, sorbindu-l din priviri – părul închis la culoare, linia superbă a bărbiei lui. Simți un nod în gât în care se adunaseră toate lucrurile pe care nu i le spusese niciodată și cele pe care i le spusese.

Niciunul nu era suficient.

S-a întors și a fugit pe pod, fără să se uite înapoi, chiar și când l-a auzit pe Harkan trăgând. Când acesta a țipat, a simțit cum i se strânge inima în piept. A fugit fără să privească în jur pe podul care se clătina, a sărit peste golul ce se căsca și a aterizat pe cealaltă parte a podului. I s-a alăturat lui Simon în timp ce acesta se lupta cu gărzile turnului, Navi și Remy fiind chiar în spatele lui.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, fiecare lovitură de sabie, tristețea o lovea. Lacrimile și fumul o orbeau. Mai întâi mama ei, acum Harkan. Cel mai bun prieten al ei. Lumina ei în zilele întunecate.

L-a părăsit. *L-a părăsit*.

Încerca să audă împușcăturile lui, dar nu auzea decât vuietul haosului. Arcașii aflați pe zidurile orașului strigau ordine unii către ceilalți. Simon i-a spus Elianei să se grăbească. A luat o bombă de la un adatrox mort, a armat-o și a aruncat-o înapoi în turnul de pază.

Explozia i-a dărâmat pe toți. Eliana s-a lovit cu bărbia de pământ. Un șoc de durere i-a cuprins craniul. Măcar au distrus turnul, au dărâmat podul. Asta le-a mai dat un avans de câteva minute. S-a ridicat în picioare.

S-au grăbit apoi către una dintre taberele care s-au format în afara orașului – refugiați care fugeau de la sate în speranța că vor intra în oraș. Taberele de refugiați erau un haos total. Oamenii fugeau

departe de zidurile orașului călcându-i în picioare pe cei prea lenți și bolnavi. Animale speriate alergau disperate în țarcurile lor.

Ținându-l pe Remy de braț, Simon i-a aruncat lui Navi pelerina lui de adatrox. Acesta a prins-o și a tras gluga pe cap. Doi soldați cu pelerine uzate apărură călare. Alți soldați au trecut pe lângă ei spre zidul orașului. Rebeli ai Coroanei Roșii, a presupus Eliana, gata să piară pentru a-i proteja.

Foarte bine, s-a gândit ea. *Morțile lor ne vor da mai mult răgaz*.

– Ia-l pe băiat! a ordonat Simon.

Navi a dat din cap, cu fața ascunsă. Unul dintre rebeli a ajutat-o pe Eliana să se ridice, apoi l-a ajutat pe Remy, înainte de a fugi către zid alături de ceilalți. Ultimul rebel s-a întors către Simon, cu fața ei desfigurată, luminată de un foc interior.

Și-a dus pumnul la inimă și apoi l-a ridicat în aer – salutul Coroanei Roșii.

– Imperiul o să ardă, a spus ea.

Simon a dat din cap.

– Fie ca lumina reginei să te ghideze!

Apoi femeia a dispărut.

– Pune-ți brațele în jurul mijlocului meu, i-a șoptit Navi lui Remy. Și ține-te bine! Cum te cheamă?

– Remy, a răspuns el, uitându-se cu frică la Eliana. Unde mergem?

– Nu.

Eliana și-a revenit din șoc și s-a depărtat de Simon.

– Eu merg cu Remy.

– Scuză-mă, a răspuns Simon, dar nu pot să te las să fugi în provincie până nu-ți respecți partea ta de înțelegere.

Cu numai câteva zile în urmă era Spaima, regina propriei lumi. De neoprit și de neînvins. Acum, era în pericol să-i piardă pe toți cei la care ținea și nu putea să facă nimic pentru a opri asta. Doar să își părăsească singura casă pe care a cunoscut-o

vreodată și să lase viața fratelui ei în mâinile unui străin, care nu îi răspundea la întrebări. Răbdarea ei a cedat.

A acceptat mâna întinsă a lui Simon, s-a urcat în spatele lui și i-a pus pumnalul la gât.

– Spune-mi unde mergem, Lupule, și de ce, i-a șoptit Eliana. Altfel totul se încheie aici.

Navi s-a dus călare către ei.

– Îți suntem prieteni, i-a spus Elianei. Îți jur că nu este inamicul nostru.

– Navana este prințesa Astavarului, a răspuns Simon, și o vom duce acasă.

– Invazia imperiului vine mai curând decât ne-am așteptat și va fi mult mai însemnată.

Navi se uita de sub glugă, cu o privire serioasă și sinceră.

– Trebuie să îmi avertizez oamenii la timp, altfel Astavar va cădea. Asta nu e o informație pe care să o încredințez celor din subteran.

Eliana s-a holbat la fată. Era imposibil: o prințesă care să se dea drept una din concubinele lordului. O invazie.

Astavar o să cadă.

Și dacă s-ar întâmpla asta, ar fi ultimul regat liber din lume. Imperiul Nemuritor va conduce peste toți.

– Vrei să lași jos pumnalul? a strigat Simon. Pierdem vremea.

Eliana i-a dat drumul, iar Simon i-a aruncat o privire aspră peste umăr.

– Ai grijă să nu cazi.

În timp ce fugeau pe dealurile estice, lăsând orașul Orline în urma lor, au trecut pe lângă zona unde era odată statuia lui Audric Aducătorul de Lumină. Acum era doar o bucată de pământ, distrusă de război.

Totuși, în acel moment, Eliana a simțit o durere în suflet față de regele mort și a spus o rugăciune pe care nu o spusese de mulți ani:

Fie ca lumina reginei să ne conducă spre casă!

Capitolul 13 - Rielle

„Din cer către cer
De la mare către mare
Stau singură
Și nu voi fugi niciodată.“

Rugăciunea Pământului, rostită prima dată de Sfânta Tokazi cea Sigură, ocrotitoarea Mazabatului și a terranilor

Muntele se prăbuşea peste ea. Rielle a sperat că este doar un vis. Poate ultimele zile au fost doar un coşmar, iar acum se va trezi și totul va fi ca înainte.

Deschide-ți ochii, Rielle!

Da. Ştia că trebuie să își deschidă ochii, să se mişte, *să fugă*, dar somniferul din venele ei făcea orice fel de mișcare imposibilă.

O drogaseră. Afurisitul de Arhonte a decis acest lucru, astfel încât atunci când se va trezi la locul unde se ține proba, să nu știe unde este sau cum a ajuns acolo. De parcă dacă începea probele în ziua imediat următoare după interogatoriu, fără să aibă timp să se pregătească alături de tatăl ei sau să studieze cu Tal, nu era o pedeapsă suficient de mare pentru multele ei minciuni.

Chiar nu era, conform Arhontelui.

– Poate, lady Dardenne – i-a spus acesta sec, fixând-o cu privirea –, dacă ai fi dezvăluit totul imediat după moartea mamei tale cu atâția ani în urmă, lucrurile ar fi stat altfel.

– Și fiind un copil de doar cinci ani, i-a răspuns ea, o astfel de decizie ar fi fost responsabilitatea

mea, presupun?

Arhontele și-a strâns mâinile în poală, cele șapte inele strălucind pe mâinile lui albe.

– Chiar și copiii, a spus acesta, știu că este greșit să omori.

Deschide ochii, Rielle! îi striga creierul ei sau poate mai era cineva prin apropiere. Poate unul dintre membrii consiliului care supraveghea probele. Poate Tal. Poate acea voce ciudată a revenit.

Deschide ochii!

S-a ridicat în capul oaselor, cu mișcări greoaie și ametite. Privirea ei se legăna puternic. Și-a dus mâinile înmănușate la cap.

Apoi a simțit cum ceva greoi o apasă, rece și neiertător. O piatră.

Pregătește-te să te miști imediat cum te trezești. Instrucțiunile pe care i le dăduse Tal în acea dimineață îi răsunau în minte ca nişte fragmente dintr-un vis:

Nu o să-ți dea timp să-ți revii.

A refuzat să o privească în ochi, iar ea nu i-a cerut asta.

Zgomote ce veneau de dedesubt și de deasupra îi vâjâiau în jurul capului. Ca o lovitură în stomac, simțurile i-au revenit într-o clipă.

Mușcătura puternică a gheții. Aerul subțire și rece. Degetele aproape amorțite. Frigul se strecurase în ghetele ei de piele, pătrunzând în cei mai groși pantaloni pe care îi avea, niciunii suficient de călduroși pentru un astfel de mediu. Dar Arhontele hotărâse că ea a renunțat la dreptul de a purta haine potrivite, că putea să folosească doar ce avea în dulap și că nu îi va fi acordat niciun fel de ajutor. Astfel că, douăsprezece ore mai târziu, iat-o aruncată în…

Munți.

Se prăbușeau în jurul ei. Nu unul din acei munți mici de pe traseul cursei, ci unul din vârfurile

monstruoase care formau o creastă furioasă ce se întindea la est de capitală.

Mişcă-te, Rielle!

A făcut un pas în spate, s-a uitat în sus, s-a împiedicat de câteva bucăți de gheață, agățându-se de un bolovan acoperit cu zăpadă.

Cum se uita în sus, bucăți de piatră s-au desprins din cel mai apropiat vârf și s-au prăbușit peste mormanele de zăpadă de pe versant, aruncând nori de gheață în aer. Deodată se simți din nou ca pe traseul cursei, privind cum trecătoarea se prăbuşeşte, fără să îi pese – căci cum putea să îi pese de munții ce se prăbușesc atunci când Audric era în pericol?

Dar Audric nu era acolo. Rielle era singură.

Douăsprezece lumini au sclipit deasupra ei, înconjurând-o.

Mintea ei înceată a început să își revină. Nu. Nu era singură.

Acele lumini erau ale elementaliștilor: Marea Maestră Florimond și acoliții ei terrani din Rădăcina Terrei. Doisprezece dintre ei formau un perimetru, cu talismanele în mână, și aveau misiunea de a prăbuși muntele peste ea.

Aceasta era proba pământului, prima din cele șapte probe ce aveau să îi decidă soarta.

Au grăbit lucrurile, fiind supărați pe ea. Poate speriați de ea. Făcuseră lucrurile neglijent, lucru neobişnuit pentru Biserică – fără martori, fără ceremonie. Dar asta nu prea conta. Dacă nu fugea, urma să fie strivită.

Rielle, fugi!

A început să coboare muntele printre copaci, sărind peste bucăți mari de piatră. A sărit peste un copac doborât, îngropat în zăpadă, și a căzut într-o crăpătură adâncă de un metru. S-a dezechilibrat şi a căzut cu fața în zăpadă, sufocându-se. Apoi a început să tușească. S-a ridicat în picioare, încercând să-și găsească echilibrul pe gheață, uitându-se în urma ei.

Marea de zăpadă era acum un val înalt de zeci de metri, devorând totul în calea sa. Pini negri se rupeau în două, vulpi și cerbi dispăreau pur și simplu, înghițiți de valul alb, furios. Bucăți mari de piatră erau smulse de val, rostogolindu-se.

Spaima a cuprins-o pe Rielle, uitând tot ce știa.

S-a uitat din nou în față. Trecătoarea urca ușor înaintea ei. Dacă putea să ajungă într-un loc mai înalt, ar fi putut să scape din calea avalanșei.

Sau, a spus vocea subit, *ai putea…*

Dar Rielle nu a mai auzit restul din cauza trăsnetului muntelui. Crengi de pin și bolovani de gheață au căzut peste ea. Plămânii îi erau încinşi, fiecare respirație arzându-i gâtul în timp ce se lupta să înainteze prin zăpadă. S-a agățat de copaci pentru a se deplasa, sfâşiindu-şi mănușile.

Acolo văzu o mică stâncă presărată din loc în loc cu copaci ale căror rădăcini curgeau pe versant asemenea unor șerpi ce se strecurau în găuri.

Rielle a sărit către stânca din piatră și a ratat. Nu… nu a ratat. Pământul se căsca, drumul prăbușindu-se sub picioarele ei.

A întins mâna orbește, încercând să se agațe de ceva. S-a prins cu o mână de marginea unei stânci înghețate, lovindu-se cu fața de ea. Atârna acolo, amețită, încercând să își tragă suflarea.

O lumină îi străluci în colțul ochiului. Terranii nu aveau să o lase să scape atât de ușor.

Picioarele îi atârnau deasupra râpei din ce în ce mai amenințătoare, și-a ridicat și cealaltă mână pentru a se agăța mai bine. A încercat să se tragă în sus, fiecare mușchi fiind pus la încercare.

Când o să ajungă acasă, va trebui să-l roage pe tatăl ei să o ajute să-și întărească corpul. *Dacă* o să ajungă acasă.

Ăsta va fi oare sfârşitul? Va muri la prima probă, pusă în grabă la cale de parcă nu era mare lucru? De parcă viața ei, soarta lui Tal și a tatălui ei nu ar fi însemnat nimic?

Nu, nu avea de gând.

Asta, a spus vocea, *vreau să aud.*

Cu un strigăt furios, Rielle s-a ridicat, simțind cum corpul arde în întregime. Se întreba dacă brațele i se vor rupe pur și simplu, apoi și-a ridicat genunchii sprijinindu-i de piatră și s-a cățărat în vârful stâncii.

A luat-o la fugă în stânga, respirația lovindu-i plămânii ca niște pumni reci ca gheața. În fața ei se înălța piatră acoperită cu zăpadă și noroi. Calea era solidă. Speranța îi creștea în piept.

Apoi, cu un vuiet ce răsună de parcă plăcile pământului s-ar fi deplasat complet, calea din fața ei s-a deschis. Drumul șerpuitor era presărat cu mici prăpăstii care se lărgeau asemenea gurilor unor creaturi subterane dornice să atace.

Rielle a simți un gol în stomac. Dar nu avea timp de pierdut. A închis ochii și a sărit. A atins pământul cu picioarele. Și-a deschis ochii. Era încă în viață, încă respira.

A sărit o dată, apoi din nou peste stâncile mișcătoare. Prăpăstiile s-au lărgit; pământul se agita și se smucea, încercând să o dea jos. O zgâlțâitură puternică a aruncat-o într-o parte. A căzut, zgâriindu-și brațul și genunchii, s-a ridicat și a luat-o iar la fugă.

Bucăți de gheață și de piatră zburau deasupra ei. Avalanșa a blocat lumina soarelui. Lumea de deasupra ei era albă și sălbatică; lumea de sub picioarele ei se făcea bucăți, așa cum probabil se întâmplase atunci când Dumnezeu dăduse viață Universului.

Nu voi muri aici.

A început să se deplaseze tot mai repede – întregul corp îi ardea. Dincolo de copaci trebuia să fie un adăpost, un teren mult prea înalt pentru ca avalanșa să poată ajunge acolo. Dacă putea doar să mai meargă puțin…

Apoi a văzut realitatea: dincolo de copaci nu era niciun adăpost. Era un hău. Un canion și nicio posibilitate de a-l traversa.

Mintea ei urla că acesta era sfârșitul. Corpul ei s-a decis să o contrazică.

– Nu, a șoptit ea.

Nu, a fost vocea de acord. *Nu azi. Niciodată!*

Rielle s-a întors să înfrunte marea sălbatică de zăpadă, și-a fixat picioarele înghețate pe marginea stâncii. Și-a dus mâinile în față și a închis ochii. Nu s-a gândit la nimic, nici măcar să spună *stop*.

Și-a ridicat mâinile, căldura din interiorul ei strigând *Nu!* mai tare decât ar fi putut orice voce să o facă vreodată.

Un perete de piatră suficient de lat cât să o protejeze a țâșnit din pământ în fața ei cu câteva secunde înainte ca avalanșa să-l lovească.

Rielle s-a ridicat, cu capul plecat și ochii închiși, cu mâinile lipite ferm de peretele de stâncă ce se înălța cu repeziciune, palmele scânteind la atingerea lui asemenea unui cremene.

Avalanșa s-a despicat cu un strigăt asurzitor în jurul ei. Zăpada și pietrele îi zgâriau mâinile și picioarele, încercând să o ridice și să o arunce în canion.

Ține-te bine de piatră, spunea sângele lui Rielle.

Ține-te bine!

Iar bucata de piatră părea să o asculte. Se înălța curajos, tremurând din cauza forței avalanșei. Aerul avea un gust acru, tentaculele de magie cu miros de pământ ale terranilor întinzându-se la limită în aer.

O mică flacără de triumf ardea în plămânii lui Rielle.

Au încercat să o omoare, dar nu au reușit.

Au prăbușit un munte peste ea, dar ea a supraviețuit.

Stătea tremurând la marginea stâncii, același munte care a încercat să o omoare acum o proteja de el însuși.

– Te rog, oprește-te! i-a șoptit muntelui.

Nu l-a învinovățit pentru furia acestui atac. Și-a lipit obrazul de peretele cald de piatră, care acum

era de neclintit, asemenea unui obiect antic, ce a existat dintotdeauna în acel loc – un pilon ciudat de piatră, singuratic și încăpățânat.

Vârfurile degetelor îi ardeau. Dacă ar mai continua mult, pieptul i s-ar despica în două, inima i-ar exploda, plămânii i-ar ceda.

– Te rog, a șoptit ea, făcând un efort la fiecare cuvânt. Oprește-te!

Lacrimi de oboseală au început să îi curgă pe obraji.

Apoi, de parcă ar fi fost un răspuns la rugămințile ei sau pur și simplu momentul în care Marea Maestră Florimond a decis că era suficient, muntele s-a calmat. Avalanșa a încetinit, dar bolovanii au picat brusc din cer.

Trecerea de la haos la calm a durat doar cinci secunde.

O pasăre a anunțat sfârșitul probei.

Rielle s-a prăbușit, ghemuită la baza zidului de piatră. Zăpada era ca o pernă rece sub obrazul ei arzător.

– Încă șase, a șoptit ea cu un zâmbet pe buze.

Apoi durerea a lovit-o dintr-odată.

Voi fi aici când te trezești, a spus vocea. Apoi o parte năucită a minții ei i-a răspuns: *Îți mulțumesc.*

Capitolul 14 - Eliana

„De când a început războiul nostru cu oamenii, am avut un singur vis. În fiecare noapte, ceața din jurul lui se ridică și înțeleg mai bine ce văd: o femeie făcută dintr-un aur mai strălucitor decât soarele. Stă într-un râu de sânge și îi curge lumină din vârfurile firelor de păr. Este prieten sau inamic? Asta încă nu am putut desluși. Dar măcar atâta știu: o să vină. În acest război sau în următorul, o să vină."

Scrieri pierdute ale îngerului Aryava

– Am auzit că ești povestitor, a spus Navi.

Eliana aștepta răspunsul lui Remy. Nimic.

De două zile mergeau spre nord pe timp de noapte, ascunzându-se în liniște deplină când auzeau semnele patrulelor de adatroxi, iar apoi, de la răsărit la apus, așteptând căderea nopții cocoțați în copaci.

De fiecare dată când aveau ocazia să se odihnească, ascunși într-un șanț plin de nămol, în timp ce soarele ardea periculos de puternic deasupra, Remy șoptea:

– Ce s-a întâmplat cu Harkan?

– A rămas în urmă ca noi să avem timp să fugim, i-a răspuns Eliana cu o voce ce se dorea a fi lipsită de griji, dar cu inima făcută bucăți. I-am lăsat indicații. O să ne ajungă din urmă mai târziu.

– Nu mă minți! Este mort, nu-i așa?

Nu îndrăznea să se uite la el.

– Harkan? Fii serios, știi că e nevoie de mai mult decât niște adatroxi…

– Taci din gură.

– Pe bune, Remy. Nu putem ști sigur.

Deși spunea aceste lucruri, nici ea nu putea să le creadă.

– Ar putea să fie încă în viață…

– Te rog.

Remy și-a strâns genunchii la piept și s-a întors cu spatele la ea.

– Taci din gură.

Nu a mai spus nimic de atunci.

Acum, totuși, Navi părea hotărâtă să îl facă să vorbească.

– Ce fel de povești îți place să spui? l-a întrebat ea.

Eliana, la prima strajă, stătea sprijinită de un stejar argintiu din apropiere, ținând-o pe Arabeth într-o mână și pe Whistler în cealaltă. S-a uitat spre pădure. Stejari subțiri, cu o scoarță ușor strălucitoare îi înconjurau, precum și copaci cu frunze ceruite și flori albe. Ca niște paznici robuști, fără crengi, cu excepția câtorva mănunchiuri în vârf, erau împrăștiați peste tot. Erau frecvent întâlniți de-a lungul peretelui exterior al Orline, plantați de obicei pentru a-i speria pe invadatori, lucru care Elianei i se părea hilar. Întotdeauna i s-a părut că seamănă cu nişte bătrâni, cu puțină burtă și păr zburlit.

Când i-a spus asta prima dată lui Remy, el s-a dus la cel mai apropiat copac, a ridicat nasul în sus, s-a închinat și a spus copacului:

– Încântat de cunoștință, domnule. Doriți un pieptene?

Eliana a râs atât de tare, încât aproape că a sughițat.

Mâna ei s-a strâns în jurul lui Whistler. *Doamne, ce bine ar fi să mă lupt cu cineva. În loc să stau aici și să îmi plâng de milă.*

Și să fiu furioasă. Mai ales să fiu furioasă.

Nu. A tras aer adânc în piept. *Mai ales să îmi fie dor de Harkan.*

Și de mama.

Și de tata.

O clipă și l-a imaginat pe Harkan stând lângă ea, de pază, îndoindu-se de Simon împreună cu ea,

făcându-și griji pentru mama ei împreună cu ea, şi simți cum respirația aproape că i se taie.

Fii atentă, Eliana. Eşti de pază.

S-a uitat la copaci până i s-au uscat ochii, apoi s-a uitat la Simon, care se aşezase să se odihnească. Stătea la umbra unui alt stejar, scanând pădurea slab luminată.

L-a studiat. Supărarea și grija îi întorceau stomacul pe dos. Această liniște o înnebunea.

Dacă s-ar fi aruncat cu pumnalele asupra lui? O învinsese acasă, dar asta doar pentru că avusese un pistol. Dacă l-ar fi tăiat înainte să ajungă la pistolul lui…

Și apoi ce? Singurul scop al acestei aventuri nebune era să îl folosească, nu să îl omoare.

Eliana lovea cu capul în copacul din spate și se holba la cer.

– Dacă vorbești cu mine, poate te vei simți mai bine, insistă Navi cu o voce tandră.

Eliana și-a dat ochii peste cap.

Dar apoi Remy a surprins-o:

– Îmi place să scriu povești despre magie, a răspuns suspinând.

Eliana a rămas fără suflu. Nu și-a dat seama până atunci cât de mult îi lipsea vocea lui.

– Magie? a spus Navi intrigată. Vrei să spui din Lumea Veche?

– Îmi place să scriu despre elementaliști. Mai ales despre terrani.

– De ce ei?

– Uneori îmi doresc ca o armată de terrani să vină în Orline. Pământul să se crape în două și să înghită tot orașul.

– Am înțeles, a spus Navi cu aprobare.

– Scuze, a mormăit Remy. Eliana a spus că nu ar trebui să vorbesc despre astfel de lucruri. Că nu este potrivit.

Asta a părut să o amuze pe Navi.

– Și sora ta este?

Cățea. Eliana i-a aruncat zâmbetul pe care îl păstra pentru remarci pe care le făcea în pat.

– Doar când vreau să fiu.

Remy i-a aruncat o privire iritată.

Navi i-a cuprins umerii cu brațul.

– Înțeleg de ce vrei să distrugi tot orașul, a spus. Uneori cred că viața ar fi mai simplă, dacă oceanele s-ar ridica și ar înghiți tot Astavarul. Atunci nu ar trebui să mai petrec fiecare clipă din viață făcându-mi griji pentru el.

Remy a dat din cap.

– Aquamorfii ar putea să facă asta, a adăugat el.

– Într-adevăr ar putea, dacă ar mai exista. Și ar trebui să fie foarte puternici ca să scufunde o țară întreagă.

O clipă de tăcere. Apoi Remy a spus grăbit:

– Regina Rielle ar fi putut să facă asta.

– Ah, a suspinat Navi. Regina Sângelui însăși. Da, sunt sigură că ar fi putut să prăbușească toți munții în adâncuri, dacă ar fi trăit suficient. Scrii vreodată povești despre ea?

– Am scris odată o poveste despre ce s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi murit. Dacă ar fi trăit veșnic cu îngerii, iar magia încă ar fi existat. Crezi că îngerii ar fi făcut-o una de-ai lor? Asta am scris în povestea mea. I-a condus în ceruri, unde l-au căutat pe Dumnezeu printre stele.

– Cred, a rostit Navi încet, că, dacă Regina Sângelui ar mai fi trăit, ar fi devenit mai puternică chiar decât îngerii, cu toate cunoștințele lor vechi de secole.

Eliana s-a dat jos din copac, nemaiputând să asculte cum Remy devenea din ce în ce mai încântat, de parcă prințesa Navana era vreo prietenă dragă de-ale lui, de parcă nu îi păsa că Eliana așteaptă în umbre, gata să taie gâtul oricărui străin care trecea pe acolo.

Și ar prefera să stau degeaba și să văd cum este sfâșiat în bucățele data viitoare când suntem atacați?

Știa ce ar spune: Da. Prostul!

Pentru că, cel puțin atunci, nu aș omorî. Nu este așa, dragă frate?

– Îți place să scrii povești? a întrebat Remy.

– Îmi place să spun povești pe care alții le-au scris, a răspuns Navi. Mai mult povești despre Astavar.

Remy a ezitat. Apoi a întrebat cu timiditate:

– Vrei să îmi spui și mie una?

Eliana a îndrăznit să se uite la ei. Remy s-a băgat lângă Navi între ferigi, cu spatele lipit de un un copac paznic, cu capul sprijinit de al ei. Fata îi mângâia părul zburlit, încet, cu mişcări domoale, apoi, când o zări pe Eliana privindu-i, expresia de pe fața ei deveni una de compasiune și de milă, încât Eliana se gândea, într-un moment de satisfacție imensă, să se ducă la ea și să-i lovească frumosul chip brunet.

S-a întors apoi către Simon… Dar acesta dispăruse.

S-a blocat. Frica îi creștea în suflet.

– Cu siguranță am să-ți împărtășesc o poveste și sunt onorată că un maestru al cuvintelor ca tine a întrebat, i-a răspuns Navi. Știi, firește, că ocrotitorul Astavarului este…

– Tameryn Cea Şireată, a spus Remy încântat. Era o noctară. Am citit că dormea sub stele, cu leopardul ei negru pe post de pernă.

– Și ai citit de asemenea, a adăugat Navi, că din scalpul ei creșteau umbre în loc de păr? Pieptenul ei favorit era acoperit cu perle negre și sculptat din oasele lupului care a murit salvând-o, pe când era doar o fetiță.

– Nu știu povestea asta, a răspuns Remy uimit.

Eliana s-a îndepărtat de ei, vocile lor urmărind-o în noapte ca o poveste de adormit copiii. Cu pumnalele scoase, a mers în jurul copacului sub care stătea Simon. Dispăruse.

Se gândi că poate este pe undeva prin preajmă, dar neliniștea care a cuprins-o îi spunea altceva.

Trecând pe sub creanga unui stejar, folosi lama lui Whistler pentru a tăia o perdea de mușchi; Eliana știa că se îndepărtează prea tare de tabără, nu putea să îi lase pe Navi, pe Remy și caii nesupravegheați, dar fără Simon ar fi fost pierduți. S-ar fi întors în pădurile mlăștinoase mai repede decât…

O schimbare în atmosferă, mică, dar de netăgăduit. Cineva era prin preajmă.

Eliana s-a ghemuit la umbra unui copac, scrutând pădurea.

Apoi ceva rece a înțepat-o în gât.

– Dă-mi un motiv să te omor, s-a auzit vocea unei femei, groasă ca niște pietre, și o voi face.

Eliana și-a împins gâtul și mai tare în cuțitul femeii, simțind cum vârful lamei îi intră în piele. Durerea o încânta. *Sunt aici,* spunea, *și nu fug de moarte.*

O caut.

– Mă tem că vei muri încercând, a râs Eliana.

Femeie a scos un sunet de dispreț.

– Foarte puțin probabil, a mârâit ea și apoi a lovit-o pe Eliana în moalele capului cu mânerul cuțitului.

Capitolul 15 - Rielle

„Nu mai am nume. Renunț la talismanul meu spre a fi distrus, renunț la magia cu care m-am născut. Îmi dedic mintea și trupul spre a ghida Biserica și studiul empiriumului. Nu mai am nume. Sunt doar Arhontele."

Jurământul tradițional de învestire a Arhontelui,
liderul Bisericii din Celdaria

Vocea a urmat-o pe Rielle în lumea reală, ca un companion tăcut.

Ciudat, cum o voce putea să fie tăcută. Dacă nu vorbea – dar totuși Rielle putea să o simtă lângă ea –, atunci nu era doar o voce. Aparținea cuiva – unui corp, unei *persoană* – și oricine ar fi fost, era aproape.

Cine ești? a întrebat ea sperând că vocea putea să o audă, dar totodată să nu o audă. Oare a înnebunit?

Tachinând-o ușor, vocea a răspuns: *Presupun că o să-ți spun acum. O meriți, Rielle. Ai supraviețuit probei de pe munte, la urma urmei.*

Un zâmbet i-a apărut pe față. Înainte, vocea suna vag, indescifrabil. Dar acum…

Ești bărbat.

Hm. O afirmație ușoară și jucăușă. Aproape ca un tors de pisică.

Zâmbetul lui Rielle s-a lărgit, înroșindu-se la față.

Ai un nume? a întrebat.

Desigur.

Apoi Rielle a simțit niște ochi ațintiți asupra ei, dar nu vedea nimic în afară de întunericul minții ei care se deștepta.

Degete reci i-au atins încheietura.

Rielle s-a răsucit.

Spune-mi.

Vocea ei avea un ton sfios. Îşi petrecuse întreaga copilărie flirtând cu Tal, cu Ludivine, îndrăznind chiar și cu Audric din când în când, dar asta părea diferit. Ceva nou.

Te rog.

Vocea a tras încet aer în piept, apoi a expirat și mai lent – un sunet de satisfacție. Nu era un mormăit şi nici un oftat.

Rielle simți cum i se face pielea de găină.

Numele meu, a spus vocea, cu buzele lipite aproape de urechea ei, *este Corien.*

***

– Lady Rielle, sunteți trează. Și chiar mulțumită de tine, se pare.

Rielle a deschis ochii.

Un perete plin de geamuri, cu draperii în culorile Casei Courverie, lăsa lumina după-amiezii să intre în încăpere. Tavanul pictat de deasupra ei, înrămat cu figurine aurite, o înfățișa pe regina Katell în toată gloria ei. Mai întâi ca o tânără ucenică în inima Celdariei, apoi ca Sfânta Katell, împingând îngerii prin Poartă, iar apoi, încoronată ca prima regină a Celdariei.

Vizavi de Rielle stătea Arhontele. Cu ochii fixați asupra lui Rielle, ușor curios.

În spatele lui stăteau zece membri ai gărzii sfinte. Sigiliile celor șapte temple le decorau armurile aurite lustruite, asemănătoare veșmintelor Arhontelui. Garda sfântă nu avea niciun simț de loialitate față de lordul comandant Dardenne, garda regală, garda orașului; ei aparțineau doar Arhontelui și Bisericii.

Ignorând neliniștea ce îi cuprindea brațele, Rielle s-a ridicat în capul oaselor și l-a fixat pe Arhonte cu o privire care spera că era la fel de neliniștită ca a lui.

– Sunt într-adevăr mulțumită, Prea Sfințenia Voastră, a spus ea zâmbind, deoarece se pare că am trecut cu succes de prima probă. Dacă ați fi oprit o avalanșă folosindu-vă doar mâinile și voința, ați fi fost cu siguranță mândru de dumneavoastră.

A făcut o scurtă pauză. Oare întindea coarda? Dar nu s-a putut abține.

– Dar, a adăugat ea, uitându-se la fața Arhontelui, ar fi dificil să vă imaginați așa ceva din moment ce ați renunțat la magie. Și chiar și înainte de asta, trebuia să utilizați un talisman pentru a vă folosi puterea. Eu nu sunt îngreunată de astfel de constrângeri.

Arhontele stătea nemişcat, fără să clipească, cu un zâmbet discret.

Rielle nu s-a uitat în altă parte.

Bun, a spus Corien. *Fă-l să transpire!*

O ușă aflată în dreapta lui Rielle s-a deschis, lăsându-l pe unul din slujitorii regelui Bastien să intre.

– Majestatea Sa este pregătită pentru dumneavoastră, Prea Sfințenia Voastră.

– Excelent.

Arhontele s-a ridicat.

– Lady Dardenne, urmați-mă!

Rielle s-a conformat, garda regală formând un cerc strâns în jurul ei în timp ce mergea.

Oare ei cred că o s-o iau razna și o să-i omor pe toți din jurul meu? se întrebă ea în gând.

Unii aşa cred, a zis Corien.

Ceva din tonul vocii lui – a gândului? – a speriat-o pe Rielle.

Nu spui doar asta. Știi ce gândesc.

Liniște.

Corien? Deodată inima îi bătea ca o tobă. Absurditatea a ceea ce se întâmpla a lovit-o brusc și limpede. Vorbea cu o voce din capul ei de parcă nu era nimic ieșit din comun și se obișnuise atât de ușor, încât simțea că devenise un obicei vechi.

Asta… nu era bine.

Realitatea a lovit-o din nou: vorbitul în minte era ceva obișnuit pentru îngeri.

Scârbită de ea sau de ideea lui Corien, Rielle nu a putut să se hotărască: își imagina cum se îndepărtează de el, ascunzându-se în spatele unei uși și răsucind cheia în încuietoare.

Ce nu îmi spui? a șoptit ea de după ușă.

Vocea lui Corien s-a auzit slab și rece: *Fii atentă, Rielle! Înrobitorii tăi te așteaptă.*

– Lady Rielle, s-a auzit vocea bucuroasă a regelui Bastien. Arăți bine, având în vedere prin ce ai trecut.

Rielle a clipit de două ori, revenind la realitate. Stătea în fața unei mese dreptunghiulare din lemn lustruit. Tablouri înrămate ale regilor și reginelor din dinastia Courverie împodobeau peretele. La dreapta, mai multe ferestre deschise dădeau în veranda scăldată de soare.

Aceasta era Sala Consiliului regelui, unde se adunau membrii acestuia.

Și aici se afla însuși regele, alături de cei mai apropiați sfătuitori ai lui: regina Genoveve, lângă el, uitându-se la Rielle pe deasupra paharului ei de vin. Stăpâna banilor și Stăpânul scrisorilor. Judecătorii Înaltei Curți, aleși de către rege.

Înalta Maestră Florimond, cel mai puternic stăpân al pământului din Celdaria. Femeia care a pus la cale avalanșa.

Și tatăl lui Rielle, cu fața impasibilă și de necitit.

Nu o îmbrățișase de ani buni, iar acum, într-un mod straniu, ea simțea nevoia acestei îmbrățișări. Dar doar o clipă.

A ridicat distantă din sprânceană către el și s-a închinat. Când și-a văzut ghetele distruse și-a dat seama că încă purta hainele de pe munte. Corpul și-a găsit atunci momentul să se facă cunoscut – fiecare zgârietură și fiecare întindere, fiecare vânătaie. Rănile îi stârneau în egală măsură durere și o plăcere triumfătoare.

S-a luptat cu muntele și a câștigat.

S-a îndreptat din nou, începând să simtă durere în umeri.

– Vă mulțumesc, Majestate. Regina mea. Tată. Înaltă Maestră. Mă bucur să vă văd pe toți teferi.

– Și noi suntem bucuroşi să te vedem teafără, lady Dardenne, a răspuns regele Bastien.

– Sunteți?

Tatăl ei s-a uitat imediat la ea.

Un râs sănătos răsuna în mintea lui Rielle. *Fată dragă.* Rielle și-a mușcat buza.

– Iertați-mă, Majestate. A fost o neobrăzare din partea mea.

– Și nu a fost o altă neobrăzare, a mormăit regina Genoveve, să îți petreci zilele punându-mi în pericol fiul și nepoata, fără să îți pese de siguranța lor?

Rielle a făcut un pas în față, furioasă. La unison, gărzile regale ce înconjurau camera și garda sfântă a Arhontelui s-au întors către ea, cu mâinile pe săbii.

Reille s-a calmat și a rămas pe loc.

– Regina mea, vă iubesc fiul și nepoata mai mult decât oricine pe lumea asta. Dacă credeți că am petrecut vreo clipă din viața mea fără să mă gândesc la siguranța lor, vă…

Zgomotul unei uşi trântite a întrerupt-o. Rielle s-a întors și l-a văzut pe Audric mergând spre ea, cu buclele lui negre căzându-i peste frunte, Ludivine venind în urma lui.

Un val de ușurare a lovit-o pe Rielle atât de puternic, încât a trebui să se sprijine de masa regelui.

Apoi Audric a venit lângă ea, luând-o în brațe.

– Rielle, nu au vrut să ne lase să te vedem.

Ascunsă sub bărbia lui Audric, Rielle a închis ochii și a inspirat acel miros familiar de sorsanct – căldura plăcută a unei pietre încălzite de soare.

– Și, totuși, iată-te!

– Ești bine?

Audric a făcut un pas în spate, cercetându-i fața.

– Ce s-a întâmplat?

– Am terminat cu succes proba pământului, i-a răspuns Rielle, incapabilă să-și ascundă zâmbetul larg în timp ce se uita la el. Au mai rămas șase.

Lângă Audric, Ludivine se bucura:

– Oh, Rielle, asta e minunat!

– Da, Înalta Maestră Florimond și ucenicii ei au creat o avalanșă, a adăugat Arhontele, cu scopul de a o ucide pe lady Dardenne. Evident că nu au făcut-o. Spre marea noastră ușurare.

A urmat o pauză.

– Și spre și mai marea voastră ușurare se pare, prințul meu.

Obrajii lui Rielle ardeau, dar când i-a văzut privirea lui Ludivine, lângă Audric, nu a văzut decât dragoste și un zâmbet cald.

Audric s-a îndepărtat de Rielle.

– Lordul meu Arhonte, vă bateți joc de viața și de siguranța Reginei Soarelui? Vă rog, ajutați-mă să înțeleg. În cel mai bun caz pare o lipsă de respect, iar în cel mai rău, o blasfemie.

– Să îți aduc aminte oare, fiul meu, a întrebat regina Genoveve, că Lady Rielle a terminat doar una din cele șapte probe? Și că nu tu stabileşti dacă este sau nu Regina Soarelui.

Ochii lui Audric străluciră, stând cu umerii drepți.

– Nu doar că va termina probele, dar le va trece cu bine.

Arhontele a râs și a întrebat:

– Pe ce te bazezi?

– O cunosc de o viață.

– Cunoşti doar o minciună.

– Ajunge! a rostit regele Bastien, trântindu-şi palmele pe masă.

– Nu suntem aici ca să ne certăm pentru trecut. Suntem aici ca să discutăm viitorul.

– Ai dreptate, tată, a replicat Audric, apropiindu-se de el. Nu o lăsa pe lady Rielle să participe la celelalte probe singură și nepregătită.

S-a uitat din nou la Rielle, cu o privire plină de convingere și încredere. Încredere în *ea*.

– Ar trebui să participe la probe în fața cât mai multor oameni cu putință.

– Ar trebui să fie un spectacol, l-a aprobat Înalta Maestră Florimond, uitându-se la rege.

Era o femeie solidă, scundă, cu pielea roșiatică și un păr brunet, bogat, ce-l purta împletit într-o coadă pe creştetul capului precum o coroană.

– Lucrurile pe care lady Dardenne le-a realizat pe munte…

A dat din cap și s-a uitat la Rielle.

– Oamenii trebuie să vadă astfel de lucruri.

Rielle a simțit o bucurie enormă când a auzit cuvintele surprinzătoare ale Maestrei Florimond.

– De ce?

Maestra a deschis gura pentru a spune ceva, dar a ezitat, uitându-se la Audric.

– Deoarece, a spus Audric, privindu-l pe tatăl său, atunci când Poarta va cădea și îngerii se vor întoarce… Regina Soarelui va avea nevoie de sprijinul oamenilor din Celdaria. Trebuie să o vadă cum luptă. Trebuie să o iubească.

Judecătorii, Stăpânul scrisorilor și Stăpâna banilor, chiar și regina s-au foit neliniștiți; la fel au făcut și câteva dintre gărzile din sală.

Rielle s-a uitat la tatăl ei. În sfârșit, s-a uitat din nou la ea. Se întreba dacă și el își aduce aminte de aceleași lucruri ca și ea: serile secrete din biroul lui Tal după o zi de lecții, Rielle stând pe genunchiul tatălui ei și citind încet cuvintele profeției lui Aryava cu voce tare:

Două regine se vor ridica.

Una a sângelui.

Alta a luminii.

A fost suficient de tânără atunci – și poate nu suficient de înfricoșătoare –, pentru ca tatăl ei să îi ofere afecțiune.

– Audric, a spus regele Bastien încordat. Te-aș ruga să nu vorbești despre astfel de lucruri acum.

– Ba chiar acum trebuie să vorbim despre aceste lucruri.

Vocea lui Audric căpăta acea nuanță serioasă, arțăgoasă, de fiecare dată când începea să țină ceea ce Rielle și Ludivine numeau „predici academice“.

În ciuda a tot ce se spusese, Rielle s-a uitat către Ludivine, care părea la fel de amuzată.

– Moartea prințesei Runa, a continuat Audric. Revolta sclavilor din Kirvaya. Furtunile fără precedent de pe ocean, din Meridian și din Ventera. Munții care se tot mișcă în vechile tărâmuri ale îngerilor, înghițind sate întregi peste noapte. Și acum, a spus el uitându-se la Rielle, lady Rielle. Poate acei asasini au știut ceva ce noi nu știam și tentativa de a mă ucide a fost de fapt doar o încercare de a-i scoate puterile în văzul tuturor. Sau poate a fost doar o simplă coincidență. Oricum, nu putem ignora sincronizarea acestor evenimente.

Audric și-a îndreptat din nou privirea serioasă către rege.

– Îngerul Aryava a știut, cu secole în urmă. Ne-a avertizat de aceste vremuri și iată, acum au sosit.

Expresia obişnuită și deschisă a regelui Bastien era acum de negăsit.

– Ajunge, Audric.

– Tată, ignorăm semnalele pe riscul nostru…

Regele s-a ridicat în picioare.

– Ajunge!

Audric a făcut un pas înapoi, s-a uitat scurt în ochii arzători ai tatălui său, înainte de a lăsa capul în pământ.

Arhontele și-a dres vocea.

– Poate că există o fărâmă de înțelepciune în sugestia prințului. Indiferent dacă profeția are loc în fața ochilor noștri, dacă lady Rielle este forțată să treacă prin aceste probe în fața oamenilor din Celdaria…

– Atunci provocarea va fi și mai mare, l-a întrerupt Rielle. Și veți ști că nu trebuie să vă fie

frică de mine.

I-a luat locul lui Audric în fața tatălui lui, inima stând să îi explodeze.

– Deoarece nu mă voi lupta doar pentru viața mea, ci și pentru a lor.

– Ăsta, a replicat regele Bastien, este un risc cumplit.

Regina Genoveve și-a așezat paharul pe masă cu zgomot.

– Un risc pe care nu ni-l putem asuma. Dragostea mea, asta e absurd.

– Garda orașului, a insistat Rielle, garda regală, garda sfântă și toți ucenicii din temple. Toți pot fi pregătiți, în caz că greșesc.

A tras adânc aer în piept.

– Dar nu voi da greș. Am fost bine instruită de tatăl meu și de Tal.

– Instruită în timp ce ascundeai secrete și minciuni, a adăugat Arhontele.

Rielle a ignorat remarca lui.

– Ei mă pot instrui în continuare, cu ajutorul tuturor celor din Consiliul Magisterial.

S-a uitat la Înalta Maestră Florimond. Femeia și-a plecat capul.

– Eu, personal, voi fi bucuroasă să o ajut pe lady Rielle în privința asta.

Rielle i-a zâmbit ușor.

– Se va duce vorba despre mine, Majestatea Voastră. Prea multe persoane știu ce se întâmplă şi vor circula zvonuri. Imaginați-vă cum vor reacționa oamenii, dacă vor afla că le-ați ascuns așa ceva. S-au spus suficiente minciuni, au fost suficiente secrete. Am fost responsabilă până acum de asta, dar nu îmi mai doresc așa ceva.

Regele Bastien s-a mişcat în scaunul lui, gândindu-se în liniște la spusele ei.

– Dacă le spunem oamenilor totul… a adăugat Audric, venind lângă ea.

– Și dacă pot vedea puterea și controlul lui Rielle…. a completat Ludivine de cealaltă parte.

– Atunci asta le va arăta că aveți încredere în ea.

– Apoi ei, la rândul lor, vor avea încredere în ea, a adăugat Ludivine. Și tu vei face la fel, unchiule.

– Și, a încheiat Rielle, dacă există vreun complot în altă parte a lumii, probabil se vor gândi de două ori înainte de a alege Celdaria ca țintă, dacă știu că suntem uniți. Dacă nu există secrete de exploatat.

– Dacă, a spus regele Bastien încet, văd că avem cel mai puternic om care a trăit vreodată ca apărătorul nostru?

Corien s-a întors în sfârșit. *Nu se înșală*, a spus în șoaptă. *Nu a existat niciodată un om ca tine, Rielle. Și nu va exista niciodată.*

Rielle se străduia să își ascundă zâmbetul. S-a gândit că nu va fi în favoarea ei.

În sfârșit, regele Bastien a tras aer adânc în piept și s-a sprijinit de scaunul lui.

– Voi trei, a spus, uitându-se la Rielle, la Audric și la Ludivine, aveți prea mult antrenament la complotat chestii din astea. Este greu să mă lupt cu o astfel de pledoarie.

– Dragostea mea… a început regina Genoveve îngrijorată.

– Aşa am stabilit, atunci.

Regele Bastien și-a pus palmele pe masă.

– Cele șase probe rămase vor fi evenimente publice, deschise tuturor. Cum i-ai spus Brydia? Un spectatcol?

Înalta Maestră Florimond și-a plecat capul.

– Poate un cuvânt prea pompos.

– Nu, este un cuvânt potrivit. Un cuvânt de celebrare. Și asta va și fi: o celebrare a măreției Celdariei și a puterii cetățenilor ei.

Regele s-a uitat la fiul său.

– Un semnal clar că oricărui suflet ce trăiește în Celdaria nu îi este frică de furtuni ciudate și revolte ale sclavilor. Sau povești vechi despre moarte și pierzanie, care nu au nicio semnificație pentru viitor.

O clipă, lui Rielle i-a fost frică că Audric va mai spune altceva, care să îl supere pe tatăl lui, dar regele Bastien a părăsit sala, înconjurat de gărzile lui. Ceilalți l-au urmat de îndată, Audric grăbindu-se s-o urmeze pe mama lui, iar tatăl lui Rielle dispărând înainte ca ea să apuce să-i vorbească.

– Deci, a concluzionat Ludivine senină, luându-i mâna lui Rielle și zâmbindu-i. Nu știu ce crezi tu, dar, după toate astea, mi-ar prinde bine ceva de băut.

Capitolul 16 - Eliana

„Ridică-ți privirea
către cerurile din est
Așteaptă soarele și,
odată cu el, răsari.
Vom mărșălui pe
drumurile negre ale
morții,
Le vom dărâma
zidurile și le vom
vopsi coroanele
roșii.“

Cântec de luptă compus de presupusul aliat
al Coroanei Roșii, Ioseph Ferracora,
în timpul asediului din Golful Arxara

Eliana s-a trezit acoperită cu o pătură jerpelită, într-o cameră mică și întunecată, sub privirea neprimitoare a lui Simon, care se afla lângă ea.

El stătea pe un scaun de lemn, picior peste picior și ținea în mână un pahar ce duhnea a alcool.

Eliana s-a ridicat în capul oaselor, amintindu-și să strângă din dinți, de parcă durerea produsă de lovitura de la cap nu trecuse încă.

– Ai cinci secunde la dispoziție să îmi spui unde suntem și unde este Remy, a spus ea ușor, și cine m-a lovit în cap și unde îl găsesc, înainte să te disec.

– Bună dimineața și ție, dragă Spaimă, a spus Simon ridicând paharul. Trebuie să spun că arăți destul de, ei bine, groaznic[1], dacă îmi permiți să spun așa.

– Unde îmi sunt cuțitele?

A realizat, cu uimire, că nu mai purta rochia ei de la petrecere, care fusese distrusă. De fapt, nu mai purta nimic, cu excepția pandantivului de la gât.

– Gunoiule, a spus în liniște. Unde îmi sunt hainele, unde îmi sunt cuțitele și unde este fratele meu?

– Remy este în siguranță, doarme. Navi este în regulă, dacă ești curioasă. Deși sunt sigur că nu ești.

Simon i-a aruncat un maldăr de haine.

– Aster a vrut să se îngrijească de rănile tale și să îți dea jos rochia plină de sânge. Probabil ca să se revanșeze pentru sora ei, cea care te-a lovit în cap și apoi, se pare, că te-a drogat? Am muștruluit-o pe Marigold pentru că a stricat marfă bună pe tine, dar nu i-a păsat.

Eliana a luat tunica pe care i-a aruncat-o, strâmbându-se la țesătura zdrențuită și mânecile peticite.

– Cine este Marigold?

– Sora lui Aster. Încearcă să ții pasul.

A golit paharul și l-a pus jos.

– Oricum, de fiecare dată când Aster a încercat să te îmbrace, tu ai lovit-o. Dar nu îți face griji, este rezistentă.

S-a holbat la el până ce a spus:

– Ah.

Și s-a întors cu fața la perete.

– Interesant este, a continuat el, că nu aveai răni vizibile.

Pulsul Elianei a crescut. Și-a tras lenjeria, bluza și pantalonii pe ea – prea mari pentru ea, ca să nu mai vorbim de demodate și de șterse, dar măcar erau curate.

– Eşti dezamăgit că am fost suficient de norocoasă încât să scap nevătămat din evadarea noastră?

Se îmbrăcă cu o tunică pătată din bumbac.

– Sunt sigură că ți-ar fi plăcut să îmi vezi trupul însemnat din cap până în picioare cu cicatrici care să se asorteze cu ale tale, nu-i așa?

– De fapt, i-a răspuns Simon, nu aș vrea.

A așteptat un răspuns mai elaborat, dar, cum acesta nu a venit, a examinat haina pe care i-a adus-o – mâncată de molii, mâneci umflate și un guler brodat, care probabil fusese odată frumos, dar acum arăta oribil.

– Hainele decente nu sunt ceva ușor de găsit pentru voi, rebelii, nu-i așa? a mormăit, trăgându-și haina pe ea.

– Ai terminat?

Și-a aranjat repede părul într-o coadă.

– Dă-mi înapoi cuțitele și voi încerca să nu te lovesc cel puțin cinci minute.

– Întotdeauna ai fost atât de îngrozitor de enervantă?

– Fața ta a arătat mereu atât de tentant de mutilată?

– Ai vrut să știi unde suntem, a spus Simon arătând spre ușă.

A trecut pe lângă el și a ieșit într-un hol de piatră prost luminat. O cărare de scânduri acoperea solul. Urmărind sunetul distant al unei conversații, a dat colțul, a trecut de două uși montate prost în perete și a ieșit pe o platformă de lemn ce se afla deasupra unei arene subterane. Pereții străluceau de la apa care se prelingea încet pe ei.

Pe podea erau înghesuiți oameni – refugiați, îmbrăcați cu zdrențe. Adulți și copii, toți aveau fețele negre și palide, erau însemnați cu praf, cenușă și sânge.

Și în jurul lor – veghind de pe platforme, trecând cu provizii și cu tărgi printre refugiații adunați – stăteau rebelii. Unii aveau puști prinse la spate, iar alții pumnale la brâu.

O nerăbdare neașteptată i-a străbătut șira spinării Elianei. Simon a adusese într-o tabără a Coroanei Roșii.

Imediat s-a aplecat peste balustrada platformei, ca și cum ar fi fost uimită de priveliștea din fața ei. A scos un oftat de milă suficient de tare cât să fie auzită de Simon. Apoi a început să numere:

Doi soldați rebeli patrulau în arenă. Încă șase împărțeau provizii. Erau cinci platforme în jurul camerei, cu câte un soldat pe fiecare din ele. O ladă deschisă de cartofi se afla lângă un perete din apropiere; încă o duzină de lăzi, marcate la fel, erau aşezate lângă ea.

Simon s-a apropiat de ea. Mâinile lui pline de cicatrici se sprijineau de balustradă, lângă mâinile ei.

Dimensiunile arenei? A măsurat repede: cam trei sute de metri pătrați și șase metri adâncime.

Numărul refugiaților din interiorul ei? Aproximativ trei sute.

– Ai rămas fără cuvinte, Spaimă? a spus Simon. Permite-mi să fiu șocat.

S-a îndepărtat de el.

– Ce este acest loc?

A rostit cuvintele cu un ușor tremur în voce, făcându-l pe Simon să se întrebe: Oare inima Spaimei a fost atinsă de vederea unei mizerii atât de mari?

Ah, s-a gândit ea*, dar Spaima nu are inimă.*

– Golul Coroanei.

Simon s-a îndreptat către scările dinspre partea laterală a platformei.

– Haide să-ți arăt!

Nu l-a urmat și s-a prefăcut că îi este frică.

– Spune-mi aici.

– Aici nu suntem în Orline, Spaimă. Vino după mine, altfel Coroana Roșie îți va face viața la fel de mizerabilă precum le-ai făcut-o şi tu lor.

Râsul ei a fost strident, neconvingător. *Subestimează-mă, Lupule. Te provoc să o faci.*

– Asta ar fi o bătaie de cap pentru ei.

– Ai făcut din acest război un joc pentru tine, dar aici nu este un joc, nu pentru acești oameni. Și,

dacă îți etalezi crimele în fața lor, nu îți voi arăta niciun fel de milă.

Ferocitatea din vocea lui a speriat-o. O clipă, Eliana nu a știut ce să spună. Apoi i-a răspuns ușor:

– Crezi că mă cunoști.

Și s-a îndreptat către el.

– Dar te înșeli.

– Tu nu știi acest război, i-a replicat Simon. Dar îl vei cunoaște în curând. Ia asta ca pe o introducere.

Nu a mai spus nimic, iar ea se bucura, deoarece, în timp ce coborau în mulțime, nu se putea gândi decât la duhoarea și zgomotul acestor oameni, prea mulți, respirând cu toții în acest loc înghesuit. Femei și copii, băieți și oameni în vârstă, toți adunați în jurul unor lumânări, în corturi improvizate și lângă focuri mici.

Duhoarea era într-adevăr teribilă, o mare de transpirație, haine murdare și canalizare. Mai îngrozitoare erau chipurile oamenilor ce stăteau pe jos. Era o goliciune pe chipul lor – o foame, o epuizare – ce i-a întors Elianei stomacul pe dos.

Nu putea să își imagineze ce au văzut și nici nu dorea. Avea propriile ei povești de groază, propriile nopți nedormite.

– Cum poți trăi cu asta? a întrebat-o Harkan când aveau amândoi doisprezece ani.

Aflase de curând pentru ce se antrena Eliana și se chinuia să vorbească normal cu ea, acum, când știa ce putea ea să facă cu un cuțit.

– Cu ce? a întrebat ea, concentrându-se să curețe un set de cuțite pe care i le luase mama ei.

Mai întâi trebuie curățate, i-a spus Rozen. *Nu te grăbi. Cunoaște-le. Vor avea nevoie de nume.*

Nume? a întrebat Eliana amuzată.

Da, i-a răspuns Rozen cu o privire ușor tristă. *Vor fi cei mai adevărați prieteni pe care îi vei avea vreodată.*

– Cum poți trăi știind că vei omorî oameni?

Harkan se uita supărat cum îşi curăță ea cuțitele.

– Oameni buni, adăugă el.

– Este ușor, i-a răspuns Eliana.

Pe atunci, gravitatea lucrurilor pe care le făcea o trăgeau în jos ca un bolovan într-o mare fără fund, dar mama ei a învățat-o că, dacă nu va ascunde acel sentiment, asta o va distruge. Așa că Eliana și-a afişat pe chip expresia pe care o exersa în oglindă în fiecare dimineață – dură, plictisită și vicleană – și i-a spus lui Harkan:

– Este singurul mod de a rămâne în viață.

Harkan a dat din cap și a întors privirea, de parcă nu mai suporta să o privească.

– Nu știu ce se întâmplă cu tine, i-a șoptit el.

Dar a rămas, a ajutat-o să își curețe armele și să le dea nume.

– Arabeth, a sugerat el pentru cuțitul cu lama zimțată.

A zâmbit ușor când Eliana a fost de acord. Odată ce asta a luat sfârșit, s-a pus în pat și a ținut-o strâns în brațe până au adormit.

Dar Eliana nu a dormit în seara aceea. A stat acolo lângă Harkan, cu ochii închiși, dorindu-și să se trezească dimineață și totul să fie aşa cum ar trebui. Tatăl ei întors acasă, imperiul dispărut și regele Maximilian încă în viață.

Harkan s-ar uita din nou la ea ca la un prieten și nu ca la ceva înfricoșător.

Sfântă Katell, s-a rugat Eliana, *ascultă-mi rugăciunea. Trimite-ne căldura înțelepciunii tale. Luminează calea întunecată din fața mea.*

Găsește-o pe Regina Soarelui. Spune-i că o aşteptăm. Spune-i că avem nevoie de ea.

Și-a întors fața în pernă, lacrimile curgându-i ușor pe obraji. *Spune-i că am nevoie de ea.*

În lumina slabă din Groapa Coroanei, Eliana şi-a fixat privirea în ceafa lui Simon.

Cum poți să trăiești cu gândul că vei omorî oameni? Oameni buni.

I-a ignorat pe refugiații ce mormăiau la picioarele ei și și-a spus: *Nu te uita la ei.*

Nu te uita.

Nu.

Îi asculta în schimb pe rebelii care se mișcau prin mulțime. Împărțeau mâncare, stăteau plictisiți pe platforme, strecurându-se printre spațiile înguste formate de pereți și cutiile cu provizii. Au început să împartă vești importante:

– Lordul Morbrae sosește mâine…

– Raidul… la două mile nord-est…

Lordul Morbrae. Eliana cunoştea numele: unul dintre membrii hoinari ai familiei regale a Împăratului, care se muta din sat în sat, din avanpost în avanpost.

Ceva i-a atins încheietura Elianei. A tresărit și s-a uitat în jos.

O refugiată cu o eșarfă neagră legată în jurul capului s-a întins către Eliana cu un zâmbet înlăcrimat. Mâna ei era plină de urme de arsuri, pielea strălucindu-i în lumina flăcărilor.

Eliana s-a abținut cu greu să nu o plesnească.

Nu te uita la ei.

Nu te uita.

Nu.

Simon, însă, a apucat-o ușor de mână pe femeie și s-a aplecat să îi vorbească.

Eliana a întors privirea, cu brațele încrucişate la piept. Un val fierbinte de furie a cuprins-o pentru că femeia a îndrăznit să o atingă, pentru că ea a vrut să o plesnească, pentru că ea *nu* a plesnit-o.

Că această încăpere era plină de oameni prea slabi pentru a duce o viață normală în lumea Imperiului. Și că Simon o forța să meargă printre ei.

S-a îndepărtat pentru a se sprijini de o coloană de piatră, având o privire plictisită, în timp ce își continua numărătoarea: patru uși mai sus la nivelul platformelor și patru mai sus la nivelul podelei.

Una se afla la șapte metri distanță. Unde duceau? În tuneluri?

Doi rebeli au intrat pe cea mai apropiată ușă, cu brațele pline de bandaje împăturite.

Eliana și-a lăsat capul în jos în timp ce ei se apropiau, s-a cocoșat și a închis ochii. Era acum un refugiat adormit, obosit și singur.

– Luni dimineață, a șoptit unul dintre ei trecând în viteză, îi vom arunca pe toți înapoi în Groapă.

– Vom lăsa îngerii să se lupte cu Măreția Sa o vreme, a spus al doilea într-un hohot de râs.

Nimeni nu vorbea serios despre îngeri. Decât dacă era nebun sau un copil care încă credea în povești vechi.

Ca Remy.

Eliana a ascultat cu atenție în timp ce rebelii trecură pe lângă ea.

– Cred că nici măcar îngerii nu îl merită pe lordul Morbrae printre ei… a rostit al doilea, iar apoi se îndepărtară.

Deci trebuia să îl lase pe Simon și să se plimbe până găsea pe cineva care să îi confirme aceste zvonuri; dacă era adevărat, mâine-dimineață, lordul Morbrae urma să sosească la avanpostul Imperiului aflat la două mile nord-est de Groapa Coroanei.

Și, în ziua următoare, rebelii vor lua cu asalt avanpostul pentru a-l elimina pe unul din oamenii Împăratului.

Eliana nu știa ce să facă cu această informație, dacă putea să facă ceva. Dar a reținut-o cu un surâs de satisfacție.

– Te gândești la trecutul tău dezgustător?

Eliana a deschis ochii și i-a aruncat un zâmbet disprețuitor lui Simon.

– Ai vorbit cu iubita ta?

Simon a făcut un semn către ușa cea mai apropiată, care era întredeschisă.

– După tine.

S-a ridicat de lângă perete.

– Și de unde vin acești refugiați ai tăi?

– Vin de peste tot. Din Ventera. Meridian. Chiar și din sudul îndepărtat, cum ar fi Vespers, dacă au o barcă suficient de puternică.

– Și îi adăpostiți și îi hrăniți? Le îngrijiți rănile și le tratați bolile?

În dreptul ușii, Simon a prins-o de braț. S-a întors către el cu un rânjet, dar și l-a șters când i-a întâlnit privirea. Se uita la ea calm, de parcă încerca nu doar să îi citească chipul, ci să vadă dincolo de el și să găsească adevărul ascuns adânc.

Poți să te uiți cât vrei, se gândea ea sălbatic. *Nu vei găsi nimic bun.*

– Da, a spus el într-un final. Avem grijă de rănile și de bolile lor.

Eliana a ignorat sentimentul de neliniște din stomac și i-a zâmbit ușor.

– Sunt multe astfel de tabere ale Coroanei Roșii în țară, presupun?

– Da.

– Rebeliunea voastră ar avea mai mult succes, dacă nu ați pierde atât timp având grijă de cei bolnavi.

– Uşa din fața lor se deschise.

– Revoluțiile nu înseamnă nimic, dacă soldații uită să aibă grijă de oamenii pe care se luptă să îi salveze, a spus o altă voce.

Doi bărbați stăteau acolo, împreună cu o femeie. Bărbatul care vorbise era scund, subțire și palid, cu părul roșcat, iar când Eliana s-a uitat la brâul lui, unde atârna o sabie mică, omul i-a spus gesticulând cu un deget.

– Nu, nu. Fără violență în seara asta.

– Dă-mi-l înapoi pe fratele meu şi cuțitele mele, altfel îmi e teamă că va trebui să nu te ascult. Și eu care speram că putem fi prieteni.

Celălalt bărbat, înalt și musculos, cu pielea închisă la culoare și părul negru, tuns scurt și-a dus mâna la revolverul de la curea.

– Nu te deranja, a spus primul bărbat, punându-i mâna pe braț. Este speriată și se dă mare.

Eliana a început să râdă.

– Crezi că îmi este frică?

– Tuturor ne este frică. Tu doar te pricepi mai bine decât ceilalți să ascunzi asta.

Acesta și-a îndreptat privirea către Simon.

– Cel puțin, așa spune Simon.

Eliana s-a oprit din râs, dar un zâmbet ucigător i-a rămas pe față.

– Nu cred că am făcut cunoștință.

– Ah! Desigur. Ce urât din partea mea. Eu sunt Patrik și supraveghez Groapa Coroanei. Acesta este Hob, a spus, arătând spre celălalt bărbat. Locotenentul și soțul meu. Și cred că deja ai cunoscut-o pe Marigold, a adăugat, arătând spre femeia din stânga lui.

Era mai în vârstă, cu pielea închisă la culoare, plină de riduri și părul cărunt prins în cozi, cu o privire malițioasă.

– Eu te-am lovit în cap.

Eliana a rânjit.

– Și în curând îți voi întoarce favorul.

Patrik i-a prins mâna Elianei și a strâns-o ferm.

– Și bineînțeles că *te* știu, Eliana Ferracora. Da, știu exact cine ești.

Când i-a zâmbit, deși cu amabilitate, Eliana a recunoscut privirea de criminal în ochii lui.

– Ai provocat multe bătăi de cap acasă, a spus bucuros. Și am să te tai din cap până în picioare, oricât de mult îmi place fratele tău. Și oricât de mult te place Simon.

Simon a oftat, dar Patrik o împingea deja pe Eliana spre ușă.

– Deci, a anunțat bătând din palme, cui îi este foame?

1 *Deadful* – în engleză, joc de cuvinte referitor la porecla *Dread* – Spaimă.

Capitolul 17 - Rielle

„Îmi fac griji pentru Rielle. Toții copiii au toane, dar ale ei vin cu o privire pe care nu am văzut-o la alți copii de vârsta ei sau chiar mai mari. Furia ei are o anume încântare, o foamete, care – trebuie să recunosc – uneori mă ține trează în timpul nopții. Nu am vorbit cu soțul meu despre asta. Uneori cred că trag concluzii pripite. Nu ar trebui să scriu despre asta. De fapt, cred că am să ard această hârtie."

Jurnalul lui Marise Dardenne, confiscat de Biserica din Celdaria în anul 998 al Epocii a Doua

– Din nou!

Rielle răsuflă scurt, dându-și de pe față o buclă transpirată, se împinse în pământ și sări peste un bolovan, apoi peste o grămadă de grinzi de lemn. Apoi se trase în sus de o frânghie peste grinzile de lemn și coborî pe partea mai abruptă.

Nu pierde bățul, și-a spus ea. *Nu… pierde… bățul.*

Ajunse jos, se aruncă pe burtă și intră pe sub plasă în șanțul cu nămol. Dacă atingea plasa ce se întindea deasupra ei, trebuia să se întoarcă la începutul traseului, iar tatăl ei ar mai fi adăugat o piatră în rucsacul ei.

Ajunsese la jumătatea traseului, când mâinile îi alunecară, căzând cu bărbia direct în noroi. Luă o gură sănătoasă de noroi, apoi simți că se îneacă.

– Sus! a strigat o voce de deasupra.

Furia o cuprinse. Desigur că alesese acest moment pentru luptă. Găsi o gaură în plasă și ieși prin ea, mișcându-și bățul și eliberându-se la timp pentru atacul tatălui ei.

Bățul lui se îndreptă repede către umerii ei. Se feri, ridicând bățul și dădu să lovească. Bețele se

izbiră destul de violent, încât să îi zdruncine dinții lui Rielle. Se dezechilibră și se prinse în plasă.

– Ridică-te!

Bățul tatălui ei se îndreptă din nou spre ea, lovind-o direct în pumni.

– La naiba!

Se abținu să nu plângă din cauza durerii și se ridică imediat în picioare lovind nebunește.

– Eram doborâtă!

Dar picioarele i se prinseră din nou în plasă, împiedicându-se și căzând tare în noada fundului.

– Și ai căzut din nou.

Tatăl ei scoase un oftat de dezgust și își aruncă bățul pe iarba din afara șanțului.

– Nici măcar nu ai reuşit să te cațări pe perete. Ridică-te și du-te înapoi. De la început!

Rielle s-a ridicat în picioare, tremurând de oboseală și furie. A ignorat gărzile care împânzeau cursa cu obstacole pusă la cale de tatăl ei. Dacă credeau că arată ridicol, nu se înșelau.

Traseul pe care Rielle l-a descris lui Audric și Ludivine ca fiind „camera de tortură din pădure“ se afla într-o zonă izolată de la poalele muntelui Cibelline, cel mai înalt versant din Celdaria. Sfinții au construit castelul lui Katell, Baingarde, la poalele muntelui cu secole în urmă. Zilnic, șase zile la rând, pentru a se pregăti pentru următoarea probă, Rielle s-a întâlnit cu tatăl ei aici pentru a-și întări corpul, după cum a spus el, și pentru a-şi îmbunătăți agilitatea.

Tot ce reuşise până acum a fost să o obosească. Și să o enerveze cumplit, ca în cel mai întunecat colț al Adâncului.

– Nu sunt un atlet, a strigat la tatăl ei, ridicându-se din șanțul cu noroi și aruncându-și bățul. Și nici războinică.

A început să râdă.

– Nimic nu a fost vreodată mai evident ca asta.

– Și totuși insiști să mă supui la asta ore întregi!

A mers prin iarbă, dându-și jos mănușile, apărătorile și afurisitul de rucsac cu pietre pline de noroi.

– Suntem aici de la răsărit, a mormăit ea. Ar trebui să studiez cu Tal acum, să exersez cu Înaltul Maestru Rosier. Apa a fost mereu cel mai slab element al meu. Sau aș putea să lucrez la costumul meu cu Ludivine.

– Un costum, a râs tatăl ei. Da, ți-ai folosi timpul în mod util.

– A fost ideea lui Ludivine, și încă una bună. Dacă vreau ca oamenii să mă iubească…

A râs din nou, ușor și nemilos.

– …şi să le arăt că nu îmi este frică…

– Nici tu nu ești o mincinoasă atât de bună.

– Nu mă mai întrerupe!

A tăcut din gură, uitându-se la el. Ea s-a uitat înapoi către el, o căldură urcându-i pe șira spinării, spre mâini și adunându-i-se în stomac.

Tatăl ei s-a uitat la mâinile fetei. Le ținea strânse. Știa la ce se uită – scântei sălbatice, apariția unui foc care să scape de sub control și să consume totul în calea lui.

Stătea dreaptă, abținându-se să nu plângă. Nu era prima dată când își dorea ca tatăl ei să fie părintele pe care să-l fi ucis, iar mama ei să trăiască.

– Dacă vrei să ai vreo șansă de a supraviețui acestor probe, a spus el într-un final, dacă vrei să ai mai mult decât puterea brută și norocul chior de partea ta, atunci va trebui să devii mai puternică, și încă repede.

– Exersez de ani de zile, lucrez asupra controlului meu cu ajutorul lui Tal…

– Și asta este posibil să nu fie suficient!

Rielle se ținea ferm pe poziție în timp ce el venea spre ea. Își simțea coada despletindu-se, își dădea seama cât de împiedicată, mică și nesăbuită părea în comparație cu lordul comandant Dardenne. Omul arăta impecabil chiar și în

uniforma de antrenament plină de noroi. A strâns din dinți.

– Asta nu este o glumă, Rielle, a continuat tatăl ei.

A strâns apărătoarea subțire de piele din jurul pieptului ei, i-a îndreptat gulerul, i-a strâns din nou părul atât de tare, încât o durea pielea capului.

– Proba pământului a fost o nimica toată în comparație cu ce îți va pregăti Consiliul Maeștrilor mai departe. Acesta este doar începutul unui drum lung și greu. Viața pe care o știai s-a terminat. Înțelege asta.

Rielle s-a înroșit. Oare ce credea gardianul ei de faptul că tatăl ei o certa de parcă ar fi fost un copil mic?

– Da, tată, a spus încet. Înțeleg.

– Dacă dai greș, te vor omorî. Posibil să ne omoare și pe mine, și pe Tal.

Rielle s-a uitat la ghetele ei printr-o perdea de lacrimi.

– M-am gândit la asta.

– Oare? Nu știm ce pune la cale consiliul sau chiar regele. Acestea sunt niște circumstanțe mai speciale.

– Da, tată.

El şi-a dat jos o mănușă, folosindu-și mâna goală pentru a-i ridica bărbia. Ea s-a uitat la el cu ochii plini de lacrimi, până când acesta a strâmbat din gură și s-a îndepărtat. S-a așezat pe pământul de lângă șanțul cu nămol, luându-și plosca cu apă din iarbă, și a luat o gură.

– Stai jos, a spus acesta încet, întinzându-i plosca. Bea!

S-a conformat, fără să rostească un cuvânt. În timp ce bea, se uita la tatăl ei, observându-i firele grizonante de la tâmple ce îi decorau părul negru și des, liniile din jurul gurii sale. Şi-a dat seama cu părere de rău că nu își mai aducea aminte cum arăta înainte ca moartea mamei ei să îi răpească zâmbetul.

– Mai ții minte, a întrebat ea, cântecul pe care obișnuia mama să mi-l cânte?

Tatăl ei privea la cursa de obstacole plină de noroi, la cercul de soldați serioși din jurul lui și la pădurea deasă de pini din spatele ei. Rielle s-a uitat la el, examinându-i trăsăturile. A simțit deodată nevoia să îl țină de mână și să îl întrebe dacă îi este la fel de frică precum îi este ei.

Și-a strâns degetele în iarbă, în schimb.

– Nu îmi aduc aminte de niciun cântec, a răspuns el sobru.

Rielle nu și-a dat seama dacă mințea sau nu. Dar a dat din cap și s-a uitat spre pădure, aşa cum făcea el. A tras aer adânc în piept și a început să cânte:

Lângă lună, lângă lună
Acolo mă vei găsi
Lângă lună, lungă lună
De mâini o să mă ții
Ne vom ruga la stele
Să putem pleca de lângă ele
Lângă lună, lângă lună
Acolo mă vei găsi.

După câteva clipe de liniște insuportabilă, ea a adăugat:

– Nu pot să-mi aduc aminte anumite lucruri despre ea: cum mirosea, cum arătau mâinile ei. Dar îmi aduc aminte vocea ei și cântecul ăsta.

Imediat ce a încheiat discuția, tatăl ei s-a ridicat în picioare, şi-a scuturat pantalonii de praf, i-a luat geanta cu pietre și i-a întins-o fetei. Ea nu putea să citească nimic pe fața lui în afară de hotărârea pe care o afișa întotdeauna – certitudinea greșelii lui Rielle și a suferinței pe care ea i-a provocat-o.

– Din nou, a spus. De la capăt.

***

Rielle nu știa câte persoane sunt afară așteptând să o vadă cum se luptă cu oceanul, dar din ce auzea, probabil erau mulți.

S-a sucit în noile ei ghete, s-a luptat cu tentația de a se juca cu șiretul pelerinei ei grele. O avea legată în jurul gâtului pentru a-și ține costumul ascuns până în ultima clipă.

Costumul fusese ideea lui Ludivine, iar Audric se gândise să-l țină ascuns până la începutul probei.

Ludivine l-a tras cu mândrie pe Audric în camera ei cu o noapte în urmă, odată ce croitorii au terminat cu ultima probă, și a exclamat bucuroasă:

– Nu este uimitoare, Audric?

Rielle s-a uitat direct la el. De ce nu ar fi făcut-o? Nu era nimic ciudat în a-și etala noul ei costum în fața unuia dintre cei mai vechi prieteni ai ei. Nu?

Dar obrajii îi ardeau, inima îi bătea atât de tare, încât a crezut că se va îneca. Şi apoi el a sugerat:

– Cred că ar trebui să-ți arăți costumul în ultima clipă.

Surprinsă, Rielle a reușit să întrebe:

– De ce?

El i-a zâmbit tandru.

– Pentru că vor spera pe tot parcursul probei că vei supraviețui doar pentru a avea ocazia de a te revedea la final.

Rielle tremura acum, auzindu-i cuvintele.

Afară, vocea Înaltului Maestru Rosier s-a auzit în amplificator.

– Dragi frați și surori, cetățeni ai Celdariei, câteva cuvinte înainte ca proba să înceapă…

În timp ce descria proba și regulile ei și le aducea tuturor aminte că nu au de ce să-și facă griji pentru propria siguranță – fiecare ucenic din templul lui se afla în peluză, gata să stăpânească puterea valurilor în cazul în care candidatul scăpa de sub control –, Rielle a închis ochii și a rostit Rugăciunea Apei în șoaptă:

– O, mări și râuri! O, ploi și zăpezi! Potoliți-ne setea, curățați-ne de rău…

Intrarea cortului ei s-a deschis.

– Și eu care credeam că urăști să te rogi.

– Tal!

S-a aruncat în brațele lui fără să stea pe gânduri.

– Am crezut că Arhontele nu te va lăsa singură să mă vezi.

– Sloane este afară.

I-a mângâiat părul, a sărutat-o pe frunte.

– În infinita ei generozitate, mi-a permis să vorbesc cu tine două minute.

– Am auzit asta, s-a auzit vocea lui Sloane de afară.

Rielle a închis ochii, respirând profund. Tal mirosea a fum de fochir și tămâie de templu, un contrast bine-venit față de mirosul sărat al oceanului. Aproape că își putea imagina că se află iar în biroul lui, gata de o nouă lecție.

– Chiar nu-mi place să mă rog, a spus ea, dându-se în spate cu un zâmbet stins. Dar acum, aș încerca orice.

Tal a tras aer adânc în piept, observându-i fața cu atenție.

– Ești speriată.

– Speriată? Eu?

A dat din umeri, încercând să nu-și lase dinții să clănțăne. De ce oceanul făcea totul să pară atât de *rece*?

– Doar că un maestru bătrân și bățos mi-a spus odată că rugăciunea mă ajută să mă concentrez.

Tal a zâmbit trist, apoi și-a trecut o mână peste obrajii lui păroși.

– Nu pot să cred că se întâmplă asta. Încă aștept să mă trezesc din vis.

– Nu începe să mi te plângi. Eu sunt cea care trebuie să facă asta, nu tu.

– Ai dreptate.

I-a cuprins mâinile într-ale lui și s-a aplecat să o privească în ochi.

– Îmi pare rău, draga mea. Îmi doresc să fi avut mai mult timp la dispoziție.

Goarna se auzi afară, amintindu-i lui Rielle de linia de start a cursei Boon. Părea că a trecut o veșnicie din ziua aceea. Gândul că îi era frică de o cursă amărâtă cu cai o făcea să râdă sau să plângă.

– Lady Rielle? Șefa gărzii ei personale, desemnată de către rege, a dat la o parte pânza de la intrarea în cort. Era o femeie solidă, lată în umeri, pe nume Evyline, cu o încruntare serioasă mereu prezentă pe chip.

– Sunteți așteptată.

Rielle s-a mai uitat o dată la Tal. Știa la ce se gândește. Își aducea aminte același lucru:

Hai să mergem acolo, Rielle! Aici, sub salcie, unde apa este caldă și liniștită.

Mâinile lui Tal strânse în jurul gâtului ei, ținând-o sub apă.

S-a luptat cu tremuratul.

– Nu ezita să lupți de data asta, a spus Tal încet.

Mâinile îi tremurau pe lângă el, de parcă voia să le întindă către ea.

– Aici nu este vorba despre a demonstra ceva, ci despre supraviețuire.

– Nimeni nu știe asta mai bine ca mine, i-a răspuns ea.

– Lady Rielle?

Fără să mai spună ceva, a trecut pe lângă Tal și Sloane, care a surprins-o apucând-o de mână.

– Ai grijă de tine, i-a șoptit Sloane.

Apoi Rielle a ieșit în lumina soarelui.

Spectatorii stăteau în tribunele ridicate în grabă în jurul golfului, unele suficient de aproape încât Rielle să vadă clar curiozitatea și neîncrederea de pe fețele lor. Probabil erau sute, mii – practic întreaga capitală și oricine a auzit de probe și putea să ajungă la timp în orașul de la țărm, Luxitaine.

Se uitau cu toții în liniște la ea.

Gardiana ei o urma îndeaproape, a mers până la marginea docului și și-a ținut capul ridicat pe sub glugă. Un pescăruș singuratic a țipat deasupra ei. La marginea docului stăteau doi ucenici, cu

talismanele în mână: o sabie și un disc de metal gravate cu valuri.

Goarna s-a auzit a doua oară.

Încă o dată va suna și va începe proba.

S-a uitat în jos la apă – un golf larg încercuit de stânci negre. Apa era calmă ca o oglindă. Dar nu avea să mai fie calmă prea mult timp.

Ei, bine, a spus Corien, *iată-ne.*

Aproape că i-a sărit inima din piept. *Corien! Nu te-am mai auzit de când…* era ferm hotărâtă să reziste tentației spontane că ar putea cumva să o scoată din asta.

Nu pot opri asta. Ai căzut în capcana lor.

Nu vreau să oprești asta.

A surâs ușor. *Nu poți să mă minți.*

Și-a dezlegat legăturile pelerinei. *Le voi arăta că nu au niciun motiv să se teamă de mine. Mă vor iubi.*

Te vor omorî.

Dacă vrei doar să mă sperii, i-a spus ea pe un ton rece, *mai bine stai departe de mine.*

Încerc să te ajut să vezi adevărul.

A făcut un pas în față și a lăsat pelerina să cadă.

Mulțimea a amuțit. Zarva a început să răsune ca valurile ce se loveau de mal.

Rielle nu a putut să-şi rețină un mic zâmbet.

Ştia că e un costum bun, un costum mulat dintr-un material stilat, colorat, nou, comandat de Ludivine din Mazabat. Îi va ține de cald în apă, dar va fi suficient de flexibil pentru ca ea să înoate cu ușurință. Valuri brodate în material cu ață strălucitoare în culorile Izvorului Sacru – un albastru coral și alb ca spuma mării – i se lipeau de corp conturându-i formele, ca o a doua piele. Ghetele de pânză, ușoare ca aerul și cu vârfuri ușor alungite, i se ridicau până la genunchi. Gulerul costumului era lat la spate și foarte îngust în față. Ludivine îi pudrase pielea cu o vopsea strălucitoare, iar părul îi era adunat deasupra capului și prins cu piepteni din scoici și ace cu

perle în capăt. Rielle știa că arată ca însăși Sfânta Nerida.

Goarna a sunat a treia oară.

Apa a început să se agite.

Rielle a tras adânc aer în piept și a sărit în valuri.

Capitolul 18 - Eliana

„Povestea mea este a tuturor celorlalți. Toți cei pe care îi iubesc au murit; toate coșmarurile mele au devenit realitate. Lumea noastră este pierdută, și noi la fel. Gata. Asta va fi o poveste bună pentru colecția ta?“

Colecție de povești scrise de refugiații din Ventera ocupată de Imperiu, adunate de Hob Cavaserra

După masă, Eliana a luat loc într-una din camerele de zi din Groapa Coroanei și și-a curățat cuțitele.

De pe scaunul ei aflat în fața focului putea să vadă totul din camera joasă: soldați ai Coroanei Roșii care schimbau turele, proviziile care erau numărate, refugiați care erau cărați în aripa bolnavilor pe tărgi improvizate.

După spusele lui Simon, puteau să plece din Groapa Coroanei dimineață, odată ce soseau alți cai. Până atunci, locul din fața focului era locul perfect pentru a observa tot ce era de observat. Majoritatea rebelilor care treceau nu se uitau la ea. Poate că Simon considerase că e mai bine să nu se ducă vorba despre identitatea ei.

Ce păcat! Cuțitele ei erau înfometate.

Remy stătea lângă ea, cu capul rezemat pe haina împăturită, şi citea ultimul lucru pe care-l scrisese în carnețelul său. Patrik îi împrumutase un stilou; acum Remy avea cerneală proaspătă pe degete.

– Putem să ne culcăm? a întrebat el căscând.

– Nu.

– De ce nu?

– Avem treabă.

A ridicat-o pe Nox, cu lama ei în formă de semilună, și lustruia urme care nu existau.

Remy și-a pus carnetul deoparte.

– Minți.

I-a zâmbit inocent.

– Ba nu mint.

– Atunci nu spui tot adevărul.

Eliana s-a uitat la Navi, care stătea lângă ei.

– Eliana, a spus Navi salutând-o.

– Majestatea Voastră, a rostit Eliana făcând o plecăciune batjocoritoare.

Navi a ignorat-o și s-a uitat în schimb la Remy.

– Bună, prietene. Ți-a plăcut cina?

Remy a dat din cap și i-a întins carnețelul.

– Am scris povestea pe care mi-ai spus-o despre Sfânta Tameryn și lup. Am schimbat câteva lucruri.

– În bine, presupun.

Navi s-a așezat mai aproape de el și și-a pus carnețelul pe picioare.

– Nu i-am făcut dreptate poveștii.

Remy s-a înroșit.

– *Mie* mi-a plăcut.

– Știi ceva, cred că totuși sunt gata de somn.

Eliana și-a strâns cuțitele într-o cârpă pe care a luat-o de pe o cutie.

– Remy, haide să mergem.

S-a încruntat la ea.

– Dar Navi o să citească povestea mea!

– Nu îmi pasă.

– Oh, Eliana!

Navi i-a atins mâna Elianei.

– Speram că putem să ne cunoaștem mai bine.

O coardă întinsă din Eliana a cedat. Eforturile ei de a supraveghea păreau lipsite de importanță în fața unei furii subite.

– Bine. Fie!

S-a uitat la Navi, stând picior peste picior, de parcă erau prieteni care își împărtășeau secrete.

– Eu și Remy ne riscăm viețile ca să te ducem în Astavar. Ce informații importante deții?

Zâmbetul lui Navi era la fel de răbdător pe cât era de firav cel al Elianei.

– Știi că nu pot să îți spun asta.

– Unde este mama mea? Ce s-a întâmplat cu ea?

Remy s-a ridicat în picioare.

– El… Nu știu răspunsul la această întrebare.

– Și unde a fost Astavar atunci când Ventera a picat?

Navi s-a încruntat.

– Poftim?

– Unde a fost Astavar când Imperiul ne-a luat cu asalt granițele? Ne-a violat bărbații, femeile și copiii? Ne-a ars bibliotecile și terenurile? Ne-a executat regele, regina și pe copiii lor pe treptele templului Sfântului Ghovan din Orline?

Corpul ei tremura de furie. S-a sprijinit cu mâinile de podea.

– Unde a fost Astavar când tatăl meu a fost omorât?

Toată mișcarea din încăpere amuți. Eliana simțea ochii a zeci de rebeli ațintiți asupra ei.

– Vă ascundeați, a continuat Eliana cu o voce slabă. Vă strângeați mâncarea și armele. Vă fortificați granițele. Vă uitați la noi cum sângeram. Ne auzeați cum strigam după ajutor. Și nu ați făcut nimic.

– Nu îmi voi cere scuze pentru că oamenii mei au făcut tot ce era posibil pentru a rămâne în viață, a spus Navi într-un final. Cum nici tu nu o să-ți ceri scuze pentru ce ai făcut ca să îți protejezi familia. Și nici nu ți-aș cere să o faci.

O clipă Eliana nu a putut să zică nimic. Adevărul vorbelor lui Navi au lovit-o drept în pântec.

Cum poți să trăiești cu asta?

A ignorat memoria vocii lui Harkan, i-a întins o mână lui Remy și a simțit un fior când s-a supus.

– Nu îmi vorbi tu despre familia mea, a spus. Și stai departe de fratele meu!

A scuipat pe jos, la picioarele lui Navi. Apoi, ținându-l pe Remy de mână, s-a întors și a trecut de rebelii care se uitau, ieșind din cameră.

***

– Ah, Eliana! a rostit Patrik ridicându-şi privirea de la masa lui din camera de zi. Ce drăguț să te văd trează la ora asta!

Aflat lângă el, Hob a ridicat privirea spre ea, apoi a revenit la carnetul în care scria.

Eliana nu putea să doarmă. A stat pe salteaua mică de paie pe care o împărțea cu Remy holbându-se la dulap, cu un gol în stomac și noduri în umeri. A stat o oră, apoi s-a dat bătută.

Acum, ce… făcea? Nici ea nu știa. Căuta informații? Poate acei rebeli știau ceva despre oamenii care o răpiseră pe mama ei.

Căuta ceartă? Corpul ei s-a topit puțin la acest gând. *Doamne*, da, o luptă ar fi fost tot ce-i trebuia. Tânjea să pocnească ceva până când îi crăpa pielea de pe pumnii indestructibili. Poate reuşea să-l trezească pe Simon, să îl enerveze. Ar fi încercat să o lovească, iar ea l-ar fi făcut să plătească pentru asta.

– Patrik.

A intrat în cameră și a dat din cap, ca un mielușel. Vânătorul de recompense începea în sfârșit să vadă calea greşită pe care ea o luase. Era un gând aproape suficient de amuzant, încât să o facă să râdă în fața lor.

– Hob. Speram că cineva este treaz la ora asta.

– Mereu este cineva treaz aici. Curățăm cartofi. Mă rog, *eu* curăț cartofi. Hob scrie, i-a răspuns Patrik oftând. Dar sunt obișnuit cu asta. Să fac toată treaba pe aici, mă refer.

– Scumpul de tine, suprasolicitat, a spus Hob.

Eliana a râs și și-a ocupat locul de mai devreme de lângă șemineu.

– Și pe mine nu mă saluți?

Eliana a tresărit. Nu îl observase, lungit pe un scaun, cu picioarele întinse pe o cutie răsturnată. Se uita la ea pe deasupra paharului, ochii albaștri strălucindu-i în lumina focului.

Iritată că nu l-a observat, Eliana i-a spus:

– Este vreun moment când *nu* bei?

Cu un rânjet mic, a mormăit în pahar:

– Mă ajută să dorm. Mă ține vigilent. Ține vocile la distanță.

– Care dintre variante, deci?

– Toate. Niciuna.

S-a rezemat de scaun, a închis ochii și a scos un suspin de animal.

– Dar tu, Eliana? Ce voci auzi în întunericul nopții?

Numele ei rostit de gura lui zăbovi în aerul cald din cameră. Eliana și-a dezlipit privirea de pe gâtul lui gol; liniile lungi și argintii ale cicatricilor se mișcau în timp ce el bea.

Apoi, dinspre cea mai apropiată ușă a încăperii, o voce subțire a rupt tăcerea:

– Patrik?

Patrik s-a întors, cu zâmbetul pe buze.

– Linnet! Nu ar trebui să dormi, micuțo?

Un copil mic, de opt sau nouă ani, a apărut din umbre, cu o păpușă zdrențăroasă în mâini. Tăieturi bandajate și vânătăi îi marcau pielea deschisă la culoare.

– Nu îmi place să dorm, a spus Linnet.

S-a urcat în poala lui Patrik și s-a uitat lung în carnetul lui Hob.

– Cred că sunt pregătită.

Hob s-a uitat la ea.

– Nu trebuie să o faci, Linnet, dacă nu vrei.

Degetele ei erau albe în jurul păpușii, iar buzele crăpate.

– Vreau. Pe cuvânt!

Elianei i s-a pus un nod în gât, văzând privirea speriată a fetei.

– Ce vreți să-i faceți? a întrebat ea deodată.

Linnet s-a uitat la Eliana printre umbre.

– Cine ești tu?

– Doar un monstru căruia îi place să poarte măști, a mormăit Simon în pahar.

Ochii lui Linnet s-au lărgit.

– Linnet își va spune povestea pentru colecția lui Hob, a spus Patrik încet.

S-a uitat întâi la Simon, apoi la Eliana, cu o privire tăioasă.

– Și nimeni nu o să o întrerupă, nu-i așa?

Hob și-a deschis carnetul la o nouă pagină.

– Ai nouă ani, nu-i așa, drăguță?

Linnet se tot uita la Eliana cu o oarecare uimire. Privirea ei s-a oprit asupra cuțitelor de la brâul Elianei.

– Da.

Hob a început să scrie.

– Poți să îmi spui numele tău de familie?

Linnet și-a sprijinit bărbia de capul păpușii și nu a spus nimic.

– Dar unde ai locuit? a întrebat Patrik tandru.

Linnet a închis ochii și a dat ușor din cap.

– Este în regulă, i-a zâmbit Hob. Nu trebuie să îmi spui asta.

– Nu îmi aduc aminte, a șoptit Linnet.

– Eu nu îmi aduc aminte ce am mâncat la micul dejun azi dimineață, a răspuns Patrik. Un măr, poate? O pălărie? O curea? Nu, stai așa…

Linnet a zâmbit rușinos. A mângâiat părul încâlcit al păpușii de zece ori înainte de a începe să vorbească.

– Oamenii răi ne-au găsit dimineața, a spus ea într-un final.

Stiloul lui Hob se plimba pe foaie.

– Mama a spus să facem liniște, a continuat Linnet, așa că am făcut, ca atunci când te joci de-a șoarecele și pisica. Dar Will a strănutat când oamenii răi treceau prin fața ușii noastre.

– Poți să îmi spui cine este Will? a întrebat Patrik.

Gura lui Linnet s-a sucit într-o tristețe cumplită. O vreme nu a vorbit. Apoi…

– Fratele meu, a spus.

Cuvintele au lovit-o pe Eliana ca un pumn în barbă. Deodată, Linnet nu mai era Linnet; era Remy, mic și fragil, spunând o poveste pe care nu ar trebui să o spună niciodată.

Pielea de pe încheietura Elianei a început să o mănânce, exact unde bătrâna refugiată a atins-o.

Nu te uita la ei.

Nu te uita!

A sărit de pe scaun, gata să iasă pe ușă. Nu trebuia să asculte asta. Nu *avea* de gând să asculte asta.

Dar Simon a apucat-o de mână și a ținut-o bine. Nu a spus nimic; privirea rece de pe fața lui era suficientă pentru a o opri.

S-a uitat la el, fumegând. Putea să pornească o ceartă, să îl lovească ca să se elibereze, să pună capăt poveștii și să îi ofere în schimb sărmanei fete un spectacol.

Însă ea s-a așezat înapoi lângă șemineu, aproape de Simon. Voia ca ea să asculte, din cine știe motiv răutăcios? Bine. Va asculta. Și mai apoi îl va face să regrete asta.

– Ușa era deja spartă, a spus Linnet, deoarece am avut o petrecere cu mama. Ne-a spus: *Haide să dăm o petrecere de dezordine!*

– O petrecere de dezordine? a întrebat Patrik calm. Sună distractiv. Ce e asta?

– Este ca atunci când faci mizerie în casă în loc să faci curat.

– Pare a fi cea mai grozavă petrecere pe care mi-o pot imagina.

Linnet și-a mușcat buza.

– Am dat foc grădinii și am lăsat animalele libere, apoi mama… a spart geamurile cu un topor. A început să plângă când a spart acele geamuri, deoarece tatei îi plăceau.

Hob s-a uitat la ea cu o față blândă.

– De ce îi plăceau?

Linnet a dat din cap încet, față, spate, față, spate. Apoi, după un moment, a șoptit:

– Deoarece… eu le-am desenat.

Eliana a întors privirea spre focul care se stingea. Aerul de aici era stătut, acru. Prea mulți oameni cu gura nespălată și infecții dăunează. A inhalat și a simțit gustul morții pe limbă. Simți un nod în stomac care începuse să urce spre piept.

Și-a adus aminte de vorbele mamei ei: *Dacă nu înveți să ascunzi această senzație de rău, te va distruge.*

A închis ochii și a strâns pumnii. Focul era prea aproape, prea fierbinte. Pielea i s-a strâns de la el, căldura i-a scos tot aerul din plămâni.

Nu ar fi trebuit să plece din camera ei.

– De ce mă faci să stau la așa ceva? a întrebat în șoaptă.

– Pentru că pot, i-a răspuns Simon, terminându-și băutura.

– Ne-am rupt paturile și pernele, șoptea Linnet mai repede acum. Am făcut vopsea roșie din mure și am pictat pereții. Mama a spus… mama a spus…

Patrik s-a uitat la Hob.

– Poate ar trebui să ne oprim deocamdată…

– Nu!

Linnet și-a aruncat păpușa în perete şi a căzut pe podea.

– Mama a spus că trebuia să pară real.

S-a înecat puțin, de parcă propriile ei cuvinte o sufocau. Neavând de ce să se mai țină, s-a agățat de marginea mesei și s-a holbat intens la ea.

– Mama a spus că trebuia să arate de parcă ar fi murit oameni acolo. Ne-am ascuns, apoi când au venit oamenii răi, Will a strănutat, deoarece el strănută când are emoții, iar eu plângeam și nu am putut să mă abțin. Mama a spus… *liniște*. Mi-a ținut mâinile… peste gură…

Fetița se chinuia să respire. S-a uitat în jurul ei, dezorientată, iar apoi, înainte ca Eliana să își dea seama, Linnet s-a dat jos din brațele lui Patrik și a fugit la ea.

S-a izbit de pieptul Elianei, și-a aruncat brațele în jurul gâtului ei și și-a îngropat fața în părul acesteia. Se ținea de ea, micul ei trup de pasăre tremura de parcă se pregătea să se rupă. Eliana o putea auzi cum gâfâie speriată, chiar lângă urechea ei.

– Mama a spus… a șoptit Linnet încontinuu. Mama a spus *liniște,* mama a spus *vă rog să tăceți…*

Eliana nu putea să se miște, de-abia putea să *respire* cu această greutate pe care nu o ceruse atârnându-i de gât. Voia s-o împingă pe fată de lângă ea, să-i smulgă din mâini carnetul lui Hob și să-l arunce în foc.

Te va distruge.

Respirând ușor pe nas, și-a stăpânit panica ce o sugruma.

Nu s-a gândit la Remy, care probabil avea coșmaruri în capătul holului. Nu a dormit niciodată departe de casă, nici măcar o dată în viața lui.

Nu s-a gândit la tatăl ei mort, la mama ei dispărută, la modul tandru în care se priveau înainte ca războiul să îi despartă.

Nu s-a gândit la Harkan și la patul lui calm, la mirosul lui de „acasă“.

O fată nu putea să se gândească la astfel de lucruri, nu putea să se gândească la copii cu lacrimi în ochi și la poveștile lor tragice – nu dacă era un criminal.

Eu sunt Spaima din Orline.

– Ce s-a întâmplat pe urmă? a întrebat Eliana.

Vocea ei era groasă acum, nu avea glasul sleit, monoton, pe care îl dorea – și s-a urât pentru asta. Trebuia să iasă din camera asta înainte de a fi mâncată de vie.

Nu voi fi distrusă.

– Au intrat înăuntru, a șoptit Linnet. Am văzut aripi pe piepturile lor. Acesta este simbolul Imperiului.

Și-a întors fața spre gâtul Elianei.

– Știai asta?

– Da.

Pieptul Elianei s-a udat sub bărbia lui Linnet. Căldura focului îi urca pe șira spinării. Care era acea rugăciune veche? Pentru Sfânta Marzana, protectoarea fochirilor. Remy ar fi știut.

– Știam asta.

Ah, da. Și-a adus aminte rugăciunea: *Arde calm și pur, arde curat și luminos.*

S-a uitat la Hob și Patrik, sperând că privirea ei strălucitoare o să-i facă să tremure.

– Au luat-o pe mama de păr, a spus Linnet, și au târât-o în camera din spate. Țipa atât de tare, încât mă dureau urechile, și Will – este solid – i-a lovit pe oamenii răi, a avut unul din episoadele lui în care începe să scuipe și să urle și s-a uitat la mine, și… și…

Nu a mai spus nimic după aceea. Și-a lipit fața de gâtul Elianei, tremurând.

– Ți-a spus să fugi, a terminat Eliana în locul ei. Ți-a dat timp să fugi.

Apoi a desprins-o pe fetiță din brațele ei, a așezat-o pe podea. Patrik a venit imediat lângă ea cu păpușa și mângâie afectuos.

Eliana a trecut pe lângă ei către masa lui Hob. Furia a lovit-o ca un bici.

– De ce ai făcut asta?

A dat din cap către Linnet, ghemuită acum în brațele lui Patrik.

– De ce ai făcut-o să retrăiască asta?

Hob s-a uitat calm la ea.

– Ea a vrut să notez asta ca să nu uite.

– Câte ai?

– O mie trei sute douăzeci și cinci. Am umplut douăsprezece cărți până acum. Oamenii care vin pe aici au povești de spus. Unii dintre ei vor să le

notez. Unii dintre ei le notează singuri, a rostit Hob trăgând adânc aer în piept.

– Cred că cineva ar trebui să știe despre ei. Despre toți. Chiar dacă e vorba doar despre mine și Patrik.

Eliana s-a uitat cu scârbă la carnet și la paginile sale noduroase.

– Este o pierdere de timp, a spus scuipând, să scrii povești pentru morții vii.

Apoi i-a părăsit, Linnet strigând-o ușor. Fetița nici măcar nu îi știa numele:

– Mama?

Eliana a ieșit pe holul întunecat, a trecut de primul colț și s-a sprijinit de perete, inima căutând o cale de scăpare, iar mâinile tremurându-i. Și le-a băgat în tunică și a strâns din dinți.

A fost o greșeală să părăsească Orline, să cadă la învoială cu Simon, să îl târască pe Remy după ei. O nechibzuință și o neglijență.

Ar fi trebuit să se ducă de la patul gol al mamei direct la ușa lordului Arkelion și să îi ceară ajutorul pentru a o aduce acasă.

Nu voi fi distrusă.

A fost o slujitoare loială a imperiului atâția ani, nu-i așa?

Nu voi fi distrusă.

Poate asta va fi suficient pentru ei să o primească înapoi.

Asta și harta Gropii Coroanei întipărită în memoria ei.

– Se pare că Spaima are totuși inimă, a spus Simon, ivindu-se după colț atât de încet, încât ea a tresărit.

A scos un râs scurt, înăbuşit. Nu putea să o suspecteze, altfel o împușca pe loc.

– Este un lucru atât de greu de imaginat?

Simon i-a atins ușor cotul, făcând gestul cu o tandrețe care o surprinse. Căldura corpului lui o completa pe a ei.

– Vino, i-a șoptit. Te conduc în camera ta.

S-au plimbat în liniște și, până când au ajuns la ușa ei, Eliana și-a stors câteva lacrimi. S-a întors cu fața la Simon, oferindu-i o imagine pe cinste.

Mama ei îi spusese că frumusețea ei va face ca slujirea imperiului să fie şi ușoară, și grea.

De data asta era ușoară. A văzut cum îşi schimbă expresia de pe chip când se uită la ea – mică, dar evidentă. O înmuiere, o dorință.

Un sentiment de victorie a cuprins-o.

La revedere, Lupule. Fie ca moartea să te găsească în cel mai mare moment de bucurie!

– Remy spune mereu că nu sunt încă o cauză pierdută, chiar și după tot ce am făcut, a spus ea în șoaptă. O cauză *disperată* – au fost cuvintele lui. Nu sunt sigură că are dreptate.

A râs cu ochii în lacrimi.

Simon s-a întors, a ezitat, apoi i-a cuprins fața în palma lui mare și bătătorită. Atingerea lui a fost atât de delicată, încât i-a dat fiori Elianei, în ciuda pornirii ei de a-l distruge.

– Oamenii ca noi nu luptă pentru propria noastră speranță, a spus încet. Luptăm pentru speranța celorlalți.

Apoi i-a deschis ușa încet și s-a dat la o parte.

– Noapte bună, Eliana, a spus trecând repede pe lângă ea și dispărând.

Eliana a intrat în cameră și a închis ușa în urma ei. Înăuntru, fața i s-a înăsprit, și inima odată cu ea.

Și-a șters obrajii și l-a zgâlțâit ușor pe Remy.

– Remy, trezește-te!

S-a întors mormăind.

– El? Ce este?

– În liniște. Dă-te jos din pat și pune-ți ghetele în picioare.

– De ce?

– Plecăm.

În întuneric, zâmbetul ei era viclean, dar vocea tandră.

– Simon are nevoie de ajutorul nostru cu o misiune foarte importantă.

Capitolul 19 - Rielle

„O, mări și râuri! O, ploi și zăpezi!
Potoliți-ne setea, curățați-ne de rău,
Creșteți-ne hrana de pe câmpuri!
Înecați strigătele inamicilor noștri!“

Rugăciunea Apei, rostită prima dată
de Sfânta Nerida cea Încântătoare,
ocrotitoarea Meridianului și a aquamorfilor

Regulile probei sunt simple:

În golf sunt ascunse trei obiecte. Când sunt reunite, formează un trident, o copie a talismanului Sfintei Nerida. Rielle trebuia să recupereze și să asambleze tridentul și să îl prezinte în fața tuturor, înainte ca oceanul să o înghită de vie. Simplu!

Doar că apa era foarte rece.

Înaltul Maestru Rosier și ucenicii săi o făceau să fie foarte furioasă.

Rielle s-a ridicat la suprafață pentru a se reorienta în spațiu, dar a fost imediat trasă sub apă de un val întunecat, înalt de șase metri. Înotând cu putere, a ieșit din nou l-a suprafață și a luat o gură de aer înainte ca un nou val să o împingă la loc sub apă.

Nu ajungea nicăieri în ritmul ăsta.

Și-a adus aminte de cuvintele lui Tal: *Să nu-ți fie frică să lupți.*

De fapt, chiar îi era frică.

Când era copil și o ținea sub apă în Izvorul Sacru, la început, se lupta împotriva lui. Știa foarte bine că o pune la încercare, dar, cum plămânii îi ardeau şi fiind atât de panicată, încât credea că avea să moară, era gata să facă orice pentru șansa de a respira din nou.

Uitându-se prin apa limpede, vedea silueta lui Tal aplecată deasupra ei. Își imagina vocea lui, ghidând-o în timpul lecțiilor:

Empiriumul se află în toate lucrurile vii. Gândește-te că arată ca niște cristale mici, stând la baza a tot ce există.

Scopul este astfel să treci cu puterea ta dincolo de vizibil, dincolo de suprafața materială a lucrurilor.

Să preiei controlul asupra empiriumului însuși – firele vieții, mai subțiri decât cele de nisip – și să îl schimbi.

Cu plămânii arzând la fel ca în acea zi, Rielle a închis ochii în apa învolburată și a început să spună Rugăciunea Apei. Corpul ei striga după aer, dar ea a ignorat pornirea.

– Îmi pare rău, Rielle, a plâns Tal după ce i-a dat drumul.

I-a ținut corpul micuț care se sufoca, i-a suflat aer pe gură pentru a-și recăpăta respirația, ținându-i capul ud strâns la pieptul lui.

– Iartă-mă. Te rog, iartă-mă!

– M-am descurcat bine, nu-i așa?

I-a zâmbit ea în timp ce tușea scuipând apă.

– Tal, nu mi-am pierdut controlul! Am văzut apa! Picăturile de apă erau mici și frumoase, le-am văzut și nu mi-a fost frică!

Aruncată de colo până colo de valuri, în timp ce corpul îi ardea și privirea i se încețoșa, Rielle și-a adus aminte de privirea confuză a lui Tal. După aceea, în biroul lui, în timp ce ea bea o cană de ceai, înfăşurată în pătură, el i-a pieptănat părul, apoi a ținut-o în brațe până s-a oprit din tremurat.

– L-ai văzut, nu? a șoptit el uimit.

Cocoloșită în brațele lui, a mormăit:

– Ce să văd?

– Empiriumul.

S-a scărpinat pe nas și s-a uitat în sus la el.

– Nu l-ai văzut și tu?

Dar nu, nu îl văzuse; nu avea să îl vadă. Să vezi empiriumul cu propriii ochi nu era ceva plăcut. Rielle a văzut adevărul acestui lucru în privirea uimită a lui Tal și a simțit-o în modul în care a condus-o acasă și a pus-o în pat.

În apă, amintindu-și de acea zi, mintea lui Rielle s-a limpezit. *L-ai văzut, nu?*

Da. L-a văzut.

Puterea ei o mânca să iasă la suprafață și a lăsat-o să crească.

Trebuie să respir în această apă.

Așa că o voi face.

Rielle a deschis ochii și a văzut apa golfului presărată cu fulgi aurii de lumină, atât de micuți, încât atunci când s-a concentrat asupra lor, s-au topit într-o strălucire mare.

Empiriumul.

A clipit. Aurul a dispărut.

Dar nu era singură aici. Empiriumul se afla de jur împrejurul ei, mângâindu-i mintea ca niște lujeri, întinzându-se spre ea, chemând-o.

Cu mintea concentrată și limpede, cu plămânii arzând, a împins apa cu puterea minții până s-a lăsat învăluită de o cochilie de aer, subțire cât firul de păr.

Rezista momentan, dar nu avea să țină o veșnicie. Deja simțea cum se destramă cochilia, puterea valurilor apăsând-o ca pe un panou subțire de sticlă. O durere amorțită îi pulsa prin mușchi. Mintea ei se întindea și se răsucea, de parcă cineva îi pătrunsese în craniu, modelând locul acela întunecat din spatele ochilor.

Puterea ta este un miracol, Rielle, a spus Corien cu uimire. *Nu o înțeleg. Ajută-mă să o înțeleg.*

Rielle a dat din picioare și s-a scufundat mai adânc.

***

Primul obiect a fost ușor de găsit: un cap de trident cu trei vârfuri, ascuțit și argintiu, aflat pe un pat de alge pe fundul oceanului.

Rielle a dat din picioare ca să se scufunde, presiunea apei făcându-i urechile să zvâcnească. A apucat de vârful din mijloc, iar palma ei a fost cuprinsă instant de durere. Sângele a înroșit apa, iar cochilia din jurul ei părea să slăbească.

Rielle și-a amintit de povestea Sfintei Nerida în ultima luptă de la Poartă. Și-a folosit tridentul pentru a-l înjunghia pe îngerul Razerak în măruntaie. Urletul lui a fost atât de puternic, încât păsările de-a lungul țărmului de nord al Celdariei au căzut secerate din cer.

Concentrează-te, Rielle! și-a spus ei însăși, furioasă că a apucat vârful fără să gândească. Dar apoi reprezentarea ei în timp ce ținea capul tridentului a inspirat-o.

Oamenii de la suprafață, care se așteptau ca ea să se înece, își vor aduce și ei aminte de povestea Sfintei Nerida.

Rielle s-a împins cu picioarele de fundul oceanului, înotând cu putere până a țâșnit din apă, ținând sus capul tridentului. Valuri de ploaie, căzând din cerul acoperit de nori, au lovit-o în obraji.

Lumina strălucea în locul de unde Rielle a ieșit din valuri. Ucenicii Casei Luminii aruncau raze de soare asupra ei de pe stânci.

Rielle și-a îndreptat fața către căldura lor, iar odată ce mulțimea a văzut-o ținând victorios bucata de trident, cu palma tăiată sângerând în josul brațului, un val de aplauze a explodat. Și, deși cochilia ei de aer înăbuşea zgomotul, Rielle a auzit suficient cât să înțeleagă ce se întâmpla:

Nu se așteptau să iasă după o perioadă atât de lungă petrecută sub apă. Dar acum a făcut-o și acum… acum orice era posibil.

Rielle a rânjit și s-a scufundat din nou. În apă, cochilia ei de aer s-a strâns, răsucindu-se în jurul ei ca o cârpă stoarsă. Se sufoca, gâtul i s-a strâns. A închis ochii și s-a chinuit să se liniştească pentru a se ruga.

Creșteți-ne hrana de pe câmpuri.

Și-a deschis ochii, s-a uitat în adâncurile furioase.

Înecați strigătele inamicilor noștri.

A întins mâna către empirium:

Urmează-mă.

Supune-te.

Căldura i-a cuprins degetele de la mâini și de la picioare.

O asculta empiriumul?

Concentrarea i-a revenit, a înotat, căutând indicii în apa tulbure. Dar vedea doar nămol, sare și siluete ale unor creaturi care înotau pe lângă ea.

Apoi un întuneric total a cuprins adâcurile obscure. O navă scufundată, pe jumătate ascunsă în nisipul mișcător și strălucind slab pe dinăuntru. Merita să încerce.

Rielle s-a apropiat. Curentul de apă se mișca tot mai repede, aruncând-o sălbatic în vârtejuri pentru ca apoi să o împingă ca un perete solid.

În interiorul navei priveliştea era sinistră. Scoici roz, luminoase atârnau pe pereți și din tavan. S-a îndreptat spre cabina căpitanului, spre cambuză, o cămară plină de pești care au luat-o la fugă când s-a apropiat Rielle…

Acolo. O lumină sclipitoare i-a atras privirea.

O piatră prețioasă, de mărimea unui pumn și de culoare albastră, se afla în întuneric, sclipind de pe fundul navei. Safirul Sfintei Nerida. Avea să se fixeze în vârful toiagului tridentului.

Rielle a apucat safirul, l-a băgat în buzunar și apoi a înghețat.

Lumina rozalie din navă a devenit deodată mai strălucitoare decât fusese cu câteva clipe în urmă.

Încet, Rielle s-a întors și stomacul i s-a strâns.

Scoicile strălucitoare ce acopereau pereții, luminându-i calea, nu erau scoici. Erau meduze – un grup întreg, de mărimea unei pisici, strălucind într-un roz cu miezul violet. O lumină sfârâitoare fulgera între vârfurile tentaculelor.

Panicându-se, Rielle a dat din picioare ca să se îndepărteze de ele. Ceva ascuțit i-a lovit piciorul; s-a învârtit în apă.

Meduzele o înconjurau. Se apropiau încet, de parcă erau atrase de frica ei în continuă creștere. Una i-a atins brațul și o înțepătură a fulgerat-o. Alta i-a atins tâmpla, mâna care îi sângera. Mișunau către ea. Noduri de tentacule strălucitoare o împiedicau să vadă nava și marea de dincolo de ea.

A uitat toate rugăciunile și lecțiile și a țipat.

Țipătul i-a spart cochilia de aer; apa s-a strâns în jurul ei, rece și nemiloasă.

Și-a dat seama prea târziu și a încercat să inspire, înecându-se cu apa din mare.

Disperarea a forțat-o să se miște. A înotat sălbatic, stângaci, folosind tridentul împotriva meduzelor și a simțit cum vârfurile au înțepat ceva gros și gelatinos. O tentaculă i s-a înfășurat în jurul gleznei și al brațului pe care nu l-a rănit. S-a întors iar cu tridentul și le-a tăiat, eliberându-se.

S-a zbătut, luminile nervoase ale meduzelor blocându-i privirea. A sperat că costumul îi va oferi protecție, dar vederea i se stingea deja.

Aer. Aer. *Aer.*

A părăsit vasul, înotând disperată spre suprafață. Picioarele îi erau amorțite, lente. Nu își dădea seama ce face corpul ei, știa doar că trebuie să se ridice, să se ridice, *să iasă…*

A ieșit din apă, tușind greu. Un val a împins-o înapoi sub apă. S-a zbătut, s-a răsucit, a găsit o fărâmă de putere și a ieșit din nou. Doamne *sfinte*,

aerul era minunat, pur și rece în plămânii ei care o dureau. Ploaia o lovea. Un val a împins-o sub apă, apoi încă unul. A ieșit din nou uitându-se buimacă de jur împrejur. Unde erau stâncile? Unde erau ucenicii sorsanct cu razele lor de lumină?

Vedea doar întunericul cum se mișcă și creşte în jurul ei – nici cer, nici nor.

Întunericul, și-a dat seama panicată, erau de fapt valurile.

S-a scufundat, și-a pipăit buzunarul până a simțit piatra ascunsă în siguranță. A înotat, a căutat prin apă, a ieșit la suprafață și s-a scufundat din nou. Se uitau la ea de sus? Puteau să o vadă? Probabil arăta ridicol – udă leoarcă și sângerând, cu costumul rupt şi cu pielea zbârcită de vânătăi.

Poți să faci asta, a auzit vocea lui Corien. Prezența lui era calmă și liniștită.

Pot? Voia să se scufunde pe fundul apei și să plângă. *Dacă nu ai de gând să mă ajuți, lasă-mă în pace.*

Vocea lui a dispărut; a rămas singură.

Nu putea să găsească concentrarea necesară pentru a-și forma din nou cochilia, așa că ieșea la suprafață și se scufunda iar, ieșea la suprafață și se scufunda iar. Ochii îi ardeau de la sare; nu putea să vadă *nimic* în apa aceea neagră și agitată.

Și apoi cât să fi trecut? Minute? Zile? Corpul ei palpita de durere – văzuse asta. A fost, într-adevăr, o simplă întâmplare: o rază de lumină a unui sorsanct care a trecut rapid. Ceva lung și subțire a sclipit, apoi a dispărut.

Toiagul tridentului era înfipt într-o mică colină de pe fundul apei, mai aproape de suprafață decât celelalte piese.

S-a scufundat după el, concentrându-se în acel punct. Simțea cum creşte în ea o putere, ceva nerăbdător, fierbinte și familiar. Și, în timp ce-i năvălea în corp, aprinzându-i sângele, oceanul din jurul ei căpăta din nou străluciri aurii.

Înțelesese de-acum; cu ajutorul empiriumului care îi lumina calea era ușor. Mișcă apa, creează o cale.

Până să realizeze ce se întâmpla, nu mai înota. Alerga, cu mintea limpede și arzătoare. Apa se despica în drumul ei; lăsându-i calea liberă. A ajuns la toiagul tridentului și se odihni gâfâind pe fundul oceanului. În jurul ei, oceanul forma un tunel îngust, aruncând apa în sus ca un gheizer.

Dar aici, pe fundul apei, totul era liniștit, plutind ușor, în negru, albastru și auriu. Rielle a rămas aici în liniște, asamblând tridentul cu mâini tremurânde. A fixat furca de toiag și piatra în vârful acesteia. Apoi l-a apucat și s-a uitat în sus.

O coloană de apă o conducea direct către suprafață, o cale pe care o crease în acel ultim înot disperat fără să-și dea seama.

O plăcere sălbatică a cuprins-o.

Am făcut-o. Eu și nimeni altcineva.

Și cum te simți? a întrebat Corien încet. Îşi făcu simțită prezența într-un colț al minții ei.

Mă simt…

Nu putea să descrie sentimentul. Stând acolo, uitându-se la haosul apei aflate sub controlul ei, putea doar să privească, să se bucure și să existe.

Mă simt…

Un fior de teamă îi zvâcni în piept, dar nu putea să-i dea atenție acum, când totul era atât de… de…

Și-a închis ochii, tremurând. Aerul din jurul ei radia căldură. Dincolo de el, marea se agita, nemiloasă și rece. Stropi de apă i-au sărutat obrajii.

Vocea lui Corien era la fel de blândă ca atingerea de mult uitată a tatălui ei: *Spune-mi, Rielle.*

Mă simt… vie.

Și ești. Acum ești mai vie ca oricine.

Dar apoi acea teamă a crescut. Și-a făcut apariția și a strigat: Oare ce efect a avut această demonstrație la suprafață?

Teroarea a cuprins-o pe Rielle.

Victoria ei a dispărut, concentrarea s-a destrămat. Apa s-a dezlănțuit şi ea.

A lovit-o cu forța a o mie de pumni și a aruncat-o pe fundul oceanului. Plutea acolo, paralizată, capul țiuindu-i.

Ridică-te, Rielle! o îndemna Corien.

Nu… Nu pot.

Ai reuşit. Aproape ai terminat.

Rielle s-a uitat la trident cum se scufundă lângă ea. Ochii i s-au închis.

Cu o iritare evidentă, Corien i-a spus: *Prietenii tăi îşi fac griji pentru tine, Rielle. Mai ales acel băiat.*

Audric. Rielle a apucat tridentul. *Ludivine.*

Da, a spus Corien răutăcios. *Du-te la ei, curmă-le suferința. Te iubesc atât de mult.*

Rielle și-a deschis ochii. Plămânii o ardeau. Privirea se încețoșa. S-a ridicat. S-a zbătut și s-a luptat, trăgându-se prin apa rece și, când a ieșit la suprafață, și-a amintit să țină tridentul asamblat deasupra capului.

Razele sorsancților au căzut asupra ei. Mâna i-a tremurat sub greutatea tridentului, dar l-a ținut bine.

De data aceasta, strigătul mulțimii era asurzitor.

Într-o clipă, ploaia s-a oprit. Valurile s-au potolit, norii s-au îndepărtat lăsând loc cerului albastru.

Rielle a văzut cu ochii arzând docul din apropiere, plin de oameni. Unul a sărit în apă, îndreptându-se rapid spre ea. Cei care încă erau pe doc au strigat la cel care înota.

Rielle de-abia putea să înoate, tridentul încetinind-o. A avansat doar câțiva metri, când un braț puternic a lipit-o de un corp ce radia atât de multă căldură, încât nu putea aparține decât unei singure persoane.

– Audric, a șoptit Rielle, agățându-se de el, cu mâinile tremurându-i de oboseală. Ești plăcut la atingere.

A râs ușor.

– Trebuie să te ducem la tămăduitorul meu. Ești rece ca gheața.

– Slavă Cerului că ești aici!

S-a uitat la el în timp ce înota înapoi către țărm cu o singură mână, ținând-o lipită de corpul lui cu cealaltă mână.

– Am obosit să înot.

– Ce ai pățit?

S-a uitat buimacă la mâinile ei.

– Ah. Meduzele m-au atacat. Aquamorfii le-au enervat probabil.

– Doamne, Rielle.. a rostit Audric cu vocea frântă. Îmi pare atât de rău!

– Nu-ți face griji. Le-am înjunghiat. Pe meduze, nu pe ei.

Se uita amețită la doc, unde așteptau ucenicii.

– Deși asta încă e posibil.

A râs din nou, apoi a întrebat în șoaptă:

– Rielle?

– Da?

– Ți-a fost frică?

Și-a închis ochii șoptind:

– Da.

Brațele s-au strâns cu drag în jurul ei, cu gura lui caldă lipită de tâmpla ei.

– Mi-aș dori să pot să…

– Majestatea Voastră!

Un ucenic s-a aplecat pe marginea docului întinzând mâna. Se holba la Rielle de parcă era Sfânta Nerida întoarsă din morți.

Audric l-a ignorat pe acesta, desprinzându-se ușor de Rielle.

– Stai așa. Te ajut eu.

– Nu.

Rielle s-a prins de marginea docului și s-a întors în apă cu fața spre el.

– Trebuie să mă vadă ca stau singură în picioare.

El a zâmbit și i-a înmânat tridentul.

– Premiul dumneavoastră, *my lady*!

I-a strâns mâna, apoi, tremurând, a urcat pe doc, refuzând ajutorul oferit de Înaltul Maestru Rosier, ucenicii lui și chiar Tal.

Stătea pe propriile ei picioare, clătinându-se puțin, și s-a uitat în sus la miile de oameni entuziasmați de pe stânci, care făceau cu mâna, strigându-i numele. Când a ridicat tridentul cu ambele mâini, strigătele lor au explodat.

S-a întors cu fața către Consiliul Maeștrilor, care se adunase pe doc. Tal zâmbea, cu ochii plini de mândrie. Sloane stătea lângă el, cu brațele încrucișate, cu o încruntare gânditoare pe față, cu părul ei negru și scurt lipit de obrajii palizi.

Iar lângă ea stătea Arhontele, stropi de ploaie alunecându-i pe fața sa necruțătoare.

Rielle i-a înmânat tridentul cu un rânjet îngâmfat. Dar nu i-a păsat.

– E rândul vostru, a spus cu o ușoară plecăciune, Prea Sfințenia Voastră.

Capitolul 20 - Eliana

> „Tameryn cea cu inima întunecată nu a văzut niciodată ceva bun să vină pe lumină. Cu pumnalele ei, crea umbre din fiecare colț și scobitură. Le insufla viață, le împletea în jurul mâinilor, al picioarelor și al gâtului, le lega degetele de părul ei. Acolo, umbrele îi șopteau secrete pline de mulțumire, astfel că nu era niciodată singură, mereu în siguranță în întunericul nopții.“
>
> *Cartea sfinților*

Furișatul din Groapa Coroanei în timpul schimbului de gărzi fusese neobișnuit de ușor.

Chiar și traseul de două mile prin sălbăticie, gândindu-se că fiecare foșnet de frunze era o iscoadă a Coroanei Roșii – sau mai rău, Simon – fusese parcurs mai repede decât se așteptase Eliana. Remy i-a crezut povestea. Simon, i-a spus ea, a plecat în misiune la cel mai apropiat avanpost al Imperiului pentru a recupera o informație importantă pentru Navi. I-a lăsat instrucțiuni Elianei: dacă nu se întoarce în două ore, trebuia să îi vină în ajutor.

– Chiar și eu? a întrebat Remy.

– În special tu.

– De ce? a întrebat el mirat.

– Pentru că pari inocent și nimeni nu va bănui că minți. Te poți furișa în locuri foarte mici. Și ești un bun povestitor. Poți improviza la nevoie.

– Și nu le putem spune celorlalți?

– Nu.

– De ce?

– Simon a spus să nu o facem. Nu mă pune să-ți explic ce a hotărât el. Nu aș avea cum.

Remy nu părea convins, dar măcar nu o contrazicea. Deocamdată totul era bine.

Dar să fie primită în audiență la lordul Morbrae fără să fie ucisă pentru a fi trădat Imperiul? Asta avea să fie o provocare chiar și pentru Spaimă.

Poate că nu se vor supăra chiar așa de tare că l-am ajutat pe cel mai notoriu soldat al rebeliunii să-l arunce din turn pe unul din asasinii personali ai Împăratului?

Era un gând frumos.

Eliana scruta pădurea luminată de lună, mișcându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. O ardeau mușchii de la mersul ghemuit, dar era o senzație bună. Asta îi aducea aminte: gata cu rebelii, gata cu poveștile triste și prințesele pierdute.

Gata cu Simon.

– Acela e el? i-a șoptit Remy.

Așteptau de două ore în afara avanpostului Imperiului, pândind sosirea lordului Morbrae, în timp ce în jurul lor copacii tremurau în ceață, iar cerul nopții se schimba într-un răsărit gri. Iar când Eliana s-a uitat în spate la avanpost printr-o pânză de crengi ude a observat ce văzuse și Remy:

Un convoi se apropia de zid. Zece adatroxi călare. O trăsură trasă de patru cai.

O ușă în zid s-a deschis, lăsând lumina să iasă în afară.

Așa deci. Informațiile Coroanei Roșii au fost corecte. Cel puțin asta spera.

– Pare a fi escorta unui general, a șoptit Eliana.

Remy s-a uitat la ea de sub glugă, tremurând în ciuda nopții călduroase, în timp ce ceața plutea în jurul lor.

– Poate ar trebui să ne întoarcem.

Eliana s-a întors către el și l-a privit fix.

– Ascultă cu atenție. Nu am venit aici să îl ajutăm pe Simon.

Remy a clipit.

– Ce?

– Voi negocia cu lordul Morbrae pentru a-i cere informații despre mama și amnistie pentru noi. Cel puțin până vei ajunge în Astavar. Nu îmi pasă apoi ce vor face cu mine.

– O să… ce?

Fața lui Remy s-a întunecat. A făcut un pas în spate.

– M-ai mințit.

Eliana a oftat aruncând o privire scurtă către avanpost.

– Da, și ai fi crezut că te-ai obișnuit până acum.

– Le vei da informații despre Groapa Coroanei.

– Remy…

A întins mâna către el, dar el a lovit-o peste mână.

– Ce e în neregulă cu tine? a șoptit el. Toți oamenii ăia…

– Refugiații? Ar face același lucru în locul meu. Ar face orice ca să își protejeze familia.

Remy a dat din cap, a mai făcut doi pași în spate.

– Te înșeli. Poate unii, da. Dar nu toți. Eu nu aș face-o.

Un strigăt de la avanpost i-a distrat atenția; s-a întors, uitându-se printre umbre.

Apoi Remy i-a înșfăcat-o pe Arabeth de la curea și a fugit.

– Remy! a strigat după el cât de tare a putut.

În spatele ei, unul dintre caii ce trăgeau trăsura s-a sucit și a tropăit.

Ea s-a uitat la avanpost, apoi la mlaștină. Silueta micuță a lui Remy a dispărut, alergând spre Groapa Coroanei. Trebuia să fugă după el. Toate astea nu meritau dacă erau despărțiți.

A aşteptat, a auzit o crenguță trosnind în spatele și a înlemnit.

– Ce-i asta?

S-a întors încet. Un bărbat în uniformă stătea la câțiva pași distanță de ea, fiind luminat de torțele de pe zidul avanpostului. În spatele lui stăteau

doisprezece adatroxi, cu armele ațintite spre inima ei.

Eliana și-a ridicat mâinile în aer.

– Numele meu este Eliana Ferracora, a strigat. Sunt Spaima din Orline. Am fost luată ostatică de soldații Coroanei Roșii și am evadat. Am informații care vă interesează.

Apoi liniște. Deasupra capului ei bâzâiau trei gângănii. Sudoarea i se prelingea pe sprâncene.

– Și ce vrei, a întrebat bărbatul, în schimbul acestor informații?

– Trecerea în siguranță pentru mine și fratele meu în Orline. Garanția amnistiei. Și întoarcerea mamei mele. A fost răpită din patul ei acum două săptămâni. O vreau înapoi. Vie și nevătămată.

Bărbatul a stat tăcut o clipă, apoi s-a apropiat de ea. În timp ce se apropia, umbrele s-au îndepărtat dezvăluind un bărbat slab, bărbierit, cu pielea cafenie și părul scurt și negru. Ca toți generalii Împăratului – ca însuși Împăratul –, ochii lui străluceau, negri ca o groapă adâncă din pământ.

Indiferent ce droguri le dădea Împăratul câinilor săi ca să le modifice înfățișarea atât de drastic erau probabil îngrozitoare.

Eliana s-a uitat în ochii lui fără să se miște.

– Lord Morbrae.

A zâmbit și i-a întins o mână acoperită de o mănușă de piele. Adatroxii adunați și-au lăsat armele jos.

– Bine ai venit acasă, Spaimă, a spus lordul Morbrae cu o voce subțire și suavă. Haide. Spune-mi secretele tale.

***

A condus-o spre închisoare mai întâi.

Fiecare avanpost al Imperiului avea una și, deși aceasta era mică și simplă în comparație cu temnițele complicate de sub palatul lordului Arkelion din Orline, era diferită într-un fel. În loc

de celule, camerele lungi și înguste erau pline de cuști mici și pătrate în care adulții trebuiau să stea ghemuiți. Dar nu toți erau adulți; unii erau copii. Morbid de slabi, cu burțile umflate, pielea roșie de la scărpinat, buzele crăpate de sânge și de vomă.

Se uitau la Eliana în timp ce trecea pe lângă ei. Cei mai noi, care nu erau atât de slabi și de plăpânzi, se uitau urât, scuipau printre gratii. Cei care erau acolo de ceva timp – cu pielea mai murdară, părul încâlcit, fețele strâmbe – nu spuneau nimic, pur și simplu se uitau în gol.

Lângă peretele celulei, un copil mic s-a izbit de ușa propriei cuști, apucând plasa cu degete albe și osoase. Ochii îi erau furioși, iar pielea din jurul lor roșie.

– Ajută-ne! a strigat fetița zgâlțâind ușa.

Metalul îi tăia mâinile.

– Scoate-mă de aici! Scoate-mă de aici!

– Ce rost are să îmi arăți asta? a întrebat Eliana vrând să pară plictisită. Dar sângele îi fierbea în vene.

Fie ca Tameryn cea Vicleană să îți ofere o moarte rapidă și fără durere, copile, s-a gândit ea.

– Voiam să-ți arăt ce se va întâmpla cu tine, i-a răspuns lordul Morbrae, dacă decizi să mă trădezi pe parcursul ședерii tale aici.

Apoi a deschis o ușă către o cameră mică și simplă în care se aflau un scaun și o lampă care pâlpâia. A întins mâinile așteptând să-i dea cuțitele.

– Poți aștepta aici.

Eliana s-a uitat înăuntru, neimpresionată. Dar mintea ei era cuprinsă de panică. Nu avea timp să aștepte într-o celulă. Remy îi va spune totul lui Simon și vor veni după ea, cu toată cavaleria. O vor împușca pe loc. Trebuia să îi spună lordului Morbrae, să-și pregătească trupele pentru atacul rebelilor, dar nu înainte de a obține ce dorea de la el.

I-a înmânat cuțitele.

– Deci primesc o cameră adevărată? Nu o cușcă plină de rahat?

Zâmbetul lordului Morbrae aproape că i-a ajuns la ochi.

– Tot ce e mai bun pentru Spaima din Orline. Sper că îți este foame.

Când a închis ușa, Eliana a rămas singură și nesigură. A stat pe scaunul din mijlocul încăperii și a așteptat.

***

– Aşadar Eliana Ferracora.

Lordul Morbrae s-a relaxat în scaun și și-a dus paharul de vin la buze. O privea peste gura paharului, cu ochii negri și fără să clipească.

– Te ascult.

Eliana a continuat să își taie friptura de căprioară. Sângele se împrăștia pe farfuria ei cu fiecare apăsare a cuțitului. Au ținut-o în acea celulă aproximativ două ore înainte de a o chema în sala de mese a Majestății Sale.

A încercat să nu se gândească la închisoarea plină de cuști, la fetița ce țipa cu ochii furioși și plini de disperare.

A încercat să nu se gândească la Remy sau la Simon. Erau oare deja pe drum? Sau vor presupune că lordul Morbrae o va omorî chiar el și o vor considera moartă? Ce va crede Remy? Va fi fericit că a scăpat de ea?

Și ce se va întâmpla cu mama ei?

Eliana își imagina cum își alungă gândurile ce îi veneau cu tăişul unei lame.

– Există o tabără a Coroanei Roșii, a început ea plictisită, la două mile sud-vest de aici. Ei o numesc Groapa Coroanei.

Și-a dus o bucată de carne către gură, a mestecat și a înghițit. S-a uitat la lordul Morbrae și a zâmbit.

– Ce masă delicioasă ai pregătit pentru mine. Îți sunt recunoscătoare. Rebelii nu au cine știe ce

delicatese.

Râsul lordului Morbrae de-abia se auzea. A pocnit din degete. Unul din adatroxii care stăteau de pază în sala de mese s-a apucat să îi umple din nou paharul.

Eliana s-a uitat în tăcere cum lordul Morbrae bea pahar după pahar. A pocnit din nou din degete. Paharul s-a umplut iar. L-a dat pe gât ca un om rătăcit în deșert, apoi a pus paharul pe masă și a strâmbat din gură. Și-a luat furculița și cuțitul și a început să taie violent carnea, îndesând bucată după bucată în gură, fără să respire.

Într-un final s-a oprit, a mai luat o gură de vin și s-a uitat la farfurie în scârbă.

– Mai multă carne, i-a spus celui mai apropiat adatrox. Nu asta.

Și-a dat farfuria de căprioară deoparte.

– Ceva care chiar să aibă gust de data asta. Poți face asta?

Adatroxul a făcut o plecăciune și a dat scurt din cap.

După ce ieşi adatroxul, lordul Morbrae și-a întors privirea asupra Elianei, cu ochii negri și apăsători. Vinul roșu îi colora buzele.

– Minți.

Un junghi de spaimă a lovit-o pe Eliana în gât. A rânjit, stupefiată.

– Eu, nu. La ce mi-ar folosi…

– Dacă era o tabără a rebelilor la două mile distanță, am fi distrus-o până acum.

– Este sub pământ. Și bine păzită.

Lordul Morbrae a clipit în sfârșit.

Ah, nu știai asta? Eliana a continuat să mănânce, examinând inocent sala de mese.

– Ce loc drăguț ai aici! O masă solidă. Ce detalii impresionante. Au făcut-o special pentru tine?

Cu furculița în mână, a gesticulat către peretele cel mai apropiat.

– Se schimbă arta în funcție de gusturile fiecărui general care vine în vizită?

– Câți? întrebă cu voce blândă lordul Morbrae, ca o explozie în acea tăcere.

– Trei sute șaisprezece refugiați.

A luat o gură din propriul pahar de vin.

– Cincizeci și unu de soldați rebeli. Bande mici – fiecare cu câte doi și până la opt rebeli – care vin și pleacă zilnic. Sunt zece care patrulează în pădure în afara taberei, formând un perimetru. Cinci se plimbă; cinci stau în platforme construite în copaci.

– Muniție și provizii?

Eliana a apucat un măr roșu dintr-un castron argintiu și strălucitor de pe masă și a mușcat din el.

– Îmi pare rău, amice! Îmi e teamă că nu îți pot oferi mai multe informații până nu ne este garantată siguranța. Eu, fratele meu și mama mea. Altfel…

A tremurat.

– Îmi e teamă că nu avem nicio înțelegere.

Privirea lordului Morbrae se plimba de la gura ei în timp ce lingea zeama mărului de pe buze, către gâtul ei, când a înghițit, apoi către corpul ei. Eliana și-a simțit gura uscată. Aia nu era poftă în privirea lui, cel puțin nu genul cu care era ea obișnuită.

Era o fascinație, crudă și lacomă, de parcă să vadă pe cineva mâncând un măr era ceva nou pentru el.

– Aș putea să te omor chiar acum dacă vreau, a spus el, scoțând limba să își umezească buzele.

– Dar nu o vei face. Știu mult mai multe decât ți-am spus.

A mai mușcat o dată și s-a forțat să se uite la el în timp ce mesteca, în ciuda reținerii ce o cuprindea.

– Nu vei risca să pierzi această informație, nu acum după ce ai aflat că o tabără a rebelilor s-a ascuns de voi atâta timp. Știu planurile Lupului. O misiune secretă, în afara scopurilor Coroanei Roșii. Ar putea să răstoarne balanța războiului.

Și-a aruncat pe farfurie mărul pe jumătate mâncat.

– Lasă-mă să te ajut, *my lord*. Ce-ți cer în schimb este nimic în comparație cu informația pe care o posed.

Lordul Morbrae s-a ridicat în picioare. S-a întins, și-a relaxat umerii, și a dat din gură de parcă netezea o umflătură.

Eliana îl urmărea, stomacul i se întorcea pe dos. S-a lăsat pe scaun și a început să se joace cu unghiile.

– Nu te simți prea bine în această seară, *my lord*?

S-a mișcat prin cameră și s-a tolănit într-un scaun cu spătarul înalt, așezat lângă foc, uitându-se la ea. Umbrele îl mascau, desenându-i forme pe față.

– Încă îmi e foame.

În vocea lui se simțeau oboseala și mânia – mică, dar mocnită.

– Mereu îmi este foame.

Eliana s-a uitat la masa plină de mâncare.

– Păi, atunci…

– Mâncarea nu ajută, a întrerupt-o el. Nimic nu ajută.

O nouă tăcere a înghițit încăperea. Eliana a rezistat tentației de a se mișca, imitându-l pe lordul Morbrae.

– Vino aici, a spus el într-un final, întinzându-i mâna tremurând.

Eliana s-a forțat să schiteze un râs ușor, deși inima îi bubuia de o frică teribilă.

– *My lord*, port două straturi de noroi și nu am apucat să mă spăl de…

– Taci din gură, a strigat, și vino încoace!

A așteptat cât de mult a putut, dar s-a ridicat și s-a dus către el, uitându-se în continuare la fața lui. Ca să îi dea de înțeles, cu o expresie intenționată de dispreț și de plictiseală, că gândul a ce avea să-i facă pe acel scaun nu o speria.

Doar era Spaima din Orline, nu?

Nu atinsese însă niciodată pe vreunul din oamenii Împăratului.

S-a așezat în poala lordului Morbrae și a încercat să ignore durerea din inima ei provocată de amintirea lui Harkan. Dar, deodată, singurul lucru la care a putut să se gândească a fost râsul lui, zâmbetul lui mare, sunetul ghetelor lui pe balconul de la fereastra ei. Cum a atins-o prima dată cu mâinile tremurânde. Cum a ținut-o mereu după aceea de parcă era ceva prețios ce trebuia păstrat în siguranță și la căldură.

Harkan, s-a gândit ea, frica răsunându-i în urechi în timp ce a pus palmele pe pieptul lordului Morbrae. *Harkan, Harkan. Ce fac eu aici?*

El i-a pus aceeași întrebare de mai multe ori, iar răspunsul ei a fost mereu același: *Supraviețuiesc.*

Picioarele lordului Morbrae erau lungi și osoase: nasturii tunicii de la uniformă se întindeau la distanțe inegale din cauza burții lui umflate. Cum putea să-i fie încă foame? Arăta de parcă luase cel puțin patru kilograme în plus de când se așezaseră la masă.

S-a întors la lumina focului. Avea câteva firmituri de pâine pe buzele pătate.

– M-am culcat cu multe persoane, a spus el în sfârșit, zâmbindu-i.

Resturi însângerate de carne i-au rămas între dinți; respirația lui era stătută și putredă, deși de-abia mâncase.

– Dar nu m-am simțit niciodată bine. Nici măcar o dată, Spaimă. Dar poate că tu…

Și-a plimbat degetele lungi pe brațul ei, i-a găsit gulerul deschis și s-a jucat pe pielea ei murdară.

– Poate că eu ce?

Eliana s-a aplecat mai aproape de el, deși gâtul i se strângea de scârbă. A afișat un zâmbet tentant pe buze.

– Poate că o poți face tu, în sfârșit.

Și o voi face. Încet, Eliana s-a dezbrăcat de jacheta cu mânecile cârpite și a lăsat-o să cadă pe jos. Sub tunică, simțea că o mănâncă și o arde pe piept pandantivul distrus cu desenul regelui Audric călare pe armăsarul său înaripat. *Dacă asta trebuie să fac pentru Remy şi pentru mama, atunci asta am să fac.*

Lordul Morbrae se uita la fiecare mișcare a ei cu o privire distantă și cu gura strâmbă de frustrare, de parcă hotărâse deja că orice experiență ar fi căutat, nu avea să o găsească în ea.

Mâinile lui cuprinseseră șoldurile fetei. Insistent.

S-a aplecat spre el, inima bătându-i puternic, și a închis ochii. Și-a poruncit minții să se detașeze de corpul ei și să se ascundă. Era o aptitudine excelentă, una dintre primele pe care mama ei a învățat-o, și se pricepea la asta întru câtva. Lordul Morbrae era o țintă ca oricare alta. Va trece peste asta cum a mai făcut-o și până acum.

Doar că acum nu era ca alte dăți. Și, când lordul Morbrae i-a răsuflat în obraz, cu respirația lui putredă și rece, Eliana nu a putut să se abțină. S-a depărtat de el. A deschis ochii.

Doi ochi negri priveau în ochii ei.

În acel moment, parcă ceva a sărit din mintea lordului Morbrae în mintea ei. A simțit o lovitură ca de trăsnet cum pătrunde în mintea ei şi o apucă.

S-a zgâlțâit în brațele lui, iar el s-a zgâlțâit sub ea.

Și deodată Eliana nu mai era în avanpostul din Ventera.

Stătea pe veranda unui palat, care se afla deasupra unui teren vast, cu multe dealuri acoperite de zăpadă. Privirea îi era încețoșată; nişte forme se mișcau în fața ochilor ei de parcă erau desenate pe suprafața unei ape. S-a concentrat, încercând să-și recapete echilibrul. Imaginea s-a limpezit cumva: era un oraș, aglomerat și strălucitor. Cartiere aflate la distanță se legau unul

de celălalt, înghesuite între drumuri pavate cu piatră albă.

Turnuri de fildeș se înălțau către cer. Răsăritul se revărsa într-o groapă imensă în pământ, de dimensiunea unui munte. Lumini ciudate, ca niște furtuni întemnițate, sclipeau pe străzile orașului.

Totul îi era necunoscut, dar totuși Eliana simțea o ciudată adiere în suflet.

Era necunoscut?

O mișcare în stânga ei i-a atras atenția. S-a întors cumva, deși corpul ei era detașat de tot ce o înconjura. Nu a putut să simtă piatra acestei verande aflate sub picioarele ei, dar putea să vadă lumea din jurul ei ușor, să simtă un miros slab care îi aducea aminte de Orline – apă de râu, sudoarea orașului. Dar aerul aici era rece, înțepător.

Acest loc… nu era un vis sau vreun delir. Cel puțin ea nu credea asta.

O siluetă stătea la balustrada de piatră, nu foarte departe de ea, lângă o statuie a unui bărbat ce se întindea spre cer cu brațele deschise. Pe verandă erau câteva astfel de statui, care aveau la spate aripi superbe din sticlă colorată, bătute cu pietre de culoarea focului. Nu aveau pene aceste aripi, ci erau sculptate cu foc și fum.

Eliana a recunoscut personajele din poveștile lui Remy despre Lumea Veche.

Îngeri?

Probabil a făcut zgomot. Ceva se schimbase în jurul ei. Bărbatul stătea nemișcat, apoi a întors capul către ea.

Un păr negru și strălucitor i se ondula sub urechi. Un palton suplu, negru, cu umeri pătrați, încheiat cu butoni de alamă la inimă, îi atârna elegant la picioare. Pielea îi era palidă, pomeții ascuțiți, gura plină. Ochii lui erau mai negri decât ai lordului Morbrae.

Ar fi putut să-l recunoască oriunde. Statuile ce-l reprezentau se aflau la fiecare colț din Orline.

Portrete imense ale lui, impozant de frumoase, atârnau pe pereții din palatul lordului Arkelion.

Împăratul Nemuritorilor.

Și cumva, deși știa că trăiește la jumătate de lume distanță, în Celdaria, acum se uita la ea.

Capitolul 21 - Rielle

„Când Audric era băiat, credeam că simpatia lui pentru fiica lui Armand Dardenne este inofensivă. Dar acum… văd cum se uită la ea când crede că nu îi vede nimeni. Trebuie să fim atenți, soră, să-i descurajăm. Ludivine trebuie să fie regină. Ludivine va fi regină."

Scrisoare lordului Dervin Sauvillier către sora lui, regina Genoveve Courverie; Anul 994 al Epocii a Doua

Încăperea preferată a lui Rielle din Baingarde, în afara camerelor lui Ludivine și a lui Audric, era salonul privat al reginei Genoveve.

Regina avea multe camere de zi pentru a primi oaspeți, dar acesta era spațiul ei privat, destinat doar pentru ea și familia ei.

– Trebuie să facem asta? a mormăit Evyline, stând dreaptă în fața ușii, în timp ce Rielle se uita pe hol ca să se asigure că nu vine nimeni.

Totul era liniștit, aerul din castel era răcoros noaptea. Lumina lunii trecea prin sticla colorată a ferestrelor ce decorau acest coridor. Sticla era o tradiție a nordicilor ce avea ca scop să aducă bucurie în cămin în timpul lunilor lungi de iarnă. Belbrion, castelul Casei Sauvillier, avea atât de multă sticlă colorată, încât se spune că strălucea ca o coroană plină de pietre prețioase când era luminat de soare.

Mulțumită, Rielle s-a întors la ușa salonului.

– Mâine voi participa la o altă probă periculoasă, Evyline.

S-a uitat nevinovat la femeia înaltă și sobră.

– Chiar ai putea să-mi iei câteva clipe de pace, știind ce mă așteaptă mâine-dimineață?

Evyline a oftat.

– Doar câteva clipe, *my lady*.

– Îți faci prea multe griji, Evyline!

– Presupun că așa este, *my lady*.

Rielle a întins mâna și i-a zâmbit lui Evyline.

– Cheia?

Evyline a scos o cheie mică de alamă din buzunarul jachetei și i-a înmânat-o lui Rielle.

– Aș putea fi alungată pentru asta, *my lady*. Sau mai rău.

– Când voi fi Regina Soarelui, a spus Rielle, tu vei fi căpetenia Gărzii Soarelui, consilierul meu apropiat și cel mai lăudat soldat din Celdaria. Merită să mă furișez puțin pe aici pentru asta, nu-i așa?

Evyline a roșit, cu ochii ațintiți asupra peretelui din fața ei.

– Dacă insistați, *my lady*.

Rielle a băgat cheia în broască.

– Nu stau nici zece minute.

Înăuntru, Rielle a mers până în mijlocul salonului, s-a așezat pe un taburet și a respirat încet. Aici, în această liniște, emoțiile ei pentru ce o aştepta în ziua următoare îi dădeau târcoale ca niște păsări scăpate din cușcă.

A citit toate cărțile pe care trebuia să le citească, a spus toate rugăciunile, a studiat cu Înaltul Maestru Rosier sub privirea atentă a Arhontelui. Ludivine a lucrat alături de cei mai pricepuți croitori din oraș ca să-i facă încă un costum splendid pentru această ocazie. Vizitatorii au venit în capitală toată săptămâna în așteptarea acestui eveniment.

Și poate că asta era problema, s-a gândit Rielle. Oamenii care aveau să o privească au agitat-o – erau mult mai numeroşi decât cei care asistaseră la proba apei, dacă se lua după ce spunea Audric. Steagurile aurii ale Reginei Soarelui îi făceau cu ochiul de la uși și de la ferestre în timp ce ea se uita din castelul Baingarde la oraș. A văzut

steagurile chiar și deasupra templelor, decorând bibliotecile, grădinile și ușile dormitoarelor ucenicilor. Pe steagul care flutura în vânt se afla o coroană ce înconjura un soare strălucitor.

De la ultima probă, Rielle a început să înțeleagă – să *simtă* cu adevărat – că ceva era pe cale să înceapă.

A încercat să respire, să delimiteze emoțiile de nerăbdare și să le încuie undeva unde nu mai puteau să o deranjeze.

Regina Genoveve avea o slăbiciune pentru animale, în special bestiile-zeu din epoca îngerilor, dispărute de mult. Când s-a căsătorit cu regele Bastien, a cerut ca pe tavanul salonului ei să fie pictată o întreagă menajerie. Acolo se aflau dragonii cu blană de gheață din Borsvall, păsările-de-foc din Kirvaya, cerbii albi, uriași din Mazabat, monștrii marini, feroce din mările nordului, unicornii tărâmurilor angelice din est și bestiile ce își schimbau forma din Astavar.

Dar bestia-zeu favorită a lui Rielle fusese întotdeauna pegasul – uriașul cal înaripat despre care se spunea în poveștile pentru copii că trăiește în munții din Celdaria și putea să zboare mai repede decât dragonii. Vâna prăzi precum pisicile de munte, iar apoi era sătul timp de câteva săptămâni.

Rielle a zâmbit gândindu-se la acele povești. Le auzise când mama ei i le citea cu voce tare – era una din puținele amintiri pe care le mai avea despre ea. Dacă își închidea ochii, putea să audă vocea lui Marise Dardenne – joasă și bogată, o voce făurită de Dumnezeu pentru a spune povești.

Cel puțin așa spunea tatăl ei, uitându-se la ele cum stăteau lângă foc, Rielle ghemuindu-se în brațele mamei ei, cu o carte de povești ale bestiilor-zeu deschisă în brațe.

Rielle a respirat adânc în timp ce amintirea i-a revenit. Era una de care nu mai știa și, totuși, iat-o – limpede ca ziua.

Cu plăcere, i-a spus Corien, mai binevoitor decât îl auzise Rielle până acum. *M-am gândit că asta s-ar putea să te liniștească.*

– Cum ai făcut asta? a șoptit ea cu ochii încă închiși.

– Acum vorbești cu tine însăți?

Rielle și-a deschis ochii și s-a ridicat imediat în picioare. Lângă peretele cu ferestre, în capătul celălalt al camerei, regina Genoveve s-a ridicat din scaunul ei cu spătar înalt și s-a uitat la Rielle cu o sprânceană ridicată.

– Regina mea!

Rielle a făcut o plecăciune în grabă.

– Eu nu… eu nu v-am văzut…

A înghițit în sec și a tras aer adânc în piept.

– Îmi cer scuze. Nu aș fi intrat, dacă știam că vă odihniți.

– Nu mă odihneam. Mă gândeam. Vin adesea aici ca să mă gândesc.

Regina a traversat camera, îmbrăcată într-un capot gri, cu tiv din mătase albastră.

– Și se pare că și tu vii des aici?

Nu avea niciun sens să se prefacă.

– Doar uneori.

– Ar trebui să te pedepsesc. Sau cel puțin pe gardiana ta. Dar, chiar și așa, presupun că înduri o pedeapsă suficient de mare.

În prezența reginei, Rielle se simțea adesea copilul care fusese odinioară, jucându-se prostește cu Audric și cu Ludivine prin Baingarde. Odată, cei trei au dat buzna în salonul reginei, țipând copilărește, în timp ce Genoveve lua ceaiul cu demnitari din Mazabat aflați în vizită –, iar apoi, cinci minute mai târziu, tatăl lui Rielle a prins-o, a adus-o înapoi în camera ei și a încuiat-o acolo.

Nu a apucat să o cunoască pe Genoveve la fel de bine ca pe Audric sau pe regele Bastien. Regina era o urmaşă a familiei Sauvillier din cap până în picioare, fără niciun pic din căldura lui Ludivine.

– Vă rog, regină, i-a zis Rielle, nu o pedepsiți pe Evyline. Mă tem că am cam manipulat-o să creadă că, dacă nu mă ascultă, voi arunca mânia lui Dumnezeu asupra ei, odată ce voi fi numită Regina Soarelui.

Regina Genoveve a râs ușor.

– Rielle, mă uimești. Aceste probe ar trebui să te sperie, dar tu vorbești despre ele de parcă ar fi o joacă de copil.

Rielle a ezitat.

– Dacă nu vorbesc așa despre ele, regina mea, atunci frica poate să mă depășească.

Regina și-a aplecat capul într-o parte, apoi s-a așezat pe un divan lângă Rielle.

– De ce ai venit aici în această seară?

Rielle s-a uitat în sus la bestiile pictate pe tavan.

– Îmi place să vin aici. Pegasul a fost mereu favoritul meu. Îmi aduce aminte de mama, de poveștile pe care obișnuia să mi le spună.

Regina Genoveve a stat pe gânduri.

– Mă manipulezi acum, lady Rielle, aşa cum ai făcut și cu biata ta gardiană?

Rielle a clipit uimită.

– Nu, regina mea. Vă spun adevărul. Poate am fost prea sinceră.

– Chiar deloc. De fapt, cred că nu te-am plăcut niciodată mai mult ca acum.

– Oh! a râs Rielle.

– A fost chiar atât de amuzant?

– Îmi cer scuze, regina mea. M-ați luat prin surprindere, atâta tot. Cred că ar trebui să mă odihnesc. Nervii mei sunt întinși la maximum.

– Nu spun că nu ai fost o bună prietenă pentru fiul meu și nepoata mea, a spus regina după o clipă. Ci că ești… a făcut o pauză, gândindu-se, vicleană, încăpățânată și adorabilă. Este o combinație periculoasă. Mă neliniștește.

– Și acum știți că am păstrat secrete față de dumneavoastră în toți acești ani de viclenie și încăpățânare.

Genoveve a dat din cap.

– Și mă întreb oare ce nu am aflat încă.

Rielle s-a forțat să se uite în ochii gânditori ai reginei, care semănau atât de mult cu ai lui Audric, încât i s-a pus un nod în gât.

– Vino lângă mine, i-a spus regina, bătând cu mâna pe divan. Ne vom ruga împreună la Sfântul Grimvald ca să-ți aducă noroc mâine.

Ezitând un moment, Rielle s-a supus. O perioadă îndelungată de timp, niciuna dintre ele nu a rostit vreun cuvânt. Apoi regina Genoveve a oftat cu nerăbdare și i-a luat mâna lui Rielle într-a ei.

– O sabie făurită cu ciocanul și focul, a mormăit regina, rugându-se, lovește repede și sigur.

– O inimă făurită în luptă și greutăți, a răspuns Rielle, închizând ochii, taie mai adânc ca orice lamă.

– Sfinte Grimvald cel Măreț, a continuat regina, ai grijă de această copilă mâine în timp ce luptă să-și arate onoarea și loialitatea în fața soțului meu, regele, și Prea Sfințenia Sa, Arhontele. Apoi regina a continuat: Este foarte iubită de copiii mei și mă rog pentru siguranța ei, pentru ca ei să se bucure la sfârșitul zilei și să nu sufere.

Rielle s-a holbat la regină.

– Regina mea, vă… vă mulțumesc pentru asta.

Regina și-a ținut ochii închiși, dar i-a strâns ușor mâna lui Rielle.

– Uneori uit că, în ciuda a tot, tu ești doar o fată, Rielle. Și nicio fată nu ar trebui să fie singură, fără mama ei, într-o astfel de seară.

Rielle nu mai putea să vorbească, cu gâtul sufocat și fierbinte, dar era suficient să stea lângă regină, cu ochii închiși, și să își imagineze că mâna reginei Genoveve era mâna mamei ei, vie și nevătămată.

***

I-au construit o cușcă.

Rielle s-a uitat prin pânza de la intrarea în cortul ei, sângele țiuindu-i în urechi.

În trecătoarea îngustă dintre muntele Crimelle și muntele Peridore, stăpânii pământului au săpat un puț imens, pătrat, în pământul plin de pietre, adânc de o sută cincizeci de metri. Iar metaloșii din Forja de Fier… i-au construit o cușcă în interiorul lui.

Era un cub de metal, negru și neprietenos, plin de țepi care se mișcau odată la câteva secunde. În orice moment, jumătate din interiorul cubului se afla într-o mișcare rapidă. Metalul se lovea de metal. Mirosul de ulei fierbinte al roților care se învârteau și mirosul înțepător al magiei elementaliștilor – mirosuri care îi aduceau aminte lui Rielle de tatăl ei – ieșeau din puț ca niște nori de fum.

Rielle trebuia cumva să ajungă dintr-un capăt în celălalt al acestui labirint închis fără să fie strivită sau înjunghiată. Și totul în timp ce mii de spectatori se uitau din tribunele pe care maeștrii le-au ridicat în jurul gurii puțului.

A înghițit în sec și a închis ochii.

– Am crezut că Tal o va lua razna, a răsunat o voce seacă din spatele ei, când a văzut ce am proiectat pentru tine.

Rielle s-a întors şi a văzut-o pe Miren Ballastier, Înaltă Maestră a Forjei Focului și dragostea lui Tal – atunci când nu se aflau în mijlocul uneia dintre certurile lor legendare. În lumina focului ce lumina cortul, cu părul ei roșu și dezordonat, pielea palidă, pistruiată a lui Miren părea înfricoșătoare.

– Este un labirint, a spus Rielle cu o voce slabă, nevenindu-i încă să creadă.

– Este. Dar lady Rielle…

Miren a făcut o pauză, având o expresie îngrijorată pe față.

– Vreau să știi că eu m-am opus acestui lucru. Nu este corect; este un lucru sadic. Nu m-ar mira dacă regele îl va trage la răspundere pentru asta, odată ce află…

– Cine? Ce este sadic?

Rielle se abținea cu greu să nu o implore. Ea și Miren nu fuseseră cele mai bune prietene, iar acum, când dezamăgirea lui Tal fusese dezvăluită, Rielle nu s-a gândit că acest lucru se va schimba.

– Miren, spune-mi.

Goarna s-a auzit, strigătul ei singuratic răsunând între munți. Mulțimea adunată a început să strige.

– O să vezi în curând, a spus Miren, înainte de a-i lipi un sărut uscat pe frunte. Din partea lui Tal, a spus simplu, lăsând-o singură.

Nu trebuie să faci asta, i-a amintit Corien. *Poți pleca. Chiar acum.*

Și să fac ce, apoi? Unde să merg? a întrebat Rielle iritată. *Mereu îmi spui că nu trebuie să fac aceste lucruri și, totuși, nu îmi oferi nicio alternativă.*

A făcut o pauză. Apoi: *Ai putea să vii la mine. Și putem începe.*

Fiorul care i-a cuprins corpul lui Rielle era aidoma unor dinți mici și înfometați.

O să avem o discuție, eu și cu tine, odată ce termin cu asta, s-a gândit către el. *Am amânat asta prea mult.*

Sunt total de acord, a zis cu o voce suavă.

Neliniștită, încordată, Rielle a ieşit din cort în timp ce goarna a sunat a doua oară, a ridicat bărbia către lumina strălucitoare a soarelui, scrutând muntele, și a lăsat pelerina să cadă.

Apoi strigătul mulțimii deveni asurzitor. În ciuda emoțiilor, Rielle a zâmbit când i-a auzit.

Costumul ei, făcut din zeci de fâşii cenușii și argintii strălucitoare, aducea aminte de armura Sfântului Grimvald. Mănușile negre, lungi i se întindeau dincolo de coate. O vestă strâmtă și pantaloni asortați aveau modele brodate care îi puneau în valoare formele, iar cozile lungi ale tunicii cu umerii pătrați atingeau pământul. Pe spatele tunicii strălucea sigiliul Forjei de Fier: două săbii negre, încrucișate pe un fundal

portocaliu. Vopseaua argintie îi accentua obrajii și ochii; Ludivine i-a pictat buzele într-un portocaliu viu pentru a semăna cu focul din Forjă.

Opt metaloși se aflau pe platforma de deasupra puțului.

Ea a ridicat mâinile pentru a saluta mulțimea și s-a îndreptat către marginea puțului, acolo unde stătea Arhontele, cu un zâmbet mic, satisfăcut.

În timp ce ușa cuștii s-a deschis, Arhontele și-a întins mâna către ea.

– Poți alege să îi salvezi. Sau nu. Dar mai important este să îți salvezi propria piele.

S-a întors către ea, clipind de două ori.

– Nu-i așa?

Să îi salvezi. Rielle s-a uitat peste margine și când a văzut la cine se referea Arhontele, spaima a făcut-o să încremenească.

Trei cuști mici se ridicau încet din rotițele labirintului. În fiecare cuşcă se afla un copil, urlând de frică.

Când mulțimea a început să îi observe, strigăte de furie și groază au început să răsune din tribune.

– Ai înnebunit? a strigat Rielle.

– Sunt orfani de pe străzi, a explicat Arhontele. Nimeni nu o să le simtă lipsa când nu vor mai fi. Cu excepția, ei bine…

S-a uitat în sus la mulțimea furioasă.

– Poate *a lor,* presupun.

Rielle a înțeles ce avea de făcut. Labirintul era suficient de mortal chiar şi aşa. Trebuia să se lupte ca să-i supraviețuiască și, în plus, să-i salveze pe cei trei copii, lucru ce părea imposibil.

Dar, dacă nu o făcea…

S-a uitat în sus la mulțimea care urla.

Zâmbetul Arhontelui s-a lărgit.

– E rândul tău, lady Rielle, a spus.

Rielle nu a ezitat. S-a întors, și-a dat jos pelerina groasă, s-a năpustit către ușa cuștii și a sărit înăuntru.

Capitolul 22 - Eliana

„Împăratul este un vânător care nu obosește niciodată. O furtună care nu doarme niciodată. Cum înfrângem o asemenea creatură? Răspunsul este simplu: nu putem. Dacă întreaga lume s-ar întoarce împotriva lui să îl distrugă, s-ar ridica din nou, și din nou, și din nou."

Cuvântul Profetului

– Cine ești?

Eliana a tresărit când a auzit vocea Împăratului. Și-o imaginase, avea fantezii despre cum ar fi să intre în palatul lui din Celdaria și să îi taie gâtul înainte de a avea șansa să o convingă să nu facă asta.

Din discuțiile șoptite din palatul lordului Arkelion a aflat că vocea Împăratului îți infesta mintea și inima, făcând imposibil să reziști oricărei sugestii de-a lui. Eliana hotărâse de mult că asta era o prostie. O voce nu putea să te controleze, iar cine spunea contrariul era un fraier.

Dar niciodată, în visele ei sângeroase, nu și-a imaginat că vocea Împăratului poate să sune așa. Dincolo de tonurile bogate – hotărât și de neclintit, antic și viclean, el urmărea ceva.

A făcut un pas în spate, s-a împiedicat de un mic dâmb din piatră de pe terasă.

– Nu am vrut să deranjez.

– Și totuși, ai făcut-o.

Împăratul s-a apropiat, cu mâinile la spate.

– Nu pot să te văd prea bine. Tu poți să mă vezi?

– Puțin.

Privirea ei se unduia și se mișca. Se simțea tentată să gesticuleze, de parcă ar curăța aburii de la o fereastră.

– Ce ciudat!

– Eu o să…

A vrut să se întoarcă și să fugă, dar întunericul intens din ochii lui au țintuit-o pe loc.

– Eu o să plec.

– Oh, nu cred. Nu, cred…

A rămas blocat. Expresii pe care nu a putut să le descifreze în totalitate i-au apărut pe față: teroare, bucurie, uimire.

Furie.

– *Tu*, a șoptit el disperat, fără blândețe în glas.

În locul ei, o tânjală chinuită.

– Tu ești.

Eliana a ajuns cu spatele la balustrada terasei.

– Ce?

El s-a îndreptat rapid către ea.

– Stai pe loc!

S-a întins către ea.

– Unde *ești*?

O trepidație mare a zgâlțâit terasa, dezechilibrând-o pe Eliana. S-a sprijinit cu mâinile de peretele palatului și, deodată, palatul, orașul de dedesubt, Împăratul, toate au dispărut.

Pereții roșii ai sălii de mese din palatul lordului Morbrae stăteau drepți în jurul ei. Fața lui amorțită se uita în sus la ea, cu ochii încețoșați și gri. Ca ochii unui adatrox.

S-a împins din brațele lui, a căzut pe podea și s-a dat în spate.

– Cine ești? a întrebat-o lordul Morbrae, ridicându-se de pe scaun.

S-a întins către ea, la fel cum făcuse şi Împăratul. Vocea lui parcă era împărțită în două – o parte a lui, o parte a Împăratului.

– Vino aici. Vino la mine!

O explozie s-a auzit de-afară. Eliana şi-a dat seama că fusese produsă de detonarea unei bombe.

Simon.

Remy le-a spus totul, iar acum Coroana Roșie avea să distrugă avanpostul, cu tot cu ea înăuntru.

În ciuda a ceea ce făcuse, a zâmbit. Ce rebel s-a dovedit a fi fratele ei cel mic şi trădător!

Camera s-a zgâlțâit; farfuriile de pe masă au zdrăngănit și lordul Morbrae s-a dezechilibrat. Trei din cei patru adatroxi din jurul camerei s-au grăbit să iasă afară, scoțându-și săbiile. Un pahar de vin a căzut pe podea și s-a spart.

Eliana apucă cel mai mare ciob de sticlă pe care-l găsi, se ridică în picioare și se aruncă asupra lordului Morbrae. O văzuse prea târziu, se feri cu greu. Se întreba dacă griul din ochi îi încețoșa privirea, apoi îi înfipse ciobul ascuțit de sticlă în gât. Sângele țâșni cu putere pe mâna și pe hainele ei. Lordul Morbrae scoase un horcăit înecându-se, căzu în genunchi și apoi se prăbuși.

Adatroxul care rămăsese se năpusti asupra Elianei. Ea apucă cuțitul de pe masă, înfruntându-l chiar lângă cadavrul lordului Morbrae; îi dădu un genunchi între picioare și îi înfipse cuțitul în burtă. Fugi pe lângă el și ieşi în hol, chiar în fața țevii revolverului lui Simon.

Acesta purta masca de metal a Lupului, dar, chiar și cu trăsăturile ascunse, putea să îi simtă furia în aer ca încărcătura unui fulger.

Încă o bombă explodă, de data asta mai aproape. Simon o apucă de mâini în timp ce o parte din tavan era pe cale să cedeze și o strânse la piept protejând-o între corpul lui şi perete. Una dintre grinzi căzu, prăbușind și pietre odată cu ea.

– Pe aici, a mormăit, scuturând praful de pe glugă.

Ea s-a desprins din brațele lui.

– Unde este Remy?

– Cu Navi. Și jur că te arunc peste umăr și te car afară de-aici, dacă trebuie.

– De ce nu mă omori?

Și-a şters praful din ochi.

– Sunt o trădătoare, nu-i așa? Am crezut că o să arunci locul ăsta în aer și pe mine odată cu el.

A râs cu amărăciune.

– Dacă era atât de ușor!

Strigăte și împușcături se auzeau dincolo de pereții avanpostului, iar Remy – a presupus Eliana – era probabil undeva acolo. Dacă nu coopera, risca să nu îl mai găsească. I-a aruncat o privire lui Simon și și-a înghițit furia înainte de a-l urma pe hol.

Din spate s-a auzit un țipăt îndepărtat, urmat de încă unul.

Eliana s-a întors. Inhalând, a simțit gust de fum.

Închisoarea.

A fugit către ea, dar a făcut doar câțiva pași, că Simon o apucă de braț.

– Dă-mi drumul, a țipat ea.

I-a dat drumul, bruscând-o.

– Atunci să nu mai fugi niciodată.

– Sunt oameni acolo, a spus. Refugiați. Prizonieri. *Copii.* Trebuie să îi eliberăm.

– Nu putem.

– *De ce?*

– Deoarece soldații mei au pus bombe în jurul clădirii. Când focul va ajunge la ele, vor exploda. În mai puțin de cinci minute această clădire nu va mai fi în picioare.

Eliana a simțit că-i fuge pământul de sub picioare.

– Minți.

– Nu mint.

– Atunci, mă duc eu.

A pornit din nou spre închisoare, dar de data asta, când Simon a oprit-o, i-a dat un cot în burtă și l-a călcat pe picior, dar el tot nu i-a dat drumul.

– Dă-mi drumul!

S-a zbătut, s-a răsucit.

– Ce îți pasă ție dacă mor încercând să îi salvez?

– Oricât de impresionat aș fi de noua ta chemare eroică, a spus Simon, nu trebuie să-ți explic nimic. Acum, *mișcă!*

Încă o bombă a explodat, mult mai aproape ca până acum. O bucată de tencuială a căzut din tavan

și a lovit-o pe Eliana în cap. Durerea i-a cuprins craniul; s-a clătinat, a încercat să înainteze și s-a împiedicat.

Blestemând, Simon a prins-o, i-a pus arma în mâini și a luat-o în brațe.

– Dacă cineva vine spre noi, îl împuști.

A alergat, ținându-și capul deasupra ei. Nori de praf, fum și moloz le îngreunau calea. Eliana a tușit în pieptul lui Simon și s-a gândit să-l împuște în burtă pe loc.

Dar apoi doi adatroxi au ieşit fugind din umbre. Eliana s-a întors în brațele lui Simon și a tras de cinci ori. Avea o țintă proastă și fără să fie lovită la cap, dar norocul a fost de partea ei şi două gloanțe și-au nimerit ținta. Adatroxii au căzut seceraţi.

Au dat colțul, apoi încă o dată, au trecut pe lângă o cameră în flăcări și apoi alta în care se afla un adatrox prăbuşit pe jos, cu mâinile întinse. Hârtii pline de urme de noroi erau împrăștiate pe podea.

Apoi o împușcătură s-a auzit din spatele lor – aproape i-a lovit. Eliana s-a uitat peste umărul lui Simon şi a simțit cum i se strânge stomacul de frică.

Lordul Morbrae. Era *în viață*.

I-a alergat de-a lungul coridorului, cu arma în mână, și deși fața, gâtul și haina străluceau de sânge, Eliana nu a putut să vadă nicio rană pe gâtul lui.

Imposibil!

Ea a țintit revolverul pe lângă Simon și a tras, dar nu s-a întâmplat nimic.

– Ai folosit toate gloanțele.

Simon a lovit de trei ori uşa cu piciorul înainte să o deschidă. După ce au trecut, i-a dat cu piciorul să o închidă. Lordul Morbrae a tras din nou; uşa de lemn s-a făcut aşchii la picioarele lui Simon.

A lăsat-o jos pe Eliana. Au ieşit. Era probabil mijlocul zilei, dar norii și fumul întunecaseră cerul. Zidul ce înconjura avanpostul era în flăcări.

Eliana a auzit țipete, ordine strigate. Simon o trăgea după el într-un mod ciudat, cu mâna în jurul mijlocului ei în timp ce fugeau.

A, da, s-a gândit Eliana, durerea de cap dispărându-i complet, cu membrele puternice și sigure din nou. *Ar trebui să fiu rănită*. S-a sprijinit de corpul lui Simon, l-a lăsat să o ajute.

Un cor de țipete stridente a început în spatele lor. Ușa prin care au ieșit s-a deschis. Eliana l-a văzut pe lordul Morbrae căutând prin fum, i-a zărit și a ridicat arma. Țipetele au crescut, stridente și groaznice.

Simon a împins-o pe Eliana într-o parte.

– Culcat!

S-a supus, alunecând pe o pantă udă, într-un șanț mocirlos. Simon s-a aruncat după ea, acoperindu-i corpul cu al lui.

Lumea a explodat.

***

Cineva a plesnit-o.

Eliana s-a trezit brusc, gâfâind.

– Cât?

– Trei secunde, a venit răspunsul lui Simon. Ridică-te!

S-a supus, apoi a rămas blocată. Un sunet teribil cobora din cerul înnegrit. Țipete.

A urcat șanțul, alunecând pe zidul de noroi, și s-a uitat peste margine la haosul din fața ei. Clădirea principală a avanpostului era culcată la pământ, era moloz împrăștiat cât vedeai cu ochii. Și dinspre ruine se auzeau acele țipete pline de durere, de sălbăticie.

– Prizonierii, a șoptit Eliana, privindu-l pe Simon. Unii ar putea să mai fie în viață.

– Da, i-a dat dreptate Simon, sau ar putea fi adatroxi, sau soldații mei care nu au ieșit la timp.

Eliana s-a ridicat trăgând de rădăcinile unui copac.

– Ar trebui să încercăm să îi ajutăm.

Simon a tras-o înapoi în jos. A început să își reîncarce revolverul.

– Nu. Mergem spre nord.

– Nu m-ai auzit?

Ea şi-a îndreptat mâna în direcția avanpostului.

– Erau copii în închisoare. Erau ținuți în cuști…

– Da, și dacă Coroana Roșie ar fi dus la capăt raidul mâine, aşa cum era stabilit, i-ar fi scos afară. Dar tu ai stricat asta când ai fugit. Nu am putut risca să lăsăm pe cineva care te-a văzut sau care a auzit ce informații le-ai dat să scape de aici cu viață.

Eliana s-a holbat la el cu groază.

– Cum?

O împușcătură s-a auzit aproape de avanpost, apoi încă una. Simon a arătat cu degetul.

– Auzi asta? Soldații mei îi omoară pe supraviețuitori. Ascultă.

Eliana a ascultat, auzind o a treia împușcătură, apoi a patra, a cincea. A întins iar mâna către rădăcinile copacilor, dar Simon a tras-o înapoi în jos și a ținut-o aproape, cu mâinile într-o parte.

– Ascultă-i cum mor, i-a șoptit, cu gura lui caldă la urechea ei, în spatele măștii reci de metal. Sângele lor e pe mâinile tale.

Eliana a încercat să se elibereze, dar, pe măsură ce împușcăturile continuau și țipetele îngrozitoare se opreau dintr-odată, unul câte unul, ea s-a dat bătută.

Te va distruge, a avertizat-o mama ei.

A respirat în ciuda nodului de rușine ce îi stătea în gât.

– Îi vom adăuga la totalul tău, da? i-a spus Simon furios. Îți mai aduci măcar aminte câți oameni ai omorât, Eliana?

Eliana a dat din cap, cu ochii și gura uscate. Se simțea pustiită, terminată.

A închis ochii. Da. Da, și-a adus aminte. Inclusiv Harkan? Ar fi fost în viață acum, dacă nu

ar fi încercat să o protejeze.

Ce îi spusese lui Remy.

Nu putem şti cu siguranţă.

Ar putea să fie încă în viaţă.

Și-a închis ochii, s-a agățat de speranța prostească ca să nu țipe.

– Optzeci și șapte, a șoptit, în timp ce continua împușcăturile. Optzeci și opt. Optzeci și nouă.

– Ce i-ai cerut?

Simon și-a dat jos gluga și și-a ridicat masca pe părul blond și dezordonat.

– O cale sigură către casă pentru tine și Remy? Amnistie? Ca mama ta să-ți fie adusă înapoi teafără și nevătămată?

Eliana a dat din cap. Se simțea de parcă, încetul cu încetul, îi pierea toată vlaga.

– Și a meritat? Au meritat viețile lor? a întrebat el, arătând cu capul către avanpost. Ai primit ce ai cerut?

Eliana nu a apucat să răspundă, fiind întreruptă de zgomote de copite. S-a uitat în sus, și, când a văzut un cal maro, plin de noroi, ieșind din pădure, pe care-l încălecaseră Navi şi Remy, a rămas fără aer.

I-a observat privirea îngrijorată și i-a răspuns cu jumătate de zâmbet.

– Simon!

Navi a strigat îngrozită:

– Groapa Coroanei este atacată!

Simon a împins-o pe Eliana în fața lui.

– Urcă! a strigat el.

Ea a urcat și Simon a urmat-o. Remy se dădea deja jos şi Navi coborî de pe cal. Remy a alunecat pe terenul noroios și a căzut cu fața în bluza plină de sânge a Elianei. Ea l-a ridicat în mod automat, căci o parte din mintea ei se gândea la cei rămaşi în avanpost.

Împuşcăturile se opriseră. La fel şi țipetele.

Remy a șoptit:

– Te-au rănit?

A dat din cap, privindu-l:

– Nu. Sunt bine.

Simon a apucat hățurile calului.

– Ce s-a întâmplat?

– Un detașament de adatroxi a atacat, a explicat Navi, imediat după ce ai plecat. Patrik ne-a scos pe mine și pe Remy afară la timp. Am fost singurii. Simon, au ocupat toate ieșirile.

Gluga i-a căzut de pe cap; i se citea spaima în ochi.

– Nimeni nu poate să iasă.

Eliana a făcut un pas în spate, dându-i drumul lui Remy. Refugiații. Patrik. Hob și carnetul lui. Și micuța Linnet…

Trei sute șaizeci și șapte aproximativ, dacă nimeni altcineva nu a scăpat. Plus cei nouăzeci și trei la care ajunsese cu numărătoarea înainte ca focurile de armă să se oprească.

Sângele a patru sute șaizeci de cadavre îi acoperea mâinile de un roșu aprins.

O amorțeală a cuprins-o dinspre piept către mâini și picioare, curățându-i sângele de orice fel de sentiment.

L-a ignorat pe Remy care o întrebă:

– El, ce este? Ești bolnavă?

O mișcare observată cu colțul ochiului i-a atras atenția: doi soldați ai Coroanei Roșii, la treizeci de metri distanță, aproape de zidul fumegând al avanpostului. Scormoneau în uniformele adatroxilor morți, scoțând sticle, hârtii, arme.

În apropiere, lângă moloz, se aflau doi cai. Echipați, așteptau răbdători.

Eliana i-a strâns umerii lui Remy și i-a șoptit:

– Stai aici, în liniște.

Și s-a îndepărtat încet, în timp ce Simon și Navi își continuau discuția aprinsă. Apoi s-a întors și a fugit, ignorând strigătul lui Navi și răgetul de furie al lui Simon. A încălecat pe cel mai apropiat cal, a plesnit din hățuri și a luat-o la goană.

Două mile sud-vest de aici. A întors calul în acea direcție. Crengi ude îi agățau hainele și picioarele calului, lăsându-i urme subțiri și roșii pe obraji.

Zgomote de copite o urmăreau. Când calul ei a ieşit din pădure pe terenul deschis, a îndrăznit să se uite în urmă și l-a văzut pe Simon, care își forța calul să o urmărească. Cu masca pusă, pelerina zburând în spate, ca niște aripi întunecate.

S-a aplecat pe cal și l-a îndemnat:

– Mai repede, bestie proastă!

Apoi, în față… jeturi de fum negru se ridicau spre cerul înnorat.

Eliana a scrutat pădurea din preajmă și și-a oprit brusc calul. S-a dat jos, a legat calul de o creangă și s-a apropiat printre copacii acoperiți de mușchi.

Acolo, la aproximativ o sută optzeci de metri de ea, se afla întinderea de pământ care acoperea Groapa Coroanei. Se vedea fum ieşind din cinci puncte distincte, flăcările strălucind din intrări ascunse, scobite în pământ. Eliana a recunoscut-o pe cea prin care ieșise cu Remy. Au trecut doar câteva ore de atunci?

Trei adatroxi stăteau lângă fiecare foc, cu armele îndreptate spre flăcări. Un grup mai mare – din care făcea parte şi un locotenent cu o banderolă gri în jurul brațului stâng – stătea la câțiva metri depărtare de tabără, așteptând.

Încercau să îi scoată pe rebeli la suprafață.

Au ocupat toate ieșirile, a spus Navi. *Nimeni nu poate să iasă.*

Eliana s-a sprijinit de un copac în timp ce reflecta la ce se întâmplase. Lordul Morbrae a comunicat cumva soldaților lui tot ce îi spusese Eliana despre Groapa Coroanei, deși nu a dispărut din fața ei după conversația de la cină.

Dar, s-a gândit Eliana*, nu ar fi trebuit să fiu în Celdaria, să stau pe o terasă cu Împăratul, nu-i așa?*

Greața îi invadă stomacul. Era oare posibil atunci ca Împăratul – generalii, locotenenții și poate chiar toți adatroxii – să trimită mesaje și imagini din minte către ceilalți?

Cum era posibil așa ceva?

Simon a ajuns, și-a oprit calul lângă Eliana și s-a dat jos.

A apucat-o de braț.

– Ai înnebunit, Spaimă?

– Îmi pare rău, am crezut că pot să îi ajut. Nu… nu m-am gândit…

– Chiar nu. Nu putem face nimic pentru ei.

Vocea lui era seacă.

– Ne vom întoarce la Navi și vom călări spre nord cât de repede putem. În Rinthos sunt mulți rebeli. Ne vor adăposti o perioadă.

Eliana a apucat două dintre bombele cu țepi prinse de cureaua lui și a luat-o la fugă. Simon a aprins-o, dar ea a scăpat din strânsoarea lui și a luat-o la goană către adatroxii adunați în spatele locotenentului lor, care așteptau ca fumul negru să se întețească, iar rebelii și refugiații să iasă disperați afară să respire.

Mâinile i s-au strâns în jurul bombelor. Mintea ei era o epavă de zgomote și imagini sângeroase, alimentând flăcările furiei până nu a mai simțit nimic, nici măcar o urmă de frică atunci când a scos siguranțele bombelor, ieșind dintre copaci.

Sfântă Marzana, s-a rugat ea în timp ce trecea pe lângă adatroxii din spate, fugind către inima formației lor ordonate. *Dacă îți pasă de rugăciunile monștrilor ca mine, ascult-o pe aceasta.*

Bombele au vibrat, șuierând în mâinile ei. S-a oprit, înconjurată de adatroxii confuzi care urlau. Locotenentul aflat în fața grupului s-a întors. A căscat ochii când a văzut-o. A strigat un ordin. Adatroxii cei mai apropiați de ea și-au scos săbiile, alții și-au pregătit armele să tragă.

Eliana și-a terminat rugăciunea: *Arde-i!*

A aruncat bombele, s-a întors și a fugit.

De această dată, când bomba a explodat, a aruncat-o în coroana copacilor. A lovit ceva tare: spatele i s-a aprins de o durere arzătoare.

Apoi întunericul a înghițit-o.

Capitolul 23 - Rielle

„O sabie făurită cu ciocanul și focul
Lovește repede și sigur.
O inimă făurită în luptă și greutăți
Taie mai adânc decât orice lamă.“

Rugăciunea Metalului, rostită prima dată de Sfântul Grimvald cel Măreț,
ocrotitorul Borsvall-ului și al metaloșilor

Rielle a alunecat în cuşcă printr-un tobogan, ajungând pe o platformă atât de mică, încât aproape că a căzut peste margine.

Mulțimea de deasupra a scos strigăte de spaimă.

S-a clătinat, recăpătându-și echilibrul. O explozie de căldură a lovit-o de dedesubt. Când s-a uitat în jos, a văzut o grămadă agitată de metal: scripeți care scârțâiau, săbii care zburau, ventilatoare care zbârnâiau, plăci mari de metal care se loveau unele de altele, scări care se pliau și se transformau cât ai clipi în rampe alunecoase, pline de ulei.

Nu putea să părăsească această creație monstruoasă fără cei trei copii. Eforturile ei din aceste probe ar fi fost inutile, dacă oamenii se întorceau împotriva ei. Dar nu era numai asta.

S-a uitat în sus printre barele negre ale cuștii către mulțimea de deasupra.

Vrei să te iubească, a remarcat Corien, părând surprins.

Rielle și-a ridicat mâinile deasupra capului și și-a încrucișat brațele în onoarea simbolului Forjei. Uralele au izbucnit din mulțime.

Da, s-a gândit. *Vreau ca ei să mă iubească.*

Apoi s-a întors și a fugit, dar nu către colțul opus al labirintului unde s-a gândit că a văzut o ușă de ieșire. A fugit însă spre copilul cel mai apropiat de ea, care stătea cu fața brună lipită de gratiile cuștii.

A sărit peste o râpă de lângă platformă și apoi a coborât pe niște scări, ale cărei trepte se îndreptau când ea încerca să coboare. Era aproape rapidă.

Aproape.

În josul scărilor, treptele dispărură. Alunecă pe ultima porțiune, căzând cu viteză în genunchi pe o platformă făcută dintr-un grilaj metalic care se legăna dintr-o parte în cealaltă. Căzătura îi provoca junghiuri de durere în picioare. Se agăță de grilaj, scrâșnind din dinți, iar stomacul i se întoarse pe dos.

– Te rog! plângea copilul, chinuindu-se să respire. Pe aici! Te rog, domniță!

Ea închise ochii, chinuindu-se să respire. Aproape că auzea vocea lui Tal în urechea ei: *Empiriumul este mereu acolo. În fiecare moment, fiecare respirație, fiecare centimetru de viață pe care îl atingi. Te așteaptă.*

Corien a spus blând: *Profesorul tău nu se înșală.*

Rielle și-a relaxat gura.

Dar empiriumul nu te așteaptă pur și simplu, Rielle, a continuat el. *Tânjește după tine. Nimeni nu îl va înțelege vreodată aşa cum o faci tu. Tânjește după tine la fel cum un îndrăgostit tânjește după partenerul său.*

Rielle deschise ochii. Lumea în jurul ei începea să strălucească. Degetele i se strânseră. *Și eu tânjesc după el.*

Draga mea, știu. Nu îi rezista. Întinde-te și ia-l.

Tremura, iar căldura îi cuprinse mâinile și picioarele.

– Oprește-te, a șoptit ea, îndreptându-şi gândurile către roțile care se învârteau.

Platforma de sub ea se clătină încet. Izbi cu mâinile în grilaj, simți gustul metalic pe limbă şi vibrațiile în mâini. Un val auriu de energie îi țâșni din mâini, ricoșând prin labirint.

– Oprește-te!

A fost un ordin.

Platforma scrâșni și se opri. Cu un țipăt înăbuşit, Rielle își slăbi strânsoarea și căzu, prinzându-se de marginea platformei în ultima secundă.

– Aici! a țipat copilul. Sub ea, în spate, la dreapta.

Rielle se uita în spate peste umăr, cu picioarele atârnând. Firele de concentrare pe care reușise să le facă au cedat. Argintul îi strălucea în colțul ochiului – magie a metaloșilor?

Urmări traseul către niște scări şerpuitoare ce se despărțeau în niște plăci rotitoare de metal. Se învârteau către ea, tăind aerul ca niște cuțite rotitoare. Disperarea îi dădu putere; își legănă corpul o dată pentru a avea inerție, apoi se aruncă prin aer spre platforma pe care se afla cușca copilului.

Plăcile de metal au ratat-o, dar se lovi de platforma de care se agățase cu câteva secunde în urmă.

Tremurând, cu ochii ce o usturau de la transpirație și de la ulei, Rielle se îndreptă către încuietoarea de la cușca copilului. Efortul de a evita plăcile mişcătoare o dezorientase; de-abia putea să vadă, să gândească.

Copilul a strigat la ea, plângând:

– Grăbește-te! Te rog, grăbește-te!

– Încerc! a țipat ea.

Apoi a observat motivul spaimei lui: cușca se *micșora.*

În câteva secunde, avea să fie zdrobit.

Furia i-a crescut în piept. Dacă scăpa de aici în viață, avea să-i smulgă Arhontelui carnea de pe

oase și să se bucure de fiecare strigăt al lui.

A forțat încuietoarea cu palma, scoțând un țipăt de furie. Putere brută i-a trecut prin braț și i-a ieşit din corp, dărâmându-l pe copil și distrugând încuietoarea. Fragmente de metal au zburat în toate direcțiile.

S-a chinuit să deschidă ușa.

– Haide!

Copilul s-a aruncat spre ea, strângându-şi mâinile în jurul gâtului ei.

Deasupra, mulțimea a izbucnit în aplauze sălbatice. Printre zgomote, Rielle a auzit un scârțâit metalic și s-a uitat în sus. O ușă mică s-a deschis în partea de sus a cuștii. Doi ucenici s-au ghemuit, întinzând mâinile către copil.

Încă doi. Rielle l-a împins în sus, în siguranță, și nici nu a așteptat să audă cum se închide ușa. Cel mai apropiat copil striga la ea din celălalt capăt al labirintului.

Între ei se aflau o serie de coridoare în continuă mişcare, făcute din blocuri de metal de mărimea corpului lui Rielle, sulițe care ieșeau aleatoriu, trepte care se roteau și se transformau continuu, poteci care se învârteau în jurul propriilor lor axe ca niște frigărui deasupra unui foc. Prea multe mecanisme mișcătoare ca să le poată urmări pe toate. Uitându-se la ele, se simțea mică; gândul de a-și spune rugăciunile – ca să își calmeze respirația – părea nebunesc şi inutil.

Avea să fie strivită. Îi lipsea controlul necesar ca să se poată strecura printr-un astfel de labirint complicat. Dacă ar fi avut mai mult timp să se *gândească*. S-a uitat prin acel haos strălucitor, cu mâinile tremurânde.

Nu risca, a intervenit vocea lui Corien – acum încordat și serios. *Ești puternică, dar nu ești nemuritoare.*

Aş putea să fiu, i-a răspuns Rielle. Și asta a șocat-o, a făcut-o să se îndrepte și să clipească, surprinsă. Nu a vrut să spună așa ceva, simpla idee

era o nebunie. Și totuși, cuvintele i-au trecut prin corp, automat și instinctiv.

Da, a răspuns Corien îngândurat. *Ai putea fi, cred.*

Rielle s-a scuturat, reducându-l la tăcere. Asta era o conversație pentru mai târziu. Nu era, la urma urmei, nemuritoare astăzi.

Platforma de sub picioarele ei s-a mișcat. A tras aer adânc în piept, a țâșnit în față chiar când platforma de sub ea a cedat. S-a uitat în urma ei, speriată.

Privirea în față, Rielle!

Vocea lui Corien a făcut-o pe Rielle să se întoarcă în timp. Un pendul gigantic de metal se legăna spre ea. Și-a întins mâinile. Roțile au scârțâit; o bubuitură s-a auzit, ca un ciocan lovind o nicovală. Pendulul, acum răsucit și îndoit, s-a oprit.

Rielle a continuat să alerge, ferindu-se de sulițele care treceau cu viteză pe lângă ea. Poteca din fața ei s-a schimbat, aruncând-o într-un tunel îngust de plasă. A aterizat pe un morman, muşcându-şi limba. Gustând sânge, ametită, s-a uitat prin plasa tunelului. Era unul dintre multele – un nod răsucit de cuști în formă de tunel, lung și subțire. S-a târât, căutând o ieșire, în timp ce nodul se rotea din ce în ce mai repede. Cuştile se înnodau și se dezlegau ca o grămadă de șerpi. Un petic de plasă din fața ei s-a deschis, indicând o ieșire. S-a grăbit către ea, dar nu a fost suficient de rapidă, iar plasa se închise cât ai clipi. A țipat de furie, aproape că a lovit-o cu mâinile, dar s-a oprit.

Gândește-te, Rielle! Dacă distrugi această capcană, o să cazi – dar unde?

Cu ochii închiși, chinuindu-se să-și limpezească mintea, a găsit soluția de care avea nevoie. A văzut labirintul aranjându-se singur, astfel că tunelurile care o prindeau în capcană se desfăceau și se măreau. A văzut o cale de ieşire din tunel în jos, pe

niște scări ce o vor conduce la cel de-al doilea copil din cușcă.

Imaginea s-a desfășurat în mintea ei ca o hartă, cu marginea aurie și strălucitoare, iar apoi, când a deschis ochii din nou, o mare de bobițe minuscule și strălucitoare sclipeau sub vălul schimbător al lumii fizice.

Apoi lumea s-a refăcut cum a ordonat ea.

Puterea i-a țâșnit din degete pentru a tăia plasa cuștii. Simțea experiența ca o căldură ce o furnica pe sub piele, simțea metalul dur atins de tentaculele puterii de parcă l-ar fi atins cu propriile mâini. Ochii i s-au închis de plăcere. Nodurile din corp i s-au relaxat, apoi au dispărut. O căldură tremurătoare a început să îi curgă prin mâini și prin picioare, i s-a adunat în pântec și a coborât spre coapse.

Labirintul în jurul ei s-a mișcat, gemând parcă în semn de protest. Metaloșii de deasupra se luptau pentru control.

A zâmbit mulțumită. *Frumoasă încercare!*

Exact cum și-a imaginat – tunelul care a prins-o s-a desfăcut ascultător. Deschizătura s-a oprit pe o platformă lată, care dădea spre nişte scări. S-a târât afară din tunel și a stat o clipă ca să-și tragă sufletul. S-a simțit plină de energie, de parcă s-ar fi trezit din cel mai bun somn din viața ei.

Și-a întors privirea către mulțimea de sus, către cele două vârfuri montane de deasupra, către soarele de dincolo de ele.

A făcut o plecăciune, deschizându-și larg brațele.

Mulțimea a explodat în urale, atât de puternice, încât până și din fundul puțului urechile lui Rielle țiuiau din pricina zgomotului.

Rânjind, a urcat scările către cușca celui de-al doilea copil. Era o fată palidă și slabă, cu ochii mari și negri. Privind-o de sub o claie de păr negru, fata plângea încontinuu.

Rielle a atins încuietoarea cuștii cu mâna, a simțit puterea euforică de mai înainte infiltrându-se în metal, ca un drog.

Cu un sfârâit tăcut, încuietoarea e cedat, s-a topit, iar argintul s-a scurs pe scări.

Rielle s-a uitat la fată, cu ochii încercănați.

– Este în regulă, a spus ea cu respirația tăiată. Am venit să te salvez.

Fetița s-a uitat în sus la ea.

– Ești Regina Soarelui, *my lady*?

Rielle i-a întins o mână.

– Voi fi în curând.

Fata a sărit din locul în care se ascundea în brațele lui Rielle.

Dar apoi, cu un vuiet prelung, întreaga cușcă s-a cutremurat sub picioarele lor. Rielle s-a legănat, strângând copila la piept.

Un val de strigăte de groază s-a auzit din mulțimea de afară.

– *My lady*, a șoptit copila.

A ridicat mâna tremurând pentru a-i arăta labirintul de deasupra lor.

– O să cadă.

Avea dreptate. Rielle se holba, căci teroarea o cuprinse încet, în timp ce cușca începea să se miște dinspre colțul mai îndepărtat de jos înspre cel mai apropiat de sus. Se prăbușea rapid, pliindu-se spre interior. Zgomotul îngrozitor de metal scrâşnind se auzea ca și cum toate topoarele din lume se loveau unul de celălalt.

Iar al treilea copil era încă blocat departe, undeva mai jos.

Apoi, de sus, se auzi scârțâitul unei uși. Rielle a împins copila spre ieşire fără să stea pe gânduri.

– Urcă!

Fata se agăța de ea.

– O să mori! Vino cu mine, te rog!

Rielle i-a mângâiat obrazul cu o mână.

– Chiar crezi că eu, Regina Soarelui, o să las o cușcă amărâtă să mă omoare?

Un zâmbet firav. Fata a dat din cap.

Rielle i-a întors zâmbetul și a împins-o pe scara subțire către ucenicii care o așteptau. Odată ce au luat copila, podeaua de sub Rielle a cedat.

Căderea i-a amuțit strigătul. A căzut cincisprezece metri și s-a lovit de una din barele rotitoare. Acestea se învârteau în interiorul unui mecanism central ca spițele unei roți de căruță. S-a agățat de bara care i-a oprit căderea, dar tot aluneca. De-abia putea să respire; corpul îi era plin de vânătăi de la impact.

Dar deodată, în ciuda oboselii, lui Rielle i-a venit o idee. A închis ochii. *Pot să fac asta.*

Corien i-a răspuns cu fermitate: *Poți.*

A dat drumul barei, căzând pe o placă de metal care se învârtea cu numai câteva secunde înainte. La contactul cu ghetele lui Rielle, placa s-a oprit, înțepenind.

Ea a ridicat mâinile, simțind căldura energiei ce vibra între ea și acele bare rotitoare, și le-a aruncat în aer.

Au țâşnit în toate direcțiile atât de repede, încât puteau să taie un om în două. Rielle și-a răsucit mâinile în sus. Barele s-au oprit, înfigându-se în cele patru colțuri ale cuștii.

Cușca a tremurat – prăbușirea fusese împiedicată. Fiecare bucată de metal tremura pe loc, scârțâind îngrozitor. Cuşca nu mai avea să reziste prea mult.

Rielle şi-a luat avânt, gesticulând spre plăcile de metal din pereți. Acestea zburau către ea din podea, din scări, din potecile labirintului care se intersectau prin cub. Arunca fiecare placă în fața ei, călca ușor pe ea și mergea mai departe.

Corien râdea cu admirație. *Splendid, Rielle! Uluitor.*

Rielle simțea cum îi crește mândria. Cu fiecare pas pe cărarea de metal plutitor, simțea puterea adunându-i-se la picioare. Când a ajuns lângă cușca celui de-al treilea copil, structura metalică a

cedat sub atingerea ei, scoțându-l la iveală pe copilul care tremura.

– Vino aici.

Rielle a dat din mână nerăbdătoare. Simțea furnicături pe fiecare centimetru de piele. În profunzime, simțea durerea chinuitoare a mușchilor.

– S-a terminat.

– Cum ai făcut asta? *Zburai*!

O serie de prăbușiri metalice explodau în jurul lor. Rielle s-a uitat în sus și a văzut cum barele înfipte în colțuri erau pe cale să cedeze. Dar cușca nu s-a mai prăbușit.

În schimb, s-a ridicat deasupra cu un scârțâit metalic. Rielle l-a apucat pe copil, s-a uitat la baza mișcătoare a cuștii, căutând o ieşire, și au sărit printr-o deschizătură aterizând pe pământ. Ea și copilul au căzut în mod brutal; copilul a țipat, apucându-se de picior. Deasupra lor plutea cușca, învârtindu-se încet.

Apoi totul s-a transformat, labirintul de metal s-a făcut bucăți, s-a modificat, *s-a ascuțit*…

O ploaie de săbii – cel puțin zece mii, la unison – s-a îndreptat către peticul de pământ pe care stăteau ghemuiți Rielle și copilul.

Rielle s-a holbat la ele, cuprinsă de panică. Timpul a încetinit și s-a grăbit totodată. Auzea slab vocea lui Corien strigând la ea să facă ceva, să se apere, *să se mişte.*

Dar mii de săbii? Erau prea multe. Să manipuleze câteva bucăți de metal din labirint era un lucru. Dar săbiile întunecau cerul. Șuierau și vuiau. Puteau să o taie în bucățele, pe ea și pe copil.

Copilul a apucat-o de mână.

– Fie ca lumina reginei să ne ghideze către casă, i-a șoptit la ureche lui Rielle cu un zâmbet nu de resemnare, ci de speranță.

Rugăciunea Reginei Soarelui. Lumina Reginei Soarelui.

Lumina *ei.*

Puterea ei.

Da, a șoptit Corien. *Da, Rielle.*

Rielle a tras copilul aproape, apoi s-a întors către săbii, a închis ochii și și-a aruncat mâinile în aer.

Nu.

Refuza această soartă.

Nu.

Avea probe de terminat, prieteni care o așteptau, misterul unei prințese străine asasinate de rezolvat.

Nu.

Avea cuvinte de dragoste de spus.

Și o voce în capul ei.

Și o foame, *o poftă*, să răspundă la chemarea din sângele ei.

Nu.

Nu încă.

A așteptat în liniște, corpul tremurându-i. Puterea i-a țâșnit din degete, din umeri, din firele de păr.

Fusese oare suficient?

A tras aer în piept în tăcerea asurzitoare și a îndrăznit să deschidă ochii.

Lama unei săbii plutea deasupra feței ei. Încă două, fiecare îndreptată către ochii ei. Sute. *Mii*. Toate ținute în loc de ordinul ei tăcut.

Umpleau puțul, vibrând, fiindu-le refuzată crima. Aerul zornăia metalic.

Rielle a răsuflat printre lacrimi. Apoi și-a lăsat brațele să cadă.

Săbiile au căzut jos, formând un cerc perfect în jurul locului unde Rielle îngenunchease. Prăbuşirea lor a zguduit pământul. Vârfurile săbiilor erau îndreptate spre exterior. Rielle stătea în mijlocul unui soare arzător de metal.

Încet, și-a revenit. A clipit, și-a șters lacrimile. Un val crescând de voci au făcut-o să privească în sus.

Oamenii din Celdaria erau în picioare. Îi strigau numele – un cântec, o rugăciune.

Rielle! Rielle! Rielle!

A ridicat fața către cer și le-a zâmbit.

Capitolul 24 - Eliana

„Ceva nu este în regulă cu lordul Arkelion. M-a luat în pat cu el, mi-a ordonat să-l rănesc în timp ce stătea gol în fața mea. Am făcut asta cu bucurie, dar rănile i se închideau aproape pe loc. A urlat, s-a zvârcolit și a plâns. Este bolnav, probabil nebun. Cred că toți oamenii Împăratului sunt nebuni. Toți.“

Mesaj codat, scris de prințesa Navana Amaruk din Astavar, destinat rețelei subterane a Coroanei Roșii

Eliana s-a ridicat în capul oaselor, gâfâind, hainele atârnându-i de pielea transpirată. Stătuse cu fața în jos pe o pătură murdară de nămol. Mâinile îi alunecau în timp ce se chinuia să se ridice.

– Remy.

S-a uitat buimacă în jurul ei, a văzut doar pădurea neagră luminată de semilună.

– Remy!

– Liniștește-te.

O mână blândă i-a dat părul de pe frunte.

– Este în siguranță, și tu la fel.

Eliana a recunoscut vocea.

– Navi?

Fata a zâmbit la ea cu o privire îngrijorată, dar blândă.

– Sunt aici. Ești în regulă.

Câțiva nori de îngrijorare i-au întunecat privirea Elianei. A apucat-o pe Navi de mână.

– Spune-mi!

– Suntem la trei zile distanță de Rinthos. Halucinezi de câteva ore. De la febră, crede Simon. El, Remy, tu și cu mine suntem cu toții vii și nevătămați. Hob este și el cu noi.

– Hob.

Amintiri ale avanpostului imperiului au năvălit-o: fum ridicându-se din pământ; ea alergând spre liniile de adatroxi, cu două bombe în mână.

De-abia atunci a simțit Eliana durerea usturătoare de pe spate. S-a strâmbat, iar Navi a privit-o cu milă.

– Simon și cu mine am făcut tot ce am putut, a spus Navi, dar explozia ți-a ars tot spatele. Te rog mult, stai pe burtă.

Eliana a ascultat-o, cu privirea încețoșată. Rănile erau probabil îngrozitoare. Nu a simțit niciodată o durere atât de gravă la ore bune după ce s-a rănit.

– Cei din tabără… au supraviețuit? a întrebat ea printre dinți. Patrik și…

Nu a putut să îi rostească numele lui Linnet.

Navi s-a așezat lângă ea.

– Cred că majoritatea refugiaților au scăpat, da. Patrik a rămas să dea o mână de ajutor ca să-i evacueze către o altă tabără. Hob a venit cu noi la întâlnirea cu o legătură din Rinthos care ne poate furniza provizii pentru supraviețuitori. Fumul a distrus o mare parte din mâncare. Dar, Eliana, i-ai salvat. Simon i-a omorât cu ușurință pe adatroxii pe care nu i-ai distrus tu. Ce ai făcut tu… nu am văzut niciodată așa ceva.

Eliana stătea nemișcată, cu obrazul pe pătură. Vederea începea să-i revină. Remy stătea în apropiere, ghemuit la baza unui copac. Chiar și în timp ce dormea, sprânceana îi era încrețită de îngrijorare. Lângă el stătea Simon, cu mâinile încrucișate și ochii închiși. Când dormea, arăta aproape pașnic. Dungile argintii ale cicatricilor lui străluceau ca niște fantome în lumina lunii.

Apoi Eliana a auzit pași în pădure și a sărit imediat.

– Este Hob, a șoptit Navi. Stă de pază. Te rog, încearcă să te odihnești.

– Slabe șanse. Unde îmi sunt cuțitele?

Apoi și-a amintit că lordul Morbrae i le confiscase și mormăi:

– Nu mai sunt, nu-i așa?

– De fapt, Simon le-a recuperat de la avanpost. Sunt la Remy acum. Nu lasă pe nimeni să le atingă.

Eliana a pufnit într-un râs obosit, de ușurare.

– Și acum… mergem către Rinthos.

– Da. Acolo o să găsim un medicament mai bun pentru spatele tău decât ce a reușit Hob să încropească.

A făcut o pauză.

– Îmi pare rău să o spun, dar cred că vei rămâne cu cicatrici permanente. Dar vei supraviețui.

Eliana a închis ochii. Lacrimi de oboseală i se prelingeau pe obraji.

– Oh, Eliana!

Navi i-a pus o mână pe obraz.

– Cum pot să te ajut? Mă simt neputincioasă.

– Nu ai cum să mă ajuți. Doar dă-mi pace. Te rog.

O vreme, Navi deveni extraordinar de tăcută. Dar chiar și în liniștea întreruptă ocazional de vânt sau de pașii lui Hob, Eliana nu a putut să adoarmă. A deschis ochii, știind că trebuie să spună *ceva*, altfel acest sentiment morbid din piept o va cuprinde.

– Navi?

– Da?

– Nu știu… nu pot să dorm.

– Vrei să îți spun o poveste? a întrebat Navi zâmbind.

– Ai văzut lucruri în palatul lordului Arkelion. Nu-i așa?

Tăcerea s-a așternut din nou. Vocea lui Navi era atentă.

– Ce fel de lucruri?

Lucruri imposibile.

Oameni cu gâturile tăiate, care mergeau fără probleme.

Oamenii cu ochi negri, care vorbeau de la distanță peste oceanul vast.

– Ai văzut vreodată… un comportament ciudat la lordul Arkelion? Sau la generalii care veneau în vizită?

– Nu înțeleg la ce te referi prin comportament ciudat.

Dar ezitarea din vocea lui Navi i-a dat Elianei de înțeles că știa.

– Lordul Morbrae. I-am tăiat gâtul și, totuși, după câteva minute, era din nou în picioare.

– Poftim, i-a spus Navi. Puțină apă.

Eliana i-a îngăduit lui Navi să o ajute să ia câteva înghițituri lacome de apă din sticla lui Simon, apoi să se așeze din nou, scoțând un suspin.

– Dar, înainte de asta, a adăugat ea, eram în brațele lui. Eram pregătită să îl satisfac ca să obțin amnistie. M-am aplecat să îl sărut și apoi…

Vocea Elianei a devenit atât de slabă, încât Navi a trebuit să se aplece spre ea ca s-o audă.

– Și apoi? a întrebat ea.

–Am avut… o viziune, a spus Eliana. S-a uitat în ochii mei și am fost trasportată în alt loc. Eram și în avanpost, dar și peste ocean. Eram în Celdaria. În Elysium.

Navi căscase ochii mari de uimire.

– Orașul Împăratului?

– Mi-a vorbit.

– Doar nu Împăratul?

Eliana a dat afirmativ din cap. Durerea care i-a cuprins picioarele, spatele și craniul a fost atât de violentă, încât aproape a vomitat pe ghetele lui Navi.

– Prizonierii ăia, a șoptit Eliana, închizând ochii.

Nu mai putea să fie atentă la conversație. Întrebările ei erau amestecate.

– La avanpost. Erau ținuți în cuști. Focul… Nu au putut să iasă. I-am auzit țipând.

– Liniștește-te!

Navi și-a pus o mână peste mâna ei.

– Gândește-te la câte vieți ai salvat!

– Sunt o criminală, Navi. Nu-mi spune că nu sunt.

Navi nu a răspuns.

– Aha, a mormăit Eliana. Deci asta crezi.

– Pot spune doar că ai făcut tot ce ai putut cu ce ți s-a dat, a replicat Navi.

– Cât de dezamăgitor! Am sperat că nu o să mă minți.

Eliana s-a holbat în întunericul nopții. Obrajii îi ardeau. I-a lipit de noroiul rece.

– M-a recunoscut, să știi!

Navi s-a aplecat mai mult.

– Poftim? Mai spune o dată, te rog.

– M-a recunoscut. Împăratul.

Chiar înainte ca Eliana să închidă ochii, a văzut ochii lui Simon deschizându-se şi privind-o.

– Mi-a văzut chipul și m-a întrebat unde sunt, a mormăit ea.

– Eliana? s-a auzit vocea lui Simon, aproape de ea acum și mai tandră ca niciodată.

Aproape adormită, s-a întors cu fața la el, ca și cum și-ar fi întors fața către soare.

– Simon, a rostit ea, zâmbind amețită. Aici erai.

– Eliana, repetă, te rog, ce i-ai spus lui Navi.

– L-am văzut. S-a întins spre mine. M-a întrebat unde sunt.

– Și i-ai spus?

Simon i-a pus o mână pe obraz, iar cealaltă, ușor pe spatele bandajat.

– Eliana, ascultă-mă. E foarte important, i-ai spus?

– Nu.

Ochii i se deschideau și apoi se închideau.

– Nu i-am spus nimic.

– Bine.

Simon a ajutat-o să își pună capul în brațele lui. O mângâia cu degetul pe frunte.

– Foarte bine. Ești în siguranță acum. Ești bine. Dormi.

***

Apoi Eliana a visat moarte, aşa cum o făcea de atâtea ori.

A visat moartea tuturor, mai puțin a ei.

Domnea, cu o coroană de lumină deasupra capului, peste o lume de pământ pârjolit.

Capitolul 25 - Rielle

„Cred că am pierdut. Cum putem să ne luptăm cu creaturi ale căror vieți se întind în fața lor ca niște drumuri infinite, care pot citi gânduri cu ușurința cu care copiii fac castele de nisip? Am făcut o greșeală să îi înfruntăm pe îngeri. Toată puterea noastră pălește în comparație cu cea a minților lor nemuritoare."

Jurnalul Sfântului Grimvald din Borsvall
25 septembrie, anul 1547 al Primei Epoci

La două nopți după proba metalului, Rielle stătea în pat, prefăcându-se că doarme de dragul lui Evyline, care stătea de gardă la ușa dormitorului ei.

Dar mintea ei nu stătea locului, iar sângele îi fierbea de furie.

Deci? A înghițit în sec. Nu mai putea să amâne acest moment. *Ești acolo, Corien? Trebuie să vorbim.*

Desigur că sunt aici, Rielle, a auzit vocea lui imediat. *Mereu sunt.*

Ea s-a încruntat cu capul în pernă. *Acest lucru nu prea mă liniștește.*

Ar trebui. Spre deosebire de ceilalți prieteni ai tăi, eu nu vreau să te văd moartă.

Deci suntem prieteni?

Răspunsul lui a venit ca o furnicătură: *Eu chiar sper că da.*

Și-a strâns pătura mai bine pe lângă corp. *Cum pot fi prietenă cu cineva pe care nu l-am cunoscut niciodată? Cineva care nici nu știu dacă este real?*

O senzație delicată i-a alunecat de-a lungul șirei spinării, ca mângâierea unui deget, apoi a dispărut aproape de talie.

Nu îți par real? a venit răspunsul său.

Rielle a tremurat. *Ești un spirit? O fantomă?*

Nu.

Atunci de ce pot să te simt, să te aud, dar nu pot să te văd?

Acesta este modul meu special de a vorbi cu tine de la distanță, draga mea.

Rielle a simțit cum ceva se mișcă în mintea ei, un zgomot și o senzație totodată, de parcă Corien s-ar fi așezat comod lângă ea. *Pot să-ți transmit gândurile mele și tu poți să mi le transmiți pe ale tale. Pot să-ți transmit cum mă simt și pot să-ți simt sentimentele.* A făcut o pauză. Apoi, cu un mic zâmbet în voce, aproape rușinat: *Pot să-ți transmit senzația că aș vrea să te ating. Și tu poți face același lucru, dacă vrei.*

În corpul lui Rielle se dădea o luptă între frică și dorința de a spune: *Atinge-mă, atunci.*

Și dacă nu îmi doresc să mă atingi? a spus ea în gând.

Atunci nu o voi face. Am fost prea direct. Iartă-mă!

Nu o mai face niciodată. A făcut o pauză, cu obrajii în flăcări. *Decât dacă ți-o cer eu.*

Desigur. Părea mulțumit. *Deci ai vrut să vorbești cu mine. Ai întrebări, presupun.*

Multe.

E de înțeles. Încă o mișcare. Avea senzația că stă pe divan, cu coatele pe genunchi.

Dar fața lui era neclară.

Mai întâi, a întrebat ea, *cum arăți?*

Aș putea să-ți arăt, dacă vrei. Eşti destul de aproape.

Inima lui Rielle a început să bată mai repede. *Stai pe divan, nu-i așa? Pot să-ți văd slab forma.*

Într-adevăr. Concentrează-te pe liniile corpului meu. Încearcă să le faci mai precise, ca și cum m-ai contura cu un stilou.

L-a ascultat. Încet, figura ștearsă s-a accentuat – un bărbat slab, înalt, cu părul negru, în valuri, care

se ondula în dreptul urechilor. Pomeți fini, de parcă ar fi fost sculptați în marmură albă. Ochi mari, de un albastru palid. Buze groase care s-au pliat într-un zâmbet atunci când privirile li s-au întâlnit.

– Bună, Rielle, a rostit el, și vocea lui nu mai era doar în mintea ei. Era acolo; *vorbea* cu ea.

A răsuflat, a clipit, iar concentrarea i-a dispărut. Corien dispăruse. Era, dintr-odată, incredibil de singură în patul ei, în întunericul tăcut al camerei. A încercat să-și recapete respirația, cu gura uscată.

Unde ai dispărut?

Sunt încă aici.

Te-am pierdut, eu… a spus ea cu un nod în gât. Își simțea pielea rece și umedă, acum, când nu mai stătea lângă el.

Este dificil acum să comunicăm atât de liber pe cât am putea. Cu timpul, te vei descurca. Necesită antrenament și – vocea lui s-a întunecat ușor – *ai atât de multe lucruri care îți necesită atenția acum.*

Probele.

Şi ele, pe lângă altele. A fost o tăcere încordată, iar apoi a șoptit: *Rielle, pot să te ating?*

Ea a tras puțin aer în piept.

Nimic nepotrivit. Îți jur.

Rielle s-a uitat la cerul înstelat de la fereastra ei.

Întâi spune-mi: ce eşti?

Ce sunt? Părea deranjat și jucăuș. *Draga mea, mă insulți. Eu sunt o persoană, știi, cu o identitate şi un nume.*

Dar nu eşti om. Oamenii nu pot vorbi așa, folosindu-şi doar puterea minții. În noaptea dinainte de proba metalului, mi-ai arătat o amintire. O amintire de-a mea, pe care am uitat-o.

Da, ți-am arătat.

Corien… dar asta este uimitor!

Cred că este pentru tine.

Oamenii nu pot face astfel de lucruri.

Așa este.

A așteptat ca el să spună mai mult și, când nu a continuat, și-a dat seama că aștepta ca ea să spună ce știa deja, ce știa cu o siguranță din ce în ce mai mare de câteva săptămâni:

Ești un înger.

Răspunsul lui, când a venit într-un final, a fost serios: *Sunt.*

Rielle s-a dat jos din pat, aruncând lenjeria într-o parte. Doar când a stat în picioare și-a dat seama că rochița ei de noapte era lipită de corp, îmbibată de sudoare.

– *My lady*? a întrebat Evyline de după ușă. Este totul în ordine?

– Desigur.

Rielle de-abia putea să se audă din pricina fricii ce îi pulsa în vene.

– Doar am nevoie de un pahar de apă.

Cumva, a ajuns în baie și a închis ușa în urma ei. S-a îndreptat către chiuvetă, și-a stropit fața cu apă și și-a pus un pahar de apă de care nu s-a atins.

S-a sprijinit de blatul de marmură al oglinzii sale, încercând să își recapete echilibrul. Se simțea amețită, detașată de corpul ei.

Rielle, te rog, stai jos. Vocea lui Corien era blândă. *O să cazi și o să te lovești la cap.*

Vreau să stau în picioare! s-a răstit ea.

Fie. Pot să te ajut?

Mă minți, a spus ea într-un final.

Știi că nu te mint.

Toți îngerii au dispărut. Sunt în Adânc. Sfinții i-au izgonit acolo și i-au încuiat dincolo de Poartă.

Nicio poartă nu rezistă o veşnicie, a întrerupt-o Corien.

Rielle a traversat camera şi s-a privit în fața oglinzii enorme ce stătea sprijinită de perete. Arăta șifonată și speriată, cu ochii verzi, mari și strălucitori, părul negru, desfăcut din coadă, şi rochița care o făcea să pară mică în camera uriașă.

Gândește-te ce camere o să-ți dea odată ce te fac Regina Soarelui, a remarcat Corien, cu vocea

ascuțită. *Un gând uimitor, nu-i așa?*

Nu mai vorbi cu mine.

Nu vorbești serios.

Rielle a început să se plimbe agitată prin cameră. *Cred că îmi cunosc propria minte.*

Și eu îți cunosc mintea. Este un lucru atât de spectaculos!

Ieși afară! S-a oprit pe loc, cu pumnii strânși pe lângă ea. *În acest moment. Ieși din capul meu și lasă-mă în pace!*

Apoi se lăsă liniște.

Te vor folosi, Rielle, a spus el într-un final, grăbit. *Te vor ridica din ce în ce mai sus, te vor împodobi cu bijuterii și cu coroane și, când vor realiza cine ești cu adevărat, ce se ascunde în tine, te vor disprețui și vei rămâne singură…*

– Ieși afară! a țipat ea.

Iar când el s-a supus, i-a simțit plecarea ca un fir tras dintr-o pânză infinită care se destramă.

Senzația a făcut-o să se simtă goală pe dinăuntru. S-a așezat pe marginea căzii.

Evyline a dat buzna în cameră, cu sabia ridicată.

– *My lady!* Ești rănită?

– Nu.

Rielle și-a șters lacrimile cu o mână tremurândă.

– Evyline, cred că am avut un coșmar îngrozitor. Nu mă simt în apele mele.

Evyline și-a băgat sabia la loc și s-a grăbit să o ajute.

– Haide, *my lady*. O să te ajut să te duci înapoi în pat și voi trimite pe cineva să aducă ceai. Și o prăjitură cu scorțișoară poate?

Rielle s-a sprijinit cu toată greutatea pe corpul solid al lui Evyline.

– Poate trei prăjituri o să-și facă treaba.

– Trei prăjituri sunt, teoretic, mult mai bune decât una, *my lady*.

Zâmbetul lui Rielle se estompă și lacrimile îi năvăliră în ochi.

– Fii binecuvântată, Evyline! Te-am învățat bine.

Evyline a ajutat-o pe Rielle să se așeze în pat.

– Mă întorc imediat, *my lady*. O s-o trimit pe Dashiell să aibă grijă de tine.

Rielle a dat din cap și s-a băgat înapoi în pături.

Toți îngerii au dispărut, și-a spus Rielle, tremurând în pat, fixându-şi privirea în tavan. Dacă se gândea suficient la asta, poate devenea realitate, exact cum transformase cușca de metal într-o structură pe care putea s-o controleze.

A închis ochii și a încercat să nu se gândească la durerea dulce a singurătății ce i-a rămas în locul în care o atinsese Corien.

Toți îngerii au dispărut.

Toți îngerii au dispărut.

***

Dar rugăciunea nu a ajutat-o.

Rielle nu a mai putut să doarmă în acea noapte, lucru care a făcut-o aiurită și neglijentă a doua zi, în timp ce tatăl ei a supus-o la antrenamente dure. Și chiar și când s-a pus în pat noaptea următoare, cu mușchii plini de durere, somnul tot nu a venit.

Corien, aparent, i-a luat cererea foarte în serios. Nu putea să-l audă și nici să-l simtă. Își simțea mintea goală ca o peșteră.

O parte din ea se bucura. Dar partea din ea care stătea neliniștită pe un pat prea mare, agitată, tânjea după companie.

Și, când s-a gândit la ultimele lui cuvinte – *Te vor disprețui și vei rămâne singură* –, golul din minte i s-a întins către inimă până când totul deveni de o tristețe disperată, fără sfârșit.

– Nu vreau să fiu singură, a șoptit în pernă.

Și-a ținut respirația, așteptând. Oare Corien îi va răspunde? Să îi dea un semn?

Cinci respirații. Apoi zece.

Niciun răspuns.

S-a dezvelit, și-a luat capotul purpuriu-auriu de pe scaun și s-a îndreptat către ușă.

Evyline a devenit atentă imediat.

– Mergem undeva, *my lady*?

– Da, Evyline. Am nevoie de aer curat.

S-a gândit să se ducă direct la Tal și să-i mărturisească totul: Corien, îngerii, frustrarea ce îi ardea în corp.

Dar Rielle s-a cufundat în întunericul castelului căutând alinare, tânjind după companie.

Și sperând cu nesăbuință la fiecare colț din Baingarde luminat de lună că îl va vedea pe Corien stând acolo, cu o scuză pe buze și un sărut pentru buzele ei.

Capitolul 26 - Eliana

„Se spune că făurirea Porții, care a dus la sfârșitul Războaielor Angelice, a fost pentru magie începutul sfârșitului. Dacă Poarta a fost începutul sfârșitului, atunci decăderea Reginei Sângelui a fost adevăratul sfârșit. Odată cu moartea ei, Regina Sângelui a șters ultima fărâmă de putere antică, lăsând lumea devastată și slabă."

Cuvânt-înainte al unei colecții de povești pentru copii din Ventera, numită *Poveștile unei Epoci Uitate*

– Poți să mergi?

Eliana s-a ridicat cu grijă și a dat din cap către Simon.

Spera că se preface suficient de bine. Remy a strâns-o de mână și ea s-a uitat în jos, spre el, cu un zâmbet cu care a încercat să-l liniștească.

El, firește, știa adevărul după privirea ei. Chiar dacă nu se vindecaseră complet, rănile provocate de explozia bombei erau acum destul de bine, astfel încât Eliana să nu simtă durere, ci poate doar puțină amorțeală în mușchi. În ultimele ore de somn, pare-se, rănile se închiseseră. Pielea i se vindecase de la sine.

Iar Eliana știa că data viitoare când Navi sau Simon vor insista să îi schimbe bandajele, era nevoită să mintă. Sau să fugă. Sau să fie descoperită.

Dar ce să descopere? Era una dintre *ei*? Orice ar fi fost lordul Morbrae – orice ciudățenie îi făcea ochii negri și sticloși, foamea de neînduplecat a fălcilor lui, abilitatea de a-și vindeca gâtul spintecat și să meargă mai departe fără probleme –, era oare și Eliana o astfel de creatură?

Un val de scârbă a cuprins-o.

Nu am ochii negri.

Am mâncat și am avut iubiți. Foamea mi-a fost potolită, iar dragostea a fost mereu frumoasă.

Dar…

Dar corpul meu era acoperit cu arsuri. Și acum nu mai este.

A știut dintotdeauna că abilitatea corpului ei de a se vindeca singur mai repede și mai bine decât al oricui altcineva era – să spunem – neobișnuită. Imposibilă și de neimaginat. Dar mereu găsea o explicație când stătea trează noaptea, îngrijorându-se. Sau când i-a mărturisit prima dată lui Remy, tăindu-și mâna în fața lui, ca mai apoi să i se vindece de la sine, pe loc.

Ochii lui îngroziți s-au aprins de curiozitate.

– El, a șoptit, asta este un fel de magie!

– E ridicol, i-a răspuns cu inima bubuindu-i, dar cu vocea calmă. Nu există magie.

– Dar a existat odată. Poate o parte a supraviețuit decăderii reginei Rielle.

Eliana a pufnit.

– Mă îndoiesc. Afurisita aia a fost multe lucruri, dar nu neglijentă. Nu ne-ar fi lăsat nicio magie, nici măcar o fărâmă.

– Atunci, cum îți explici asta?

A dat din umeri rânjind.

– Nu mă îndoiesc că corpul meu este o minune. Harkan ar putea să îți confirme asta…

– Scutește-mă, te rog, a replicat Remy, ducându-și mâinile la urechi.

– Presupun că sunt mai rezistentă decât majoritatea oamenilor.

Nu a crezut cu adevărat explicația asta stupidă. Dar ce altceva putea să facă? Orice altă explicație ar fi fost… mult prea mult. Exagerată, în cel mai bun caz, și periculoasă, în cel mai rău caz. Iar la ideea de miracole renunțase cu ani în urmă.

– Oricum, a continuat, sper că nu vei spune nimănui. Nici măcar mamei. Pentru că…

– Pentru că, dacă ar afla cineva, te vor folosi pe post de armă. Chiar mai mult decât o face Imperiul deja.

– Exact, a spus încordată, după o pauză.

El a dat din cap.

– Eu tot voi crede că este magie. Trebuie.

– Orice minciuni alegi să crezi, Remy, asta nu este problema mea.

Dar acum, când Eliana l-a văzut pe lordul Morbrae și a văzut ce putea să facă corpul ei – ce însemna acest lucru –, avea un sentiment de neliniște.

Sunt la fel ca ei? se întreba în timp ce se scărpina pe umăr. *Sau voi deveni la fel ca ei?*

Cu colțul ochiului l-a văzut pe Hob cum o privea și și-a adus aminte să mai tresară când se mișca.

– Repede și încet, a mormăit Simon, strecurați-vă în mulțime, ca toată lumea. Stați pe aproape.

Împreună, grupul neîngrijit de cinci oameni se îndrepta către drumul mare și aglomerat ce ducea către orașul Rinthos.

Era un drum plin de călători: refugiați care căutau adăpost în fața sălbăticiei; grupuri mici de muzicanți ce cântau balade de călătorie și cântece de jale pentru morți; câțiva negustori care vindeau diverse lucruri: haine, medicamente, droguri, figurine ale Împăratului sculptate în lemn și suficient de mici pentru a fi purtate în jurul gâtului.

Eliana și-a păstrat mersul țeapăn, neuniform și ochii concentrați în față, spre intrarea în oraș. Adatroxii se plimbau prin mulțime și patrulau de-a lungul zidului exterior, dar nu împiedicau pe nimeni să treacă de porțile orașului. Nici măcar Imperiul, se pare, nu dorea să curețe ghetoul aglomerat care era Rinthos.

Era locul perfect să se ascundă.

Era, probabil, un loc îngrozitor să te ascunzi. Cu siguranță Imperiul știa ce se întâmplase la avanpost, auzise de fata care a aruncat în aer un

întreg regiment de adatroxi și care probabil a supraviețuit. Poate un adatrox îl văzuse pe Simon când i-a recuperat corpul dintre dărâmături și a fugit cu ea pe cal. Poate acest adatrox trimisese un mesaj către lordul Morbrae.

Poate că cenușa generalului, împrăștiată în timpul exploziei avanpostului, s-a reîntregit într-o formă solidă. Poate că el era, în acest moment, pe urmele lor.

Eliana respira numărând până gândurile acestea dispăreau.

Nu aveau de ales; trebuiau să poposească în Rinthos. Hob trebuia să se întâlnească cu cunoștința lui, care avea să-i ajute să-i reaprovizioneze pe Patrik, pe soldații lui și acum pe refugiații fără adăpost.

Și Eliana, din ce știau ei, avea nevoie urgentă de medicamente.

Pe când treceau de zidul din jurul Rinthosului, Eliana s-a uitat în sus la orașul suprapopulat ce se înălța deasupra ei și și-a lins buzele crăpate, cuprinsă de neliniște. O rețea de cărări de piatră, poduri de lemn și scări răsucite se întindea deasupra lor, conectând apartamente unele de altele și drumuri principale de drumuri secundare. Nu departe de oraș se afla Marea Oaselor, care despărțea Ventera de regatul ocupat din Meridian. Un strat subțire de nisip acoperea drumurile în ruină și, de fiecare dată când treceau pe lângă unul dintre canalele care șerpuiau prin oraș, mirosul înțepător de pește și resturi era suficient să-i întoarcă stomacul Elianei pe dos.

Se plimbau de o oră pe străzile înghesuite ale Rinthosului când, în sfârșit, au găsit intrarea în Sanctuar – o ușă obișnuită, la prima vedere, acoperită de o vopsea gri, scorojită, încuiată cu un lacăt stricat.

Dar dincolo de ușă, coborând pe o scară îngustă, au intrat într-o încăpere mică și umedă, păzită de

trei gardieni mascați. Toți erau mai înalți cu două capete decât Simon.

Gardianul principal l-a oprit pe Simon punându-i o lamă curbată la gât.

Simon și-a dat jos gluga și a mormăit ceva într-o limbă poetică, pe care Eliana nu a recunoscut-o. Nu era venterană tradițională și nici o limbă pe care o cunoştea.

Lângă ea, Remy a inspirat profund.

Orice le-ar fi spus Simon, funcționase. Gardienii s-au dat la o parte; unul dintre ei a descuiat ușa grea de metal.

Simon s-a aplecat și i-a condus spre încăperile întunecate și joase din fața lor: Sanctuarul.

Mirosul împuțit al faimoaselor boxe de pariuri din oraș a lovit-o pe Eliana ca un pumn – carne friptă, fum de pipă, uleiuri aromate, bere și vin, trupuri transpirate și mirosul înțepător de sânge.

– Ce limbă vorbeau? a șoptit Eliana către Remy în timp ce îl urmau pe Simon înăuntru.

– Celdariană veche, i-a șoptit Remy cu degetele strânse în jurul mâinii ei.

Eliana a simțit cum un fior îi străbate şira spinării.

– Limba Reginei Sângelui.

– Și a Aducătorului de Lumină, a adăugat Navi.

Eliana s-a uitat la ea, rezistând tentației de a atinge colierul de sub cămașă.

Sanctuarul era un oraș în oraș, îngrămădit și zgomotos. Cele cinci niveluri circulare, luminate de lămpi cu gaz la fiecare coloană de susținere, conduceau spre o arenă plină cu oameni. Unii se adunau la mese, cu mâinile pline de cărți, alții, în jurul unor țarcuri unde câini fioroși se sfârtecau unul pe celălalt. Oameni în pantaloni zdrențăroși își băteau adversarii în cuști metalice pătrate, în timp ce spectatorii își strigau pariurile și întindeau în aer mâini pline cu bani.

Și deasupra, la fiecare etaj, umbre de diverse forme priveau în jos către arenele de luptă –

cupluri care își șopteau cu băuturile în mâini, dansatoare îmbrăcate sumar ce se unduiau pe mese. Jucători de cărți ascunși în nori de fum se adunau în jurul unor mese joase, sprijiniți pe perne. Un bărbat, atât de corpolent încât Eliana nu putea să-i vadă ochii sub straturile de piele, striga râzând înăbuşit la doi bărbați care se luptau la picioarele lui. La al treilea nivel, o femeie atât de palidă încât pielea și părul îi străluceau în lumina lumânării, ținea companie unor oameni într-un salon privat. Un tânăr superb, care nu purta mare lucru pe el, stătea întins lângă ea, mușchii strălucindu-i.

Au trecut pe lângă cuplu și au dispărut într-un coridor întunecat, îngust, păzit de două siluete cu glugă și fețele ascunse. Pe Eliana o mâncau palmele să o apuce pe Arabeth.

O cortină s-a tras în urma lor, cufundându-i în liniște. Sunetul pașilor se pierdea în covorul de pluș al coridorului. Lămpi mici cu gaz luminau blând calea.

– Un loc încântător, a remarcat Navi şoptind.

Un rânjet se ivi pe buzele Elianei.

– Hob, poate ar trebui să-l băgăm pe Simon într-una din arenele de luptă de jos să câștigăm niște bani pentru refugiați.

Simon s-a oprit în dreptul uşii.

– Doar dacă tu ești adversarul meu, Spaimă. Am putea să reconstituim prima noastră întâlnire în fața tuturor.

– Cea în care te-aș fi bătut, dacă nu ai fi scos o armă?

– Cea în care te-am trântit în fund.

Apoi a ciocănit o singură dată la ușa din lemn. O uşiță din metal s-a deschis și Simon a rostit din nou ceva în celdariana veche.

Deodată, ușa s-a deschis spre o încăpere liniștită, în care se aflau mai multe siluete tăcute, îmbrăcate cu robe. O femeie musculoasă, de vârstă

mijlocie, cu o piele brună s-a repezit dintr-o ușă lăturalnică direct spre Hob.

– Slavă Cerului că ești teafăr!

L-a îmbrățișat cu foc și l-a bătut cu o mână pe spate.

– Am auzit de atacul asupra…

Apoi femeia a observat-o pe Navi, iar după o clipă de șoc, s-a lăsat în genunchi.

– Majestate, a șoptit ea. Iertați-mă. Am știut că o să veniți, dar totuși să vă văd în carne…

S-a uitat în sus la Navi, cu ochii sclipind din pricina lacrimilor.

– De când am auzit de fuga dumneavoastră din Astavar și apoi văzând informațiile pe care le-ați trimis din Orline prin Coroana Roșie… *my lady*, m-am rugat zilnic ca lumina reginei să vă călăuzească înapoi acasă, la noi.

Navi a ajutat-o pe femeie să se ridice, cu ochii strălucindu-i.

– Ești din Astavar?

– Sunt, *my lady*. Dar loialitatea mea este față de Coroana Roșie. Nu mi-am mai văzut casa de când Imperiul a ocupat Ventera.

– Te rog, spune-mi dacă le pot transmite vreun mesaj acasă celor dragi.

– Nu mai am pe nimeni drag, *my lady*.

Femeia s-a posomorât.

– Toți au venit cu mine să lupte pentru Ventera. Doar eu am mai rămas.

Navi și-a închis ochii.

– Sora mea, curajul tău mă lasă fără cuvinte.

– Păi…

Și-a tras nasul puternic și și-a șters ochii.

– Din fericire pentru tine, *my lady*, am eu suficiente cuvinte pentru toată lumea. Hob?

I-a trântit o palmă pe umăr. Hob s-a încruntat.

– Știu că ai nevoie de ajutorul meu pentru Patrik și pentru rebelii tăi. Și-l vei primi. Dar întâi, oameni buni, trebuie să vă spălați. Mirosiți groaznic!

– Cine este femeia asta?

Eliana a dat din cap către femeie.

– Ne face cineva cunoștință sau stăm aici și o lăsăm să pălăvrăgească?

– Știu cine ești.

Femeia a făcut un pas în spatele lui Hob, privind-o cu atenție pe Eliana.

– Ești Spaima din Orline. Tu ai distrus raidul. Era cât pe ce să piară toți cei din Groapa Coroanei.

S-a uitat la Eliana din cap până în picioare, apoi i-a scuipat la picioare.

– Mă cheamă Camille. Și am destui mercenari în acest loc cât să umplu un templu. Așa că nu te pune cu mine, fetițo! Altfel, te termin.

A făcut apoi un pas în spate, a zâmbit tuturor și a bătut din palme. Patru dintre siluetele îmbrăcate cu robe au făcut un pas în spate.

– V-am pregătit băile. Vă rog să nu vorbiți cu mine până nu mirosiți mai bine. Oh, micuțule, i-a spus Camille lui Remy zâmbind. Ești așa de drăgălaș. Al cui ești tu?

Remy a ridicat bărbia și a luat-o pe Eliana de mână.

– Al surorii mele.

Fața lui Camille s-a încruntat.

– Ce păcat, nu-i așa?

S-a uitat înapoi la ea.

– Nu pentru mine.

Chiar și pentru Eliana, zâmbetul arogant pe care i-l arătă lui Camille era insuportabil.

***

Când a intrat în baie, Eliana şi-a schimbat starea de spirit, buna ei dispoziție i-a pierit.

Rahat!

Era o baie superbă, cu pereți din piatră albă șlefuită, paravane acoperite cu material brodat în purpuriu și turcoaz, taburete plini de prosoape, coșuri cu săpunuri, sticluțe cu uleiuri și loțiuni.

În centrul încăperii se găsea o piscină circulară enormă, înspumată. În mijlocul ei se afla o fântână decorată cu o statuetă fragilă a Sfintei Tameryn, periindu-și umbrele din păr.

Urmau să facă baie aici. Eliana *voia* cu disperare să facă baie. Dar Navi ar fi vrut mai întâi să îi schimbe bandajele. Ar fi văzut spatele neted al Elianei. Simon și Hob au primit o altă cameră de baie – *Slavă Cerului –,* dar Navi putea să o vadă.

Eliana i-a dat drumul mâinii lui Remy și a început să se îndepărteze de piscină.

– El?

S-a uitat înapoi la ea, căscând, apoi a rămas încremenit.

– *Oh!*

Navi se uita fericită la piscină și scoase un oftat de bucurie:

– Doamne, ce bine va fi să-mi reamintesc cum e să te simți ca un om din nou. Eliana, haide să-ți schimbăm bandajele.

– Poftiți, *my lady*, i-a șoptit una din asistente.

I-a oferit lui Navi un coș plin cu fîşii albe de pânză.

– Lupul ne-a spus că veți avea nevoie de asta. Avem pregătire de vindecători, *my lady*. Doriți să vă ajutăm?

– Oh, asta ar fi grozav. Eliana?

Navi s-a încruntat când a văzut-o pe Eliana îndreptându-se către ușă.

– Ce faci?

– Nu vreau să îmi schimb bandajele.

Eliana era atât de panicată, încât nu știa ce altceva să spună.

– Sunt bune aşa.

Navi a zâmbit uluită.

– Rănile se vor infecta, dacă nu schimbăm bandajele. Au trecut câteva ore bune. Vino aici.

Una dintre asistente s-a dus către Eliana, a făcut o plecăciune, apoi a întins mâna s-o ajute să coboare în piscină.

Eliana i-a plesnit mâna.

– Ia mâna de pe mine!

Navi s-a uitat la ea.

– Ce, Doamne, iartă-mă, este în neregulă cu tine?

– Nu te apropia.

– Spune-mi ce este. Te pot ajuta.

Eliana a izbucnit într-un râs neîncrezător.

– Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

– Delirezi. Ți-a revenit febra.

– Lăsați-o în pace! a strigat Remy.

Înainte ca Eliana să se miște, încă paralizată de panică, Navi s-a aruncat asupra ei, a rotit-o și a lipit-o cu fața de una dintre coloanele de marmură. Un cuțit cunoscut o înțepa pe Eliana în coaste.

Arabeth, a rostit ea în gând, *trădătoareo!* Voia să se zbată, dar și-a adus aminte de presupusele ei răni.

– Mă rănești, a strigat. Te rog, rănile mele…

– Cuțitul ăsta al tău este preferatul meu, a răspuns Navi scurt. Nu am putut să nu-l șterpelesc când am avut ocazia. O să ți-l dau înapoi, poate. Dacă nu mă enervezi. Îmi ascunzi ceva. Spune-mi ce.

– Navi, te rog! a spus Remy aproape plângând. Dă-i drumul!

– Dragă Navi, a replicat Eliana.

Obrazul lui Navi era atât de aproaope de al ei, încât îi simțea respirația stătută.

– Și eu care am crezut că vrei să fim prietene.

– Dar vreau asta.

Lui Navi chiar îi părea rău.

– Dar dacă nu îmi răspunzi, o să te las inconștientă și o să-l chem pe Simon, iar *el* o să-ți schimbe bandajele. Nu o să-l poți opri.

Eliana a scos un mârâit disperat.

– Vrei să punem pariu?

– Te comporți ciudat de câteva zile. Şi nu din pricina febrei sau a rănilor. Plănuiești ceva. Încă o

fugă? Vei aduce moarte asupra Rinthosului așa cum aproape că ai făcut şi cu Groapa Coroanei?

– Nu plănuiesc nimic.

– Atunci ce este?

Eliana și-a dat seama prea târziu că ochii i s-au umplut de lacrimi de oboseală.

Navi s-a înmuiat.

– De ce îți este frică?

– El, nu, a avertizat-o Remy.

Eliana s-a uitat la fratele ei și apoi la asistentele ce așteptau uimite lângă ei. Și-a dat seama, cu o scârbă imensă, că își dorea asta. Voia să-i spună cuiva care ar fi putut să o ajute să caute răspunsuri la întrebările ei – gâtul lordului Morbrae, viziunea Împăratului, corpul ei imposibil.

Și dacă trebuia să spună cuiva, mai bine lui Navi decât lui Simon.

Tremurând, a tras aer în piept.

– Lăsați-ne singuri, a spus încet.

După o clipă de liniște, Navi s-a întors spre cele două asistente:

– Faceți cum a spus. Nu spuneți nimic despre asta.

Au plecat capul și au ieșit din încăpere. Odată ce ușile s-au închis în urma lor, Eliana a închis ochii.

– În regulă, a rostit expirând încet. E în regulă.

Vocea plină de lacrimi a fost aproape sugrumată.

– El, nu. *Te rog!*

– Vreau să fac asta.

Navi s-a depărtat și a lăsat-o jos pe Arabeth, cu o expresie îngrijorată pe față.

– Ce este, Eliana?

Eliana a ezitat, apoi, stând încă cu fața spre coloană, și-a dat jos haina. S-a dezbrăcat de tunica plină de sânge, descoperind bandajele murdare de dedesubt. Rămânând doar în pantaloni și în ghete, a șoptit:

– Dă-le jos și ai să vezi.

Navi a început să dea jos ușor bandajele înfășurate în jurul Elianei. Când primul bandaj a

căzut, Navi a rămas uimită.

Tremurând, Eliana și-a sprijinit fruntea de perete, și-a încrucișat brațele la piept și a așteptat ca Navi să termine. Nu se simțise așa de vulnerabilă niciodată.

– Eliana…

Navi își plimba degetele peste mușchii spatelui gol al Elianei.

– Au dispărut. Arsurile tale… Parcă nu le-ai fi avut niciodată. Nu înțeleg.

– Nu vei spune nimănui.

S-a îndreptat și s-a uitat peste umăr la ea.

– Nu-i așa?

După un moment de tăcere intensă, Navi a mormăit:

– Bineînțeles că nu voi spune nimănui.

Și se îndepărtă.

Amețită de această ușurare, Eliana a luat tunica și a pus-o din nou pe ea.

– Dacă spui cuiva…

– Atunci atât Coroana Roșie, cât și Imperiul vor încerca să te transforme într-o armă uimitoare, fără să le pese de siguranța ta, iar asta este o soartă pe care nu o doresc nimănui.

Vocea lui Navi s-a îngroșat.

– Acest război a luat viețile și corpurile a prea multe femei.

Apoi s-a întors pusă pe gânduri.

– Spune-mi cum a început. Presupun că nu este prima dată, nu?

Eliana a tras aer în piept.

– Mereu a fost așa. Când eram mică, nu am băgat de seamă. Dacă cădeam și îmi juleam genunchiul, se vindeca aproape instantaneu. M-am gândit că – ei, bine – sunt norocoasă și mi-am văzut mai departe de viață. Dar odată ce am crescut, mi-am dat seama că… este un lucru neobișnuit.

– Frumos mod de a o spune, a adăugat Navi cu un zâmbet îngrijorat.

– I-am spus lui Remy, în cele din urmă.

Eliana a observat cum Remy stătea ghemuit pe una din băncuțele de la marginea piscinei. S-a așezat lângă el și l-a tras mai aproape. El s-a întors bucuros cu fața spre ea.

– M-a ajutat să păstrez acest secret de părinții noștri, chiar și de Harkan. Prietenul meu… partenerul meu.

O durere i se răsuci în inimă când pronunță numele lui Harkan cu voce tare. Era pentru prima oară când îi rostea numele de când îşi luaseră adio în acea zi îngrozitoare, în Orline.

A simțit cuvântul ca pe un lucru concret pe care și l-a smuls din inimă, lăsând un gol în locul său.

– Sunt sigură că Harkan a observat – eram prea apropiați să nu observe –, dar nu a spus niciodată nimic. Nu știu de ce. Pentru a-mi respecta decizia de a nu-i împărtăși acest secret, presupun, a spus ea dând din cap. Nu meritam un prieten ca el.

Navi s-a plimbat în liniște. Apoi s-a oprit, uitându-se la apă.

– Îți faci griji, deoarece ai văzut că același lucru i se întâmplă și lordului Morbrae, la fel cum ți s-a întâmplat și ție toată viața.

Navi s-a uitat în sus, cu milă în privire.

– Îți este teamă că ești una de-a lor.

– Dar nu este!

Remy s-a înroșit de furie.

– Ochii lor sunt negri. Ai ei nu sunt. Ei sunt răi, ea nu este.

– Sunt de acord, Remy, a replicat Navi. Îți spun ca o persoană care a petrecut prea mult timp printre ei. Nu ești ca ei, Eliana. Fața ta nu exprimă aceeași foame. Aerul nu se schimbă în jurul tău, de parcă nu ar fi locul tău în această lume.

– Ce sunt ei, atunci? a întrebat Eliana încet. Ce ai văzut cât ai trăit printre concubine?

Navi s-a așezat pe o băncuță cu umerii încordați.

– Am văzut oameni care s-au îmbuibat cu mâncare, și tot le era foame. Care au luat femeie

după femeie în pat, și tot nu erau satisfăcuți. Am fost cu generali care mă rugau să le crestez corpurile și care mă amenințau că îl vor tăia pe al meu, dacă nu mă supun, iar apoi, în timp ce se zbăteau sub mine, rănile li se vindecau și urlau în disperare.

Navi a tras adânc aer în piept şi a continuat:

– Lordului Arkelion chiar îi plăcea de mine și mă chema adesea în camera lui. Uneori, când mă uitam în ochii aceia negri ai lui, vedeam anumite lucruri.

– Cum l-am văzut eu pe Împărat, a bombănit Eliana. M-am uitat în ochii lordului Morbrae și deodată l-am văzut. Pe el și Celdaria.

– Da.

Navi s-a uitat în sus, cu ochii goi.

– Cam așa. Când am fost cu lordul, am văzut lucruri pe care nu le înțelegeam. Viziuni. Imagini. Și toate erau despre furie și suferință. Dealuri înnegrite de sânge. Un hău care mă îndepărta din ce în ce mai tare de lumină. Simțeam aceste imagini în sângele meu după ce plecam de la el, de parcă m-ar fi infectat cu un ecou sau cine știe ce boală pusese stăpânire pe el. Mă întorceam în camera mea și mă feream de celelalte fete până când sentimentul trecea. Îmi era frică de mine. Îmi era frică că o să izbucnesc, că o să le rănesc.

Navi a dat din cap.

– Acești oameni sunt plămădiți dintr-o violență de neimaginat.

– Nu sunt oameni, a spus Remy în liniștea ce a urmat. Sunt îngeri.

Capitolul 27 - Rielle

„L-am încurajat pe tânărul nostru prinț să-și împartă timpul între Casa Luminii și Forja de Fier, deoarece trebuie nu numai să studieze lumina soarelui, dar și să își făurească un talisman suficient de puternic pentru a-și stăpâni puterea lui mare, deși nu a părut prea încântat de ideea unei săbii. Băiatul ar prefera mai degrabă să aibă drept talisman o carte prăfuită, mare cât el."

Jurnalul Înaltei Maestre Ardeline Guillory a Casei Luminii, Anul 983 al Epocii a Doua

Grădinile din spatele castelului Baingarde erau locul favorit al lui Rielle. Ea, Audric și Ludivine petrecuseră multe ore în copilărie alergând pe potecile de pământ, găsind ascunzători secrete în tufișuri și furișându-se pe lângă lacurile de înconjurau catacombele regale.

Rielle a zâmbit, amintindu-și de șotronul pe care ei trei îl jucau. Scopul jocului era să traverseze iazurile folosind drept potecă pietrele acoperite cu mușchi. Oricine cădea avea să fie pentru totdeauna bântuit de fantomele regilor și ale reginelor moarte.

Apa întunecată și stătută a iazurilor îi aducea mereu aminte de niște oglinzi neprimitoare și o făcea să se întrebe dacă exista vreun tunel secret în care ar fi putut să cadă și să dispară pe vecie.

În acea lume secretă, se gândea Rielle în copilărie, *ar fi fost în regulă să-mi omor mama? Oare oamenilor de acolo le-ar fi păsat?*

O clipă, îi simți pe Audric și pe Ludivine lângă ea. Unul, ținându-i mâna călduros, iar celălalt, stând la distanță mereu, mereu.

Odată ce picioarele ei au atins poteca ce ducea la iazuri, Rielle s-a oprit și a tras aer în piept. Și-a imaginat cum aerul rece al nopții din grădini îi pătrunde în plămâni și îi curăță inima de griji.

– Sunteți sigură că nu aveți nevoie de ghete, *my lady*? a întrebat Evyline. Este destul de rece.

Rielle s-a uitat înapoi la ea.

– Mă lași să mă plimb singură puțin? Tânjesc după liniște.

Evyline a scos un sunet de dezacord.

– Pot fi extraordinar de tăcută, *my lady*.

Rielle și-a încrucișat brațele și s-a uitat la ea.

După un timp, Evyline a oftat.

– Prea bine, *my lady*. Dacă vă aud că strigați după ajutor, o să vin eroic în grabă.

– Nici nu mă aștept la altceva din partea ta, dragă Evyline.

Apoi s-a strecurat printre copaci, mergând pe una dintre potecile înguste de pământ. Ace moi de pin acopereau pământul; ferigi ude de rouă atingeau tivul lung al capotului ei. Cu secole în urmă, regina Katell plantase copaci ai tristeții în grădinile din jurul castelului Baingarde în onoarea lui Aryava, iubitul ei angelic decăzut. Acum copacii antici erau împrăștiați peste tot, cu crengile lor negre și groase, pline de mănunchiuri de flori roz.

Într-un final, Rielle a ajuns în aproapierea iazurilor. Se întindeau negre și liniștite spre movila acoperită cu iarbă, care deservea ca intrare în catacombele regale. Două torțe se aflau de o parte și de alta a ușilor mari de piatră, care erau însemnate cu cele șapte sigilii ale templelor.

Rielle a îngenuncheat la marginea celui mai apropiat iaz, și-a dus degetele la frunte, buze, tâmplă, piept, gât, palmă și în final la ochi.

Fie ca lumina reginei să te călăuzească spre casă, s-a rugat ea în onoarea sfinților căzuți, a reginelor și a regilor care se odihneau în catacombe.

Apoi s-a ridicat în picioare, cu rochia umedă de la rouă, și a auzit un mormăit slab.

S-a uitat prin pâcla ce se ridica deasupra iazurilor și l-a văzut pe Audric pe partea cealaltă, înconjurat de copaci ai tristeții. Purta doar pantaloni și ghete, iar pieptul dezgolit îi strălucea de transpirație. Cu Illumenor în mână, a repetat exercițiu după exercițiu, tăind aerul cu lama, răsucindu-se pe picioare, ferindu-se de atacuri imaginare.

Văzându-l luminat de lună și de strălucirea lui Illumenor, Elianei i s-a tăiat respirația. Expresia lui era una de concentrare intensă – fruntea încrețită, ochii negri și serioși.

– Nici tu nu ai putut să adormi? i-a strigat Rielle.

S-a întors și a lăsat sabia jos. Un zâmbet larg i s-a întins pe față.

– Nu dorm prea mult în ultimele zile.

S-a dus spre el pe drumul moale, plin de iarbă, dintre iazuri.

– Și de ce nu?

– Oh, nu știu.

A băgat-o pe Illumenor în teacă, și-a șters fruntea cu o cârpă.

– Când prieteni dragi mie sunt forțați să treacă prin probe mortale, săptămână după săptămână, nu prea pot să dorm.

– Sună de parcă prietenii tăi îți dau ceva de furcă.

– Chiar deloc.

S-a îndreptat către ea, iar, când lumina lunii a căzut asupra lui, a scos la iveală cearcănele de sub ochi, liniile de îngrijorare din jurul gurii.

– Aș suporta o mie de nopți nedormite ca prietenii mei să fie în siguranță.

Ea a trebuit să-și întoarcă privirea, căci își simțea inima cum îi bate în piept. Apropierea de Audric făcea ca singurătatea ei să pară mai vastă și mai inevitabilă ca niciodată.

– Spune-mi, a întrebat ea încet, ce simți? Când îți folosești magia?

Vocea lui era gânditoare:

– Simt ca și cum toate piesele din care sunt format se îmbină perfect. Ca și cum orice este posibil în acea clipă, deoarece concentrarea mea este totală și controlată. Ca și cum… ca și cum m-aș întinde bine.

Rielle și l-a imaginat pe Audric în pat, dezbrăcat, cu părul dezordonat, lungindu-și corpul într-o ploaie de lumină.

Și-a lins buzele uscate și a trecut pe lângă el. În apropierea lui, aerul scânteia și se agita, încălzind-o.

– Chiar ai un control excepțional, a mormăit ea. Se întâmplă vreodată să… îl pierzi?

– Nu cred că înțeleg la ce te referi.

Normal că nu, s-a gândit iritată. Dar nu era corect. Doar pentru că era nervoasă, nedormită, îngrijorată la gândul unde ar putea fi Corien și ce făcea, dacă erau şi alți îngeri acolo, dacă se va întoarce înapoi la ea – asta nu era o scuză ca să-și verse nervii pe Audric.

Nu i-a greșit cu nimic. Niciodată.

– Nu faci niciodată vreo prostie, a exclamat ea mai dur decât ar fi vrut. *Cam atât m-a ținut să nu fiu nervoasă pe el.*

– Ba firește că fac, a spus el râzând. Să-ți aduc aminte de o anume cursă interzisă?

– Nu mă refer să te furișezi afară și să încalci regulile părinților tăi. Mă refer la lucruri *cu adevărat* rele. Ești puternic și totuși vreodată…? Nu contează. Normal că nu.

Rielle s-a întors să se așeze pe pământul umed.

– Nici măcar nu știu ce spun, a mormăit, strângându-și mâinile în jurul mijlocului. Trebuie să dorm, dar nu pot. Mintea mea se învârte în cerc.

După o clipă, s-a uitat în sus și l-a văzut pe Audric cum se așază în iarbă, lângă ea. A observat cu dezamăgire că îşi pusese tunica înapoi pe el.

– Dacă încerci să explici, a spus tandru, eu te ascult.

O vreme ea şi-a privit degetele de la picioare cum se strâng în iarba umedă. Soarele răsărea; trebuia să se întoarcă înăuntru în curând și să înceapă o nouă zi. Încă o zi de antrenament cu tatăl ei şi de consultat cărțile din biblioteca Sălașului Umbrelor cu Ludivine pentru a se pregăti pentru următoarea probă. Avea și o întâlnire cu Arhontele după-masă. A insistat asupra unor interviuri regulate pe parcursul probelor, în care o întreba despre sănătate, starea de spirit, ce a mâncat și a băut, cum a dormit, ce fel de vise a avut.

Dacă ați ști, Sfințenia Voastră…

Audric și-a pus mâna caldă peste a ei.

– Rielle, ce este? Spune-mi.

Şi-a ridicat ușor privirea spre a lui. Era atât de aproape, încât putea să-i numere genele groase și a avut o viziune cu ea sărutându-i pielea moale de sub ochi.

– În timpul probei metalului, a șoptit ea, când am realizat ce a făcut Arhontele, că a pus copii în cușcă cu mine – a înghițit în sec închizând ochii –, am vrut să-l rănesc.

– Doamne, Rielle, și eu la fel!

Audric și-a trecut o mână prin păr şi, râzând ușor, a continuat:

– Îmi imaginez că toată lumea a vrut asta. Lucrul ăsta te deranjează? Dragă, nu lăsa treaba asta să te țină trează.

– Nu este doar asta!

Rielle a rupt un smoc de iarbă de frustrare.

– Sunt… sunt atât de multe lucruri.

Chiar şi când mama mea ardea, eram bucuroasă să simt puterea fierbându-mi prin degete.

Și deși știu că Corien este un înger, vreau să se întoarcă înapoi la mine.

Și deși îi aparţii lui Ludivine… te vreau doar pentru mine.

Vreau… vreau. *Tânjesc. Poftesc.*

– Vreau atât de multe lucruri, a șoptit ea, și niciunul dintre acestea nu este bun.

Audric i-a pus mâna pe obraz și i-a ridicat privirea spre el. O clipă au rămas blocați, gura lui Audric era atât de aproape, încât Rielle putea doar să-și ridice bărbia și să-l sărute.

Apoi Audric și-a coborât mâna și a întors privirea în altă parte.

– Cu toții avem o parte întunecată în noi, Rielle, a spus el cu o voce aspră. Asta înseamnă să fii om.

Ea a dat din cap încet.

– Eu cred că să fii om înseamnă să treci dincolo de acest întuneric și să faci bine lumii. Și tu, Audric – a râs puțin –, pun pariu că nu ai simțit niciodată gânduri ca ale mele. Uneori bunătatea ta strălucește atât de puternic, încât vreau să te devorez. Poate dacă stau suficient lângă tine, lumina pe care o dai va potoli răutatea ce se ascunde în mine.

Și-a frecat fruntea.

– Nu pot să cred ce spun. Cine știe ce crezi despre mine!

– Cred ce am crezut de când ne cunoaștem.

Audric i-a luat mână și a ținut-o în mâinile lui.

– Sunt bucuros să te am lângă mine și îmi doresc să fii mereu așa.

A îndrăznit să se uite în sus la el și, făcând asta, a scos un murmur slab, s-a apropiat de el de parcă ar fi fost trasă de un fir ce le lega trupurile. I-a pus mâna pe obraz, iar cu cealaltă o mângâia ușor pe braț. Căldura corpului lui a inundat-o; a tremurat și s-a răsucit, apropiindu-se de el.

– Audric, a şoptit ușor, închizând ochii.

Și-a atins obrazul de al lui, s-a bucurat de zgârietura ușoară a bărbiei lui.

– Dacă este răutate în tine, Rielle, a spus Audric cu buzele lipite de părul ei, atunci o să mă bucur de ea așa cum mă bucur de fiecare parte din tine.

O atingere ușoară a degetelor pe coastele ei; alta pe ceafă, trimițându-i un fior pe șira spinării. S-a topit simțindu-l lângă ea, strecurându-se în brațele lui, de parcă locul ei era acolo.

Dar și-a adus aminte de Ludivine. Și-a închis ochii.

– Nu ar trebui, a șoptit ea, corpul ei țipând să tacă și să-l atingă. Eu… Audric, cum rămâne cu Lu?

Audric s-a depărtat ușor de ea. Mâhnirea i s-a așternut pe chip.

– Știu. Ai dreptate, știu.

Rielle s-a sprijinit în coate, uitându-se atent la el.

– O iubești?

– Îmi este dragă, dar… nu. Nu cum ar trebui să o iubesc.

– Păi…

S-a întins spre el și i-a întors fața către a ei. Lacrimi de rușine i-au umezit ochii, dar nu putea să-și dezlipească privirea de pasiunea din privirea lui.

– Poate doar o dată? Ca amintire.

Acesta a ezitat, s-a uitat înapoi printre copaci spre Baingarde.

– Amintirea, a spus încet, poate complica lucrurile mai tare.

– Nu îmi pasă.

I-a cuprins fața în palme și a dat din cap.

– Vreau oricum asta.

Preț de un moment el nu a spus nimic, gândindu-se la ea. Apoi, a zâmbit tandru. Buzele i s-au lipit de palma ei.

– Fata mea rea, a mormăit și și-a coborât gura ușor spre a ei.

Sărutul a fost atât de drăgăstos, atât de tandru, încât inima lui Rielle tânjea să-i ofere tandrețe. A oftat ușor, lipită de gura lui, și i-a cuprins fața în palme. La atingerea ei, a tremurat și a adăugat sărutului un geamăt. Dintr-un gest atent, fragil și

lent s-a transformat într-o clipă în ceva arzător, o nevoie neajutorată. Mâinile i-au coborât pe corpul ei, iar ea s-a arcuit în brațele lui. Când l-a simțit tare lipit de piciorul ei, și-a strâns brațele în jurul lui și i-a suspinat în obraz.

– Audric, a șoptit închizând ochii. Da. Da, *te rog*.

Era amețită în apropierea lui – limba lui care i-a deschis gura, mormăitul ușor al numelui ei, respirațiile agitate pe pielea ei.

I-a strâns corpul de al lui, s-a fâstâcit pe sub capotul ei, căutându-i rochița subțire de noapte, cuprinzându-i șoldurile în palme. Parcă nu putea să se hotărască unde să o atingă, iar Rielle s-a bucurat de fiecare moment al nehotărârii lui, răsucindu-se sub el, trăgându-l de bluză unde voia ea. Și-a strecurat degetele sub tunica lui, lacomă să îi atingă pielea fierbinte, goală a spatelui său musculos. Era atât de cald, de solid, de sigur. Și-a închis ochii și l-a sărutat pe gât. Respirându-l era ca și cum ar fi respirat într-o zi caldă de vară.

– Mai aproape, a mormăit, zâmbind ușor pe pielea lui.

Și-a strecurat o mână tremurândă pe sub rochița ei de noapte, pe coapsa ei goală. A scos un sunet întrerupt și și-a lipit fruntea de a ei, mișcându-și mâna mai sus pentru a face încet cerculețe pe burta ei și apoi a coborât ușor între picioarele ei. A țipat ușor atunci când a atins-o unde voia cel mai tare, corpul arcuindu-i-se pe pământ, în timp ce ea apuca smocuri de iarbă cu mâinile. Pământul ud de sub ea s-a umflat, a tremurat; o ceață fină a început să se înalțe în jurul corpurilor lor. Briza care îi răcorea pielea lui Rielle s-a întețit.

– Nu mai pot, a șoptit ea, înfășurând un picior în jurul piciorului său, trăgându-i șoldurile mai aproape de ale ei. Audric, *te rog.*

Și-a coborât gura pe gâtul ei și a scos un râs şovăielnic.

– Știi de cât timp te doresc, Rielle? i-a șoptit el, fierbinte și transpirat lângă gâtul ei. Știi de cât timp…

Un dulău a scos un lătrat. Apoi încă unul.

Audric a rămas blocat și s-a îndepărtat uitându-se șocat la Rielle. Apoi s-a uitat peste umăr, iar Rielle i-a simțit corpul încordat.

S-a ridicat în coate, și-a tras rochița de noapte în jos pentru a-și ascunde picioarele goale, apoi când a văzut cine stătea printre copaci pe partea cealaltă a iazurilor, stomacul i s-a făcut ghem.

Un bărbat stătea înconjurat de dulăii săi: lordul Dervin Sauvillier.

Tatăl lui Ludivine se uita chiar la ei.

Iar fața lui era aspră și albă de furie.

Capitolul 28 - Eliana

„Deși oamenii și îngerii s-au războit timp de secole, au avut mereu un inamic comun: mărcile. Copii necurați ai trădătorilor care se culcau cu inamicul, magia lor nu era nici a minții, nici a lumii fizice, ci cu totul altceva. Am avut dreptate să-i distrugem? Poate că nu. Dar am avut dreptate să ne temem de ei.“

Marcat: O explorare a rasei exterminate a mărcilor,
de Varrick Keighley, cărturar venteran

Eliana și-a închis ochii, obosită.

– Remy, te rog, nu începe iar cu prostiile astea.

– Oamenii arată ca ei? a insistat Remy.

– Vezi tu, el are teoriile astea, i-a spus Eliana lui Navi.

– Ochii lor negri, a continuat el. Toată lumea vorbește despre ei. De-abia poți să vezi albul din jurul lor. Așa am auzit.

Eliana a dat din mână.

– Cine știe la ce fel de droguri au acces generalii Împăratului?

– Atunci cum îți explici viziunile pe care tu și Navi le-ați avut când ați fost în preajma lor? Îngerii vorbesc prin intermediul minții. Toate poveștile vechi spun asta.

– Iar poveștile vechi, l-a întrerupt Eliana, chiar asta sunt: povești dintr-o lume trecută de atâta timp, încât nimeni nu și-o mai aduce aminte, iar majoritatea oamenilor deștepți cred că nu a fost chiar așa cum scrie în acele povești.

A tras aer în piept, mai nesigură decât și-ar fi dorit.

– Oamenii caută sprijin în orice lucru în astfel de vremuri, Remy. Poți să crezi cât vrei într-o lume

a îngerilor, a magiei, a vorbitului prin mijlocirea minții și în ființe care pot călători în timp dintr-un capăt în celălalt, dar promite-mi să ții cont că este doar atât – o idee. Nu este un fapt, nu este dovedit…

– Și modul în care corpul tău se vindecă singur? a întrerupt-o Remy. Asta este tot o idee? Sau este un fapt?

Eliana s-a uitat la el, dar nu a răspuns nimic. Pentru că avea dreptate. Nu putea să ignore adevărul de pe corpul ei.

– De ce nu mă crezi? a replicat Remy într-un final, pe un ton mai blând. Este singurul lucru logic, după tot ce ai văzut. Nu-i așa?

– Pentru că dacă îngerii – de orice fel – sunt încă în viață, atunci suntem complet pierduți, iar toate astea nu mai au niciun rost, a strigat Eliana, ridicându-se în picioare. Nici să fim în această cameră, nici să o căutăm pe mama.

– Nici pentru oamenii pe care i-ai omorât și i-ai trădat, a completat Navi.

Eliana s-a întors spre ea.

– Și nici pentru anii pe care i-ai pierdut ca târfă în Imperiu.

– El, oprește-te! a strigat Remy.

– *Spion* este cuvântul pe care îl prefer, a spus Navi ușor. Mă ajută să țin coșmarurile la distanță.

Eliana a făcut câțiva pași cu brațele încrucișate. Își dorea dintr-odată ca Simon să apară doar ca să-și arunce cuțitele către cineva care ar fi ripostat, fără să-i arăte milă.

– Îmi pare rău, a bombănit ea, refuzând să se uite la Navi. Nu ar fi trebui să spun asta.

– Nu, nu ar fi trebuit, a răspuns Navi. Dar îți accept scuzele.

– E posibil să nu fie îngeri, a recunoscut Remy o clipă mai târziu. Nu am citit niciodată povești despre îngeri cu ochii complet negri. Totuși, viziunile pe care le-ați avut… trebuie să însemne ceva.

– Dacă nu sunt îngeri, atunci ce sunt?

Eliana și-a închis ochii.

– Ce sunt eu?

– Poate ești o marcă? a sugerat Navi după o clipă.

– Jumătate om, jumătate înger?

Eliana i-a întors spatele râzând nebunește.

– Oh, da. Asta este mult mai bine. M-am liniștit.

– Nu, nu cred, a răspuns Remy, mușcându-și buza.

O sclipire de entuziasm i se citea lui Remy în ochi, încălzindu-i inima neagră a Elianei. În curând avea să se plimbe de colo până colo, ținându-le lecții precum un cărturar în miniatură.

– Mărcile aveau pe spate însemnele unde erau odată aripile. Iar majoritatea au fost omorâți în războaiele angelice, înainte ca regina Rielle să se fi născut. Cred că dacă El ar fi fost marcă, ar fi avut vreun semn pe ea.

Un scârțâit al ușii îi făcu pe toți trei să tresară.

Navi s-a întors imediat.

– Simon.

– Nu îi spune nimic, a avertizat-o Eliana. Altfel jur că o să te…

– Eliana, vrei să nu mă mai amenințI la fiecare cinci minute? Ți-am făgăduit că nu voi spune nimănui și vorbesc serios.

Navi a ezitat, apoi s-a apropiat încet cu o mână întinsă. În palmă ei era Arabeth.

– Ia-l! Te rog.

Eliana a ascultat-o și i-a smuls cuțitul din mână înainte ca Navi să se răzgândească. Cu Arabeth bine strânsă în mână, o parte din nodurile din stomac începeau să dispară.

– Aș vrea, a spus Navi cu un zâmbet mic, ca lucrurile să nu fie așa între noi. Aș vrea să fim prietene. Să avem încredere una în cealaltă.

A făcut o pauză și s-a uitat la Remy.

– Dacă chiar există îngeri în această lume, după cum crede fratele tău… va trebui să ne ținem

aproape toții prietenii pe care îi putem găsi. Nu ești de acord?

Încă un scârțâit de ușă.

– Ignorați-mă pe riscul vostru, s-a auzit vocea lui Simon.

– Ești un măgar! a strigat Eliana peste umăr.

– Nu am spus că nu sunt, i-a răspuns el.

Navi a râs ușor.

– Deci? Ce părere ai?

Eliana a dat din cap.

– Nu sunt bună la prietenii.

– Și eu mi-am cam pierdut antrenamentul, sincer vorbind. Să încercăm împreună să ne amintim cum este să ai prieteni?

– Nu, nu vă faceți griji, mă bucur să aștept aici o veșnicie, a spus Simon pe un ton iritat.

Remy a început să râdă, părând mai copilăros decât fusese în ultimul timp. Ultima fărâmă de reținere a Elianei se spulberă.

– O să încerc, a spus ea într-un final și i-a luat mâna lui Navi într-a ei. Asta e tot ce pot să promit.

Navi i-a zâmbit călduros.

– Ăsta e un dar. Îți mulțumesc pentru el. Iar acum…

A arătat spre ușă.

– Îl lăsăm să intre?

– Te rog, lasă-mă pe mine.

Și cu asta, Eliana s-a dus către ușa băii și a deschis-o larg cu un zâmbet care i-a dispărut imediat ce l-a văzut pe Simon stând acolo. Pantalonii de pânză îi stăteau mai jos, pe talie, și nu purta nimic altceva cu excepția unui prosop crem aruncat peste umăr. Părul lui blond-cenușiu era ciufulit și închis de la baie, iar pielea lui distrusă… Eliana nu putea să nu se holbeze. Linii argintii, subțiri și petice de piele ce străluceau de la urmele de arsură se întindeau de pe piept în jos spre abdomen, ascunzându-se sub turul pantalonilor.

O clipă, Eliana chiar s-a întrebat ce păţise – ce l-a ars, cine l-a tăiat? – şi cum fusese el în copilărie, înainte de ororile lumii acesteia.

– Vai, vai, a mormăit, ochii albaştri sclipindu-i de bucurie. Nu am văzut-o niciodată pe Spaimă atât de amuţită! Trebuie să recunosc că tu chiar ştii cum să faci un bărbat să se simtă bine.

Gura Elianei s-a deschis, apoi s-a închis, roşind. Încercând să găsească ceva inteligent să spună, mintea ei ameţită nu putu să zică decât:

– Ai venit să mă vezi goală pe furiş?

S-a strâmbat ea.

Dar Simon a zâmbit.

– Oh, Eliana, a mormăit el cu o voce serioasă. Nu vreau să te văd doar pe furiş.

Cu o ultimă privire, a trecut pe lângă ea şi a intrat în baie, iar Eliana a rămas lângă uşă, singură şi nesigură, simţind furnicături acolo unde degetele lui Simon le atinseseră pe ale ei.

Un lucru ciudat o dezechilibrase, dincolo de reacţia corpului ei la vederea corpului lui. O senzaţie pe care o avea uneori când Simon era aproape de ea şi nu putea să îşi explice ce era. Un sentiment de familiaritate.

La fel simţise şi când stătea pe terasa cu vedere spre Celdaria, în viziunea ei cu Împăratul – un sentiment iraţional de apartenenţă şi potrivire.

Sentimentul, s-a gândit ea ameţită şi uşor iritată, *de acasă.*

Capitolul 29 - Rielle

„Nu știu ce credeți voi și nici nu vreau să îmi explicați. Dar dacă aveți nevoie de un loc unde să vă ascundeți, să fugiți, să știți că puteți oricând să apelați la mine. Nici măcar Sfințenia Sa nu știe toate locurile secrete din acest oraș și câte dintre ele îmi aparțin.“

Mesaj de la Odo Laroche către lady Rielle Dardenne
24 mai, anul 998 al Epocii a Doua

Seara, când Rielle a părăsit arhivele Sălașului Umbrelor, în ziua în care a fost prinsă cu Audric, ochii îi ardeau de la cititul excesiv despre corporalitatea umbrelor și viața Sfintei Tameryn – toate adnotate atât de meticulos de către Sloane, încât notițele femeii făceau concurență cărților.

Pe Rielle o dureau umerii; nervii îi simțea ca și cum ar fi fost disecați și lăsați să atârne, ca niște franjuri. Nu putea să se gândească la altceva decât la adăpostul camerei ei și la prăjitura cu scorțișoară proaspătă pe care Evyline promisese că i-o va lăsa la capătul patului.

Dar acum, cu doar două zile înainte de proba umbrelor, planul care îi fierbea în adâncul minții a prins contur.

A închis ușile arhivei în urma ei, Evyline și alte două gardiene stând în jurul ei, s-a întors și a rămas blocată.

Ludivine stătea în holul din fața arhivelor pe un scăunel cu picioare de fier, cu ciucuri mici și negri. Părul ei auriu îi cădea pe spate în valuri. Rochia gri pe care o purta strălucea sub un strat de broderii sofisticate, vișinii, albastru-închis și roșcat: culorile Casei Sauvillier.

Rielle nu știu cum să reacționeze, în afara unui:

– Oh!

Cu un zâmbet fin pe față, Ludivine îi întinse mâna.

– Hai să ne plimbăm.

– Nu vreau.

Ludivine i-a luat mâna lui Rielle și i-a pus-o la subsuoară.

– Insist.

Rielle s-a uitat din nou la Evyline, ale cărei mâini stăteau pregătite pe sabie. Evyline a dat din cap. Ea și cu celelalte gardiene aveau să fie, firește, aproape.

Așa că Rielle a tras adânc aer în piept și a coborât cu Ludivine pe scări, mergând printr-un hol întunecat al Sălașului Umbrelor până când au ieșit la Biserica centrală. Zeci de credincioși se adunaseră să se roage pe marginea fântânilor din marmură neagră, pe perne și pe băncuțe. Unii erau în genunchi chiar la picioarele statuii Sfintei Tameryn, care stătea în mijlocul încăperii. Cu pumnalele în mână, se uita în sus, prin acoperișul deschis, la cerul purpuriu.

La intrarea lor, toată lumea din capela aglomerată le-a privit.

Liniștea era asurzitoare. Șoaptele erau și mai rele.

Rielle s-a oprit, hotărâtă să nu mai facă niciun pas.

– Lu, te rog, nu îmi face una ca asta.

– Oh, haide, a mormăit Ludivine. Doar ne plimbăm. Ce e rău în asta?

Așa că Rielle i-a permis lui Ludivine să o conducă prin încăpere. La picioarele Sfintei Tameryn, Rielle și Ludivine au îngenuncheat, și-au pupat degetele și le-au dus la frunte. Ludivine îi saluta pe toți cei pe lângă care trecea. Rielle a încercat să facă la fel, să zâmbească, dar cuvintele ei parcă erau sugrumate, iar zâmbetul parcă i-ar fi fost fixat cu ținte.

Odată ce au ieșit din Sălașul Umbrelor, Rielle nu a mai putut să își controleze frustrarea.

– Nu o să îmi spui nimic? a șoptit ea, în timp ce Ludivine o plimba prin una din curțile templului.

Flori de umbră, cu polenul strălucind de un alb pudrat pentru a se potrivi cu stelele, au început să se deschidă de-a lungul potecii pietruite.

– Ne vom plimba prin oraș într-o liniște ciudată până voi leșina din pricina stresului? Asta va fi pedeapsa mea?

– Calmează-te și poartă-te normal, a spus Ludivine în șoaptă.

Apoi mai tare:

– Bună seara, lord Talan, lady Esmeé. Nu-i aşa că florile de umbră sunt minunate în această perioadă a anului?

Curtenii cu pricina și-au plecat capul, ochii plimbându-li-se de la Rielle la Ludivine în timp ce salutară scurt și dispărură printre frunze. După câțiva pași, Rielle le-a auzit șușotitul acerb.

Simțea căldura cum i se urcă pe spate.

– Încă puțin, a spus Ludivine ușor.

Dar de-abia după ce au traversat curțile tuturor celor șapte temple, Ludivine a condus-o dinspre drumurile din jurul templelor către o străduță lăturalnică îngustă.

Rielle s-a simțit ușurată când au pătruns în umbrele clădirilor de deasupra lor.

– Și asta nu a fost o pedeapsă?

Și-a șters fața cu mâna, tremurând.

– Nu, a spus Ludivine calm, ducând-o pe Rielle pe un drum pietruit.

Petice de lumină de la torțele de pe pereți luminau calea. Primul Înalt Maestru al Cuptorului proiectase, cu secole în urmă, torțele din districtul templului ca să se aprindă singure la căderea nopții.

– Dacă nu te-ai mai panica măcar o clipă, ai vedea că încerc să te ajut. Și, te rog, pune-ți gluga pe cap.

– Mă *ajuți?*

– Am văzut sute de oameni până acum, a spus Ludivine, punându-și gluga ei și pe a lui Rielle pentru a-și acoperi părul. Dar și mai important de atât, *ei* ne-au văzut pe *noi*. Au văzut două prietene dragi, la braț, plimbându-se prin grădini. Așa cum am fi făcut în oricare seară. Chiar dacă faptul că ne văd împreună calmează doar o mică parte din bârfa ce circulă prin oraș acum, asta ne va fi de ajutor ție, lui Audric și mie.

Ludivine a condus-o pe niște scări care duceau la un cartier aflat mai jos. Acoperite cu glugă, țineau capetele în jos, evitând contactul vizual cu trecătorii. Evyline și gardianul care o însoțea le urmăreau îndeaproape.

– Nu știu dacă tatăl meu își va reveni vreodată din ce a văzut, a mormăit Ludivine, dar eu pot măcar să îmi arăt sprijinul față de tine în mod public și cât de des pot.

– De ce faci asta?

Rielle se uita la picioarele ei printr-o perdea de lacrimi.

– Ar trebui să mă urăști.

Ludivine a oftat enervată.

– Rielle, uită-te la mine.

S-a oprit pe o treaptă mai lungă, unde scara cotea la dreapta și a cuprins mâinile lui Rielle într-ale ei.

– *Uită-te.*

Când Rielle a observat privirea calmă a lui Ludivine, durerea îngrozitoare din piept i-a tăiat respirația.

– Îmi pare rău, a șoptit ea. Te rog, iartă-mă!

– Răspunde-mi la întrebarea asta: Tu crezi că eu îl iubesc pe Audric?

Rielle a clipit, luată prin surprindere.

– Ce? Eu…

– Normal că îl iubesc. Suntem veri și prieteni buni și îl știu de o viață. Face parte din familia

mea. Dar oare îl iubesc așa cum îl iubești tu? Normal că nu.

Rielle a rămas cu gura căscată.

– Eu… Lu, ce tot spui acolo?

– Și știu că Audric are aceleași sentimente ca și mine. Crezi că mi-aș fi dorit ca amândoi să veniți la mine ca să putem discuta despre asta ca oamenii civilizați, în loc să vă rostogoliți pe jumătate goi în grădini ca să vă vadă toată lumea? Da, chiar mi-aș fi dorit.

Rielle era sigură că va muri acolo, pe trepte.

– Lu, îmi pare rău sincer. Nu știu ce ne-a apucat.

– Normal că îți pare rău. Îl iubești, iar el te iubește, și ați fost disperați să vă sărutați de ani buni. Era doar o chestiune de timp. Știi cât de obositor a fost să vă văd cum vă dați târcoale unul celuilalt?

– El nu e…

Oare veștile șocante aveau să se termine vreodată?

– Noi nu…

– Oh, scutește-mă. Nu putea fi mai evident nici dacă v-ați fi rostogolit pe jumătate goi în grădini. Ah. Stai!

– Doamne Sfinte, Lu!

Rielle și-a pus mâna pe frunte.

– De ce nu ne-ai spus niciodată nimic? Nu am crezut… adică, am *sperat*, dar…

Zâmbetul lui Ludivine era viclean.

– A fost obositor să vă urmăresc, dar și distractiv. Nu am putut să mă abțin. Tribunalul poate fi uneori cam plictisitor.

Rielle și-a ridicat mâinile în sus.

– Și? Așteptai să ne spui adevărul în ziua nunții?

– Oh, aș fi făcut-o cu mult înainte.

Ludivine a apucat-o iar de braț pe Rielle și au continuat să coboare pe scări.

– Dar de ce să stric distracția? Deși mărturisesc, a continuat Ludivine cu o voce serioasă, că îmi regret alegerea de a nu vă fi spus mai devreme.

Puteam să ne scutesc pe toți de o bătaie de cap. Iar acum…

– Ce se va întâmpla? a întrebat Rielle în timp ce se deplasau pe o altă stradă liniștită. Acum, că tatăl tău a văzut asta?

– Va vorbi cu regele, firește, a replicat Ludivine, și se va asigura că înțelegerea mariajului rămâne intactă.

Gâtul lui Rielle s-a strâns de durere.

– Firește.

– Nu mă aștept să-ți facă viața ușoară. Nici mătușa mea, regina.

– Mi-au făcut vreodată viața mai ușoară?

– Bine punctat!

Ludivine a scrutat drumul întunecat, privind de sus în jos casele înalte de piatră.

– Totuși, Rielle, nu pune pe nimeni la încercare, nu acum. Nu acum, când lucrurile sunt atât de tensionate și de fragile. Așteaptă până se calmează tata înainte de a face vreun gest măreț de sfidare.

Rielle a întors capul către Ludivine, și mai încordată. Oare Ludivine ştia ce urma ea să pună la cale pentru proba umbrelor?

– Ce vrei să spui?

– Știi prea bine ce vreau să spun. Fii un candidat bun. Ascultă-l pe Arhonte.

– Și să stau departe de Audric?

Ludivine s-a întors, cu chipul copleşit de milă.

– Nu vreau să-ți cer asta vreodată.

– Dar ar trebui, a șoptit Rielle.

Vocea ei era atât de plină de tristețe, încât i-a fost greu să vorbească.

– Am stricat totul, nu-i așa?

– Din câte știu eu, i-a răspuns Ludivine, sărutatul implică două persoane, nu doar una. Dacă este cineva vinovat, nu eşti doar tu.

Rielle a urmat-o pe Ludivine pe o potecă îngustă de grădină. O arcadă de piatră acoperită de flori cățărătoare marca intrarea într-o curte mică, pătrată. Dincolo de curte se afla o ușă lată și

neagră, cu un mâner de alamă. O plăcuță de argint, bătută în cuie deasupra ușii, arăta gravura unui mojar, a unui pistil și a unui mănunchi de frunze. Ludivine s-a oprit sub arcadă.

– Draga mea, a mormăit cu o privirea blândă spre Rielle, nu îți lăsa inima să sufere. Îmi storci nervii? Da, în fiecare zi. Dar te iubesc la fel de mult ca întotdeauna. Și vom găsi o modalitate de a face lucrurile să meargă. Nu te voi lăsa să-ți trăiești viața cu inima frântă din cauza mea.

Rielle a cuprins-o într-o îmbrățișare atât de puternică, încât le-au alunecat amândurora glugile de pe cap.

– Este posibil, a bombănit ea, să mă fi adus în această casă ciudată, întunecată, din mijlocul orașului pentru a scăpa de mine?

Ludivine a izbucnit în râs.

– După toate lucrurile drăguțe pe care le-am spus, a trebuit să strici tu momentul.

– Poate ai spus toate lucrurile alea drăguțe ca să-mi las garda jos.

– Un plan frumos, dar din păcate, ce urmează mă tem că nu e la fel de palpitant. Te-am adus la vindecătorul lui Audric.

Ludivine s-a aplecat și a trecut pe sub arcadă.

– Audric îl preferă pe el în locul vindecătorilor tatălui său din castelul Baingarde. Este un om bun. Discret, nu umblă cu prostii. Și, de dragul nostru, aș vrea să știu că în continuare corpul tău este protejat. Doar ca să fim siguri.

Rielle s-a oprit brusc.

– M-ai adus aici ca să cumpăr un medicament contraceptiv.

– Te-ai gândit să-ți cumperi singură?

– Eu…

Rielle a roșit din nou.

– Nu m-am gândit. Cred că am fost oarecum luată prin surprindere de…

Dădea cu disperare din mâini.

– Sărut?

Rânjind, Ludivine a bătut la ușă.

– Te înțeleg. Pentru asta sunt prietenii: să gândească pentru tine când mintea ta o ia razna.

Ușa s-a deschis, dezvăluind un bărbat rumen la față, de înălțime și greutate medie, cu plete brunete, o barbă mică și ochi albaștri pătrunzători. Ținea în mână o lumânare, chiorându-se.

– Ah, lady Sauvillier. Bun. Și…

S-a uitat la Rielle. Sprâncenele i s-au ridicat puțin.

– Și însăși onorabila candidată! Ce noapte pentru mine. Numele meu este Garver Randell. Puteți să-mi spuneți Garver. Urmați-mă!

Rielle s-a uitat la Ludivine, care și-a ascuns zâmbetul cu mâna. *Chiar nu umblă cu prostii.*

Le-a primit înăuntru, păşind printr-o intrare îngustă într-o cameră mică, plină de rafturi cu fiole, borcane și cutii etichetate. Prin ușa din față, Rielle a văzut o scară slab luminată și o cameră mai mică. Zgomotul făcut de o persoană care mătura și cântecul vesel al unui copil au venit în întâmpinarea lor.

– Fiul meu este pe undeva pe aici. O să vi-l aducă el.

Garver s-a așezat pe un scaun, lângă foc.

– Dacă trebuie să mai caut astăzi o dată printre rafturile astea, o să-mi iasă ochii din orbite.

– Poftim, tată!

Un băiat micuț a intrat prin ușa luminată în camera principală, ducând o mătură în mână.

– De ce ai nevoie?

– Un pachet de pudră contraceptivă pentru lady Rielle.

S-a uitat din nou la ea.

– Îți dau cât pentru o lună. Va trebui să te întorci dacă mai vrei în continuare.

Rielle a văzut cum băiatul a căscat ochii când i-a auzit numele.

– Sper, Garver, că pot conta pe discreția ta și pe cea a fiului tău, a spus ea.

– Crezi că aș mai avea afacerea asta, lady Rielle, a răspuns Garver, dacă aș avea obiceiul de a mă plimba prin Âme de la Terre spunând tuturor ce medicamente ia fiecare?

– Nu, a spus Rielle cu greu. Presupun că nu.

Băiețelul lui Garver a găsit pachetul cu pricina; l-a ambalat într-o cutie mică, simplă și i l-a adus lui Rielle.

– Poftim, *my lady*.

I-a ridicat cutia, roșu la față.

– Vă costă cinci monede de cupru.

– Ți-l dau gratis de data asta, a spus Garver de lângă foc. Te-ai descurcat bine la proba metalului, lady Rielle. Măcar atât pot face și eu.

– Am fost acolo, a strigat băiatul, parcă gata să explodeze.

Ochii i-au strălucit.

– La final, toate acele săbii… *my lady*, strigam pentru dumneavoastră. Ne-ați auzit cum vă strigam numele?

– I-am auzit pe toți.

Rielle a luat cutia de la băiat cu un zâmbet pe buze.

– Mulțumesc că m-ați încurajat. Contează foarte mult și mă ajută să nu mai fiu atât de speriată. Îmi pare rău, dar nu cred că ştiu cum te cheamă.

– Simon, a spus băiatul bucuros.

Aproape că dansa pe vârfurile picioarelor, tremurând de bucurie.

– Numele meu este Simon.

Capitolul 30 - Eliana

„Salutări de acasă, dragostea mea. Am sărbătorit cea de-a douăsprezecea zi de naștere a Elianei în această seară. În timp ce-ți scriu scrisoarea asta, ea și Remy stau întinși pe podea lângă foc, cu burțile plesnind de atâta tort. Eliana citește cu voce tare din carnetul lui Remy în timp ce el îi face un desen. Poveștile lui sunt chiar bune pentru un copil de cinci ani. Am pus în plic trei dintre ele ca să le citești. Deși îți simțim lipsa enorm, ne descurcăm destul de bine. Eliana stă cu mine în majoritatea zilelor, ajutându-mă cu reparațiile. Este îndemânatică, poate chiar mai îndemânatică decât mine."

Scrisoare de la Rozen Ferracora către soțul ei Ioseph
17 mai, anul 1012 al Epocii a Treia

Eliana s-a trezit gâfâind, cu părul lipit de gât și de umeri.

S-a zis cu baia aia!

– El?

Remy, care dormea lângă ea în pat, s-a trezit imediat.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, a mormăit ea, acoperindu-și fața cu o mână tremurândă. Un coșmar.

Ceea ce era adevărat. De când avusese loc atacul Coroanei Roșii asupra avanpostului Imperiului, aceeași spaimă o chinuia. Începea cu plânsetele prizonierilor blocați. Îi căuta prin ruinele fumegânde, trecând prin mormane de moloz și săpând prin mormane de cenușă care creșteau de fiecare dată când le atingea, până când ajungea să înoate în cenușă, se îneca cu ea, iar strigătele prizonierilor se auzeau din ce în ce mai tare.

Apoi strigătele se schimbau. Îi strigau numele.

De-abia atunci găsea pe cineva – o mână rece și țeapănă, care ieșea din cenușă.

Trăgea și tot trăgea de mână, deși știa ce avea să găsească la capătul ei. Dar nu putea să se oprească. Nu merita să fie scutită de acest chin. Reușea să scoată persoana din marea de cenușă, iar visul se termina cu ea uitându-se în ochii morți ai mamei ei.

– Ce pot să fac?

Remy s-a dat mai aproape.

– Vrei să-ți spun o poveste?

– Cred că am nevoie de o plimbare.

Camera pe care Camille le-o dăduse pe parcursul șederii era luxoasă, dar aerul dinăuntru era prea stătut, prea închis. Eliana simțea de parcă o pătură grea era înfășurată în jurul ei și era din ce în ce mai strânsă cu fiecare secundă care trecea, legându-i mâinile în lateral.

– Îmi pare rău, a șoptit.

L-a pupat repede pe frunte pe Remy, s-a dat jos din pat și a ieșit pe ușă.

– Te iubesc, s-a auzit vocea slabă a lui Remy.

– Și eu te iubesc, a spus Eliana ieșind pe hol.

Apartamentele lui Camille erau mari, un labirint de dormitoare, saloane și băi acoperite cu opere de artă din Astavar, pe care le obținuse de pe piețele ilegale. Dacă Eliana ar mai fi avut mult de mers, s-ar fi dat bătută în cele din urmă și s-ar fi prăbușit într-o stare de panică-vis până când cineva o găsea dimineața.

S-a bucurat aşadar că Navi avea camera atât de aproape de a ei.

Bătând ușor la ușă, a încercat să-și adune gândurile. Ce avea să-i spună? Și cu ce drept avea să se plângă lui Navi de coșmarurile ei, după tot ce făcuse?

Ar trebui să plec, s-a gândit Eliana, încă tremurând din cauza visului.

Ușa s-a deschis, iar Navi apăru în prag buimacă și cu ochii larg deschişi, îngrijorată.

– Nu știu de ce sunt aici, a început Eliana. Nu am niciun drept să-ți cer nimic.

Navi a plescăit și i-a pus mâna la spate.

– Suntem prietene acum, nu-i așa? Și arăți îngrozitor.

Navi a primit-o pe Eliana în camera ei luminată de lumânări, apoi s-a așezat pe pat și s-a uitat cum Eliana se plimbă furioasă.

– Ai avut un coșmar, a spus Navi.

Eliana a dat din cap, abținându-se să nu plângă.

– Prizonierii de la avanpost… Am auzit cum strigau după mine. Am căutat și am căutat, dar nu i-am găsit, apoi am găsit-o… pe mama. Era moartă.

A făcut o pauză.

– Erau cu toții morți.

– Nu ai mai avut coșmaruri cu victimele tale până acum?

Simplitatea întrebării a tăiat-o pe Eliana ca unul dintre cuțitele ei.

– Nu. Nu le-am permis niciodată să mă deranjeze. Nu am putut, căci altfel nu aș fi putut să-mi duc niciodată treaba la capăt. Și atunci unde aș fi fost?

– Nimeni din familia ta nu pare a fi în siguranță nici în situația de față, i-a spus Navi. În ciuda a tot ce ai făcut pentru ei.

Eliana a râs.

– Ai dreptate. Cu tot efortul meu, mama e în continuare dispărută, tata e mort, iar Remy şi cu mine suntem la mila oamenilor pe care obișnuiam să-i vânez. Și Harkan… *Nu putem ști cu siguranță. Ar putea să fie încă în viață.*

Și-a trecut o mână prin păr.

– Ce rost mai are atunci toată treaba asta?

Harkan o întrebase același lucru în ziua execuției lui Quill: *Dumnezeule! El, ce facem?* Eliana simțea ca și cum ar fi trecut ani întregi de la

acea zi. Simțea fiecare zi înfingându-i-se în umeri ca niște gheare.

Navi a tăcut o vreme.

– Poate că toate cele întâmplate te-au învățat că viața – și chiar și războiul – înseamnă mult mai mult decât supraviețuirea. Poate asta e și ideea.

S-a ridicat și i-a pus ușor o mână pe piept Elianei.

– Că începi să te trezești și să-ți amintești de umanitatea ta.

Eliana a împins-o pe Navi cu un râs aspru.

– Îmi ceri prea multe.

– Ești foarte nedreaptă cu tine.

– Tu nu ai fi?

– Poate, a răspuns Navi, lăsându-şi capul într-o parte.

– Sunt nedreaptă până în măduva oaselor. Asta e tot ce știu să fac.

– Nu cred asta. Şi nici tu nu crezi asta.

– Trebuie să cred! Altfel…

Eliana a amuțit. O panică îngrozitoare îi fierbea sub piele. Respirația i s-a tăiat rapid.

– Eliana.

Navi a luat-o de mâini.

– Te rog, stai jos. Respiră.

Dar Eliana s-a depărtat de ea.

– Sună ciudat, dar… Mereu mi-am imaginat un monstru care zace înlăuntrul meu, în locul inimii. Și de asta îmi era atât de ușor să omor, să vânez.

S-a lipit cu spatele de perete. Și-a șters lacrimile și s-a uitat la tavan.

– Acel monstru este motivul pentru care îmi plăcea să fiu Spaima. Asta mi-am spus. Și eu am început să cred asta.

– Monștrii nu îi jelesc pe cei morți, a rostit Navi, și nu au regrete.

Dar asta nu o liniștea. Eliana a dat din cap, camera fiind un amestec de umbre și lumină scânteietoare.

– Dacă nu sunt un monstru, a spus în șoaptă, atunci ce scuză am pentru toate lucrurile pe care le-am făcut?

– Eliana, uită-te la mine.

A ascultat-o, dându-și seama că Navi se așezase pe podea, iar Navi era acum ghemuită în fața ei, ținând-o de mână.

– Cu toții suntem creaturi întunecate, a spus Navi, dar dacă bântuim în acele umbre, suntem pierduți. Trebuie, în schimb, să căutăm lumina când putem, și exact asta faci tu. Văd asta cu ochii mei.

– Crezi cu prea mare ușurință, a mormăit Eliana.

– Iar tu nu crezi suficient.

– Nu credința mă ține în viață.

– Dar, în timp, poate câștiga războaie.

Eliana rămânea fără suflu. O căldură imensă parcă era gata să îi explodeze din piept.

– Nu sunt de acord cu tine.

– Nici nu trebuie.

– Dar vreau să fiu. Obișnuiam să fiu ca tine. Ca Harkan.

Harkan, *Doamne*! A râs, ștergându-și lacrimile

– Mâinile nu mi se opresc din tremurat. Nu pot să rămân așa, altfel o să mor și apoi nu o vom mai găsi niciodată pe mama…

Nu mai putea să rostească niciun cuvânt. De-abia putea să respire din cauza fricii care i se împrăștia în tot corpul. Și-a strâns brațele în jurul picioarelor și și-a lipit fruntea de genunchi.

Apoi simți o căldură și o mână care îi făcea cercuri ușoare între omoplați. Exact cum îi făcea Harkan când nu putea să doarmă. Cum îi făcea mama ei când Eliana nu putea să mănânce din cauza dorului de tatăl ei. Au stat împreună la lumina lumânării, așteptând noapte de noapte sunetul pașilor lui pe hol.

– Navi, a șoptit Eliana, cu pumnii strânși. Nu știu cum să fac asta.

– Ce să faci?

Să caut lumina.

Să lupt într-un război fără speranță.

Să cred.

Nu a răspuns. După câteva clipe, Navi s-a întors, deschizându-și larg brațele, iar Eliana s-a lăsat îmbrățișată fără să stea pe gânduri. S-a ghemuit în brațele lui Navi și a închis ochii, ascultând bătaia calmă a inimii ei și ritmul respirației.

Încet, tensiunea ce i-a blocat mușchii a început să dispară.

– Povestește-mi despre mama ta, a spus Navi.

Mama ei. Eliana a închis ochii.

O amintire i-a apărut, rapidă și dureroasă. Mama ei o îmbrățișa, Eliana cocoloșită în brațele ei în timp ce Rozen îi mișca degețelele micuțe peste pandantivul ei.

– Aceasta este o comoară care a fost în familia noastră de mult timp, i-a șoptit Rozen.

– Ce înseamnă?

– Este o gravură a Aducătorului de Lumină. Îți amintești povestea?

– A fost un mare rege, a șoptit Eliana.

Ochii erau mari în timp ce urma cu degetele aripile calului și silueta ștearsă de pe spatele lui.

– Și ăsta… cum se numește?

Eliana s-a uitat în sus la mama ei, strâmbând din nas.

Rozen a râs.

– O bestie-zeu. Când lumea era la începuturile sale, astfel de creaturi se plimbau prin cer, peste ape și pe marele şi tânărul pământ. Aceasta purta numele…

– Pegas, a răspuns Eliana bucuroasă. Îmi aduc aminte acum.

Și-a dus pandantivul la buze și a pupat calul pe nas.

– Acesta este preferatul meu.

În brațele lui Navi, Eliana a dat din cap. Durerea a înjunghiat-o în inimă.

–Nu pot. Nu ea. Eu…

Și-a adus aminte de plânsetul lui Linnet: *Mama?*

Dacă ar fi știut ce urma să se întâmple, nu ar fi plecat să-l vâneze pe Lup. S-ar fi suit în patul mamei ei și ar fi ținut-o în brațe în fiecare seară. S-ar fi dat jos doar ca să-i omoare pe oamenii care îndrăzneau să încerce să o răpească pe Rozen.

– Gata.

Navi i-a mângâiat părul.

– Povesteşte-mi despre Harkan, atunci.

– Păi, nu era singurul meu amant, dar era cel mai bun. Cu excepția acestei femei Alys, care lucra în bordelurile din Brightwater. Doamne, m-a făcut să leșin de câteva ori…

– Nu, Eliana, a dojenit-o Navi tandru. Spune-mi ceva din suflet.

O vreme, Eliana nu a spus nimic. În schimb, a lăsat degetele lui Navi să o calmeze încet.

– De ce mă ajuți? a întrebat ea într-un final.

– Pentru că și eu am coșmaruri, i-a răspuns Navi. Și mă bucur de compania ta.

Eliana a ezitat, dar apoi a prins mâna lui Navi și a strâns-o tare.

– Ceva din suflet. Harkan visa că vom fugi cu toții într-o bună zi în Astavar. Voia să mă învețe să cresc roșii și să mă facă să port o pălărie de paie.

Râsul lui Navi a făcut-o pe Eliana să zâmbească. I-a strâns degetele, a închis ochii și a vorbit despre Harkan până au adormit.

***

Se făcu dimineață. Pe parcursul serii, se mutaseră în patul lui Navi și, deși la început Eliana stătea în îmbrățișarea adormită a lui Navi cu un rar sentiment de satisfacție, lucrul ăsta nu dură mult.

Și-a adus repede aminte: *Suntem încă în război. Astavarul o să cadă. Mama încă nu a apărut. Şi eu…*

S-a dat jos din pat privind-o încă o dată pe Navi înainte de a ieși din cameră.

Încă sunt… orice aș fi. Înger? Om? Marcă? Monstru?

O zonă întunecată, plină de îndoială și răutate, s-a deschis înlăuntrul ei, dând încet la o parte liniștea și pacea pe care le simțise cu o seară înainte. S-a îndreptat către bucătărie. Voia să mănânce, să se întindă și să-l găsească pe Simon pentru a-și petrece dimineața antrenându-se.

Ieșind pe coridorul slab luminat, a rânjit când s-a gândit cum îi va da lui Simon un pumn în piept. Avea să îi tragă și el câțiva, dar avea să-şi revină. Se va feri de lamele ei; ea o să-l prindă de braț și îl va face să o blesteme…

Eliana a dat colțul și s-a întâlnit cu Camille.

Femeia s-a încruntat când a salutat-o.

– Spaimă.

Eliana a încercat să treacă pe lângă ea.

– Camille. Eu tocmai ce…

Dar Camille a oprit-o, apucând-o de încheietură.

Eliana și-a întors capul rapid fixând-o cu privirea.

– Dă-mi drumul imediat!

– Altfel ce?

Camille s-a uitat la ea de sus în jos cu un rânjet.

– O să mă omori cum i-ai omorât și pe mulți alții?

Eliana a încercat să caute o replică tăioasă, dar nu a găsit nimic. O oboseală subită a cuprins-o din cap până în picioare; pacea din noptea anterioară o părăsise.

– Nu am nicio intenție să te omor, i-a spus în cele din urmă monoton.

Camille s-a uitat la ea cu o privire îndoielnică.

– Unde este fratele tău?

– Doarme.

– Și tu de ce nu dormi?

Eliana a dat din umeri.

– Am visat urât.

Într-un final, Camille i-a dat drumul.

– Am crezut că o să mă lovești pentru că te-am atins.

– Sunt alții pe care aș prefera mai tare să-i lovesc.

Camille a dat din cap, și s-a uitat pe coridorul întunecat. Liniște.

– Am o fată care lucrează pentru mine, a început ușor. O cheamă Laenys. A venit din Vespers. Insulele se află într-o stare disperată. Nu există locuri de muncă, mâncare nu e mai deloc. A reușit să scape, a venit aici. O fată harnică, Laenys. Nu s-a plâns niciodată.

– Și de ce îmi spui toate astea?

Camille s-a uitat atent la ea.

– Am auzit multe lucruri despre tine, Spaimă. Că ești animalul de casă al Imperiului, spre exemplu.

Eliana a râs și a întors privirea, cu ochii arzând.

– De obicei, animalele de casă sunt iubite, nu-i așa?

Trebuia să mănânce ceva, să îndepărteze senzația îngrozitoare din stomac.

– Și, a continuat Camille, că ești invincibilă.

Eliana i-a aruncat o privire.

– Și acum vrei să testezi acest zvon? Să mă tai și să vezi ce se întâmplă?

– Nu. Am o misiune pentru tine, dacă vrei să o accepți.

– Sunt oarecum în mijlocul ultimei misiuni pe care am acceptat-o, i-a reamintit Eliana. Simon nu cred că ar aprecia, dacă m-ai fura.

– Și dacă misiunea mea îți poate aduce mama mai repede decât poate Simon?

Mâna Elianei a zburat direct spre Arabeth, la curea.

– Ai grijă, Camille, a spus ușor. Nu știi în ce te bagi.

– Laenys a fost răpită acum câteva zile. Vreau să afli cine a luat-o și să o aduci înapoi.

Răpită. *Ca mama?* Inima Elianei a început să bată deodată cu o frică subită.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Nu știu, a rostit Camille cu buzele subțiri. Vin noaptea. Vin la fiecare șapte zile. Li se spune Fidelia. Ăsta e cuvântul pe care l-am auzit folosit. Oamenii îl șoptesc așa cum obișnuiau să o facă şi despre Imperiu înainte de invazie.

– Ce este atunci? O celulă a Coroanei Roșii?

– Am auzit doar zvonuri.

O urmă de incertitudine i-a apărut pe chip.

– O să crezi că vorbesc prostii.

– Ba nu. Spune-mi.

– Oamenii spun că Fidelia…

Camille și-a trecut o mână prin părul negru, scurt.

– Iubesc îngerii, aşa am auzit. Cred că Împăratul și generalii săi nu sunt oameni, ci îngeri. Vânează pentru a-i sluji pe ei, astfel încât să fie în grațiile lor atunci când lumea va fi cucerită, iar îngerii vor domni peste toți.

A strâmbat din nas.

– Este absurd, știu, dar nu așa este totul în ziua de azi?

Oroarea a cuprins-o pe Eliana. Se putea oare ca Remy să aibă dreptate?

Camille a continuat:

– Nu ne-am dat seama la început că oamenii dispar. Rinthos este atât de aglomerat încât cineva poate să dispară cu zilele până să îți dai seama că nu mai este. La început au luat doar o persoană. Apoi câteva. Apoi mai multe. Oamenii au început să observe. Și totuși, nu se oprește.

Camille a inspirat ușor.

– Odată la șapte zile dispar fete. Și femei. Mature, tinere, bogate sau sărace. Majoritatea sărace.

Vocea ei a devenit amară.

– Vezi tu, nimeni nu le duce dorul.

Eliana nu a mai putut să tacă.

– Mama mea a fost luată chiar așa. În Orline.

Camille a dat din cap supărată.

– Am auzit. A trecut o săptămână de la ultima dispariție. Oamenii au vorbit despre asta toată dimineața deasupra.

Eliana a întrebat repede:

– Există ceva în comun cu toate disparițiile? Un loc din care mai multe fete sunt răpite decât de oriunde altundeva?

– Laenys a dispărut de jos, din arenele de luptă. Acum o săptămână. Ne întorceam de la piață și am dat colțul. Am simțit ceva, o mișcare, o răceală, m-am întors și…

– Și dispăruse?

Camille a întors privirea cu pumnii strânși pe lângă corp și ochii strălucind.

– Nu înțeleg. De ce doar fete? Unde le duc?

Aceleași întrebări pe care mi le-am pus și eu acum câteva săptămâni, s-a gândit Eliana, *în Orline.*

– Nu știu, a spus Eliana, strângându-și degetele într-o parte, în jurul unui pumnal invizibil.

Fidelia. Avea să le cresteze cuvântul pe frunte până la os.

– Dar o să aflu. Și o să-i fac să plătească!

Camille s-a uitat la ea din umbră.

– Dacă te ajut să te furișezi pe lângă Simon, o s-o faci? Diseară este a șaptea zi. Noaptea se va așterne, iar până dimineață și mai multe fete vor dispărea.

– Atunci, odată cu căderea nopții, a rostit Eliana mângâind-o pe Arabeth, o să ies la vânat.

Capitolul 31 - Rielle

„Nu mă tem de întuneric,
Nu mă tem de noapte,
Rog umbrele
Să mă ajute în luptă.“

Rugăciunea Umbrelor,
rostită prima dată de Sfânta Tameryn cea Șireată,
ocrotitoarea Astavarului și a noctarilor

Rielle stătea în mijlocul Câmpiilor şi auzi primul țiuit al goarnei care anunța proba umbrelor.

Tribune de lemn, decorate cu negru și albastru, în culorile Sălașului Umbrelor, formau un cerc mare în jurul locului unde stătea ea singură în iarba înaltă, acoperită cu pelerină și glugă.

Aștepta.

Douăsprezece platforme din jurul cercului se înălțau deasupra. Câte un noctar stătea solemn pe fiecare, cu fața mascată și talismanul în mână.

Al doilea apel al goarnei s-a auzit pe Câmpii.

Rielle și-a dat jos pelerina, lăsând-o să cadă la pământ.

Mulțimea adunată și-a pierdut mințile. Aplauzele și strigătele lor au explodat, s-au ridicat să bată din picioare și să îi strige numele. Rielle și-a ridicat mâinile spre ei salutându-i. Țipetele lor s-au transformat într-un vuiet.

Se temea că din pricina zvonurilor va fi primită altfel la această probă.

Dar, dimpotrivă, oamenii din Âme de la Terre păreau să o venereze și mai mult acum.

A îngenuncheat spre Sălașul Umbrelor pentru a spune repede o rugăciune către Sfânta Tameryn, dar nu a putut să-și ascundă rânjetul.

Ludivine s-a autodepășit cu acest costum. Corsetul negru de catifea al rochiei era cu spatele gol și scandalos de decoltat în față. Decolteul cobora între sâni și aproape că îi ajungea la buric. O plasă subțire, făcută din dantelă maronie, atât de fin lucrată încât și de aproape părea mai degrabă un voal de umbre și nu material, îi sclipea peste pielea descoperită și îi ținea rochia la un loc. Când se mișca, în jurul picioarelor plutea o fustă superbă formată din nenumărate straturi negre, albastru-închis și argintiu din mătase, pânză și dantelă din Astavar. Ludivine îi desenase lui Rielle steluțe mici, argintii pe obraji și pe frunte și îi făcuse conturul ochilor cu cărbune.

Era însăși noaptea renăscută pe pământ, o regină acoperită de umbre.

Iar partea cea mai bună nu venise încă.

La unison, noctarii și-au ridicat spre cer mâinile în care țineau talismanele.

Rielle a stat cu capul plecat, armele îi erau aranjate la spate precum niște aripi. Sângele vuia în ea.

Am fost făcută pentru asta. Gândul a apărut la fel de natural ca respiratul. Și-a îndoit degetele și a simțit puterea cum se adună fierbinte în palme. Nu, nu fierbinte – *vitală.* Puterea ei nu era un lucru intangibil, un truc al minții. Era însăși puterea lumii și a tot ce trăise în ea.

Și numai eu, s-a gândit*, pot să îi spun ce să facă.*

O mișcare în adâncul minții ei. Familiară și încântată.

S-a încordat. *Corien?*

Goarna a sunat a treia și ultima dată.

Noctarii au început.

Spirale de întuneric au țâșnit din talismanele lor ca niște șerpi, apoi s-au împrăștiat pe cer ca un dom de umbre. Umbra s-a așternut peste iarbă.

Doar câteva găuri mici din dom mai permiteau luminii să intre, iluminând Câmpiile pentru ca mulțimea să poată vedea.

Strigătele lor de încurajare s-au transformat în huiduieli.

Rielle a prins din ce în ce mai mult curaj. În acest loc, ea era eroul lor, iar noctarii, inamicul.

Cu domul pe poziție deasupra, noctarii și-au pus în joc următoarea mișcare. Și-au coborât talismanele, îndreptate spre Rielle, și au dezlănțuit monștrii.

Curajul lui Rielle dispăru la fel de repede precum apăru.

Magia care le curgea prin vene le permitea noctarilor să dea întunericului o formă fizică, cu greutate și o voință sălbatică. Umbrele care se îndreptau rapid spre Rielle de-a lungul câmpiei făceau cărări pe pământ. Umbrele au luat forma unor leoparzi negri cu coarne și lupi înaripați, urși cu coloana țepoasă și șoimi mari care scuipau foc întunecat. Cu fiecare pas trăgeau tot aerul din Câmpii până când Rielle căzu fără suflare în genunchi.

Mai întâi, un șoim care zbura se aruncă asupra ei. O răceală îi zburli părul și îi îngheță scalpul. Trăgea cu lăcomie aer în piept cu fiecare răsuflare, dar aerul era din ce în ce mai rar. Șoimul se agăță de gâtul ei, strângând-o cu aripile lui din pene subțiri, care-i lăsară dungi pe gât. Ursul cu spinarea țepoasă se opri chiar la picioarele ei. O labă masivă o lovi peste față și o trânti la pământ.

Iar ea nu riposta în niciun fel. Cu capul plecat, îi lăsa să vină spre ea.

Doamne sfinte, s-a gândit ea agitată, *sper ca asta să funcționeze.*

Lupul înaripat sări, agățându-se de pieptul ei. Cum o atinse, se transformă într-un voal fără formă care se înfășură în jurul capului și al gurii ei, până când a trebuit să-și zgârie fața ca să poată respira. Unghiile îi străpunseră pielea, făcând să

curgă sânge. Umbrele căzură la atingerea ei, deformate și bolborosind, înainte de a se dizolva și de a se reface într-un stol de săgeți. O frică rece o lovi direct în piept. *Proba metalului*. A presupus că era o glumă a unui creator de umbre.

Ploaia de săgeți a străpuns-o ca niște ace din cap până în picioare. S-au ridicat, au vibrat pline de furie, apoi au căzut din nou. Și din nou. Și din nou.

Și-a închis ochii, plină de transpirație și sânge, și a lăsat umbrele-bestie să o atace, să o ciupească, să o apuce, să o sugrume. Un șobolan negru i-a intrat pe gură. S-a înecat simțind atingerea rece a corpului său, s-a luptat să nu vomite atunci când șobolanul s-a dizolvat și i s-a împrăștiat prin sânge într-un val de răceală.

Lacrimi îi curgeau din ochi. Corpul îi vibra de nevoia de a lupta.

Dar a stat întinsă pe pământ, nemișcată și neajutorată. În depărtare auzea mulțimea cum strigă la ea, devenind din ce în ce mai isterică din cauza fricii.

Ai plănuit ceva, a remarcat Corien curios. *Ca să vezi!*

Nu e evident? a reușit să întrebe, deși până și gândurile ei erau răgușite și fără vlagă.

Ba da. Dar mă simt surprins.

Vei vedea în curând.

I-a zâmbit. A văzut urma slabă a unui chip palid și frumos dincolo de pleoapele închise. *Te bucuri să mă vezi.*

A scos un râs slab, plin de lacrimi. *Am crezut că m-ai părăsit pentru totdeauna.*

Niciodată, Rielle. Buze moi îi atingeau fruntea; simți pe obraz o mână ce o trăgea în sus. *Niciodată.*

Și-a întors fața către el, sigură la adăpostul gândurilor ei. Umbrele care o atacau, mulțimea care striga, planul pe care l-a pus la cale – toate dispăruseră. Erau numai Corien, propriul ei corp și puterea ce se zbătea să iasă din ea.

Gura lui a atins-o ușor pe a ei, ușor. Mâna lui se plimba pe șira spinării, ridicând-o în sus de pe pământul rece.

Acum, a spus cu o voce scurtă. *Ridică-te! Fă-l să-i pară rău!*

Lui. Arhontelui.

Ai trișat, a spus ea zâmbind. *Am crezut că vrei să fii surprins.*

Nu pot să rezist, a răspuns. *Nici ție și nici minții tale extraordinare.*

Rielle și-a deschis ochii. A tras aer în piept cât de adânc a putut. Apoi și-a întins mâinile pe pământul noroios, s-a uitat la coloanele de raze de soare ce intrau prin domul de deasupra.

– Răsar odată cu apusul, s-a rugat ea.

Apoi, înfigându-și degetele în pământ.

– Cu lumina zilei eu *ard*.

Într-o clipă strălucitoare, fiecare rază de soare a coborât din cer și s-a repezit ca un fulger la degetele ei.

A adunat lumina în mâini, dornică să-i simtă dogoarea și încântată de cum sfârâia în contact cu pielea ei. Ochii ei vedeau și nu vedeau totodată, acoperiți de o poftă care îi făcea pieptul să bubuie cu nevoie. A clipit; întreaga lume era poleită cu nenumărate valuri strălucitoare de aur.

I s-a tăiat respirația. *Empiriumul.*

A clipit din nou. Lumea s-a întunecat.

Și-a împreunat palmele, apoi le-a lovit de pământ.

O explozie orbitoare a țâșnit din locul în care stătea în genunchi în țărână, distrugând monștrii noctarilor. Însuși elementaliștii au căzut de pe platforme. Domul de deasupra a dispărut. Fâșii de umbre ce sfârâiau au căzut pe pământ.

Când întunericul a dispărut, Rielle stătea singură, cu pielea sângerându-i şi cu rochia ei frumoasă făcută bucăți, dar cu spatele drept și cu capul sus.

Și *strălucea*.

Un val de uimire a lovit publicul. Pământul de sub picioarele lui Rielle vibra datorită strigătelor, picioarelor care tropăiau și mâinilor care zburau în aer.

Rielle! au strigat. *Rielle! Rielle!*

Apoi încă un strigăt, mai puternic ca primul: *Regina Soarelui! Regina Soarelui!*

Croitorii lui Ludivine petrecuseră ore în șire cosând fragmente mici de oglindă pe hainele lui Rielle, în straturile fustei, în panglicile care îi prindeau părul și în dantela care stătea lipită de pielea ei transpirată.

Rielle nu a chemat lumina soarelui numai pentru a-și distruge inamicii și întunericul.

Și-a adunat-o în corp, blocând-o în oglinzile sclipitoare. Sute de explozii mișcătoare de lumină îi înveleau mâinile, picioarele și părul, strălucind între sâni și de-a lungul cusăturilor rupte ale rochiei.

Era o ținută inspirată de însăși armura Aducătorului de Lumină.

Și ea era Regina Soarelui: strălucitoare și de neoprit.

A făcut o piruetă, fusta ruptă zburând în jurul ei, și a chemat fiecare rămăşiță de umbră către ea. Puterea ei s-a târât pe pământ ca niște limbi viclene. Și-a învârtit mâinile în sus, sculptând o formă din umbre asemenea sculptorilor în lut, apoi s-a întors brusc pe călcâie și a trimis creația zburătoare chiar către Arhonte.

Era un dragon înalt cât jumătate din turnul Arhontelui din Marele Templu. Aripile ascuțite aveau treizeci de metri lățime. În gura lui se afla un cuib de șerpi. Iar pielea lui nu avea strălucirea solzilor, ci avea formele tuturor bestiilor pe care noctarii le aruncaseră asupra lui Rielle.

Ei au slujit dragonul. Și acum dragonul o slujea pe ea.

Țipete de groază și de bucurie au izbucnit din mulțime.

Noctarii s-au ridicat în picioare, căutându-și talismanele, strigând după ajutor.

Arhontele s-a ridicat în picioare la marginea lojei, cu mâinile goale și lipsit de apărare.

Rielle și-a ridicat mâinile.

Dragonul a înghețat, cu gura deschisă în fața Arhontelui. Aripile lui grele băteau puternic, ca niște tobe.

Rielle s-a uitat fix la el și a pocnit din degete.

Dragonul a deschis larg gura. Șapte șerpi, ce se mișcau cu fiecare adiere de vânt, au ieșit din gura lui, gustând pielea uscată a Arhontelui cu limbile lor.

Aș putea să îl omor, s-a gândit Rielle. *Chiar acum. Aș putea să o fac.*

Ai putea, a aprobat-o Corien. *Dar o vei face?*

Pământul s-a mișcat. Dragonul aştepta un semn din partea ei. Pământul de sub ea, aerul și lumina ce îi strălucea pe piele așteptau, încordate.

Ce putea să le ceară?

Orice le-ar fi cerut, elementele s-ar fi supus.

Ar fi ascultat-o.

Empiriumul. Rielle s-a cutremurat. O plăcere a cuprins-o în valuri, ridicându-i fiecare fir de păr. *Mă așteaptă*.

Apucă-l. Vocea lui Corien era grăbită și fierbinte la urechea ei. *Ia-l pentru tine! Tu ești singura care poate face asta. Știi ce ai putea să realizezi, Rielle? Răspunsurile pe care le-ai găsi, lumile pe care ai putea să le construiești…*

Apoi zări o strălucire aurie, urmată de una verde: părul lui Ludivine. Pelerina lui Audric. Se grăbeau să coboare scările lojei regale. Rielle a crezut chiar că i-a auzit când o strigau, în ciuda distanței și a zgomotului mulțimii.

A clipit, a făcut un pas în spate și a coborât brațele. Dragonul, care aștepta suspendat, s-a mișcat.

Nu îi asculta, a șuierat Corien. *Nu vor mai fi prietenii tăi mult timp. Nu vezi? Nu înțeleg și nu o*

vor face niciodată. Omoară-l. Fă-i să înțeleagă.

Nu așa, s-a gândit ea într-un final, cu o durere plină de regret și un val de ușurare. *Nu acum*.

Și-a lăsat mâna dureroasă în jos și a strâns pumnul. Cu o rafală de vânt rece și un geamăt epuizat, dragonul dispăru.

Rielle a căzut în genunchi și s-a sprijinit de pământ cu mâinile tremurânde.

O imagine neclară i-a fulgerat în fața ochilor:

Corien. Aproape. Și furios.

S-a dus către ea, i-a tras corpul brusc lângă al lui.

Asta e ceea ce vrei? a mormăit. A clipit și a dispărut, deși încă putea să îi simtă strânsoarea. A clipit din nou; s-a reîntors, privind furios la buzele ei.

Pe ei îi vrei? a făcut semn cu capul în spate, către mulțimea de oameni care se grăbea spre ea pe Câmpii.

Corien a făcut-o să-l privească. Și-a băgat degetele în părul ei și i-a tras capul ușor pe spate pentru a-i dezvălui gâtul. Buzele lui îi atingeau pielea.

Ei sunt nimic, i-a spus acesta cu o voce plină și joasă. *Și tu ești totul. Ce trebuie să fac să înțelegi asta?*

O clipă, Rielle a închis ochii abandonându-se strânsorii lui, prinsă într-un spațiu aflat între realitatea solidă a Câmpiilor și oricare ar fi locul în care s-ar fi aflat Corien.

Apoi a întors capul și a închis ochii.

Dă-mi drumul, a șoptit.

I-a dat drumul imediat. Imaginea a dispărut, iar din el au rămas doar o urmă a atingerii pe mână și o voce întunecată care îi șoptea în minte:

Nu voi fi răbdător o veșnicie, Rielle!

Asta a făcut-o să tremure. A deschis ochii și s-a uitat la mulțimea care se apropia.

Vei face cum spun eu, i-a răspuns ea, apoi a încercat să nu se gândească prea mult la fiorul care

îi furnica pielea atunci când Corien nu răspundea.

Capitolul 32 - Eliana

„Pe când eram în trecere prin Rinthos dinspre Coasta de Est, fata mea a dispărut. Auzisem de aceste dispariții. Chiar și în sălbăticie se aud zvonurile. M-am gândit că sigur nu ni se va întâmpla nouă. Nu am îndurat destule? Dar acești răpitori de fete nu au inimă, nu au milă. Nu au suflet. Am auzit zvonuri despre ce li se întâmplă acestor fete dispărute și sper ca fata mea să fie moartă."

Colecție de povești scrise de refugiați în Ventera ocupată de Imperiu, îngrijită de Hob Cavaserra

Mai târziu în acea seară, Eliana a așteptat până a auzit bătaia ușoară a lui Camille în ușa camerei ei, apoi s-a strecurat de sub brațul lui Remy, și-a luat pumnalele de pe podea și a ieșit pe hol.

Camille o aștepta, cu fața serioasă și încordată.

– Ești pregătită?

– Sunt aici, nu-i așa? După tine.

Au mers încet spre intrarea din față. Eliana a ascuns-o pe Arabeth în teaca de la șold, l-a băgat pe Whistler în cea de sub mâneca stângă, pe Nox în gheata stângă, iar pe Tuora și pe Tempest în buzunarele interioare ale jachetei ei.

Camille a oprit-o la ușa care ducea către Sanctuar.

– Nu-mi permit să pierd alți oameni. Dacă ai probleme acolo, ești pe cont propriu.

Eliana a dat din cap o dată.

– Și dacă nu mă întorc?

Fața lui Camille s-a înmuiat puțin.

– O să îi transmit fratelui tău mesajul. Nu îți face griji, Spaimă.

– Nu îmi fac griji, dacă pot să ajut, i-a răspuns Eliana subtil.

Apoi a ieșit și a ascultat cum Camille a închis ușa și a încuiat-o în urma ei.

S-a furișat pe coridorul cu covor și a ieșit în mezaninul larg de la nivelul al treilea. Imediat duhoarea lumii din afara apartamentelor lui Camille a asaltat-o pe Eliana – mirosul greu de corpuri murdare, bere vărsată, farfurii cu mâncare neterminată. La nouă şi jumătate, Sanctuarul era plin de sute de suflete care căutau să se distreze, departe de lumea de deasupra, iar noaptea de-abia începuse.

Două femei se luptau într-una din cuștile de luptă. Un joc zgomotos de cărți ocupase în întregime nivelul al doilea, spectatorii strigându-și pariurile în timp ce jucătorii aruncau zarurile prin nori de fum. Între doi piloni într-un colț întunecat, două siluete pe jumătate dezbrăcate se zvârcoleau lângă perete.

Eliana a făcut o tură completă a nivelului al treilea, care găzduia zeci de alte apartamente pe lângă cele ale lui Camille. La al patrulea nivel, uși cu perdele roșii, acoperite cu franjuri de mărgele dădeau în bordeluri, de unde ieșeau sunete de muzică stridentă și râsete. Irascibilitatea Elianei a crescut când a văzut privirile timide ale copiilor cu zgardă în jurul gâtului și a auzit țipetele distante care se aflau la limita dintre plăcere și durere.

S-a grăbit trecând prin al cincilea nivel, apoi s-a întors la al doilea și la primul. Acolo, zgomotul arenelor de luptă – lovituri, strigăte, obscenități – acopereau toate conversațiile. Eliana nu putea să se miște fără să se lovească de un străin. Picături de transpirație de la luptătorii din cuști și de la spectatorii care țipau deasupra ei îi cădeau pe brațe.

Dacă Fidelia vrea să răpească fete pe furiş, s-a gândit Eliana, *acesta este locul de unde să o facă.*

S-a repezit direct la bar și a pus trei monede de cupru pe tejgheaua slinoasă.

– Cea mai bună bere pe care o aveți.

Barmanul a strâmbat din buze.

– Nu avem bere bună.

Eliana a zâmbit, dându-și jacheta la o parte pentru a-i arăta lama strălucitoarea a Tuorei.

– Fă rost! Repede.

Barmanul a oftat și și-a dat ochii peste cap. Dar a făcut cum i s-a cerut, împingând o halbă murdară de bere pe tejghea. A prins halba, i-a mai aruncat o monedă pentru că se simțea generoasă și a plecat.

Eliana a dus halba la buze în timp ce mergea. După prima înghițitură, gura i s-a strâmbat de scârbă. Barmanul nu mințise; băutura avea gust de pișat.

S-a strecurat într-un separeu micuț de lemn, aflat la perete, cu spătarele băncilor ridicate.

Trecuse deja o oră de când ieșise din apartamentele lui Camille și, în ciuda vorbelor femeii despre teama că Fidelia își face de cap în Rinthos, Eliana nu văzuse nimic neobișnuit. Separeul umbrit era un loc perfect unde să stea și să observe, nu avea nimic ieșit din comun sau special, aşa încât ea deveni curând un element din decor, asemenea mobilei antice și jegoase.

Uneori, s-a gândit ea, *vânătorul nu trebuie să cutreiere după pradă, ci mai degrabă să aștepte. Și să privească.*

S-a aşezat pe scaun şi și-a pus ghetele pe masă. Se simțea bine să muncească din nou, să se așeze undeva și să privească roțile murdare ale Sanctuarului cum se învârt în jurul ei. De la atacul ei cu bombe nu se simțise în apele ei, era agitată și dezechilibrată. Dar asta… îi era cunoscut.

Era un loc bun: putea să vadă barul, arenele de luptă și cel puțin una dintre intrările în Sanctuar, dar nu cea prin care au intrat cu două zile în urmă. Se gândea că probabil sunt tot soiul de găuri de șobolan care prin care se poate intra și ieși dintr-un astfel de cuib dezgustător. La șapte metri distanță, o femeie cu pielea cafenie zăbovea cu o cană în mână. La două mese distanță, mai la stânga, un

grup de bărbați palizi și o femeie și mai palidă, cu un cap plin de cozi negre, urlau în hohote.

La dreapta Elianei, un bărbat mulatru și o femeie palidă își terminau castroanele cu tocană. Una dintre lupte tocmai luase sfârșit. O mulțime ce cânta a ridicat învingătorul sângeros pe umeri și a început o paradă spontană.

Eliana a mai luat o gură din băutura ei, plimbându-și privirea prin camera întunecată și a rămas blocată.

A clipit de câteva ori de parcă încerca să-și curețe o mizerie din ochi. Deodată, simți o forță mare cum o lipește de bancă, făcându-i capul să se învârtă. Un sentiment de rău plutea în aer, un miros slab de acreală, de parcă cineva ar fi împrăștiat un borcan de rea-voință în încăpere.

Fiori puternici i-au cuprins corpul.

Și-a adus aminte de acel sentiment, de acel miros din Orline, din noaptea în care a încercat să salveze copilul răpit și în care a dispărut mama ei. Dar acum senzația era mai violentă. Mai aproape. Mai iminentă. S-a prins de marginea mesei, luptându-se cu dorința de a-și pune capul pe masă. Totul în jurul ei se clătina, se deforma.

Sub masă, Elina a găsit-o pe Arabeth și s-a simțit mai bine, căci degetele ei înșfăcaseră mânerul pumnalului.

Fiorul din umerii ei a devenit un junghi ascuțit.

Și-a ridicat cu greu privirea.

Femeia care stătea singură cu o halbă de băutură în fața ei dispăruse. Berea ei era vărsată pe masă, scurgându-se pe jos. Halba ei se rostogolise sub scaunul pe care stătuse.

Dar poate doar a plecat de la masă.

Cu gura uscată și inima stând să-i explodeze, Eliana s-a întors în grabă către oamenii la care se uita mai devreme, înainte ca lumea să se schimbe.

Femeia cu cozile negre dispăruse. Bărbatul care stătea lângă ea pipăia scaunul gol, ștergându-și

lacrimile din ochi, în timp ce unul din băutori vomită.

Cât despre bărbatul și femeia care mâncau tocăniță – bărbatul stătea acum singur, cu capul în castron în timp ce-și termina ultimele îmbucături de mâncare. Castronul femeii căzuse pe jos și se spărsese; bărbatul a ridicat privirea, s-a încruntat cu mirare, apoi a început să se uite prin mulțime.

Trei femei, toate dispăruseră în câteva secunde.

Trei femei dispărute ca mama ei.

Eliana și-a lins buzele, cu sângele fierbând. A scos-o pe Arabeth din teacă și s-a ridicat în picioare.

Erau aici: Fidelia.

Vin noaptea. Vin o dată la șapte zile.

Eliana s-a ridicat, s-a strecurat prin mulțime cât de repede putu fără să atragă atenția și a cercetat cu privirea încăperea. Și-a lăsat ochii să se plimbe.

Acolo.

În dreapta ei, o siluetă închisă, cu glugă, se mișca rapid prin încăpere. Eliana a crezut că mai vede o persoană lângă ea. Femeia care bea singură? Dar cum încercă să se concentreze asupra siluetei, vederea i se înceţoşă.

S-a sprijinit de un stâlp din apropiere, lipicios și acoperit de jeg, și un val de amețeală a cuprins-o. A strâns din dinți și a încercat să treacă peste el. Silueta s-a deplasat către peretele estic. Dacă nu se mișca repede, avea să îi piardă urma.

O mână a apucat-o de braț.

– Unde te duci?

Eliana s-a întors și l-a văzut pe Simon.

– Dă-mi drumul, altfel îi pierd.

– Pe cine?

Lângă Simon, Navi se uita pe sub glugă.

– Ce se întâmplă?

– Acum o clipă, acele femei erau aici, *fix acolo* în fața mea, iar apoi…

Eliana s-a sprijinit de Simon când senzația de rău a revenit. El a prins-o de mijloc și a ținut-o să

nu cadă.

– Doamne, ce enervant este! a strigat cu lacrimi în ochi. Nu pot să mă gândesc două secunde fără să îmi fie rău. Ce îmi fac acești oameni?

Simon s-a apropiat de fața ei.

– Cine? Cineva îți face rău?

– Fidelia.

S-a sprijinit de trupul lui, bucuroasă totuși că era acolo. Dacă nu ar fi venit, s-ar fi prăbuşit pe podea.

– Camille a spus că răpesc femei și fete, exact ca cei din Orline. Cel puțin, cred că sunt la fel. Veneratori de îngeri, a spus Camille. O dată la șapte zile. Voiam să o ajut să găsească această fată care a muncit pentru ea. Apoi… au venit. Sunt aici. Au luat trei femei în câteva secunde. Nu înțeleg.

Privirea pătrunzătoare a lui Simon era fixată pe chipul ei.

– Ai spus că îți fac ceva. Explică-mi!

A încercat fără putere să se ridice din brațele lui.

– Prea multe de explicat, trebuie să-i găsesc.

– Greșit. Ne întoarcem la Camille și, după ce o fac bucăți pentru că te-a trimis aici, te încui în cea mai sigură cameră pe care o găsesc, probabil, pentru totdeauna.

– Numai să o atingi, a mormăit, și te fac *eu* bucăți.

Îi era din ce în ce mai greu să-și adune gândurile.

– Ce faceți voi aici, de fapt?

Făcea câte un pas legănat după pas legănat, încruntându-se la podea.

– Navi și cu mine ne-am întâlnit în fața camerei tale, a spus Simon. Am văzut că ai dispărut și a insistat să vină cu mine să te găsim.

– De ce erați amândoi acolo?

Eliana și-a pus o mână la tâmpla care îi bubuia.

– Este cam ciudat, nu?

– Păi, *eu* am vrut să văd ce faci, să mă asigur că reușești să dormi, a spus Navi ușor. Simon?

S-a uitat curioasă la el.

– *Tu* ce căutai la ușa Elianei în mijlocul nopții?

Simon a strâmbat din gură.

– Acum nu e vremea să…

– Nicio șansă să plec de-aici fără să îi găsesc pe Fidelia, a mormăit Eliana, și o să le tai gâtul la fiecare în parte până îmi spun unde este mama mea.

– O imagine fermecătoare. Acum *mergi*.

Eliana și-a căutat puterea să scape din strânsoarea lui Simon. Fără sprijinul lui, lumea s-a întors cu susul în jos. A căzut imediat, dar Simon a prins-o înainte să atingă podeaua.

–Ce se întâmplă cu ea? a spus Navi îngrijorată.

– Eliana?

Simon i-a pus o mână pe obraz.

– Cum se simte ceea ce ai? Dacă nu îmi spui, nu te pot ajuta.

A tras de trei ori aer în piept pentru a-și liniști senzația de greață care a cuprins-o, apoi sa uitat la el cu ochii umezi.

– Asta este prima pistă pe care o am de când am plecat din Orline, a spus printre dinți. Nu am de gând să mă dau bătută. Nu mă face să te rănesc, Simon. Nu vreau asta.

El a ridicat din sprânceană.

– Nu?

– Doamne, oare taci vreodată din gură?

A încercat să treacă de el, dar Navi a oprit-o la timp.

– Eliana, oprește-te, a spus încet. Haide să ne întoarcem. Nu suntem în siguranță aici.

– Dar acum pot să îmi găsesc mama, a insistat Eliana, și pe toți ceilalți care au fost luați.

S-a uitat la Simon.

– Inclusiv oameni ai Coroanei Roșii.

– Asta nu e important, a spus Simon. Prioritatea noastră este să o ducem pe Navi în Astavar. Odată ce facem asta, te ajut să-ți găsești mama. Exact cum am stabilit.

– Sau aș putea să o găsesc *chiar* acum. Până ajungem în Astavar, ar putea fi prea târziu.

– Un risc pe care l-ai știut când ai acceptat oferta.

– De ce insişti atât de mult să vin cu tine? Dacă vrei un luptător, Camille are zeci de mercenari din care să alegi.

Acestea fiind spuse, mintea Elianei începea să se limpezească, revenindu-și în simțiri. *Chiar, de ce îi pasă?* Când s-a uitat iar la Simon, fața lui nemișcată spunea adevărul: atinsese un punct sensibil.

– Ce am așa de special, a spus încet, făcând un pas spre el, apoi încă unul, de vrei să mă ții mereu aproape de tine?

Navi s-a uitat curioasă de la unul la celălalt. Simon a deschis gura, dar a ezitat să răspundă.

Apoi o voce s-a auzit din umbrele de sub scările alăturate:

– Pentru că ești specială, Eliana Ferracora! Și te vrea doar pentru el. Ca și mine.

Gura Elianei s-a uscat la auzul acelei voci. O știa, deși era răgușită.

O siluetă firavă a ieșit la lumină, purtând o uniformă neagră, jerpelită și o pelerină purpurie, de nerecunoscut din cauza stratului de noroi și a petelor de sânge care stricaseră materialul fin.

– Valentine, a șoptit Eliana îngrozită.

Chiar și Simon era uimit.

– Trăiești.

Asasinul a rânjit, fața lui era marcată de o cicatrice lungă care îi cobora de la tâmplă, tăindu-i fața în două, și dispărea sub guler. Părul lui alb atârna în ghemotoace murdare.

– Sunt viu, a aprobat-o acesta, și dornic să te omor.

Apoi și-a smuls sabia din teacă, a ridicat-o cu un strigăt îngrozitor și s-a repezit la gâtul Elianei.

Capitolul 33 - Rielle

„Am sperat că veștile recente nu vor ajunge imediat la tine. Este adevărat, totuși, ce ai auzit despre prințul Audric și fata lui Dardenne. Îmi pare rău că nu am putut să-ți spun în persoană. Stai în Belbrion, păzește Nordul. Răbdare, fiul meu! Totul va fi așa cum trebuie, în curând."

Scrisoare de la lordul Dervin Sauvillier către fiul său Merovec,
30 mai, anul 998 al Epocii a Doua

Ușile sălii de consiliu a regelui Bastien s-au deschis azvârlite la perete.

Rielle s-a ridicat imediat în picioare. Aștepta nervoasă de o oră pe un scaun tare, incomod, sub ochii la fel de nervoși al gardienei ei. În acea oră s-a rugat ca regele să sosească repede ca să poată termina cu explozia inevitabilă.

Acum totuși, în timp ce regele se grăbea să ajungă la scaunul său – însoțit de Arhonte, regină, tatăl ei, toți membrii Consiliului de Maeștri și de lordul Dervin Sauvillier –, Rielle își dorea din tot sufletul să se întoarcă pe scaunul ei singuratic și să stea acolo tot restul zilei, nederanjată.

Cel puțin veniseră și Audric și Ludivine, care stăteau în capete opuse ale mesei.

– Lady Rielle, a început regele cu o voce strictă, stând în spatele mesei enorme a Consiliului. Nu știu de unde să încep.

– Păi, a rostit lordul Dervin, cuvintele ieșindu-i din gură cu o voce subțire, poate ar trebui să discutăm despre abuzul îndrăzneț de putere al lui lady Rielle din timpul ultimei probe. Sau despre ignoranța sanctității logodnei copiilor noștri.

– Lord Dervin! a răbufnit regele. Când o să vreau să vorbești, o să îți cer asta.

Omul a tăcut, dând scurt din cap.

Regele Bastien s-a uitat lung la masă, apoi și-a întors privirea furioasă către Rielle.

Este doar regele Bastien. Ea s-a forțat să se uite în ochii lui, amintindu-și că acest om nu era doar un rege. Era și tatăl lui Audric. A crescut alergând pe holurile casei sale, a împărțit patul cu fiul și nepoata sa când erau prea mici să fie considerat greşit.

– Ce a fost în capul tău? a început el încet.

A ezitat, și-a amintit să-și păstreze vocea calmă și clară.

– Adevărul, Majestatea Voastră?

– Da, lady Rielle. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, să-mi spui adevărul.

– Am vrut să le arăt oamenilor de ce sunt capabilă. Deja am discutat cât de important este acest lucru, nu-i așa? Să aibă o părere bună despre mine, că îmi văd puterea neînlănțuită și că nu au de ce să se teamă.

Privirea regelui a rămas implacabilă.

– Continuă.

– Am considerat că cel mai bun mod de a arăta tuturor că nu doar trec probele, dar chiar devin mai puternică datorită lor, a fost să îmi demonstrez abilitatea de a manipula două elemente în același timp.

S-a hotărât să nu se uite nici la Sloane, care stătea țeapănă și palidă la masa consiliului, și nici la Tal, a cărui privire apăsătoare simțea că o va panica.

– Ce vrei să spui, lady Rielle, a spus regina Genoveve cu o privire aflată undeva între amuzament și ceva mai sumbru, este că ai vrut să te dai în spectacol.

Deci, te-au cam prins la mijloc, nu-i așa?

Râsul lui Corien îi furnica pielea lui Rielle.

– Și să demonstrez că controlul meu este atât de uimitor încât o amenințare mortală poate pluti la câțiva centimetri de cineva, a răspuns Rielle

uitându-se la Arhonte, și pot să mă asigur că nu vor fi răniți.

Regina a ridicat din sprânceană.

– Uimitor?

– Cred că puterea mea este demnă de acest cuvânt, nu-i așa?

O tăcere încordată domnea. Rielle s-a uitat la Tal, care își ascunsese zâmbetul în spatele mâinii.

Propria ei inimă bătea sigură.

– Cât despre datul în spectacol… cred că orice om care își poate folosi magia în această lume înțelege nevoia de a accepta acest talent și să-l lase să strălucească în văzul tuturor.

– Eu nu înțeleg această nevoie.

Rafiel Duval, Înalt Maestru al Cuștii Vântului, un mulatru cu codițe negre, stătea cu o atitudine impecabilă lângă Tal. Purta haine albastru ca cerul și gri de viscoler.

– Puterea nu trebuie să fie etalată. Ea există ca să fie stăpânită.

– Atunci nu suntem de aceeași părere, Maestre Duval. Acum, când sunt liberă să îmi folosesc puterea cum cred de cuviință, mă simt mai puternică și mai sănătoasă ca niciodată.

– Vrei să spui, acum când îți poți folosi puterea cum crede regele de cuviință.

Ludivine și-a întors o privire imploratoare către Rielle.

– Nu-i așa, Rielle?

Rielle a roșit, dându-și seama de greșeala ei.

Nu e o greșeală, a spus Corien repede. *Ai spus ce crezi de fapt, draga mea.*

– Iertați-mă, Majestate.

Rielle a plecat capul.

– Lady Ludivine are dreptate. Firește că m-am exprimat greșit.

Regele stătea impunător pe scaun.

– Și creatura pe care ai creat-o. Dragonul. Cum rămâne cu ea?

– Cred că putem fi cu toții de acord, a început Audric, că lady Rielle a demonstrat un control incredibil…

– Tine-ți gura, Audric, a spus regele. Lady Rielle poate să se apere și singură.

– Dar dragă, nu îți amintești?

Privirea rece a reginei Genoveve nu se potrivea cu blândețea vocii ei.

– Fiul nostru nu prea poate să-și țină gura pentru el când lady Rielle este prin preajmă.

O rușine arzătoare a cuprins-o pe Rielle. Arhontele a tușit ușor în mânecă.

Audric a fost primul care a vorbit cu o voce joasă și furioasă.

– Mamă, chiar vrei să avem această discuție acum?

– Eu cu siguranță nu vreau, a răspuns regele uitându-se la soția lui.

Apoi s-a uitat pe lângă ea.

– Îmi cer scuze, Ludivine.

Ludivine i-a oferit un zâmbet cald.

– Stați liniștit, unchiule. O greșeală făcută din cauza tensiunii.

Apoi ea s-a îndreptat spre Rielle și i-a luat ușor mâna înainte de a se întoarce cu fața către masa consiliului.

– Nu îi port ranchiună lui lady Rielle.

Și-a întins cealaltă mână către Audric, care s-a apropiat după un moment de ezitare.

– Și nu îi port ranchiună nici vărului meu, prințul.

Gura lordului Dervin s-a strâmbat când i-a văzut pe cei trei stând uniți în fața regelui.

– Aveai de gând să mă omori?

Rielle a tresărit când a auzit vocea Arhontelui.

– Mă… mă scuzați Prea Sfințenia Voastră?

Zâmbetul lui a pătruns în ea ca un coșmar.

– Am putut să-l simt, știi. Am simțit empiriumul mișcându-se în dragon în timp ce îmi lingea fața. Era supărat pe mine.

Și-a dat capul pe spate, gândindu-se la ea.

– Erai supărată pe mine. Pentru acei copii, știu.

Era o provocare? Rielle s-a ridicat fără să se gândească.

– Da. Eram supărată. Am vrut să vă sperii.

Lord Dervin și-a aruncat mâinile în aer.

– Majestatea Voastră, astea nu sunt vorbele unei persoane în care ar trebui să avem încredere, în prezența copiilor noștri, cu atât mai puțin să defilăm cu ea neglijent prin fața a mii de oameni. Chiar m-ai speriat, a continuat Arhontele.

Ignorând acea răbufnire, s-a aplecat în față deasupra mesei. O nouă lumină i-a strălucit în ochi.

– Nu am crezut că o să mă omori. Nu încă. Dar mă întrebam cât de departe vei merge.

Nu încă. O senzație de amețeală a cuprins-o pe Rielle. Nu putea să-și ia ochii de la privirea strălucitoare a Arhontelui. Acei ochi păreau să vadă totul înlăuntrul ei, chiar și puterea care îi pulsa acum prin sânge, prezența lui Corien care stătea gânditor în mintea ei și adevărul.

Adevărul era că un nod de regret se frământa în interiorul ei, iar, dacă ar putea să dea timpul înapoi și să treacă din nou prin acea probă, acel nod ar putea fi suficient pentru a o face să se răzgândească. Să nu potolească ghearele dragonului, ci să-l lase în schimb să se hrănească.

Zâmbetul Arhontelui s-a lărgit, de parcă putea să-i citească gândurile pe chip.

Un ciocănit scurt în ușile mari ale sălii întrerupse tăcerea încordată și, când un paj a intrat, Rielle s-a relaxat puțin, bucuroasă de această distragere a atenției. Audric stătea în apropiere, cu mâinile încordate pe lângă corp. Voia să se întoarcă spre el, să-și ascundă fața la căldura pieptului său. Nu voia să se ascundă acolo pentru totdeauna, ci doar pentru o vreme. Era greșit, oare, să își dorească asta?

– Tată?

Vocea lui Audric avea un ton îngrijorat.

– Ce este?

Rielle a ridicat privirea către rege. Ținea în mâini o bucată mică de hârtie – un mesaj de la mesageria regală –, iar pe fața lui se vedea o absență completă de expresivitate. S-a retras undeva; nu voia să citească mesajul în fața unui public.

– Trei atacuri, a spus categoric, de-a lungul graniței. Castelul d'Avitaine. Castelul celor Trei Turnuri. Castelul Barberac.

A făcut o pauză, încruntat.

– Șaptezeci și trei de soldați din Celdaria au fost omorâți. Șase au supraviețuit – câte doi de la fiecare avanpost – și au fugit în sud către cele mai apropiate sate.

– Dumnezeule!

Regina Genoveve și-a dus mâna la gât.

– Rapoartele lor spun și ce i-a atacat? Sau cine?

– Atacul a venit pe timp de noapte, a citit regele. A venit fără vreun semnal sonor și fără niciun fel de avertisment.

O tăcere ciudată se așternu în încăpere.

Regele Bastien s-a oprit din citit. Audric i-a smuls mesajul din mâini.

– Audric! s-a răstit regele.

– Mă întorceam în întuneric, a continuat acesta, și încă unul cădea. Fețele lor erau albe ca osul și, totuși, arătau de parcă ar fi fost prinși în mijlocul unui țipăt.

Regele a dat roată în jurul mesei, a smuls mesajul din mâinile lui Audric și l-a mototolit.

– Aceste avanposturi din nord sunt dure și reci. O față palidă nu este nimic special.

Audric s-a uitat la el îngrijorat.

– Doi supraviețuitori de la fiecare avanpost nu cred că reprezintă o coincidență.

– Nu? Nu începe să îmi îndrugi despre teoriile tale nesăbuite, Audric.

– Semnele sunt evidente de ceva timp.

Audric și-a ignorat tatăl și s-a adresat întregii mese.

– Cu cât așteptăm să-i confruntăm, cu atât mai grave vor fi consecințele.

– Semne! a râs regele. Furtuni și revoluții pe tărâmuri îndepărtate, soldați omorâți la granițele dintre două națiuni dușmane. Da, într-adevăr.

Vocea lui a căpătat un ton sarcastic.

– Nu am mai auzit ca astfel de lucruri să se întâmple. Cu siguranță suntem aproape de vreun eveniment magic.

– Și cum rămâne cu lady Rielle? Nu poți să te uiți la performanța ei din probe și să nu o numești extraordinară.

– Are dreptate, a spus Tal încet. Am lucrat cu Rielle mulți ani și profeția…

– Maestre Belounnon, s-a răstit regele, până când nu o să-ți cer părerea, să ai grijă să taci în prezența mea.

Tal l-a privit pe rege cu o mică scânteie de sfidare, dar a fost suficient ca inima lui Rielle să se umple de dragoste.

– Da, Majestate, a răspuns Tal.

– Profeția, a continuat regele uitându-se la ei, nu poate fi interpretată cu siguranță. Câte traduceri oficiale ale cuvintelor lui Aryava există? Douăzeci? Douăzeci și cinci?

– Treizeci și patru, i-a răspuns Arhontele de îndată, deși diferențele dintre unele sunt minuscule.

– Dar chiar și un singur cuvânt poate face diferența dintre o profeție – regele i-a aruncat o privire serioasă lui Audric – și o poveste interesantă pe care niciun om educat nu o poate lua în serios.

Maestrul Duval s-a mirat ridicând din sprâncene.

– Majestatea Voastră, aceasta este o afirmație îndrăzneață pe care o faceți în fața întregului consiliu și a Arhontelui însuși.

– Cu toții răspund în fața mea, în caz că ai uitat.

Bastien s-a îndreptat către ferestre, uitându-se la soarele care apune. Când s-a întors în cele din urmă din nou către ei, fața lui era îngrijorată, dar sigură.

– Îmi cer scuze pentru ieșire, Prea Sfințenia Voastră. Nu cred că profeția este doar o poveste și nu cred că inteligența voastră și a maeștrilor dumneavoastră este mai puțin excepțională.

Arhontele a dat din cap.

– Sunteți mult prea amabil, Majestate.

– Nu vom mai vorbi despre asta în această seară. Armand?

Tatăl lui Rielle s-a ridicat de pe scaun și s-a alăturat regelui. În dreptul ușii, s-a uitat înapoi către Rielle, iar ea a văzut o sclipire de îngrijorare în ochii lui gri.

Privirea a înfricoșat-o.

De când au început probele, viața lui Rielle era pusă în pericol în fiecare săptămână, așa că tatăl ei a păstrat distanța față de ea, chiar mai mult ca de obicei. Îl vedea doar dimineața la cursa cu obstacole și uneori pe holurile din Baingarde. Înconjurat de gărzile ei, îl saluta politicos și acesta îi întorcea salutul dând uşor din cap.

Astfel că orice mică schimbare a expresiei lui era ușor de observat.

Ceva legat de mesajul din nord și reacția regelui l-au deranjat pe intangibilul comandant lord Dardenne.

În timp ce consiliul s-a ridicat cu foșnete și șoapte, Audric s-a întors către Rielle și s-a uitat la Ludivine.

– Trebuie să vorbim între patru ochi, a spus în șoaptă. Acum.

– Audric, iubire?

Regina Genoveve și-a întins mâna către el. Mâneca brodată a rochiei ei gri fu lovită de lumina roșie a soarelui care apunea, desenându-i linii ciudate pe față.

– Hai cu mine. Unchiul tău și cu mine ne gândeam să servim un ceai împreună.

– Ca să mă certi din nou și să vorbești urât de lady Rielle?

Audric a spus-o suficient de tare ca toți din încăpere să audă.

– Am lucruri mult mai bune de făcut.

Apoi i-a aruncat o privire furioasă și a ieșit din sală.

Rielle fu pe punctul de a izbucni în râs la vederea expresiei ofensate a reginei Genoveve, dar înainte să o facă, Ludivine a apucat-o ferm de cot și a scos-o afară din sală.

De-abia când au ajuns în camerele lui Audric, a izbucnit Rielle într-un râs nervos. S-a trântit în scaunul ei preferat de la fereastră, un lucru vechi și atât de comod, încât i-a interzis lui Audric să-și comande altul.

Ludivine s-a trântit în scaunul ei favorit de lângă foc.

– Nu văd ce e așa amuzant, Rielle.

– Ce *nu este* amuzant? Faptul că Audric și-a insultat mama în fața întregului consiliu? Sau că tatăl tău încerca să mă omoare doar cu puterea privirii lui?

Sau că în timp ce regele mă certa, s-a gândit ea, *eu vorbeam cu un înger în mintea mea?*

– Te rog nu râde de furia tatălui meu, a spus Ludivine. Nu ne va fi de niciun folos.

– Și apoi, a continuat Rielle, mai e și faptul că eu și Audric aproape am… Ei, bine.

S-a înroșit, pierzându-se cu firea.

– Și totuși, iată-ne aici, comportându-ne de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic!

Audric s-a simțit stânjenit.

– Rielle, putem, te rog, să nu vorbim despre asta acum? Știu că tu și Ludivine ați discutat, dar există consecințe politice dacă se schimbă înțelegerea dintre familiile noastre.

– Nu, a spus Rielle sigură pe ea. Insist să vorbim despre asta chiar în seara asta. Nu e corect față de nimeni să nu o facem.

În tăcerea care a urmat, Ludivine a spus încet:

– Are dreptate, Audric.

Audric s-a sprijinit de birou.

– Dacă aș putea să renunț la coroană și la datoriile mele, a spus, și să las acest loc în urmă, cu tine alături de mine…

S-a uitat la Rielle. Durerea din suflet i s-a văzut în ochi.

– Aș face-o imediat, cu binecuvântarea lui Lu.

– Să renunți la dreptul tău din naștere? Să lași țara fără un moștenitor? l-a certat Rielle cu lacrimi în ochi. Nu ai îndrăzni.

– Te înșeli.

A plecat de lângă ele și s-a îndreptat către geamurile luminate de stele, cu umerii încordați.

– Aș face-o pentru tine. Uneori cred că aș trăda toate lucrurile la care țin ca să…

Vocea lui s-a întrerupt; a tăcut. Rielle s-a întors, cu mâinile încrucișate. Servitorii lui Audric i-au pregătit focul pentru la noapte. Zgomotul flăcărilor și al lemnului ce trosnea fu singurul sunet din cameră vreme de câteva minute bune.

Apoi Ludivine și-a dres vocea.

– Să știi că nu trebuie să renunți la nimic. Nici la coroană, nici unul la celălalt. Ar trebui să fiți doar… discreți.

Și-a aranjat fustele.

– Pot să vă ajut, dacă este cazul.

Rielle s-a holbat la ea. Da, Ludivine a dus-o la Garver Randell pentru contraceptive, dar să o audă sugerând așa ceva atât de simplu, de parcă ar discuta despre vreme, a lăsat-o pe Rielle fără cuvinte.

Audric a râs, uimit.

– Lu, sugerezi ce cred eu că sugerezi?

– Să fiți împreună? s-a uitat Ludivine cu o sprânceană ridicată. Da. În secret, firește, dar în

curând. Și cât mai des posibil ca să fiu scutită de agonia tânjitului vostru.

S-a lăsat pe spate pe scaun și a închis ochii.

– Este obositor să văd asta. Mi-a ajuns.

Cu inima bătându-i nebuneşte, neîndrăznind să se uite la Audric, Rielle a spus:

– Nu pot să cred că tu chiar spui asta.

– De ce nu? V-am spus amândurora ce părere am eu despre situație.

Ludivine a zâmbit, cu ochii în continuare închiși.

– Sau te îndoiești de cuvântul meu?

– Nu, nu e vorba de asta, doar că…

Imaginile din mintea lui Rielle au făcut-o să roșească.

– Nu ai fi stânjenită?

– Că prietenii mei cei mai buni ar putea fi mai fericiți ca niciodată? De ce aș fi stânjenită?

– Poate „stânjenită“ nu este cuvântul potrivit.

Rielle s-a uitat din nou la Audric. Jumătate ascuns în umbră, stătea încruntat cu capul în podea.

– Dacă am fi descoperiți, a spus el într-un final, chiar dacă am explica faptul că știai și că ai fost de acord, ar fi umilitor pentru toți, în special pentru tine.

– Oh, asta s-ar putea întâmpla? a spus Ludivine pe un ton sarcastic. Nu mi-am dat seama.

Rielle a început să râdă din cauza emoțiilor.

– Tot ce trebuie să facem este… să nu fim descoperiți.

Audric și-a şters fața cu o mână.

– Nu este atât de simplu.

– Ba bineînțeles că este.

Ludivine se uita la el cu drag.

– Vom fi atenți și voi… practic tu, Audric, va trebui să minți mai bine.

– Și familia ta? Cum rămâne cu ei? Dacă află mama mea? Sau tatăl tău? Ne va studia îndeaproape.

– Mă descurc eu cu familia mea.

O perioadă lungă de timp, Audric s-a uitat la flăcările care aruncau scântei.

– Nu putem, a spus într-un final cu o voce grea. Ceva se întâmplă în Borsvall. Atacurile de la graniță, raportul pe care l-am citit… Casa Sauvillier este cea mai puternică apărare a noastră împotriva a orice poate să vină din sud. În timp ce aflăm ce se întâmplă, avem nevoie ca tatăl tău să rămână loial coroanei. Și cu siguranță nu vor fi, dacă află că Rielle și cu mine avem o aventură.

Rielle a încercat să vorbească în ciuda deznădejdii care o cuprindea:

– Dar Audric…

– Ce i-ai spus tatălui meu acum câteva săptămâni? S-au spus suficiente minciuni, sunt suficiente secrete?

S-a uitat la ea.

– Nu vreau să începem așa.

– Iar mie nu-mi pasă cum începem, a spus ea făcând un pas către el, atâta timp cât o *facem*.

– Mai puteți să așteptați puțin, a spus Ludivine după o clipă. Până când pericolul de la graniță va trece, iar temperamentul tatălui meu se va calma.

Rielle și-a ridicat mâinile în sus.

– Și apoi ce? Va fi deodată fericit când îi vom spune ce va urma? Scuze, lord Dervin, dar până la urmă fiica ta nu va fi regină.

– Nu, nu va fi fericit, a răspuns Ludivine, dar nu va fi așa de supărat.

– Iar regatul, să sperăm, va fi stabil atunci și în siguranță, a încheiat Audric. Oricine ne-a atacat granița va fi descoperit și înfrânt.

A tras adânc aer în piept și și-a trecut o mână prin păr.

Rielle s-a pus în fața lui. Nu a vrut să-l atingă, deși corpul ei tânjea după asta.

– Asta vrei cu adevărat? i-a șoptit.

– Ce să vreau?

A zâmbit cu tristețe, s-a mișcat ca și cum ar fi vrut să o atingă, apoi s-a retras.

– Normal că nu. Dar asta trebuie să facem, Rielle.

Are ochii unei vaci, a spus Corien. *Blânzi și lipsiți de gândire.*

Furia lui Rielle a apărut instantaneu. *Și tu ai limba unui șarpe. Nemiloasă și respingătoare.*

Corien s-a retras, îmbufnat.

– Rielle, îmi pare rău, a mormăit Ludivine, ridicându-se de pe scaun. Dar cred că Audric are dreptate. Aceasta este cea mai înțeleaptă…

– Lu, îți sunt recunoscătoare pentru altruismul și pentru prietenia ta, a spus Rielle scurt, îndurerată, dar cred că am nevoie să fiu singură.

Apoi s-a depărtat de Audric și a ieșit din cameră.

Capitolul 34 - Eliana

„Datorită generozității și învățăturilor tale, *my lord*, va fi nevoie de mai mult de o cădere dintr-un turn să mor. Încă o zi, și o să îi am.“

Mesaj scris de asasinul Invictus Valentine
către Majestea Sa Împăratul Nemuritorilor

Eliana a făcut un pas în spate ca să se ferească de sabia lui Valentine, s-a împiedicat de un scaun și a căzut în brațele lui Navi.

Simon s-a aruncat în fața lor, cu sabia ridicată pentru a lovi. Cele două săbii s-au întâlnit și s-au încleştat una în cealaltă.

– Navi, scoate-o de aici! a strigat Simon peste umăr, înainte ca Valentine să scoată un răcnet și să-și miște sabia pentru a se elibera.

Simon s-a sprijinit de un stâlp şi a împins un scaun cu piciorul în calea lui Valentine.

Navi a apucat-o pe Eliana de mână și au fugit împreună spre mulțime. Trecătorii au început să observe lupta și s-au adunat în jurul lor. Navi îşi făcea loc printre ei, împingând corpuri de două ori mai mari decât ea atunci când nu se dădeau la o parte suficient de repede.

– Eliana! a strigat Valentine, cuvintele sale fiind întrerupte de răcnete și lovituri de sabie. Nu poți fugi de mine! Sunt ca tine, nu vezi? Nu pot fi omorât!

Frica era un energizant fantastic; mintea Elianei se limpezea cu fiecare pas. Deodată, ea era cea care o trăgea pe Navi după ea.

– Pe aici, a răsuflat, trăgând-o pe Navi în labirintul arenelor de luptă.

Căi înguste separau cuștile una de cealaltă; o cotitură pe lângă o cușcă, apoi alta, apoi au ajuns în mijlocul luptelor. Un luptător cu pieptul gol și-a aruncat adversarul în peretele de sârmă din dreapta Elianei. Zgomotul era îngrozitor, iar mulțimea fierbea de jur împrejur.

– Înapoi la apartamente, a strigat Navi. Vom fi în siguranță acolo!

– Dacă o căzătură nu l-a putut omorî, i-a răspuns Eliana, atunci nu vom fi niciodată în siguranță , nu până când nu este mort.

Sunt ca tine! Nu pot fi omorât!

Dar s-a înșelat, nu-i așa? Ea putea fi omorâtă. Nu era complet invincibilă. Dacă ar fi înjunghiat-o direct în inimă cu o sabie, ar fi murit ca orice bestie care sângerează.

Iar el… căderea lui din turnul fecioarelor din Orline a fost norocoasă. Probabil a lovit apa din unghiul potrivit, evitând pietrele din râu. Împăratul i-a dat mai multe droguri ca să-i întărească mintea și corpul de-a lungul anilor pentru a rezista la unele abuzuri incredibile.

– Este oare un înger? a strigat Navi în mijlocul zarvei.

Eliana s-a încruntat.

– La ce noroc avem noi?!

Au ieșit dintre arene la etajul deschis. Eliana a fugit către niște scări din fier din apropiere. Când a ajuns la balustradă, un corp a zburat din mulțime și a lovit-o, doborându-le pe ea și pe Navi.

Eliana s-a ridicat, ametită.

– Navi?

Zăcea inconștientă la un metru distanță, lângă corpul nemișcat care le lovise. Probabil s-a lovit la cap de prima treaptă. Eliana s-a târât către ea.

O sabie a lovit-o în spate o dată, apoi încă o dată. O durere arzătoare i-a străfulgerat întreg corpul. A țipat, strângând-o pe Arabeth puternic în mână, apoi s-a întors parând cu pumnalul sabia lui Valentine.

S-a aplecat asupra ei, apăsând cu putere pe săbiile lor încrucișate, până când a lipit-o de podea. Spatele ei sângeros era un junghi arzător.

– Bună, din nou!

Vocea lui era hodorogită; fața lui distrusă a schițat un rânjet nebun. A călcat-o puternic pe coapsă, apoi pe coaste. În timp ce țipa, zvârcolindu-se de durere, Valentine și-a ridicat sabia cu o privire sălbatică. Ea i-a înfipt-o pe Arabeth în laba piciorului, apoi s-a rostogolit de sub el chiar când sabia a lovit podeaua.

Navi s-a trezit, apoi s-a uitat cu groază în spatele Elianei.

– Ai grijă!

Eliana s-a întors și s-a ferit la timp de sabia lui Valentine. Vârful acesteia i-a atins obrazul. Sângele i-a țâșnit pe față și pe mâini. A încercat să-l lovească cu Arabeth, dar a dezarmat-o cu sabia. Ea l-a lovit cu piciorul în piept, dar el i l-a apucat și l-a răsucit, trântind-o de pământ.

Înainte de cădere, ar fi luptat cu ea în liniște, cu mișcări rapide și calculate.

Acum râdea, se văita jucăuș când unul din pumnalele ei îl tăia și plescăia când îl rata. O mulțime de oameni s-a adunat în jurul lor, gesticulând şi strigând, dornici de violență.

Eliana a apucat un cuțit de pe o masă din apropiere și s-a răsucit să-l arunce către el. El l-a dat ușor la o parte. Apoi ea a găsit încă unul şi s-a întors.

A scăpat cuțitul. Căzuse inutil pe jos. Legănându-se pe picioare, căuta ceva de care să se rezeme, dar nu a găsit nimic, și a căzut sprijinindu-se în mâini și în picioare.

Fidelia.

Ceața i-a întunecat privirea. Greața s-a întors, lovind-o cu o violență grozavă.

– Uită-te la ea! a strigat Valentine, dansând bucuros în jurul ei. Faimoasa Spaimă din Orline!

Mulțimea a răspuns cu huiduieli.

– Eliana, ridică-te!

Navi trăgea cu disperare de brațele ei. Eliana a încercat să se ridice; brațele și picioarele au cedat și s-a prăbușit pe podea.

– Ei sunt aici.

Stomacul i s-a făcut ghem. Totul se învârtea în jurul ei. Oricine sau orice o țintuia în felul ăsta, nu era bine. Ceva nu era în regulă.

– Fugi! a strigat apucând-o pe Navi de mână. Te vor găsi.

– Cine? a întrebat Navi panicată.

Un strigăt furios din spatele lor a făcut-o pe Eliana să se întoarcă.

Simon s-a aruncat de pe scările de deasupra, prăbușindu-se cu picioarele pe Valentine. Asasinul a căzut cu putere, apoi s-a rostogolit cu un râs animalic și s-a ridicat din nou în picioare. Simon s-a îndreptat către el, fața lui plină de cicatrici fiind dominată de furie.

Apoi, întorcându-se să îi pareze una din loviturile lui Valentine, Simon s-a uitat și a văzut-o pe Eliana pe podea. Privirile li s-au întâlnit.

Lumea a părut că se opreşte. Elianei i s-a tăiat respirația.

Au mai fost în această situație. Nu în arenele de luptă din Sanctuar, dar într-un moment similar și periculos.

De separare.

Certitudinea acestui lucru a creat un abis în inima ei.

O urmă de tristețe fără sens i-a zdruncinat chipul lui Simon. Oare simțea și el?

– Fugi! a strigat către ea.

A revenit la realitate. Timpul și-a continuat parcursul nemilos.

Eliana își făcea drum prin mulțime. A auzit-o pe Navi strigându-i numele, a auzit un strigăt puternic, a sperat că nu este Simon. A căutat alte scări care o vor duce către al treilea nivel. Avea de gând să-l ia pe Remy și să plece. Să fugă cât de

repede pot, cât de departe pot. Avea să se radă în cap; să facă rost de haine noi. Puteau să ajungă astfel în Astavar, deghizați și de nerecunoscut.

A ajuns la al doilea etaj înainte ca Navi să o prindă din urmă. Fata a apucat-o de braț și a smucit-o în spate. Eliana s-a întors și i l-a pus pe Whistler la gât.

– Îmi iau fratele și plec, s-a răstit, și dacă încerci să mă oprești, Navi, jur că o să te spintec.

Lumea a început să se învârtă și nu se oprea. Eliana l-a scăpat pe Whistler și s-a prăbușit în brațele lui Navi.

– Eliana? a rostit Navi prăbușindu-se odată cu ea. Ridică-te. Te rog!

Eliana încerca să respire, cu vocea înecată. A încercat să scape din brațele lui Navi, dar nu a putut.

Apoi Navi a dispărut.

O mână înmănușată s-a apropiat de gura Elianei, apăsându-i o cârpă puturoasă pe față. S-a chinuit, țipând înfundat. Încă o mână a prins-o de ceafă, împingând-o și mai tare în cârpă.

În timp ce privirea i se stingea, a văzut o siluetă neagră – cu glugă și mască – ridicând-o pe Navi inconștientă de pe jos.

Mirosul dubios a învăluit-o pe Eliana. Voia să-i fie rău din nou, dar presiunea ce o apăsa pe gât nu o lăsa.

O voce i-a șoptit în ureche.

– „Și când Poarta a căzut, m-a găsit în haos, a arătat cu degetul către inima mea și a spus: «Te voi naște în gloria unei lumi noi» și am plâns la picioarele lui și am renăscut.“

Apoi Eliana a căzut într-un puț adânc care a înghițit lumea din jurul ei.

Capitolul 35 - Rielle

„Muntele se prăbușește sub pumnii mei
Marea se usucă la atingerea mea
Flacăra moare pe limba mea
Noaptea vuiește cu furia mea
Lumina dispare în umbra mea
Pământul dispare sub picioarele mele
Nu cedez și nu mă plec
Nu pot fi redus la tăcere
Sunt peste tot.“

Rugăciunea Vântului, rostită prima dată
de Sfântul Ghovan cel Neînfricat,
ocrotitorul Venterei și al viscolerilor

Rielle stătea pe un tron în mijlocul unei camere întunecate.

O rază îngustă o lumina de deasupra. Dincolo de aceasta era o întindere de umbre mișcătoare. Simțea că bucățile lumii la care nu putea ajunge se rearanjau singure, șoptindu-și una celeilalte ce trucuri să-i joace acestei regine naive care se credea importantă.

Tronul era făcut din noduri și muchii care o apăsau pe coapse. O voce i-a șoptit: *Privește!*

– Ce?

Rielle a scrutat întunericul. Acest efort a făcut-o să amețească.

– Nu văd nimic.

Privește mai de aproape.

Rielle s-a supus. Au trecut zile. Ochii îi ardeau; nu putea să doarmă. Vocile șopteau dintr-o lume distantă.

S-a ridicat de pe tron. Mâini nevăzute și disperate au apucat-o de tivul pelerinei. A simțit un gust de putregai pe limbă.

– Nu este nimic aici, a insistat.

Timpul îi distrusese vocea.

Continuă.

A mers vreme de secole. Vocile care șușoteau deveneau din ce în ce mai îndrăznețe. S-au transformat într-o conversație, apoi în gălăgie. Vorbeau o limbă necunoscută ei, dar înțelegea fiecare cuvânt, iar toate îi erau adresate :

Creatoare.

Regină.

Libertate.

Rielle.

A văzut în sfârșit un punct de lumină în depărtare și a strigat. Avea acesta să fie sfârșitul? Obosise să meargă singură. Era sătulă de vocile care o chemau, să simtă apropierea celorlalți și să nu îi poată găsi.

Când lumina s-a apropiat, a văzut că este cea pe care o știa deja – tronul iluminat.

Și acum a înțeles de ce o durea când stătea pe el – era făcut din oase.

Obosită, euforică, s-a trântit pe el. S-a apucat de brațele albe, netede și a știut că sunt oasele celor care au încercat odată să o întemnițeze.

– Ce este acest loc? a întrebat Rielle. Vreau un răspuns.

Umbre se mișcau în jurul tronului, apoi ușor în jurul obrajilor, al sânilor, al capului. Și-a închis ochii; gura i s-a deschis pentru a primi un sărut.

Umbrele s-au transformat într-un bărbat.

– Aici trăim de o epocă, a șoptit.

Și-a lipit buzele de urechea ei.

– Și unde nu vom mai fi în curând, dacă ai curajul să o faci.

– Corien, a rostit ea, respirând ușor. Nu înțeleg ce vrei să spui.

El a tras adânc aer în piept. Gura i s-a lipit de obrazul ei.

– Nu mă face să te implor.

Rielle s-a întors către el, i-a mângâiat bărbia cu buzele.

– Şi dacă vreau să mă implori? a șoptit. Dacă te vreau la mila mea?

– Atunci mă voi supune cu bucurie.

Și-a coborât palma albă pe trupul ei, de-a lungul pântecului. I-a mângâiat ușor coapsele cu dosul palmei, iar ea s-a lăsat pe spate pentru a-i face loc…

Rielle s-a trezit fără suflare, jucându-se cu degetele între picioare. După trei mișcări scurte și-a dat drumul, simțindu-și pulsul cu degetele. Și-a băgat fața în pernă pentru a se răcori, căci obrajii îi ardeau, dar perna era plină de sudoare.

S-a ridicat tremurând. Stătea cu ochii închiși, avea un nod în stomac și pieptul strâns în jurul inimii. Frică urmată de plăcere, plăcere urmată de rușine.

Apoi și-a dat seama cât de ciudat era că s-a trezit în această stare, fără ca Evyline să spus ceva.

– Evyline?

Vocea ei suna de parcă ar fi fost sfâșiată de niște lame.

– Evyline, ești…

Ceva dur a lovit-o în moalele capului.

S-a prăbușit la podea. Durerea îi zguduia capul și îi pulsa prin vene în valuri. Cu obrazul lipit de covorul moale, a zărit corpul leșinat al lui Evyline în partea opusă a camerei.

Niște mâini au ridicat-o de pe podea. O cârpă închisă la culoare i-a fost aşezată la ochi. Cineva i-

a legat-o la spate, mult prea strâns, apoi și-a înfipt mâna în părul ei, i-a deschis gura și i-a turnat un lichid amar pe gât. S-a înecat, a încercat să-l scuipe. Atacatorul ei i-a închis gura. A trebuit să înghită, tușind cât de mult putea. Nasul îi ardea; ochii i-au lăcrimat în spatele cârpei.

Oameni vorbeau deasupra capului ei. Își șopteau instrucțiuni pe care ea le auzea distorsionat. În mod ciudat, era cu capul în jos. Își simțea capul atârnând și niște brațe puternice strângând-o.

Trezește-te!

Cât de ciudat că cineva îi spunea să se trezească. *Era* trează; doar că a fost otrăvită. A încercat să vorbească, dar o scos doar un sunet bombănit. O mână înmănușată a lovit-o puternic în tâmplă. De-abia a simțit-o. Parcă era făcută din ceață.

– Nu o omorî, s-a auzit o voce.

Lui Rielle i s-a părut cunoscută, dar otrava îi înfunda urechile, creierul și fiecare por al pielii.

– Vreau să simtă când moare.

***

Oriunde se aflau era foarte rece. Rece și înspăimântător.

Niște mâini puternice îi țineau mâinile la spate. Dinții îi clănțăneau; rochia ei de noapte era o nimica toată în fața vântului. Sub picioarele ei se afla un pământ rece și pietros.

Pentru numele lui Dumnezeu, Rielle, trezește-te!

– Sunt trează, a încercat ea să bombăne.

– Nu pentru mult timp, a șoptit o voce subțire din apropiere. Îmi pare rău să-ți spun că nu vei putea să te salvezi de data asta.

Cârpa i-a fost smulsă de la ochi, iar mintea i-a explodat de spaimă. A deschis ochii vazând un alb atotcuprinzător: vârfuri de munte acoperite cu zăpadă. Cerul și o ușoară ceață de nori. Marginea unei stânci.

O, Doamne!

– Trăiască Regina Soarelui! a șoptit vocea batjocoritoare.

Apoi brațele care o țineau au aruncat-o de pe munte.

***

Vântul îi lovea corpul neajutorat în timp ce cădea în gol.

Nu a apucat să țipe și nu avea nici măcar aer să o facă. Vântul îi lovea nasul și gura.

Salvează-te! Vocea lui Corien era disperată.

Era în lume, căzând printre munți, dar era și pe pământ, în fața tronului ei, în acel tărâm al viselor. Corien i-a luat trupul în brațe și a încercat să-i insufle viață.

Luptă-te! Luptă-te!

Știa că are dreptate. Putea să se lupte.

Și-a deschis ochii; vântul rece îi smulgea lacrimi din ochi.

Nu cedez și nu mă plec, a început ea să se roage. *Nu pot fi redusă la tăcere*.

Dar otrava formase un perete de neclintit între ea și empirium. Încerca să-i folosească puterea, dar nu reușea.

A știut în acel moment că va muri.

Ba nu, nu vei muri! Doamne, Rielle, nu, te rog!

Lângă tron, cu fața plină de durere, Corien i-a strâns trupul la piept. Lumea întunecată din jurul lui a scos strigăte de groază.

Un vânt puternic s-a pornit de sub Rielle, stropind-o cu zăpadă. Un ocean întins de piscuri gri se repezea către ea.

Când a închis ochii, i-a văzut pe Audric și Ludivine, iar inima i s-a strâns de spaimă și și-a dorit, *și-a dorit…*

S-a oprit atât de brusc, încât i s-a tăiat respirația.

Dar nu a simțit niciun fel de durere.

O creatură aflată sub ea a scos un țipăt ascuțit, parcă de vultur, de cal, de… ceva nepământesc, o

creatură care i-a umplut inima de dor.

În sfârșit a înțeles:

Un pegas – *o bestie-zeu* – a prins-o în timp ce cădea și acum urca către cer cu Rielle în spatele ei, în siguranță, între două aripi mari și negre.

Uimită, încercând să-și tragă sufletul, termină de rostit rugăciunea în lumina strălucitoare a soarelui de dimineață:

Nu cedez și nu mă plec.

Nu pot fi redusă la tăcere.

Sunt peste tot.

Capitolul 36 - Eliana

„Noi suntem cei pe care îi cheamă noaptea
Noi suntem gazda măreției sale
Vorbim cuvintele rostite de el
Pe aripile sale ne refacem sufletele.“

Jurământul de inițiere al cultului Fidelia

Lumea era o cutie gri, iar Eliana trăia în interiorul ei.

O podea, pereți, un tavan. Nicio fereastră. O ușă de metal cu o fantă subțire în partea de jos și o dungă subțire de lumină sub ea ca singură sursă de lumină.

Un ecou îndepărtat de strigăte.

Încet, s-a ridicat în capul oaselor și și-a dat seama că purta niște pantaloni simpli, albi și o bluză asortată. Picioarele îi erau desculțe; podeaua, rece și tare. Cuțitele ei… cuțitele ei dispăruseră. La fel și pandantivul ei.

O celulă. Se afla într-o celulă.

Și-a strâns genunchii la piept, își ținea capul dureros în mâini.

A început să-și reamintească: Valentine rânjind la ea, grinzile umbrite ale Sanctuarului arcuindu-se deasupra lor. Simon căzând pe scări, fugind cu Navi, lumea strângându-se în jurul ei cu fiecare pas. Remy. Trebuia să ajungă la Remy.

A început să respire din ce în ce mai repede. Și-a amintit, și-a amintit…

O mână peste gura ei, vapori toxici inhalați pe nas.

Trei femei dispărute în trei secunde.

Fidelia.

Cu un strigăt sălbatic, s-a ridicat în picioare, izbindu-se de ușă iar și iar, aruncându-se cu partea stângă înainte până când a amețit și dinții o dureau. Avea să-și facă câteva vânătăi, dar doar pentru câteva clipe. De ce să nu continue?

– Cine ești?

Lovea cu pumnii, cu picioarele, până se umplea de sânge.

– Dă-mi drumul! Arată-ți fața!

Apoi și-a adus aminte de încă un lucru: mama ei. Mama ei putea fi în acest loc.

S-a aruncat în ușă cu și mai multă convingere.

– Mamă? Mamă, sunt aici! E cineva? Răspundeți!

Dar chiar și corpul ei avea limitele lui. A țipat până n-a mai putut. A căzut la pământ, mâinile obosite erau lipite de ușă până când nu a mai avut putere să le țină ridicate, apoi s-a târât într-un colț al celulei și s-a ghemuit.

Cu ochii fixați pe linia strălucitoare de sub ușă, a așteptat.

***

S-a trezit când a auzit-o pe Navi țipând.

Ridicându-se în picioare, a strigat cu disperare:

– Sunt aici! Navi, sunt aici!

S-a ghemuit în fața ușii, cu urechea lipită de metal, cu degetele încordate și pregătite.

Liniște.

Și-a ținut respirația. Să fi fost oare doar un vis?

Țipetele au început din nou – sunete zdrobitoare, de parcă cineva era desfăcut în mii de bucăți. La început fără cuvinte și apoi, minute sau ore mai târziu, Navi a început să implore să se termine.

– Omoară-mă!

Strigătele s-au transformat în țipete disperate.

– Omoară-mă!

Răgete inumane s-au alăturat ca într-un cor, formate din frânturi ale mai multor voci.

Femei?

Fete?

Bestii?

Eliana s-a retras în colțul ei, amețită, cu mâinile acoperindu-i urechile. Nu mai era Spaima în acest loc. A uitat totul, mai puțin adevărul dureros al țipetelor lui Navi și propriul ei corp tremurând, vulnerabil. Era un șobolan într-o cușcă, iar vânătorul ei avea să vină în curând. Cel puțin asta îi spunea partea stupidă de animal din creierul ei. Mai repede decât ar fi crezut posibil, i-a șters toată pregătirea din minte și a lăsat-o tremurând de frică în întuneric.

***

Urma să fie torturată pentru informații, apoi aruncată ca hrană într-o groapă cu animale?

Ce informații voiau?

Coroana Roșie?

Navi?

Doamne, cine știe ce au aflat deja de la ea…

Eliana a început să se plimbe de colo până colo. Mișcarea făcea ca frica să se diminueze. Exersa mişcările de luptă folosind tava pe care-i fusese adusă mâncarea – nu îndrăznise să se atingă de mâncare.

– Te voi numi Arabeth a doua, i-a spus tăvii, apoi a râs și și-a promis să nu mai vorbească cu tăvile.

Dacă și-ar pierde mințile atât de repede, ar fi o insultă la adresa antrenamentului mamei ei.

– Arabeth, a spus o voce stranie, dar ușor amuzată în spatele ei. Un nume potrivit pentru o armă.

Eliana s-a întors și a aruncat tava către figura umbroasă ce stătea lipită de perete. O femeie, s-a gândit Eliana, înaltă, subțire și… transparentă.

Tava a zburat prin corpul femeii, a lovit peretele și a căzut pe jos.

Înjurând, Eliana s-a dat în spate cât de mult i-a permis celula.

– Ce ești? Arată-te!

Femeia s-a supus, plutind înainte până când a îngenuncheat la picioarele Elianei. Era o distorsiune lipsită de culoare a aerului. Strălucind, niște fire de lumină conturau haine, o gură, și un păr care îi venea până la șolduri.

– Este adevărat deci, a șoptit femeia, întinzând mâna către mâna Elianei.

Privirea Elianei a străfulgerat, apoi s-a întunecat. S-a clătinat pe picioare și s-a sprijinit cu mâinile pe genunchi, încercând să nu-și piardă cunoștința.

– Nu ai ce căuta aici, a reușit să spună. Te simt straniu.

– Știu, a spus femeia, cu mare tristețe în ochi. Îmi pare rău pentru asta. Dacă te ajută cu ceva, te vei obișnui cu asta.

– Ești Fidelia. Pleacă dracului de lângă mine!

– Cu siguranță nu sunt Fidelia.

Eliana și-a pus degetele la tâmplă.

– Am simțit același lucru la Sanctuar, înainte să mă răpiți. Și în noaptea când mi-ați răpit mama și pe acele fete de la periferie…

– Eu nu am făcut așa ceva, Majestate. Profetul nu răpește fete din paturile lor și nici eu.

Eliana s-a uitat încruntat la femeie, respirând încet în ciuda senzației de rău ce îi venea din stomac.

– Cum mi-ai spus?

– De câteva luni circulă zvonuri că Simon te-a găsit în sfârșit, a continuat femeia, cu vocea tremurându-i de entuziasm, dar nu am putut să

cred asta până acum. Acum îți văd fața, te aud cum vorbești, simt cum respiri și știu.

Femeia a plutit mai aproape, i-a pus mâna pe obraz. Eliana nu a simțit nimic când a atins-o, cu excepția unui nou val de greață. Și-a închis ochii și s-a prăbușit la pământ.

– Îmi este rău, a mormăit.

– Iartă-mă, Majestate.

Femeia s-a îndepărtat repede.

– Nu ar fi trebuit să te ating. Este greu pentru oameni să se obișnuiască.

– Cine ești, *ce* ești și de ce îmi tot spui așa?

Femeia și-a plecat capul.

– Uneori uit cine sunt. Dacă ai ști de cât timp așteptăm această zi… dar vei afla în curând.

Eliana s-a uitat în sus în timp ce femeia se întindea la adevărata ei dimensiune – aproape doi metri şi jumătate, cel puțin. Membrele ei lungi îi aduceau aminte Elianei de un păianjen.

– Numele meu este Zahra, a spus femeia, și sunt un spectru. Iar tu ești Eliana Ferracora, Spaima din Orline, ultima din Casa Courverie, fiica Aducătorului de Lumină, moștenitoarea tronului Sfintei Katell, adevărata regină a Celdariei și…

Zahra și-a deschis brațele larg. Zâmbetul ei întunecat era plin de bucurie.

– Tu ești Cea Care Se Va Ridica. Copilul născut din Furie. Tu ești Regina Soarelui, Eliana, și am venit să te duc acasă.

Capitolul 37 - Rielle

> „Scrierile lui Katell ne arată că, dintre toate bestiile-zeu, favorita ei era pegasul. Poate datorită asemănării cu armăsarul ei alb, care a purtat-o în lupta contra îngerilor. Poate pentru că aripile îi aduceau aminte de scumpul ei Aryava și îi aduceau liniște după moartea sa."
>
> *O cronică a bestiilor-zeu*
> de Raliquand d'Orseau, Prima Ghildă a Cărturarilor

Pegasul s-a oprit doar când Rielle a putut să se ridice pe spatele lui.

Au aterizat pe o stâncă mică acoperită cu petice de iarbă și ferită de bolovani la fel de mari precum trăsura regelui Bastien. Rielle a coborât pe pământ și a reușit să se târască pe o distanță de câțiva metri, apoi a vomitat.

Cu stomacul gol, s-a târât către bolovani, pentru a se adăposti de vânt. Fiecare mișcare îi trimitea valuri de durere în tot corpul. Otrava și-a făcut treaba de minune; simțea ca și cum ar fi fost lovită cu ciocanul în fiecare mușchi și os din corp. A sperat că a dat-o pe toată afară, la timp.

Apoi s-a auzit un tropăit de copite.

S-a uitat în sus. Pegasul s-a apropiat de ea. Mai mare chiar și decât cei mai mari cai de luptă ai tatălui său, cu un gât elegant arcuit, o coamă neagră și ochi strălucitori și inteligenți, se comporta ca un cal și totodată cumva diferit. Nările i se deschideau în timp ce adulmeca aerul în jurul ei; urechile i se îndreptau curios către ea.

Apoi și-a întors capul într-o parte, ca un om care încearcă să înțeleagă ceva nou. Prezența sa avea o oarecare greutate străveche, pe care Rielle nu o mai simțise la nici o altă creatură vie.

– Bună!

A întins o mână tremurândă.

– Mereu ai fost favorita mea.

Un vânt puternic de munte a lovit-o. A căzut la pământ, tremurând.

Lumina s-a mișcat. Rielle privea cum pegasul cobora lângă corpul ei dinspre cer. Și-a întins una dintre aripile enorme – avea cel puțin șase metri lungime – și a adus-o ușor către ea.

Prinsă între cochilia de pene gri cu vârfuri negre și burta caldă a pegasului, Rielle a respirat. Blana bestiei era incredibil de moale, cu pete gri ca un cer furtunos.

– Ești reală? a șoptit ea, punându-i mâna pe pântec. De unde ai venit?

Drept răspuns, pegasul și-a aşezat mai bine aripa în jurul lui Rielle și și-a băgat capul sub aripă. Rielle a simțit atingerea fierbinte a nasului lui pe spate, urmată de un suflu cald de aer în timp ce acesta mormăia satisfăcut.

Era un cuib ciudat, dar irezistibil de comod; Rielle a căzut într-un somn iritat. Visele ei vagi se întunecară.

***

Când s-a trezit, mintea ei era limpede, iar pegasul o privea.

Deci nu avusese halucinații.

Stătea nemișcată, confortabil și la căldură la adăpostul aripii sale și se uita la el.

– Am crezut că toate bestiile-zeu au murit, a spus într-un final.

Ezitând, și-a pus mâna pe botul ei.

– De ce m-ai salvat?

Nările îi pufăiau fierbinte între degete. I-a mângâiat cu tandrețe chipul, ciuful ondulat dintre ochii lui mari şi negri.

– Mă întreb dacă ai un nume.

Pegasul a strâmbat ușor din nas și l-a împins în palma lui Rielle.

– Păi, a spus ea zâmbind, va trebui să îți dau eu unul atunci.

Și atunci și-a adus aminte:

Acea voce subțire, chiar înainte să cadă. Nu, nu să cadă. Înainte să fie *împinsă*.

Și-a adus aminte de ea și știa cui îi aparține.

– Mă duci acasă? a întrebat. Trebuie să omor pe cineva.

Pegasul se uita la ea fără să se miște.

– Este în regulă, a adăugat repede. O merită. A încercat să mă omoare.

Pegasul a grohăit și s-a ridicat în picioare. Rielle a simțit un val puternic de frig, dar l-a ignorat, s-a cățărat pe un bolovan cu dinții clănțănind și s-a urcat pe spatele pegasului.

Acesta s-a uitat la ea cu urechile ciulite.

– Deci?

Rielle și-a împletit degetele prin coama lui ciufulită.

– Cum să fac să porneşti la drum?

Bestia a început să galopeze imediat, și-a deschis aripile și s-a aruncat de pe munte spre cer.

***

Au sosit în Baingarde dinspre nord, trecând pe deasupra copacilor de pe muntele Cibelline, apoi au dat roată în jurul castelului îndreptându-se către curtea pietruită din față. Era plină de oameni: tatăl lui Rielle și garda orașului, propria ei gardă, paji și ajutoare la grajduri grăbindu-se să ducă caii călăreților lor. Tatăl ei le striga instrucțiunile; o echipă de patru soldați călare se îndrepta către porțile dinspre sud ale curții.

Și-a dat seama cu satisfacție că el organiza echipe de căutare.

Era acolo și Audric, încălecând pe armăsarul său, dar și Ludivine, întinzând mâna să o atingă pe

a lui și…

Aha! Iată-l şi pe mizerabilul ăla!

Furia care fierbea în inima lui Rielle a explodat.

A tras ușor de coama pegasului și și-a schimbat poziția, ghidând bestia în jos, spre stânga. Aripile i s-au lipit de corp în timp ce cobora. Ea s-a prins cu tot corpul de gâtul lui și a închis ochii. Simțea cum vântul trece pe lângă ea și îșI lua puterile de la el aşa cum ai trage de corzile unei viori. Când pegasul a aterizat, mulțimea s-a împrăștiat speriată, dar Rielle nu a așteptat ca bestia să se oprească înainte de a sări jos.

S-a repezit prin curte și și-a întins mâna în față. Vântul a trosnit țeapăn în mâna ei ca latul unui călău. El se uita cum se apropie, nevenindu-i să creadă, plin de spaimă și alb la față. Cu o mişcare din încheietură, latul de vânt și-a prins prada de gât. La mai bine de șase metri de el, ea a închis uşile uriașe de la intrarea principală a castelului, l-a lipit pe lordul Dervin Sauvillier de ele și l-a strâns.

El încerca să respire, trăgând de mâna invizibilă ce-l strângea de gât. Rielle se uita la el cu un rânjet nemilos, ridicându-și mâna mai sus. Ridică corpul lordului Dervin sus, pe uși, până când ajunse la trei metri distanță de sol, în timp ce el dădea frenetic din picioare.

– Lady Rielle, a scâncit el cu fața roșie, ce… *de ce*… ?

– Taci, laș mizerabil! a strigat Rielle. Știi prea bine de ce!

Audric s-a repezit la ea:

– Rielle, ce faci?

– Oprește-te! a urlat Ludivine aruncându-se în fața uşilor, întinzându-se în zadar către picioarele tatălui ei. Rielle, o să-l omori!

– El a încercat să mă omoare.

Rielle și-a strâns degetele și mai tare. Lordul Dervin se zbătea, înecându-se.

– M-a drogat, m-a dus în vârful munților și m-a aruncat de pe o stâncă. Eu doar îi întorc favoarea.

Rielle auzea vag nişte sunete slabe de șoc și groază dinspre mulțimea adunată.

Ludivine s-a întors neîncrezătoare:

– Minți!

– Spune-i, lord Dervin.

Când bărbatul nu a răspuns, Rielle a făcut doi pași furioși înainte și a strâns mâna aproape într-un pumn.

– Spune-i fiicei tale adevărul, a strigat ea, sau te voi executa pentru crima ta aici și acum!

Cu ochii bulbucați şi fața complet vânătă, lordul Dervin a spus într-un final:

– Este… adevărat… că… am… încercat… să… o omor.

Ludivine și-a dus mâna la gură. Strigăte de disperare se auzeau din mulțime.

Și totuși, ea nu se mișca. Plămânii îi ardeau, mâna albă care ținea lațul tremura și fire aurii îi pluteau în jurul privirii.

Omoară-l, îi striga inima.

Omoară-l, îi urla sângele fierbinte.

Omoară-l, i-a șoptit Corien.

Audric s-a pus între ea și uși, luând-o de cealaltă mână.

– Rielle, uită-te la mine! a rostit cu o voce domoală, dar fermă. Te rog, uită-te la mine.

Rielle a dat din cap și i-a răspuns:

– A încercat să mă omoare.

– Știu. Și crede-mă când îți spun că va fi pedepsit. Voi avea personal grijă de asta.

A clipit când a auzit asta. Vederea i s-a limpezit; sângele i s-a calmat. A reușit să-și mute privirea de la ucigașul ei la Audric.

– Te rog, draga mea.

Audric i-a zâmbit ușor.

– Ascultă-mi vocea și dă-i drumul. Dacă îl ucizi acum, în fața tuturor…

Rielle știa că are dreptate. S-a întors dintr-odată și și-a lăsat mâna jos. Lordul Dervin a căzut la pământ cu un strigăt înăbușit.

– Chemați vindecătorii! a strigat Ludivine, strângându-și tare tatăl în brațe.

– Pentru… tine, a spus lordul Dervin cu o voce răgușită.

I-a atins fața.

– Pentru tine… am făcut-o, Ludivine.

Cu pielea zvâcnindu-i de putere, Rielle s-a întors spre mulțime căutând pe cineva. Când a găsit persoana care se holba uimită din mijlocul curții, s-a apropiat de îndată de ea.

– Prea Sfințenia Voastră!

A făcut o plecăciune și a vorbit suficient de tare ca toți cei din jur să o audă.

– Mă întrebam dacă mă puteți însoți către Cușca Vântului. Aș dori să mă rog Sfântului Ghovan și vântului pentru că mi-au cruțat viața și nu știu pe altcineva mai potrivit să mă însoțească.

Pegasul i s-a alăturat, dând din cap.

Arhontele nu putea să-şi ia privirea de la creatură, cu fața morbid de palidă.

– Nu înțeleg, a bolborosit. Toate bestiile-zeu sunt moarte. Lady Rielle, cum ai făcut asta?

Era o întrebare pe care și ea și-o pusese.

– Urma să mor, a răspuns cu sinceritate, și am rugat empiriumul să mă salveze. Am fost drogată și nu puteam să îmi folosesc puterea, așa că…

– Empiriumul… ți-a trimis asta? a rostit Arhontele arătând către pegas.

Acesta a nechezat și i-a împuns umărul lui Rielle cu nasul.

Pentru prima dată de când îl știa, Arhontele a rămas fără cuvinte.

– Mergem? a întrebat întinzând mâna. Către Cușca Vântului?

Fără să spună nimic, Arhontele a luat-o de mână și, în timp ce traversau curtea plină de oameni, i-a spus în șoaptă:

– Ai grijă, lady Rielle. Acum nu mai este vorba doar despre probe și costume.

S-a uitat în urmă către pegas, care îi urmărea la o oarecare distanță. Mulțimea uimită se apropia cât de mult îndrăznea. Unii fugeau panicați, strigând fel de fel de avertismente.

– Empiriumul te-a ajutat azi, dar poate nu o va face mereu. Este datoria mea să te testez. Nu îmi doresc să te văd epuizată.

– Nu?

Arhontele nu a răspuns provocării din vocea ei, iar când Rielle s-a uitat la el, a văzut o nouă expresie pe fața lui, întunecată și gânditoare, ce i-a transmis un fior de emoții prin corp. Nu putea să descifreze senzația.

Frică?

Vocea lui Corien s-a auzit jucăușă: *Sau apetit?*

Capitolul 38 - Eliana

„Nu toți îngerii sunt la fel și nu toți se închină la picioarele Împăratului. Mai sunt și cei care au renunțat la corpul lor pentru a se alia cu oamenii – înseși creaturile care i-au întemnițat în Adânc."

Cuvântul Profetului

Eliana s-a prăbușit la podea cu un râs înfundat și sinistru, frecându-se la ochi.

– Nu am timp să stau și să ascult… orice ar fi asta. Și orice ești tu.

Eliana s-a chinuit să se ridice în picioare și s-a îndreptat către ușă. Halucina. Vorbea cu o halucinație.

– Numele meu este Zahra, a spus spectrul.

– Aha.

– Rozen nu este aici.

Eliana s-a întors. Un sentiment de panică își făcea loc în pieptul ei. Avea fața lipsită de orice expresie.

– Cine este Rozen?

– Femeia care crezi că este mama ta, dar nu este.

– Știi vreo ieșire de aici?

Halucinație sau nu, dacă putea să o folosească să scape, asta va face.

– Da.

– Atunci arată-mi-o sau du-te dracului de aici!

Zahra a ridicat din sprânceană.

– Nu așa mi te-am imaginat.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Eliana a început din nou să bată în ușă cu pumnii strânși.

Spectrul s-a strecurat între ea și ușă. Pumnii Elianei au zburat prin corpul spectrului. A început

să își piardă echilibrul, iar privirea i se înceţoşa. S-a dat repede în spate.

– Ce *înseamnă* asta? De fiecare dată când te apropii de mine…

– Te simți rău. Este o senzație obișnuită în rândul oamenilor atunci când sunt în apropierea spectrelor. Te vei obișnui în timp. Alții au reușit. Deși tu pari să fii afectată mai tare decât alții. Nu e surprinzător, având în vedere originile tale. Sensibilitatea ta la schimbări în empirium este cu siguranță mare.

Eliana s-a uitat la ușă.

– Scoate-mă de aici!

– Așteaptă o clipă.

– Scoate-mă de…

Spectrul s-a ridicat din nou la înălțimea ei; ochii negri îi sclipeau.

– Nu putem pleca încă. Trebuie să așteptăm mai întâi să se facă schimbul de tură și apoi să te calmezi ca să fiu sigură că nu vei face ceva nechibzuit și să te pui în pericol.

Zahra a expirat scurt, uitându-se la ea.

– Mesajul lui Simon a fost corect. Când ești nervoasă, semeni foarte mult cu mama ta. Foarte neliniștitor.

Eliana s-a îndreptat, cu inima palpitându-i.

– Ce delir elaborat!

Zahra a ridicat din sprânceană, amuzată.

– Te asigur, mintea ta este sănătoasă.

– Îl cunoşti pe Simon?

– Da. Deși doar prin mesaje trimise prin rețeaua subterană. Îl slujesc pe Profet, asemenea lui.

– Profetul în sus, Profetul în jos, a mormăit Eliana, frecându-și tâmplele. Cine este acest om și de ce toată lumea se dă în vânt după el? Ce vrea mai exact? Trebuie să aspire la ceva mai mult decât o dorință altruistă de a salva lumea de sub tiranie. Și de cât timp există? Este un singur profet sau sunt mai mulți?

– Doamne Sfinte! Dar ai ceva întrebări!

Zahra a plutit către ușă și a înclinat capul. Asculta oare?

– Dar poate vom mai aștepta puțin înainte de lecția de istorie a Coroanei Roșii.

– Tu faci parte din Coroana Roșie?

– Evident. După cum am spus, îl slujesc pe Profet.

Eliana a așteptat cât de mult a putut.

– Ce așteptăm? Promit că nu voi fi nechibzuită. Asta vrei să auzi, dragul meu prieten imaginar? Toată nechibzuința mea a dispărut, îți jur.

Zahra a strâmbat din gură.

– Nu contează cât timp petrec printre oameni, uneori uit că trebuie să dau glas gândurilor mele pentru ca tu să le înțelegi.

– Dar cum se poate altfel?

– Când vorbesc cu cei asemenea mie, a explicat Zahra, nu am nevoie de cuvinte.

– Stai, tu… vrei să spui că vorbești prin gânduri?

Zahra și-a plecat capul într-o parte.

Sângele Elianei a înghețat. Deodată, ideea de a vorbi cu propria ei halucinație nu mai era amuzantă.

– Ești un înger.

– Am fost odată. Dar nu mai sunt.

– Ei, bine, a răspuns Eliana, recuperându-și tava de pe podea, nu eram hotărâtă dacă trebuie să am încredere în tine, dar acum cu siguranță că nu mai am.

– Îți înțeleg instinctul. Rasele noastre nu au fost întotdeauna prietenoase una cu cealaltă.

– Ce vrei de la mine?

– Să te duc acasă, i-a spus Zahra cu răbdare, cum ți-am spus și mai devreme.

– În Orline? De ce?

– Nu în Orline. În Celdaria. Firește, nu putem merge direct acolo, dar…

– Nu am fost niciodată în Celdaria, a izbucnit Eliana, deși stomacul i s-a strâns auzind numele

regatului din estul îndepărtat.

Viziunea Împăratului i-a apărut din nou de parcă i-ar fi fost cioplită în minte și acoperită de praf, iar acum un vânt scurt o scosese la iveală.

– Ai fost o dată, a contrazis-o Zahra. Majestate, acolo te-ai născut.

– Ah, înțeleg. Firește că am fost.

Zahra s-a încruntat:

– Îți bați joc de mine.

– Spune-mi ce vrei să știu și voi spune da la tot, voi crede ce vrei, atât timp cât mă ajuți să ies din celula asta și să o găsesc pe Navi.

– Mă tem că nu pot face asta.

– Dar tocmai ce ai spus…

– Prințesa Navana nu este prioritatea noastră. Și nici Rozen Ferracora. Tu, Eliana, ești tot ce contează pentru Coroana Roșie, pentru Profet şi pentru toți inamicii Imperiului.

– Dacă nu mă ajuți să o salvez pe Navi și să îmi caut mama, îți voi face mizerabilă și chinuitoare fiecare secundă din viață.

– Mă îndoiesc, a spus Zahra, deoarece o să mori cu mult înaintea mea.

Eliana a rămas blocată.

– Asta este o amenințare?

– Este un fapt. Ești om. Eu am fost cândva un înger, iar acum voi fi spectru pe vecie.

Și-a aranjat apoi cu delicatețe hainele.

– Eu voi trăi mult timp după ce ultimul om va fi pășit pe Pământ. Și totuși, dacă mi s-ar da ocazia să mă întorc în timp, aș lua aceeași decizie.

Eliana s-a uitat cu atenție.

– Ce alegere?

– Să rămân așa – lipsită de corporalitate – decât să fiu reînviată. Este respingător ce au făcut mulți din rasa mea.

Cum Eliana nu a spus nimic, Zahra a suspinat.

– Și presupun, după expresia de pe fața ta, că tu, Regina Soarelui, nu știi poveștile despre cum a fost lumea odată?

– Știu poveștile, i-a răspuns Eliana neliniștită. Fratele meu vorbeşte întruna despre ele.

Fața Zahrei s-a înduioșat, plină de milă.

– Simon a trimis vorbă și despre el. Remy, nu-i aşa?

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

– Să nu îndrăzneşti să-i rosteşti numele.

Zahra și-a întins mâna către ea, dar s-a retras.

– Mi-aș dori să te pot atinge și să-ți ofer consolare, Majestate. Asta îmi lipsește cel mai mult la vechiul meu corp.

Eliana s-a uitat în sus, încercând să-și alunge lacrimile.

– Poți să îmi spui Eliana. Și atât.

– Cum dorești, Eliana. Dar indiferent ce nume folosesc, asta nu schimbă adevărul. Ești regina mea și te servesc cu mare bucurie.

– Atunci, a spus Eliana printre dinți, scoate-mă de aici.

– Asta am avut dintotdeauna intenția să fac, a spus Zahra răbdătoare, arătând spre ușă. Acum se face schimbul. În cinci minute, după ce noile gărzi se vor face comode, ne vom putea mișca în siguranță. Crede-mă, Majestate, nu te-aș ține aici mai mult decât ar fi necesar.

– O să încep să bat în ușă și să stric planurile așa-zisei noastre „evadări“, dacă nu deschizi ușa chiar acum.

– Și eu care am crezut că toată nechibzuința ta a dispărut.

– Nu glumesc, oricine ai fi.

– Zahra.

– Așa, da.

– Oricum, ești liberă să bați în ușă oricât de mult vrei, a spus Zahra, încrucişându-şi mâinile vaporoase. Nimeni nu o să te audă.

Eliana a privit-o cu atenție.

– De ce nu?

– Deși nu mai arăt ca un înger, iar mintea mea nu mai este ce a fost odată, tot pot să o folosesc.

Iar acum o folosesc ca să îi fac pe viermii din Fidelia să uite că ești aici.

Inima Elianei a început să bată mai tare.

– Vrei să spui… că mă ascunzi?

– Cât de bine pot, da… Dar odată ce Radox ne găsește, lucrurile se vor schimba. Spectrele nu pot păcăli alte spectre.

– Radox?

– El slujește această facțiune din Fidelia. Îi ajută să vâneze, îi deghizează și distrage atenția prăzii lor. Pe el l-ai simțit la Sanctuar.

Zahra a ridicat capul.

– Vei descoperi, Eliana, că nu toate spectrele sunt așa binevoitoare ca mine.

– Ce vrea? De ce îi ajută?

– Radox speră că dacă slujeşte Imperiul cu loialitate, atunci când Împăratul o va găsi pe Regina Soarelui și o va lega de el, Radox va fi reînviat. Va avea în sfârșit un corp.

Eliana a dat din cap, depărtându-se de Zahra.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Reînviat?

– Ar fi mai ușor să-ți arăt. Dacă îmi permiți să preiau controlul asupra minții tale?

A arătat cu capul spre ușă.

– Avem suficient timp.

– Să preiei controlul minții? Aşa cum a făcut Împăratul?

– Ce?

Tentaculele plutitoare ale Zahrei au devenit țepene. Ai vorbit cu Împăratul?

– Într-un avanpost, acum câteva zile, am fost… am fost cu lordul Morbrae. S-a uitat la mine și ceva s-a întâmplat. L-am văzut pe Împărat. Cumva, eram în Celdaria. Nu vedeam mare lucru, dar vedeam destul. Iar Împăratul m-a văzut cum stăteam acolo și… *mă* știa. Nu știu dacă era fericit sau furios să mă vadă. Și nu știu ce ar fi mai rău.

Zahra și-a închis ochii.

– Simon nu ne-a spus despre asta. Oh, te-a văzut! Știe deci că ești în viață.

– De ce îi pasă Împăratului cine sunt și dacă sunt în viață?

Ochii spectrului erau plini de o tristețe grozavă.

– Pot să îți arăt, Eliana? a șoptit Zahra. Iartă-mă, dar îmi este mai ușor decât să folosesc cuvinte.

A dat din cap și s-a prăbușit la podea.

– Acesta este un șoc. O lovitură groaznică.

Eliana s-a ghemuit în fața ei.

– Îmi juri că mama mea nu este aici?

Zahra a privit-o printre șuvițele de păr.

– Da. Instrucțiunile lui Simon au fost să-i dăm de veste, dacă vreunul dintre noi o găsește. Dar eu nu am găsit-o.

– Stai.

Eliana s-a încordat.

– Știa că Fidelia a luat-o?

Zahra a dat din cap.

– Ni s-a spus tuturor să o căutăm.

Deci Simon a știut. A *știut* cine îi răpise mama și Eliana bănuia că a știut de asemenea că Fidelia se afla în spatele celorlalte răpiri.

Și nu a făcut nimic în legătură cu asta. A condus-o de-a lungul țării în această misiune fără măcar să-i spună vreo fărâmă de adevăr.

Și-a strâns tare genunchii și s-a holbat la podeaua pătată a celulei.

O să-l omor pentru asta.

– Poți să îmi arăți ce vrei, a spus cu vocea tremurând de o furie de-abia stăpânită, atât timp cât mă ajuți să o găsesc pe Navi înainte să plecăm de aici. Ne-am înțeles?

Zahra a dat din cap.

– Da, Eliana. Îți promit.

Eliana a dat din cap în semn de acord.

– Atunci fă-o! Repede.

Fără niciun fel de avertisment, Zahra s-a prefăcut într-un nor de lumini și umbre. Noua ei formă semăna cu niște aripi negre și ascuțite.

Apoi s-a repezit asupra Elianei și a dispărut.

Iar Eliana și-a deschis ochii și *a văzut*.

***

Față de momentul când îl văzuse prima dată pe Împărat, această viziune era foarte clară.

Nicio ceață nu îi bloca privirea. Simțea pământul tare sub picioare. Simțea aerul cald în apropiere; nările îi ardeau de la cenușa care întuneca atmosfera.

O mișcare zărită cu colțul ochiului a făcut-o să se întoarcă. O femeie se uita la ea, era înaltă și mulatră, purtând o armură de platină murdară. Părul ei gros și alb îi cădea în cozi împletite peste șolduri, iar ochii negri îi era vopsiți cu auriu. Aripi mari de lumină și umbră îi ieșeau din spate.

– Zahra? a șoptit Eliana.

Chiar și felul în care Zahra încuviința din cap era magnific.

– Așa arătam în timpul Războaielor Angelice. Înainte de Poartă. Înainte de blestemul lung al Adâncului și de pierderea corpului meu.

Apoi a arătat cu degetul.

– Privește, regina mea.

Eliana s-a uitat dincolo de câmpia în flăcări, iar imaginile s-au năpustit asupra ei ca ororile unui coșmar:

O femeie stătea pe un soclu aflat în depărtare. Și-a ridicat mâinile și a deschis o ușă orbitoare spre cer.

Un castel a sclipit într-o lumină albă, apoi s-a prăbușit, iar din abisul din jurul său a pornit un val de distrugere. S-a auzit un strigăt de durere și frică, corul a mii – *milioane* – de oameni, urmat de liniște.

Țipetele unei femei aflate pe un pat plin de sânge.

Un bebeluș, ținut strâns în brațe de un băiat. Eliana s-a uitat peste umărul băiatului, și a știut în timp ce se uita la copil că fața ce o privește este

chiar a ei. Apoi s-a întors să-l privească pe băiat și…

O întindere de negru, împânzită de țipete prea ciudate pentru a fi de om sau de animal. A văzut o lumină la orizont și o siluetă stând lângă ea. Eliana a strigat, doborâtă de singurătatea apăsătoare a acestui loc și a fugit către lumină…

Se afla din nou pe câmpia înflăcărată, uitându-se la o femeie care a îngenuncheat lângă un cadavru, dezmembrat și plin de sânge. Femeia era cu spatele la Eliana. Purta o armură neagră și o pelerină stacojie. Femeia își mișca mâinile palide deasupra cadavrului, cosând în dreptul craniului și al claviculei, de-a lungul pieptului și al șoldurilor dezmembrate, apoi s-a dat în spate, calmă, iar cadavrul s-a smucit, și-a tras suflarea, iar apoi s-a ridicat în picioare. Nu mai era un cadavru. Pielea lui era întreagă și nouă, membrele lui intacte. El a făcut câțiva pași nesiguri înainte să cadă în genunchi. S-a uitat în jos la corpul său, apoi și-a ridicat mâinile în sus și a strigat către cer – plin de bucurie, ușurare și furie.

Femeia s-a ridicat încet în picioare.

– Te miști mai repede acum, a spus bărbatul de lângă ea, pe care Eliana nu-l observase până atunci. Bine lucrat!

A luat-o pe femeie în brațe, iar Eliana a înghețat când le-a văzut fețele.

Femeia avea un păr închis la culoare și era de o frumusețe de nedescris, cu o față atât de palidă și de lipsită de imperfecțiuni, de parcă ar fi fost făcută din porțelan, cu excepția umbrelor care i se întindeau sub ochi și a unui zâmbet mic și înfometat care i se unduia pe buze.

Eliana și-a dus degetele tremurânde la buze.

Gura mea, s-a gândit ea, apoi și-a atins vârfurile propriului păr încurcat. *Părul meu*.

Iar bărbatul care stătea lângă femeie – ochi albaștri, dar cu aceeași față palidă, aceeași liniște deranjantă, păr negru, pelerină plină de noroi și o

sabie plină de sânge la brâu. A dus gura femeii către a lui, iar ea s-a agățat de el de parcă sărutul acela ar fi fost singurul lucru care o ținea în viață.

Împăratul.

Eliana s-a dat înapoi speriată, s-a împiedicat de un alt cadavru și a căzut jos.

Lumea s-a clătinat în jurul ei, apoi s-a întunecat.

Ea a clipit.

Se întorsese înapoi în celula ei, iar Zahra plutea încet în fața ei – o simplă distorsiune a aerului, efemeră și fără aripi.

– Te rog, respiră, Eliana, a îndemnat-o Zahra. Știu că sunt multe lucruri pe care trebuie să le înțelegi.

Eliana se chinuia să respire, lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Își simțea capul prea greu. Pielea încă îi ardea de la flăcările de pe câmpul de luptă.

– El era, a reușit să spună. Era Împăratul. Dar…

– Acela era Împăratul înainte să-l numim Împărat. Când numele lui era doar Corien. A fost primul dintre noi care a evadat. Și îmi pare rău pentru asta.

Remy avea dreptate. Gândul acesta îi dădea roată în minte. *Sunt îngeri. Împăratul, generalii săi, lordul Arkelion, lordul Morbrae. Remy avea dreptate.*

– Și femeia, a șoptit. Îi știu fața.

– Aşa cred.

Zahra i-a atins mâna Elianei, dar aceasta nu a simțit.

– Deoarece este a ta, nu-i așa?

– Parțial. Mai frumoasă. Mai…

– Mai nemiloasă.

Zahra i-a zâmbit ușor.

– Ai un chip blând, Eliana, deși încerci să arăți contrariul.

Eliana și-a încrucișat brațele și a închis ochii.

– De aceea m-a recunoscut. Împăratul. *Corien*.

Zahra nu a spus nimic.

– Ce făceau? Acel *corp.*

– Ce nu a reușit să facă cu mama ta înainte de căderea ei le-a distrus toată munca, a spus Zahra, și speră să termine asta cu tine. Învierea. Întoarcerea noastră și răzbunarea noastră.

– A noastră. Îngerii?

– Da, Majestate.

Când a deschis din nou ochii, Eliana și-a simțit trupul învăluit într-un aer cald – plutind, liber.

– Sper că mă minți, a spus ea după o scurtă pauză. Spune-mi că ești doar o halucinație. Nu voi fi supărată, promit.

Zahra și-a plecat capul.

– Mi-aș dori să pot spune asta.

– Sunt fiica Reginei Sângelui, a spus ea fără suflare. Fiica ucigătoarei de regi.

– Da, regina mea.

– Nu te cred.

– Este lesne de înțeles. Nu schimbă însă adevărul.

Eliana se holba la podea printre lacrimi pline de furie.

– Cum am ajuns aici, atunci? Dacă m-am născut atunci, din *ea*, iar acum sunt aici… Cum?

– Asta mă tem că nu îți pot spune eu.

Eliana a râs.

– Desigur.

– Regina mea, nu sunt evazivă.

Eliana i-a făcut Zahrei semn să tacă. A așteptat până când lacrimile i-au pierit, până când a simțit că poate să stea în capul oaselor, până când aproape că putea să creadă povestea pe care și-o spunea ei înseși – că totul era doar o halucinație, un vis oribil creat de Fidelia pentru a o adormi.

Zahra stătea tăcută lângă ușă.

– E timpul să plecăm.

Eliana s-a ridicat în picioare, și-a șters fața cu mâneca și i-a spus Zahrei:

– Atunci, scoate-mă de aici. Am ceva de făcut.

Capitolul 39 - Rielle

„Îmi fac griji pentru Tal. Mereu mi-am făcut griji pentru el din motive pe care nu le pot descrie exact, iar acum înțeleg de ce: deoarece a trăit în minciună ani de zile de dragul acestei fete, iar acum suferă din cauza asta. Nu i-aș spune niciodată asta, dar scriu aici, altfel nu aș rezista să nu-i zic: o urăsc pentru ce i-a făcut lui. Da, era doar o copilă când a început totul. Dar după aceea, când a crescut și a învățat? Atunci ce? Ce a făcut-o să tacă? Frica? Sau răutatea?“

Jurnalul lui Miren Ballastier, Înaltă Maestră a Forjei de Fier, 8 iunie, anul 998 al Epocii a Doua

Când ușile sălii consiliului s-au deschis, Rielle s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat.

Nu se aștepta ca tatăl ei să intre și să se repeadă la ea, cu fața palidă.

Gărzile lui Rielle au format un cerc strâns în jurul ei.

– Îmi pare rău, lord comandant, a spus Evyline cu mâna pe mânerul sabiei sale. Nu te pot lăsa să treci.

– Lasă-l să treacă, a ordonat regele Bastien, în timp ce Arhontele și Consiliul Maeștrilor veneau în urma lui.

Imediat ce gărzile s-au dat la o parte, tatăl lui Rielle a luat-o strâns în brațe.

– Oh, scumpa mea fată, i-a șoptit în creștetul capului.

Șocul lui Rielle a fost atât de mare, încât lacrimile i-au țâșnit din ochi înainte de a apuca să respire.

– Tată?

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Gândurile lui Rielle s-au împrăștiat sub atingerea tatălui ei. De când nu o mai ținuse așa? De ani întregi.

I-a apucat jacheta, și-a ascuns fața în materialul aspru și tare. Deodată, avea din nou doar patru ani, mama ei era încă în viață și nimic nu se întâmplase, cu excepția unor mici incidente inexplicabile: lumânări care se sting singure, o chiuvetă care dă pe-afară, o crăpătură în podeaua bucătăriei sub corpul țâfnos al lui Rielle.

Dintr-odată, avea din nou doar patru ani, iar tatăl ei încă o iubea.

– Tată, a șoptit, am fost atât de speriată.

– Știu.

I-a șters lacrimile cu degetele lui aspre. Implacabilul lord comandant al armatei din Celdaria a dispărut, iar în locul lui a rămas doar un biet tată care îmbătrânea.

– Nu te va mai răni niciodată.

Regele Bastien, care stătea în fața mesei consiliului, și-a dres vocea:

– Lady Rielle.

Ea s-a întors cu fața către rege, dar tatăl ei i-a rămas alături și, în ciuda a tot, o parte din inima lui Rielle pe care o credea de mult moartă s-a umplut de bucurie.

– Da, Majestate, a răspuns cu o plecăciune. Trebuie să-mi cer scuze pentru atacul meu asupra lordului Dervin.

– Nu, nu trebuie, a spus regele cu o față serioasă. Lord Dervin a fost găsit vinovat de tentativă de omor și este trimis acasă la Belbrion, în arest la domiciliu, pentru restul zilelor sale. El și complicii lui nu vor mai călca niciodată în acest castel.

Rielle s-a uitat imediat la regina Genoveve, care stătea țeapănă în scaun, iar apoi la Ludivine, care stătea în colț, cu mâinile strânse în poală. Audric stătea lângă ea, cu mâna pe umărul ei.

Când ochii roșii ai lui Ludivine i-au întâlnit pe ai ei, Rielle s-a uitat în altă parte.

– Nu știu… nu știu ce să spun, Majestate, a spus ea încet. Nu mă pot bucura de asta, dar totuși trebuie să vă mulțumesc.

Totuşi, te bucuri, a șoptit Corien. *De fapt, ți-ai fi dorit să continui, nu-i așa? Ți-ai fi dorit să-ți închizi pumnul, să îi sară capul de pe umeri.*

Ba nu.

Vocea lui era joasă și furioasă: *Nu mă minți, Rielle*.

A tresărit când a auzit asta ca și cum ar fi fost plesnită.

Regele Bastien i-a pus mâna pe umăr cu un zâmbet fin, dar autentic.

– Mă bucur că ești în siguranță, lady Rielle, a spus, așezându-se pe scaun. Acum, Arhontele are mai multe vești pentru tine.

Arhontele s-a ridicat de pe scaun. Rielle s-a uitat imediat la Tal, care încerca fără succes să-și ascundă zâmbetul.

Lângă el, Sloane îl certa și îl înghiontea în coaste.

– Lady Rielle, a început Arhontele, este decizia unanimă a Consiliului Maeștrilor, inclusiv a mea, ca în urma celor mai recente evenimente să trecem peste ultimele două probe și să începem procesul de canonizare.

Rielle se uita la el, liniștea așternându-se în jurul ei, până când a reușit într-un final să spună:

– Dar… ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă, lady Rielle, că ai dat dovadă de un control și de o putere extraordinare pe parcursul probelor de până acum…

– Şi cum, l-a întrerupt Înaltul Maestru Duval cu un rânjet larg, ai supraviețuit în urma unei căzături de pe munte și te-ai întors acasă nu doar vie, dar și cu o bestie-zeu, ai depășit cerințele probei vântului.

Arhontele a pufnit.

– Pe scurt, lady Rielle, în ochii Bisericii, ești fără îndoială Regina Soarelui, precum a prevestit îngerul Aryava, și îți vor fi acordate astfel toate protecțiile și privilegiile ce-ți sunt cuvenite ca simbol al Bisericii și protector al Celdariei.

În timp ce Rielle îl asculta, inima îi bătea din ce în ce mai tare, până când simți că este gata să-i sară din piept.

Gata cu probele.

Gata cu antrenamentele.

Gata cu camere întunecate și cu ascunsul.

Toate astea și un regat plin de oameni – *o lume* plină de oameni – care o aclamau.

Dar ar fi fost asta suficient? Erau cinci probe – patru, dacă punea la socoteală proba umbrelor și a soarelui ca fiind una singură – și o cădere de pe munte suficiente pentru a revendica coroana?

Unii oameni ar fi mulțumiți cu asta, dar nu toți.

Unii ar insista să se lupte cu ultimul element pe care nu l-a înfruntat:

Focul.

S-a uitat la Tal, l-a văzut cum o privea cu atenție. Un sentiment vechi de groază îi furnica pielea.

Tal a dat din cap, cu un ușor zâmbet, dar cu privirea blândă.

– …desigur, a adăugat Arhontele, trebuie să discut cele întâmplate și cu celelalte biserici ale lumii. Dar poveștile despre probele tale s-au răspândit deja atât de repede și de departe, încât mă îndoiesc că mă voi chinui să le conving de ce și *cine* ești. Îi vei vizita, dacă va trebui, pentru a face o demonstrație în fața lor. Sau ei vor veni aici și le vom arăta că orice îndoieli ar avea sunt nefondate.

Lângă Rielle, tatăl ei a comentat.

– Chiar trebuie să fie plimbată de colo până colo ca un trofeu?

Dar Rielle de-abia îi auzea. O auzea doar pe mama ei:

Rielle, dragă, te rog, ajută-l pe tatăl tău să stingă focul.

Rielle, e vremea să te culci.

Rielle, nu o să te rog din nou!

A deschis ochii. Inspirând, a simțit mirosul fumului din casa părinților ei, care se transforma în cenușă, a auzit zgomotele tatălui ei, sufocându-se, care plângea deasupra corpului soției sale.

Cuvintele lui Corien erau delicate: *Nu ești mama ta. Flăcările, dacă le înfrunți, nu te vor răni*.

Respirația lui Rielle s-a agățat de lacrimile pe care nu voia să le arate. *Nu de răni îmi este frică.*

Arhontele s-a adresat tatălui lui Rielle:

– Nu pot spune ce-i vor cere celelalte biserici. Dar fiți sigur, lord comandant, că orice îi vor cere va trece mai întâi pe la mine înainte de a ajunge la fiica ta.

– Asta înseamnă de asemenea, lady Rielle, a spus regele Bastien, că odată ce ești consacrată Regina Soarelui, nu vei avea doar privilegiile pe care le implică, ci și responsabilitățile. Înțelegi ce înseamnă asta, nu?

Rielle a dat din cap.

– Nu, nu sunt de acord cu asta.

– Poftim? a întrebat regele.

– Accept oferta generoasă în ceea ce privește proba vântului, Majestate. Am supraviețuit căderii; am rezistat furiei vântului. Fie! Dar – s-a uitat la Tal implorându-l – trebuie să termin și proba focului.

Arhontele s-a încruntat.

– Dar, lady Rielle, am hotărât că nu este necesar.

– Iertați-mă, Prea Sfințenia Voastră, l-a întrerupt Tal, dar lady Rielle are dreptate.

I-a zâmbit ușor, apoi s-a adresat regelui:

– Unii oameni vor fi mulțumiți cu patru probe și o cădere de pe munte. Dar nu toți. Unii vor insista ca Rielle să se lupte cu singurul element cu care nu s-a înfruntat. Și acela este focul.

Rielle a clipit, șocată. *I-ai spus tu ce să zică?*

L-am îndreptat în acea direcție, a răspuns Corien. *Profesorul tău are o minte remarcabil de deschisă, mult mai receptivă decât a majorității oamenilor.*

Te rog, nu îi face asta. Rielle a înghițit nodul de frică din gât. *Nu lui. Niciunuia dintre ei.*

Corien a tăcut. Apoi vocea lui șireată: *Să-ți spun ce secrete am simțit în capul acela blond al lui?*

– Asta îți dorești, Rielle?

Toată lumea din încăpere se uita la ea. I-a luat un moment să-și dea seama că Audric fusese cel care vorbise. Și-a adunat ideile.

– Da. Nu doar ca să arăt că stăpânesc toate elementele, dar și pentru că… mama mea a murit în foc. Unul creat de mine.

În stânga ei, tatăl ei încremenise. A dat să-l apuce de mână, cu un nod în gât.

După o clipă, acesta și-a strâns degetele în jurul mâinii ei.

Acea parte din Rielle care s-a trezit la viață când tatăl ei a luat-o în brațe a prins aripi și s-a înălțat către cer.

– Mi-aș dori, a spus ea, să îmi dovedesc mie și tatălui meu că nu mai sunt acea fată făcută din cenușă și dezastru. Sunt mai puternică decât ea. Sunt mai puternică decât orice flacără care arde.

***

În acea seară, Rielle nu a luat cina și, în schimb, s-a plimbat prin camera ei.

– Ești sigură că nu vrei nimic de mâncare, *my lady*? a întrebat Evyline din locul ei de la ușă.

– Sunt destul de sigură, Evyline. Mersi.

Evyline s-a uitat afară pe terasă.

– Crezi că prietenul tău va sta mult cu noi, *my lady*?

Rielle a rânjit când a văzut pegasul acolo, dormind ghemuit pe terasa de piatră, fericit ca o

pisică. O pisică foarte mare, de dimensiunea unui cal.

– Nu știu ce fac bestiile-zeu, i-a răspuns lui Evyline. Dar eu sper că va rămâne.

– *My lady*, a întrebat Evyline emoționată. Credeți că, dacă îl rog, mă lasă să-l mângâi?

– Vai de mine, Evyline. Nu te-am văzut niciodată așa de emoționată.

Un ciocănit în ușă le-a întrerupt.

– Lady Ludivine a venit să o vadă pe lady Rielle, a strigat Dashiell, din hol.

Toată bucuria a pierit de pe chipul lui Rielle.

– Las-o, te rog, să intre, Evyline!

Ludivine a intrat – arăta îngrozitor, cu părul ei dezordonat, fața roșie și umflată.

– Bună.

Nu a putut să se uite în ochii lui Rielle.

– Am vrut să știu dacă ești bine.

– Păi, sunt în viață, a spus Rielle scurt, apoi s-a corectat. Scuze. Sunt bine. Mă odihneam doar.

Ludivine a dat ușor din cap, aşezându-se pe unul dintre scaunele de lângă pat.

– Am înțeles.

O liniște copleşitoare se aşternu în încăpere.

În cele din urmă, Rielle a tras aer în piept și s-a așezat pe scaunul din fața lui Ludivine.

– Lu, nu știu ce te aștepți să-ți spun sau să fac acum, dar nu îmi voi cere scuze pentru…

– Nu vreau să-ți ceri scuze, a întrerupt-o Ludivine.

Apoi și-a frecat fața cu mâna și a oftat.

– Oare mi-am dorit ca tu să nu fi încercat să-mi omori tatăl? Da. Oare mi-am dorit ca tatăl meu să nu fi fost trimis acasă?

După o pauză scurtă.

– Nu. Mă bucur. Sunt atât de supărată pe el, că nici nu pot să gândesc limpede.

A dat din cap, uitându-se la foc. Apoi a îngenuncheat în fața lui Rielle și i-a cuprins mâinile în palmele ei.

– Sunt bucuroasă că trăiești? a șoptit Ludivine. Of, draga mea!

A tras-o pe Rielle spre ea într-o îmbrățișare ciudată.

– Te iubesc atât de mult, încât simt că nu mai pot. Mă bucur că ești în siguranță.

Rielle a ajutat-o pe Ludivine să se ridice în picioare și a condus-o pe biata fată spre pat. A dat la o parte cuverturile și a ajutat-o să se întindă, apoi s-a băgat lângă ea. Stând cu obrazul pe umărul lui Ludivine, a lăsat-o pe aceasta să plângă până nu a mai putut, apoi, când s-a oprit într-un final, Rielle s-a uitat la ea zâmbind.

– Sper că nu-ți ștergi nasul de părul meu.

Ludivine a început să râdă.

– Pot să rămân aici în seara asta?

– Chiar insist să o faci.

Se auzi un alt ciocănit.

– Prințul Audric a venit să o vadă pe lady Rielle.

– Lasă-l să intre, au spus Ludivine și Rielle în același timp.

Audric a intrat, apoi a ezitat când le-a văzut pe Rielle și pe Ludivine în pat.

– Pot să vin mai târziu.

– Nici să nu îndrăznești, a răspuns Ludivine punând mâna pe o pernă. Vino! Dăm o petrecere.

Audric s-a apropiat cu grijă.

– Plângi, Lu?

– Da, a răspuns Rielle, și dacă nu te grăbești încoace, o să înceapă din nou, și o să te simți îngrozitor din cauza asta.

Audric și-a trecut o mână prin păr.

– Este în regulă? Adică, având în vedere…

– Audric, calmează-te, nu este nimic în neregulă. Era să mor astăzi. Am crezut că nu o să vă mai văd niciodată și mi-aș dori să am prietenii aproape în seara aceasta. Vino să stai cu noi.

S-a ridicat în capul oaselor și i-a întins o mână.

– Ca atunci când eram mici?

Când i-a apucat mâna, fața lui era incredibil de tandră.

– Nu mai suntem mici.

– Prefă-te pentru mine. Obișnuiam să ne prefacem tot timpul. Mai știi?

Ludivine a râs.

– Îmi aduc aminte de un anume prinț obsedat să se prefăcă a fi un cal zi și noapte, alergând pe holuri în patru labe și julindu-și genunchii.

Audric s-a așezat pe pat lângă Rielle, peste pături. Dezamăgirea a cuprins-o, dar s-a abținut să nu-l tachineze. Se mulțumea cu apropierea lui și cu căldura corpului său.

– Eram un cal foarte bun, sau așa credeam. Nechezam perfect și toate cele.

– Într-o zi, a adăugat Rielle, ți-ai pus o eșarfă de-a mamei tale la spate, în pantaloni, prefăcându-te că aia e coada ta.

Evyline tuşi ca și cum încerca să-şi acopere râsul.

– Spune mai departe, a zis Audric, întinzându-se în pat cu un oftat fericit. Fă-mă de râs în continuare. Nu mă supăr.

Lângă ea, ascuns de cearceafuri, Audric i-a atins mâna. Ea şi-a împletit degetele în jurul degetelor lui, căldura cuprinzându-i tot corpul, și s-a simțit periculos de aproape de un loc unde nu ar trebui să se afle.

***

– Trebuia să vii mai repede la mine.

Rielle a încercat să nu se încrunte. Garver Randell se încruntase deja cât pentru amândoi.

– Am avut o zi destul de plină ieri, a spus ea sec, cu tentativa de omor și toate celelalte. În plus, l-am văzut pe vindecătorul regelui imediat.

– Omul acela e un idiot. De ce crezi că vine Audric la mine?

Garver a pus capacul unui borcan și l-a împins de-a lungul mesei spre ea.

– Ia câte o lingură de patru ori pe zi până se termină. Ceața de viespe este o otravă nasoală. O să te simți aiurea zile întregi, nu poți face mare lucru în legătură cu asta, dar asta te va ajuta.

– Cât îți datorez?

– Doar atât: data viitoare când mai ești otrăvită sau aproape omorâtă, înjunghiată sau strangulată ori…

– Am înțeles ideea.

– Deci data viitoare nu mai aștepta o noapte înainte să vii la mine.

Garver s-a ridica de pe scaun cu un mormăit obosit.

– Un tratament rapid, *corespunzător,* efectuat de vindecători care nu sunt idioți poate face diferența dintre viață și moarte. Chiar și pentru Regina Soarelui.

Întors cu spatele la ea, Rielle și-a dat ochii peste cap.

– Te-am văzut, a spus el.

Rielle a rânjit, apoi s-a uitat prin ușa deschisă care dădea spre curte, acolo unde Audric îi arăta băiețelului lui Garver, Simon, cum îi place pegasului să fie mângâiat. Dincolo de curte, oamenii s-au adunat la poarta din față a lui Garver, uitându-se la prinț și la bestia-zeu, probabil întrebându-se de ce acest băiat era suficient de special pentru a sta în preajma unei asemenea creaturi.

– Ce amuzant este, a mormăit ea, uitându-se cum Simon întindea mâna către gâtul pegasului, cu ochii închiși.

Dar pegasul doar a închis ochii și s-a îndreptat spre atingerea lui.

Garver începuse să măture.

– Hm! Ce este aşa de amuzant?

– De obicei Atheriei nu îi place să o atingă oamenii.

– Cine, Doamne, iartă-mă, este Atheria?

– Pegasul. Îți place numele ei?

– Oricare ar fi numele ei, aș prefera să nu-mi calce florile în picioare.

– În afară de mine, Atheria lasă doar două persoane să o atingă. Audric și acum…

A zâmbit în timp ce bestia rontăia părul lui Simon. Băiatul stătea nemișcat și privea cu ochii larg deschiși în timp ce Audric râdea în sinea lui.

– Și acum se pare că fiul tău este a doua persoană.

Capitolul 40 - Eliana

> „Miei pierduți vor veni printre noi, proști și orbi, călăuziți de chemarea Lui. Adunați-i aproape. Învățați-i cuvântul Lui. Trasformați-i după voia Lui. Pedepsiți-i pe cei care Îl sfidează, căci sunt cu adevărat pierduți."
>
> *Prima Carte a Fideliei*

Când ușa s-a deschis, Eliana a ieșit imediat în coridorul luminat.

Un gardian stătea afară, holbându-se în gol la perete. Un inel cu chei îi atârna în mână.

Eliana a găsit cele două chei pe care i le descrisese Zahra – una simplă, din alamă murdară, cealaltă, subțire și argintie – și le-a scos din inel. S-a întâmplat exact cum îi spusese Zahra: soldatul nu s-a mișcat, nici măcar nu a clipit.

Apoi a făcut un pas în spate, uitându-se la fața lui.

A văzut colțul gurii lui tresărindu-i.

Zahra i-a spus că un înger adevărat putea influența mintea unui om oricât de mult era nevoie. Dar, ca spectru fără corp, Zahra putea să-i influențeze mintea doar câteva secunde, și chiar și atunci – i-a spus Elianei cu amărăciune – abilitatea ei era imprevizibilă și secătuită cu ușurință.

Mâna omului s-a mișcat, de parcă dormea. A clipit. Corpul lui s-a întors.

– Du-te!

Gura lui s-a mișcat, dar a auzit vocea Zahrei:

– Grăbește-te!

Curând, omul avea să se trezească.

Cu cheile în mână, Eliana a fugit pe coridorul pustiu în picioarele goale. Trecea pe lângă uși metalice de-a lungul pereților gri din piatră.

Apoi a găsit alcovul despre care îi spusese Zahra – intrarea în camera de provizii – și s-a lipit de perete. Ochii i s-au umezit după atâta timp petrecut în întuneric, s-a uitat la luminile galbene care pâlpâiau din tavan și a așteptat.

A trecut un minut, apoi Zahra a apărut și ea.

– Pe aici, repede, i-a șoptit arătând spre ușă. Îmi pare rău, Eliana. Mi-aș dori să te ajut mai mult, aşa cum meriți. Dar căderea a afectat multe lucruri, inclusiv mințile spectrelor.

– Nu-ți cere scuze. Te descurci perfect.

Eliana a folosit cheia de alamă pentru a deschide ușa de la camera de provizii și a intrat înăuntru. Încăperea era lungă și îngustă, cu rafturi pline de pachete, mâncare și cutii însemnate cu litere stranii.

S-a ghemuit, căutând pe rafturile de jos.

– Nu recunosc acest scris.

– Este una dintre limbile angelice străvechi, i-a explicat Zahra. Pentru a fi inițiat în Fidelia, trebuie să le înveți pe toate cinci.

– Și acele lumini de pe hol. Nu am mai văzut așa ceva până acum.

– Energie de chihlimbar. Unul din multele experimente ale Împăratului. Le-ai găsit?

– Nu încă. Stai aşa.

Eliana a deschis o cutie de lemn cu încuietoare de metal. Înăuntru era un sortiment vast de arme și echipamente, inclusiv ale ei. Whistler, Nox, Tuora și Tempest. Dar scumpa ei Arabeth lipsea – se pierduse, a presupus ea, pe podelele jegoase din Sanctuar. Și-a prins tocurile armelor de picioare, de mâini şi de brâu, și-a băgat cuțitele în ele și și-a îndreptat spatele cu un oftat de ușurare.

Zahra privea, cu un zâmbet pe față.

– E mai bine acum?

– Mult mai bine.

– Înainte să pornim.

Zahra a arătat cu degetul către alt raft.

– Cred că asta îți aparține.

Lanțul ei. Inima Elianei s-a ușurat când a văzut chipul chinuit din alamă. O moștenire de familie, asta îi spunea mereu mama ei – dar care familie? Eliana nu putea să nu se întrebe: Cât de multe a știut mama ei? Cât credea Eliana din povestea Zahrei?

Și mai putea să-i spună mamă lui Rozen? Iar lui Remy, frate, lui Ioseph, tată?

Un pumn de tristețe i-a strâns inima, dar și-a ignorat întrebările. Nu mai conta, dacă nu putea să scape din acest loc.

Și-a pus lanțul în jurul gâtului și i-a spus Zahrei să o conducă.

S-au întors pe coridor, rămânând în umbre.

– Aici, a spus Zahra într-un final, oprindu-se în fața unei uși de metal.

Cifre negre ce formau „36“ erau ștanțate pe ea.

Pulsul Elianei a crescut în timp ce se chinuia cu cheia lungă argintie ca să intre.

– Navi? a șoptit ea odată ce a închis ușa. Nu-ți fie frică.

Aerul din celula lui Navi era stătut și mizer – gunoaie, transpirație și încă ceva acru și medicinal care îi pișca limba Elianei. A văzut o grămadă lângă peretele din fața ei, s-a grăbit către ea, a ezitat, apoi a luat-o pe Navi încet de umeri și a întors-o.

Plutind deasupra ei, Zahra a scos un sunet mâhnit de milă.

– Oh, Navi! a exclamat Eliana, incapabilă de a-și ascunde șocul.

Capul lui Navi fusese ras, pielea ei era un mozaic al durerii – vânătăi urâte, răni de un roșu-aprins, însemne subțiri și negre cu numere scrise alături, de parcă Navi ar fi fost marcată cu instrucțiuni pentru o croitoreasă malefică. La atingerea Elianei, Navi a gemut, cu fața umflată, dureroasă.

– Ce i-au făcut? a șoptit Eliana.

– Lucrările lor sunt o abominație, a spus Zahra cu o voce joasă și furioasă. Am încercat să îi opresc cât am putut, dar nu pot face prea multe fără să mă dau de gol față de Radox.

Întrebările se adunau în mintea Elianei, dar le va pune mai târziu. A ridicat corpul lui Navi de pe jos și i-a pus brațul amorțit al fetei după gâtul ei.

– Arată-mi cum să ies de aici.

– Nu pot să te ascund din nou, i-a șoptit Zahra, sucindu-și mâinile de fum. Mi-am folosit ultima fărâmă de putere asupra soldatului de pe coridor.

Navi a mormăit ceva în umărul Elianei.

– În cât timp îți revin puterile? a întrebat Eliana.

Zahra a întors privirea rușinată.

– Nu pot să spun. Majestate, îți jur că nu am fost mereu așa slabă.

– Atunci va trebui pur și simplu să evadăm ca oamenii normali. Să mergem!

Au ieșit din celula lui Navi și s-au grăbit printr-un labirint de coridoare, luminile de chihlimbar vibrând deasupra lor. Zahra mergea înainte, apoi se întorcea degrabă în urmă pentru a o avertiza pe Eliana de soldații care se apropiau.

Eliana s-a ghemuit împreună cu Navi în umbra unui mic alcov, cu mâna pusă ușor la gura lui Navi. Soldații au trecut, cărând o femeie cu ochii goi pe o targă de pânză. Niște tumori negre, imense îi acopereau corpul.

Elianei i s-a întors stomacul pe dos.

– E liber, a șoptit Zahra și le-a condus din nou.

Strângând din dinți pentru a trece peste răul provocat de prezența Zahrei, Eliana a urmat-o. Atunci când au ieșit din clădire în curtea prăfuită, înconjurată de ziduri înalte, din piatră, s-au ascuns în spatele unor cutii stivuite și urât mirositoare în care ea a presupus că se află cadavre. Noaptea se întindea peste întregul complex, cu o urmă slabă de albastru la orizont.

– Suntem pe un munte? a șoptit Eliana.

– Da, dar nu prea departe de granița de nord a Venterei.

Asta explica frigul și vântul.

– Cât de departe suntem de Rinthos?

– Cam la patru zile călare.

Eliana și-a întors privirea către Zahra.

– Patru zile? Cât timp am stat aici?

– O săptămână.

Eliana a închis ochii, încercând să nu se panicheze. De unsprezece zile fusese capturată. Unsprezece zile departe de Remy și nu avea nicio idee unde ar putea fi acum.

Navi și-a sprijinit capul de umărul ei cu un geamăt slab de durere.

– Eliana?

– Va trebui să alergăm în curând, i-a spus Eliana încet. Poți să te trezești pentru mine, Navi?

Zahra a tras o înjurătură.

Eliana s-a încordat.

– Ce este?

– Radox e aici.

Zahra a făcut semn cu capul spre zidul înconjurător.

– Trebuia să vâneze în seara asta. Probabil și-a dat seama că ai dispărut sau mi-a simțit prezența.

Eliana s-a uitat prin curte, dar nu a văzut nimic, însă apoi a simțit o schimbare în aer. A fost o schimbare, o sclipire a unei siluete întunecate. Un bărbat, dar mai înalt și cu membrele mai lungi ca ale unui om.

Frica i-a uscat gura.

– Ce facem?

– O să mă ocup eu de Radox, a spus Zahra cu o voce dură, dar încântată. O să auzi o bubuitură puternică atunci când îl lovesc și o să vezi o urmă în aer. Fugi către poarta dinspre zidul estic. Fugi până nu mai poți, apoi ascunde-te în pădure. O să te găsesc, dacă nu mă prinde Radox mai întâi.

– Să te prindă?

– Îți explic mai târziu.

– Și gardienii?

Eliana a arătat către gărzile Fideliei care patrulau prin curte.

– Nu pot să mă lupt cu toți, mai ales cu Navi după mine.

– Avem nevoie de o diversiune, i-a spus Zahra gânditoare.

Zidul vestic a explodat dintr-odată.

Eliana s-a ghemuit deasupra lui Navi în timp ce pietre și bucăți de lemn zburau prin curte, apoi a privit printre norii de praf și a văzut că o secțiune de zece metri din perete dispăruse.

Zahra s-a întins la înălțimea ei normală.

– Ei bine, a spus ea bucuroasă, merge și asta.

Apoi a zburat spre haos și a dispărut.

Eliana a așteptat, ștergându-și fruntea de sudoare.

O bubuitură joasă a zguduit curtea, ca și cum două vânturi s-ar fi ciocnit. La cincisprezece metri distanță și trei metri înălțime, un petic de lumină s-a mișcat și s-a transformat, rotindu-se ca gura unui vortex.

Zahra îl întâlnise pe Radox.

Eliana a ridicat-o pe Navi în picioare și i-a dat o palmă peste față. Ochii ei încețoșați de droguri s-au deschis, iar Eliana a fost bucuroasă să vadă scânteia de furie din ei.

– Trebuie să fugim, acum, sau vom muri!

Navi a dat din cap.

– Ține-te de mine.

Eliana s-a întors, cu brațul lui Navi după gâtul ei, și a fugit în curte. Lângă ea, Navi respira cu greutate. În haosul provocat de praf și de soldații care strigau, nimeni nu le văzuse, până când aproape au ajuns la poarta părăsită dinspre est.

Un soldat al Fideliei a sărit din turnul de pază al porții cu un revolver în mână și muniție legată de corp.

Eliana s-a oprit.

Soldatul i-a zâmbit cu drag.

– Gata, mielușeilor, a spus gesticulând cu arma. V-ați pierdut în toată zarva asta?

Eliana s-a uitat la el cum se apropie, observând cuțitele pe care le avea prinse de corp. Privirea i-a devenit mai serioasă, dar zâmbetul a rămas.

– Bieții mielușei!

Cu arma încă îndreptată spre pieptul Elianei, i-a dat la o parte părul din ochi și a plescăit.

– Atât de pierduți, atât de tineri!

O sclipire în întunericul din spatele Elianei a fost semnalul. Și-a plecat privirea în pământ și a dat din cap sfios.

– Nu am vrut să greșim, domnule, a șoptit ea. Apoi a auzit sunetul familiar al lui Arabeth înfingându-se în inima cuiva.

Ea s-a uitat în sus în timp ce soldatul a mormăit, privind în jos la lama zimțată a lui Arabeth care îi ieșea din piept, și a vărsat o baltă de sânge.

În spatele lui se afla Lupul, cu masca pe față.

Corpul obosit al Elianei aproape că s-a prăbușit de ușurare. În ciuda a tot ce se întâmplase a spus:

– Mulțumesc.

Simon a șters-o pe Arabeth de pelerină și i-a înmânat-o Elianei.

– Facem schimb.

Eliana a fost de acord, mutând-o pe Navi în brațele lui Simon. Au ieșit din curte în noapte, coborând pe o pantă plină de pietre ce se prăbușeau sub pașii lor.

– Remy? a întrebat ea.

– În siguranță, stă ascuns.

Masca lui Simon strălucea în lumina lunii.

– Mergem la el acum.

Iar când ajungem acolo, s-a gândit Eliana strângând-o pe Arabeth în mână, *vom vorbi între patru ochi, eu cu pumnalul la gâtul tău.*

Capitolul 41 - Rielle

„Nimeni nu știe sigur care au fost ultimele cuvinte rostite de Audric Aducătorul de Lumină, dar, în zilele de dinaintea Căderii, umblau zvonuri că i-a spus criminalei sale: «Te iubesc, Rielle.»“

Ultimele zile ale Regelui Auriu
Autor necunoscut

Trei zile. Rielle s-a întors în camera ei mult după ce a apus soarele. *Trei zile până la proba focului*.

Și apoi… ce va fi?

– *My lady*, i-a spus Evyline de la ușă, trebuie să încerci să dormi mai mult, cel puțin până se termină probele.

– Ai dreptate, Evyline. Doar că atunci când știi că urmează să fii aruncată într-un puț plin cu flăcări, vrei să studiezi rugăciunile cât mai mult posibil.

– Rugăciunile sunt bune și folositoare, *my lady*, dar somnul e mai bun. Nu poți nici să te rogi și nici să te lupți cu focul, dacă ești epuizată.

Rielle și-a desfăcut coada, căscând, și și-a lăsat părul liber.

– Tind să fiu de acord cu tine. Tatăl meu însă nu este.

După ce a verificat dacă Atheria și-a reluat locul obișnuit de pe balcon, Rielle a intrat în baie.

Și a rămas blocată, trezindu-se deodată.

Audric stătea pe scăunelul de lângă fereastră. Părul lui era o dezordine de bucle, de parcă și-ar fi trecut mâna prin el de nenumărate ori. Stătea cu fața la ea, cu mâinile pe lângă corp.

I-a zâmbit ușor.

– Bună, i-a spus în șoaptă.

Rielle s-a întors în dormitor.

– Evyline. Sper că nu te superi, dar ai putea să îmi oferi puțină intimitate?

– *My lady*, nu este sigur…

– Sunt destul de în siguranță cu Atheria pe balcon.

De parcă i-ar fi făcut semn, pegasul a pufăit de după perdele.

– Te rog, îndeplinește-mi această dorință.

– Doar în seara asta, a spus Evyline serios după o clipă. Presupun că pot face măcar atât, după toate prin care ai trecut.

– Așa este.

Rielle a gonit-o cât de politicos a putut.

– Noapte bună, Evyline, și îți mulțumesc pentru vigilența ta.

– Firește, *my lady*.

Rielle a închis ușa, a încuiat-o, a tras aer în piept, pregătindu-se. Când s-a întors, Audric stătea în mijlocul încăperii, părând oarecum descumpănit.

– Îmi cer scuze că m-am furișat, dar am vrut să te văd. Promit că nu o să-mi fac un obicei din asta.

– Poate ar trebui, a încercat Rielle să-l tachineze, cu o voce tremurândă.

Audric a fixat-o cu privirea, apoi a lăsat capul jos, spre podea.

Emoțiile îi ardeau pieptul Elianei.

– Ai vrut să vorbești cu mine despre ceva?

– Da, despre…

Acum vocea lui era cea nesigură. Și-a dres glasul.

– Mă tem că totuși nu ar trebui. Că sunt un fraier că am venit în seara asta.

– Știi că îmi poți spune orice.

– Știu.

– Atunci, spune-mi.

S-a dus către el și i-a atins brațul.

– Ce este?

El i-a luat mâna şi i-a pus-o la buzele lui.

– Rielle, i-a șoptit cu buzele lipite de piele. Rielle, Rielle…

– Mă sperii. Spune și altceva în afară de numele meu. Ceva real.

– Ceva real.

Audric a râs ușor și s-a dat în spate.

– Doar că…

Când a tăcut din nou, Rielle a crezut că o să înceapă să urle.

– Audric, dacă nu începi să vorbești acum…

– Înțelegi ce înseamnă toate astea, nu?

A făcut cu mâna către castel.

– Eu voi fi rege într-o bună zi, iar tu vei fi Regina Soarelui.

– Ei, nu şi dacă proba focului…

– Oh, Rielle. Vei cuceri proba focului, aşa cum ai făcut și cu celelalte. Vei fi glorioasă, apoi…

Și-a trecut o mână prin păr, s-a întors, apoi s-a apropiat iar de ea.

– Apoi mă vei sluji, iar dacă va trebui să te trimit în luptă pentru a salva regatul, o voi face. Acesta este scopul Reginei Soarelui: să apere și să protejeze. Și nu pot evita asta doar pentru că te iubesc.

Vocea îi deveni neclară la ultimele cuvinte.

Rielle s-a apropiat încet, cu inima bubuind. I-a atins mâna și, când Audric s-a uitat în jos la ea, cu ochi blânzi și agitați, Rielle i-a mângâiat ușor obrazul.

El s-a întins după atingerea ei, i-a prins mâna într-a lui și i-a sărutat palma.

– Știu că nu ar trebui să te ating, a spus cu o voce aspră. Am hotărât amândoi asta. Am avut motive întemeiate. Dar, Dumnezeule, nu am putut să mă gândesc la altceva din acea zi petrecută în grădină.

Rielle s-a apropiat de el, trăgându-i mâna în jos, pe șold.

– Nu uita că lui Ludivine nu îi pasă. Vrea să o facem.

– Nu este vorba despre Lu sau despre familia ei. Nu mai este acum. Mă întreb doar…

Și-a lipit fruntea de a ei și a închis ochii.

– Dacă aș putea să nu te mai iubesc.

– Ce vrei să spui?

– Ca Regină a Soarelui, vei fi sacră pentru oamenii noștri, Rielle. Ca un simbol așteptat de o veșnicie.

– Hai să nu vorbim despre mine în felul ăsta decât dacă se confirmă. Și așa sunt emoționată.

– Arhontele te va binecuvânta în fața întregului oraș. Nu pot să mă amestec în asta. Nu pot pângări asta.

A făcut un pas în spate.

– Vrei să spui că dacă te culci cu mine m-ai pângări?

S-a uitat neajutorat la ea.

– Nu știu cum să te iubesc și să fiu totodată și persoana care te trimite la război.

Și-a încrucișat brațele.

– De-abia acum îți dai seama că se poate întâmpla asta? Pentru ce ai crezut că sunt probele astea, mai exact?

Acesta s-a întors, cu ochii strălucind.

Rielle l-a urmat.

– Audric, ascultă aici, pentru că o spun o singură dată.

S-a uitat la ea când i-a auzit vocea schimbată.

– Dacă mă trimiți vreodată în luptă, o voi face cu bucurie și îi voi transforma pe inamicii noștri în cenușă. Dar nu o voi face pentru tine sau din cauza unei profeții. O voi face pentru că asta este și casa mea. Și dacă vei încerca să mă ții aproape de tine pentru că mă iubești, nu vei reuși.

S-a uitat intens la ea, tensiunea dintre ei crescând rapid. Ea a ridicat bărbia și l-a provocat să o sfideze.

Dar nu a făcut-o. În schimb s-a repezit la ea și i-a cuprins nerăbdător gura cu a lui.

S-a sufocat în sărutarea lui, făcând un pas în spate din cauza forței sale. A ținut-o mai bine, i-a pus mâinile pe șolduri și a împins-o până când a țintuit-o la perete. Ea a deschis gura aşteptând-o pe a lui, împletindu-și degetele prin părul său.

Mâinile lui erau peste tot, îi mângâiau fața, apoi au apucat-o de șolduri pentru a o trage mai aproape de corpul lui. Şi-a plimbat buzele pe gâtul ei, apoi mai jos, sărutând-o lângă linia rochiei. Rielle și-a arcuit corpul în brațele lui.

Focul trosnea și vuia.

– Da, a șoptit în timp ce îi trăgea cămașa pentru a-i descoperi pielea goală. *Da.*

Vocea lui era un murmur.

– Da ce, dragă? Spune-mi unde să te ating.

– Unde m-ai atins și înainte. Te rog, Audric.

S-a întors la gura ei în timp ce îi ridica poalele, apoi și-a băgat mâna între coapsele ei. Când i-a atins pântecul prima dată, Rielle s-a smucit suspinând.

– Depărtează-ți picioarele, Rielle, i-a șoptit cu o voce tremurândă. Am grijă de tine.

S-a supus, iar când mâna a găsit-o, frecând-o ușor între picioare, a gemut și i-a strâns bluza în pumni.

Peretele din spatele ei a tremurat.

I-a băgat un deget înăuntru, frecând-o în continuare cu degetul mare.

– În fiecare noapte care a trecut din acea zi, i-a șoptit lângă gură, am visat la asta. Mă trezesc cu numele tău pe buze.

Indiferent de cum se mișca, nu se sătura de el. Și-a înfipt unghiile în spatele lui și l-a tras mai aproape.

– Mai repede, Audric. Mai tare, *te rog*.

S-a supus.

– Așa?

– Da, *da*.

Simțea cum se întinde în jurul degetelor lui; a mai băgat unul, frecând-o mai tare.

– Așa, oh, Doamne…

A scos un sunet pe care nu-l mai scosese până atunci, un geamăt înecat, ce a făcut-o să tremure din cap până în picioare.

– Așa.

Audric i-a sărutat tâmpla, părul. Vocea lui era plină de mirare.

– Așa, Rielle.

S-a agățat de el, s-a împins cu șoldurile în mâna lui până când valul de plăcere ce s-a adunat în interiorul ei s-a spart, cuprinzându-i pielea și coborând pe șira spinării. A tremurat în mâna lui, a țipat și s-a lăsat cuprinsă de voluptate.

Camera s-a zguduit în jurul lor.

Lumânările aprinse din cameră au scânteiat, flăcările înalte urcând până în tavan. Focul din șemineu a explodat; cenușa s-a împrăștiat pe covor. Pereții au tremurat câteva secunde, de parcă ar fi fost surprinşi de un mic cutremur, apoi s-au oprit.

– Ce-a fost asta? a șoptit Audric.

– Eu.

Rielle și-a închis ochii, cu obrajii arzând.

– Îmi pare rău.

– Tu?

– Nu ar fi trebuit să facem asta. Dă-mi drumul, te rog.

I-a dat drumul și ea s-a îndepărtat de el, aranjându-și rochia. Se gândea doar la vocea tatăl ei, de acum mulți ani.

S-ar putea să-ți pierzi controlul într-o bună zi și să-l rănești.

Ultimul lucru de care are nevoie Audric este o persoană ca tine în jurul lui.

– Ar trebui să pleci, a spus ea încrucişându-şi brațele la piept.

Audric nu a spus nimic o vreme.

– O să plec, dacă asta îți dorești. Dar poți să-mi spui întâi ce s-a întâmplat?

– În patru probe nu am avut nimic. Am izbutit; m-am simțit mai puternică ca niciodată. Și acum? După câteva clipe cu tine, fac camera să se dărâme.

– Nu s-a dărâmat nimic. Rielle, a fost doar o mică zguduitură.

– Doar o mică zguduitură? s-a răstit ea. Și dacă am fi continuat? Dacă mi-aș fi pierdut controlul? Dacă podeaua s-ar fi crăpat sub picioarele noastre? Tatăl meu a avut dreptate. A văzut asta înaintea mea.

– Ce a văzut?

– Că te iubesc! a strigat cu lacrimi în ochi. Că în ciuda anilor de muncă, în fiecare seară singură, fiecare rugăciune… îmi pierd controlul când sunt cu tine. Mă atingi și iau foc, pot să ard totul în jurul meu!

– Rielle, uită-te la mine.

Audric i-a luat mâinile atât de ușor încât ea a început să plângă instantaneu.

– O să te rănesc, i-a șoptit acestuia.

Ochii lui erau hotărâți și calzi.

– Nu o vei face.

– Dacă pățești ceva din cauza mea, Audric, nu aș putea suporta asta. Nu o voi face. Voi fi singură pe vecie, dacă trebuie.

– Nu, nu, nu tu.

I-a întors fața sus către el și a sărutat-o ușor pe obraji.

– Meriți să fii fericită. Nu un pat rece și o cameră goală.

Și-a închis ochii la atingerea lui.

– Sunt prea periculoasă.

– Ești genul meu de periculoasă.

– Nu e o glumă, Audric. Este viața ta în joc. Și a mea.

– Iar viața mea nu are sens fără tine în ea.

I-a mângâiat obrajii ușor.

– Nu îmi este frică de tine, Rielle. Am încredere în tine și te vreau.

Rielle s-a aplecat pe pieptul lui, i-a adulmecat mirosul – pielea lui încălzită de soare, bumbacul din haina lui.

– Dacă ți-aș cere, a spus ea într-un final, să mă săruți din nou?

– Te-aș săruta toată noaptea și nu m-aș plictisi.

S-a dat în spate ca să îl privească.

– Și dacă ți-aș cere să te culci cu mine?

– Atunci aș face-o și nu m-aș opri până nu te-ai sătura de mine.

– Asta îmi doresc.

L-a sărutat pe gât și i-a șoptit.

– Vreau să mă satur de tine.

S-a întins pe vârfuri ca să-l sărute înainte de a apuca să-i răspundă, iar când brațele lui au cuprins-o, a zâmbit și a râs ușor satisfăcută.

– În pat, i-a șoptit, trăgându-l într-acolo.

A lipit-o de unul dintre stâlpii patului, gura lui nedezlipindu-se de a ei. O săruta de parcă avea nevoie de aerul din ea ca să supraviețuiască. Ea și-a dus mâinile la spate pentru a se sprijini de stâlp și s-a arcuit către el.

– Da, a spus el fără suflare, luptându-se cu nasturii rochiei ei.

I-a lăsat corsajul rochiței în jos pe șolduri. Sânii ei erau în sfârșit liberi – și-a coborât gura către ei, gemând pe pielea ei.

Rielle s-a răsucit sub el până când nu a mai suportat durerea dintre picioarele ei.

– Am nevoie de tine, a spus, apucându-l de umeri. Audric, te rog.

Și-a dat jos tunica, cureaua și ghetele. A dus-o către pat, sugându-i încet buza de jos. Au tras împreună de rochie până a căzut pe podea.

Audric a reușit cu greu să spună:

– Doamne, Rielle, ești superbă.

Și a ajutat-o să urce pe mormanul de pături răsfirate pe pat. Mâinile lui urmăreau liniile sânilor, ale taliei, ale șoldurilor. I-a sărutat fiecare

rană de la proba umbrelor, șoptindu-i numele mai dulce ca orice rugăciune.

Când șoldurile lui s-au așezat într-un final pe ale ei, Rielle de-abia a putut să-și sufoce țipătul. Și-a împletit degetele într-ale ei și i-a apăsat mâinile ușor pe perne. Cu fiecare mișcare a șoldurilor, un val de plăcere se spărgea în ea.

Tremurând sub corpul lui calm, a spus cu disperare:

– Audric, *te rog*.

– Așteaptă.

I-a sărutat bărbia și s-a dat ușor în spate.

– Așteaptă o clipă.

– Nu, *acum*.

– Înainte să facem asta…

A auzit tonul precaut al vocii lui și a înțeles.

– Iau ceva pentru asta, a răspuns ea, atingându-i fața cu tandrețe. Nu-ți face griji.

A dat din cap, și-a coborât gura către a ei și i-a șoptit.

– Te iubesc, Rielle.

Apoi a intrat în ea cu o singură mișcare.

A țipat, prinzându-se de el. Lacrimile îi înțepau ochii; s-a simțit prea întinsă, îngrozitor de plină, de parcă s-ar fi rupt la următoarea lui mișcare.

– Ești bine?

– Da.

L-a apucat de mâini, încercând să-și tragă suflarea.

– Nu pleca.

– Niciodată. Îmi pare rău…

– Nu.

I-a pus două degete pe buze și a râs ușor.

– Să nu-ți pară rău.

I-a sărutat pielea catifelată de sub ochi și a început să se miște în ea. Rielle tresărea la fiecare înțepătură.

– Uită-te la mine, a îndemnat-o în șoaptă.

Și când privirile li s-au întâlnit, devotamentul ochilor lui i-a umplut inima de bucurie.

– Sunt aici pentru tine și te iubesc. Te iubesc, te iubesc.

– Sărută-mă, i-a spus ea tremurând.

Acesta s-a supus, cu gura caldă lipită de a ei, îngânând mișcările șoldurilor sale.

– Ar trebui să mă opresc?

A sărutat-o pe bărbie. Zgâriatul ușor al dinților lui i-a stârnit fiori pe piele. A închis ochii și s-a mișcat sub el. Plăcerea a început să înflorească în ea, înlocuind durerea.

– Nu te opri, i-a șoptit. Niciodată.

– Rielle. *Rielle.*

S-a împins mai tare în ea, cu o voce mai aspră.

– Spune-mi ce vrei să fac și o să fac.

Ea s-a răsucit în strânsoarea lui tandră și a oftat:

– Spune-mi ce vrei tu. Asta îmi doresc.

– Vreau să te frângi în brațele mele. Vreau să uiți de orice frici, griji, orice întuneric care îți bântuie gândurile.

Și-a coborât o mână între picioarele ei și a început să o frece.

Rielle a înjurat, a lovit cu palma în pat, încercând să se agațe de ceva. Mâna lui a găsit-o pe a ei și a prins-o.

– Ce altceva mai vrei? a mormăit, uitându-se la el.

Și-a împins șoldurile în ale lui.

– Eu…

Vocea lui s-a destrămat. A dat din cap, tremurând în timp ce ea își cobora mâna pe brațul lui. I-a adus mâna către gura ei și i-a sărutat palma.

– Vrei să mă faci să țip.

A scos un sunet înecat. A dat brusc din șolduri.

– Da, Doamne, a spus el gemând.

– Mai repede, atunci.

Ea i-a atins buzele cu degetul mare. Când i l-a luat în gură, el a închis ochii, iar ea a tremurat și a zâmbit în timp ce și-a împletit piciorul în jurul lui. Ar fi putut să-l privească așa o veșnicie – cum se pierde în ea, cum se desface în brațele ei.

– Audric, te rog.

Chiar și când îi era supus, blândețea lui o uimea. Mâna lui i-a eliberat mâna ei pentru a-i mângâia fața, apoi a coborât către sâni. Durerea dulce din ea îi pornea valuri de fiori pe piele. S-a arcuit la atingerea lui și a strâns păturile în pumni.

A scos un strigăt de disperare.

– *Te rog,* Audric…

I-a mormăit cu buzele lipite de gât, mâinile tremurând în jurul ei.

– Da, Rielle, *da,* așa.

Tânjeala din vocea lui a aprins-o. Când și-a băgat mâinile în pletele lui și l-a tras tare de păr, a gemut la gâtul ei, iar sunetul disperat, foarte masculin i-a pus capac, ducând-o pe culmile plăcerii, căzând pe pat și pulsând plină de pasiune. S-a agățat de el, neajutorată, cu privirea încețoșată, mângâindu-i părul în timp ce șoldurile lui au încetinit.

Și simțind greutatea lui Audric deasupra ei, buzele lui pe părul ei, cu vocea lui răgușită de dragoste şi simțindu-și corpul complet moale, Rielle se uita la flăcările strălucitoare din camera ei fără nicio urmă de frică și fără să se gândească la Corien.

Capitolul 42 - Eliana

„L-ai văzut vreodată pe Lup? Ai vorbit cu el? Omul are o strălucire malefică în ochi. Te uiți la fața lui jumătate de minut și vezi că a fost rupt în bucățele și cusut la loc de mai multe ori decât ar trebui cineva să fie."

Interogatoriu al unui dezertor al Coroanei Roșii, înainte de execuție

Simon i-a dus într-o casă de siguranță a Coroanei Roșii, într-o pădure de pini, la baza unei stânci – o cabană mică de lemn, acoperită cu mușchi și mascată de un desiș de copaci.

Imediat ce Eliana a păşit înăuntru, a auzit un plânset slab. S-a uitat în jur şi l-a văzut pe Remy sărind de pe un scaun de lângă un cuptor mic. Când s-a lăsat în genunchi în fața lui, îmbrățișarea lui aproape că a dărâmat-o.

– Să nu mă mai părăseşti, i-a șoptit în ureche. El, m-am trezit și dispăruseşi.

A închis ochii și și-a lipit palmele de oasele delicate din spatele lui. Slăbise de când plecaseră din Orline.

Apoi i-a șters obrajii cu bluza ei și și-a adus aminte de cuvintele Zahrei: *Femeia care crezi că este mama ta nu este în realitate.*

Băiatul care a crezut că este fratele ei, dar…

Remy s-a dat în spate, cu fața murdară și plină de lacrimi și i-a zâmbit curajos.

– Hob m-a învățat cum să folosesc cuptorul. O să-ți fac ceva de mâncare.

Iar Eliana s-a hotârât pe loc că Zahra greșește, chiar dacă spectrul a spus adevărul. Chiar dacă nu avea legături de sânge cu Ioseph, Rozen și Remy Ferracora, aveau legături de suflet, şi vor avea

mereu, iar dacă cineva încerca să-i spună altceva, ea avea să-i facă să îngenuncheze în fața ei.

I-a șters obrajii lui Remy cu degetele.

– Doar dacă pregăteşti și pentru tine ceva.

În timp ce el se îndrepta către cuptor, Eliana l-a văzut pe Hob stând în partea opusă a încăperii, aşezând-o pe Navi într-un pat mic.

– Camille este în siguranță? a întrebat ea.

– Când am plecat, ea și oamenii ei erau teferi și în siguranță. Simon l-a făcut pe asasinul de la Invictus să fugă șchiopătând în noapte.

Elianei i s-a pus un nod în stomac.

– Valentine. Simon nu l-a omorât?

– Din păcate, nu.

A închis ochii.

– Nu se va opri până nu mă va găsi.

– Păi, cel puțin nu e aici acum. Poți să-i mulțumești lui Simon pentru asta.

Pe Eliana nu o interesa asta și nici bărbatul în cauză.

– De ce ești aici? Ce s-a întâmplat cu Patrik?

– Simon a încasat ceva lovituri în acea bătaie. Am vrut să-l ajut să-l ducă pe băiat într-un loc sigur.

Hob a zâmbit către Remy.

– E o companie plăcută, fratele tău.

Pe patul ei, Navi s-a mișcat cu un gemăt. Hob a înmuiat o cârpă în apă și i-a pus-o pe frunte.

– Ai mai văzut asta până acum? a întrebat Eliana. Ce i-au făcut?

Fața lui Hob era încordată de furie.

– Nu. Nu știu ce e asta și nici nu cred că vreau să aflu.

A tras o pătură până sub bărbia lui Navi și a strâns-o bine în jurul ei.

– Camille mi-a spus să te întreb de Laenys. Fata, servitoarea ei dispărută. Și ea a fost luată de Fidelia?

Laenys. A uitat complet să se uite după fată.

Eliana a dat din cap, sperând că Hob nu va citi adevărul pe fața ei. *Nu am avut timp să mă uit după ea. Îmi pare rău.*

– Știi ce făceau acolo? Fidelia? Ai văzut? De ce fură fetele?

– Nu, dar sunetele pe care le-am auzit când eram în celula mea…

– E în regulă. Nu trebuie să îmi spui, Spaimă.

Cuvântul nu avea răutate în el, ci o tristețe apăsătoare.

– Ar trebui să te odihnești. Când se întoarce Simon, o să plecați.

Simon.

Eliana s-a întors, uitându-se în încăpere după el, dar dispăruse.

S-a abținut cu greu să nu o azvârle pe Arabeth în perete.

– Unde a plecat?

– Să se întâlnească cu o persoană de contact de la graniță, care o să vă ajute să traversați Marea Îngustă către Astavar.

Eliana a început să-și scoată cuțitele.

– Ai niște haine pentru mine? Altceva în afară de haine de închisoare.

– Doar nu pleci din nou, nu? a întrebat Remy în șoaptă.

I-a zâmbit ușor.

– Nu plec. Vreau doar să stau puțin afară, la aer, după ce am stat închisă într-o celulă vreme de o săptămână.

Și putea astfel să-l vadă pe Simon înaintea celorlalți și să nu-l lase să treacă până nu afla răspunsuri la toate întrebările.

***

Zahra a apărut lângă Eliana două ore mai târziu, fără niciun avertisment.

Eliana a tras o înjurătură și a sărit de pe ciotul de copac pe care stătea.

Zâmbetul negru al spectrului era de-abia vizibil în pădurea întunecată.

– Bună, Majestate. Voiam să spun… Eliana.

– Data viitoare, i-a spus Eliana așezându-se la loc, avertizează-mă înainte să apari așa din senin.

– Și eu mă bucur să te văd, mai ales după ce ne-am despărțit într-un moment ca acela.

Eliana a oftat.

– Da. Mersi pentru asta!

– Pentru ce?

Deși era enervată, Eliana a zâmbit.

– Vrei să mă faci să o spun, nu-i așa?

– Am riscat mult luptându-mă cu Radox, a spus Zahra calmă. Deși aș face-o din nou cu cea mai mare plăcere, în slujba ta.

– Mulțumesc, Zahra, pentru că te-ai luptat cu Radox pentru ca eu și Navi să putem scăpa. Loialitatea și curajul tău sunt de lăudat.

Silueta Zahrei a strălucit de bucurie.

– Ai o atitudine foarte regală, Eliana. Îți arăți adevăratul sânge, cum se spune.

– Nu vreau să vorbesc despre sângele meu, s-a răstit Eliana.

– Cum vrei. Va trebui în cele din urmă să discuți despre asta.

Eliana a privit spre pădure, păstrându-şi vocea monotonă.

– Și dacă nu cred ce pretinzi?

– Uiți că am fost în mintea ta, în celulă, i-a spus Zahra ușor. Cred că ai știut de ceva timp că ceva nu se potriveşte în trecutul tău. Că nu ești ca cei din jurul tău. Spre exemplu, capacitatea corpului tău de a se vindeca singur.

Eliana s-a întors către ea.

– Ascultă la mine, spectrule! Poate că ai puterea să intri în mintea mea, dar nu vei face asta din nou, decât dacă vreodată, în viitor, o să ți-o cer eu. Iar până atunci, nu vei pomeni nici măcar o dată de Regina Sângelui, de Aducătorul de Lumină sau de cine crezi tu că sunt. Ai înțeles?

Zahra și-a plecat capul.

– Desigur, Eliana. O să-ți respect dorințele.

– Mulțumesc.

Au stat în liniște o vreme lângă pădurea tăcută și întunecată.

– Știi ce i-au făcut lui Navi? a întrebat Eliana într-un final.

– Aș fi vrut să nu știu. De-a lungul anilor de la căderea Reginei Sângelui, Împăratul a făcut multe experimente pentru a încerca să realizeze reînvierea. Medicamente, droguri, proceduri chirurgicale, manipularea a ceea ce el numește genetică.

– Ce înseamnă asta?

Zahra s-a încruntat.

– Nu știu exact, dar practic reprezintă structura de bază a oricărei creaturi vii. Nici empiriumul, nici măcar Împăratul nu îl poate atinge – spre disperarea lui –, dar este la fel de eficientă.

Eliana a dat din cap.

– Și a folosit-o la… ce anume?

– Creează lucruri, a mormăit Zahra, cu ajutorul vindecătorilor care își folosesc abilitățile în schimbul obținerii siguranței familiilor lor. Creează creaturi care nu sunt nici om, dar nici animal. Se numesc târâtoare. Sunt monștri, Eliana. *Mutații* este cuvântul pe care îl folosesc savanții Imperiului. Iar o armată de astfel de monştri se îndreaptă spre Astavar.

Eliana s-a uitat la Zahra, cu gura uscată.

– Nu înțeleg. Au o armată de adatroxi, o armată care a devorat întreaga lume. De ce și asta?

– Sunt mai multe moduri de a băga frica în cei pe care i-ai cucerit, i-a spus Zahra pe un ton serios. Existența Coroanei Roșii îl macină pe Împărat la fel ca și rezistența celor din Astavar. Este foarte creativ. Se gândește în fiecare zi la noi orori pentru oamenii liberi, până când îi va extermina pe toți.

– Și doar femei, doar fete?

Elianei i s-a întors stomacul pe dos.

– De ce? Dacă vrea o armată, de ce nu răpește pur și simplu niște bărbați solizi?

– Asta nu știu.

– Și asta a pățit Navi? O transformau în…

Nu a putut să-și termine întrebarea.

– După starea ei, cred că a trecut doar prin stadiile inițiale. Nu transformare, dar asta va urma în curând.

Zahra a tăcut, apoi a șoptit.

– Simon este prin preajmă.

Eliana s-a încordat.

– Este singur?

– Da.

Atmosfera din jurul Zahrei a devenit greoaie.

– A fost acaparat de îngeri.

Eliana a scos-o pe Arabeth din teacă și s-a ridicat în picioare.

– Dar ai spus că este singur.

– Este. Dar…

Apoi Zahra și-a închis ochii și a tremurat, scoțând un sunet slab de durere.

– Cum suportă asta? Nu am știut niciodată…

– Cum suportă *ce?*

Eliana se uita printre copaci.

– Mintea lui are multe cicatrici, a șoptit Zahra cu ochii încă închiși. Adânci. Cine știe cât de mult îl chinuie.

– Ce fel de cicatrici? Explică-mi în cuvinte obișnuite.

– Cineva l-a rănit. Tare. Iar și iar. O simt în timp ce se apropie. Nu încerc să-i invadez gândurile, Eliana. Dar când mintea cuiva a fost abuzată atât de tare, un spectru nu poate să nu simtă asta.

Zahra s-a ridicat, plutind în spatele Elianei.

– Ai grijă cu el, i-a șoptit. Aproape a ajuns. Pot să te ascund, dacă vrei. Am recăpătat suficientă forță pentru câteva secunde.

– *De ce* să am grijă cu el?

– Nu poți avea încredere într-un om cu astfel de cicatrici, deoarece ele ascund întregul adevăr, chiar

și față de o creatură ca mine.

Eliana s-a încruntat.

– Vrei să spui, că *nu poți* să îi citești gândurile?

Zahra a dat din cap.

– Știu că este aproape, că trăiește cu o durere pe care nu o împărtășește cu nimeni. Dar mai mult de atât nu pot să văd. Eliana, nu am știut că Simon este un astfel de om. Nu m-aș fi încrezut niciodată în cuvântul lui… Oh, te rog, Majestate, lasă-mă să te ascund de el.

– Nu.

Eliana a auzit o mișcare în copaci. Inima a început să-i bată cu putere.

– O să vorbesc cu el.

– Nu va putea să mă vadă, i-a șoptit Zahra. Tu ești singurul om care poate.

Asta a surprins-o.

– De ce?

– Nimeni altcineva nu are suficientă putere pentru asta. De la Cădere, ochii voștri s-au închis față de empirium…

– Ce faci aici? s-a auzit o voce.

Simon a ieșit de după copaci, și-a dat jos gluga și și-a scos masca.

– Ar trebui să te odihnești.

Dezmeticindu-se de frica față de Zahra, Eliana s-a apropiat de el.

– Te așteptam.

S-a oprit și se uita la ea cum se apropie.

– Oh? Cărui fapt îi datorez această întâlnire în privat cu Spaima din Orline?

A trecut de el, mergând spre copaci. Când umărul ei i-a atins brațul, atingerea a lovit-o ca o săgeată fierbinte.

– Vino cu mine.

– O întâlnire ascunsă în pădurea întunecată, a mormăit el urmând-o. Visele mele cele mai ascunse au devenit realitate.

Nu a spus nimic până când nu au ajuns la câteva sute de metri depărtare de cabană. Apoi s-a oprit,

cu spatele la el și cu brațele pe lângă corp.

– Clădirea în care am fost ținută captivă era a Fideliei, a început ea cu o voce încordată. Ce era, mai exact?

– Laboratoare, i-a răspuns el de îndată.

S-a întors, făcându-și curaj.

– Pentru experimente pe femeile răpite, a continuat ea.

– Da.

– Unde sunt transformate în târâtoare, în urma studiilor de genetică ale Împăratului.

Un licăr de surpriză i-a apărut pe față lui Simon.

– Cu cine ai vorbit?

Lângă Eliana, Zahra a mormăit:

– Cu cineva care o va proteja cu orice preț.

Simon și-a scos sabia din teacă.

– Cine-i acolo? Îndepărtează-te de ea, dacă nu vrei să te spintec.

Deci Zahra avusese dreptate. Nu putea să o vadă, doar să o audă.

– Am vorbit cu cineva, i-a răspuns Eliana. Cineva care mi-a spus că știai de Fidelia de la bun început. Știai cine sunt și cu ce se ocupă. Ai știut că mi-au răpit mama și ai știut unde să o cauți. Nu era în laboratoarele în care am fost ținută, ci în altă parte – și sunt convinsă că știi, din moment ce ești mărețul Lup, exact unde pot fi găsiți cei de la Fidelia. Și în loc să îmi spui, m-ai târât prin sălbăticie , iar în tot timpul ăsta știai ce pățește.

Simon a stat înmărmurit, cu sabia ridicată încă.

– Tăcerea ta, a spus Eliana din ce în ce mai nervoasă, este confirmarea de care aveam nevoie.

– Am făcut ce mi s-a ordonat să fac, a răspuns Simon, cu o voce de piatră.

Eliana i-a răspuns batjocoritor:

– Ordinele marelui Profet, presupun.

– Profetul vede multe și îmi ghidează fiecare pas.

S-a întors cu spatele la el, prea nervoasă să răspundă.

– Dacă îl ataci, a spus Zahra în șoaptă, nu voi încerca să te opresc. O să te ajut ca ceilalți să nu audă zgomotul.

– Nu vreau să-l rănesc, a spus Eliana. Nu încă.

Simon începuse deja să-și piardă cumpătul.

– Cu cine vorbești?

Zahra s-a întors către el, ca o umbră de trei metri a femeii ce fusese cândva.

– Dacă continui să îmi superi regina, a strigat ea plină de furie, o să te omor pe loc.

– Cine e acolo? a strigat Simon. Arată-te!

– Ochii tăi nu sunt demni de mine, Lupule.

Simon s-a calmat, vorbind mai clar.

– Zahra. Spectrul care a spionat pentru noi.

Zahra a început să râdă.

– Nu spionez pentru voi, ci pentru regina mea.

– Îmi tot spune așa, a șoptit Eliana. Spune că…

A început să râdă ușor.

În spatele ei, Simon și-a băgat sabia în teacă. L-a auzit cum se apropie încet.

– Spune că tu ești Regina Soarelui.

S-a uitat la el. Umbrele îi desenau cicatrici noi pe față, dar ochii lui erau limpezi și hotărâți, chiar și în lumina slabă; în ei a văzut o scânteie de ceva – milă, a crezut, dar și o hotărâre de nestăvilit.

– Spune că ești Cea Care se Va Ridica, a continuat, Prințesa Născută din Cenușă. Spune că ești fiica Aducătorului de Lumină și că va face orice ca să te protejeze.

A ezitat, încordându-și bărbia.

– Nu este singura.

– Spune-mi adevărul, atunci, dacă îți pasă atât de mult de mine.

Vocea Elianei a sunat ca o șoaptă:

– Nu-mi mai spune minciuni.

– Acum câteva luni, a replicat el, plimbându-se printre copaci. Am auzit de un vânător de recompense numit Spaima din Orline. O fată, spuneau zvonurile, care adunase un număr

impresionant de ținte. Chiar unul dintre cele mai mari din Imperiu.

S-a oprit și s-a întors către Eliana.

– O fată care era invincibilă.

Eliana s-a uitat la el, așteptând. Corpul ei era atât de încordat, încât a crezut că se va rupe.

– Părea un zvon caraghios la început, dar am tot continuat să-l aud, iar când i-am spus Profetului, mi s-a ordonat să investighez. Trebuia să mă duc la Orline să găsesc această Spaimă și să o supraveghez. Dacă nu era nimic, o aduceam pe prințesa Navana în nord, conform misiunii mele originale. Dar zvonurile erau într-adevăr adevărate. Te-am recunoscut, Eliana, de cum ți-am văzut fața.

Vocea lui a căpătat o asprime care îi dădu fiori Elianei. Ceea ce spunea… dacă era o nebunie sau nu, el chiar o credea.

– Cum ai fi putut să mă recunoști? a întrebat. Nu ne-am cunoscut niciodată înainte de seara aceea din Orline.

Apoi adevărul a lovit-o. A făcut un pas în spate.

– Nu aveai nevoie de ajutorul meu ca să o duci pe Navi în Astavar, a spus ea încet. Nu aveai nevoie de mine pentru asta.

– Nu. Când te-am găsit, misiunea mea de a o duce pe Navi acasă a trecut pe locul doi. Trebuia să mă asigur că eşti în siguranță. Restul, a spus el mergând către ea, trecea pe locul doi. Viața lui Navi. Viața mea. Coroana Roșie.

Se uita la el îngrozită. Zahra i-a șoptit în ureche:

– Nu greșește când spune asta, Eliana. Poate că nu avem încredere în el, dar asta, cel puțin, este adevărat.

Simon a aruncat o privire iritată în direcția Zahrei.

– Nu e vina mea că ochii tăi umani nu sunt suficient de puternici să mă vadă, a spus Zahra cu viclenie. Nu e nevoie să te încrunți.

– Nu înțeleg, a spus Eliana în șoaptă. Asta e ridicol.

Simon s-a abținut să nu o atingă.

– De ce crezi că poate corpul tău să facă toate astea? Te minți singură de atâția ani, dar a venit timpul să recunoști.

A încercat să vorbească, cuprinsă de panică.

– Am fost pur și simplu norocoasă.

– Nu crezi asta.

Într-un final a întins mâna, atingându-i obrazul, atât de tandru și de călduros.

– Este puterea ta, Eliana. Puterea pe care ai moștenit-o de la mama ta. Se luptă să iasă la suprafață în sfârșit. Și când o va face…

Un țipăt a străpuns noaptea, urmat de vocea lui Remy.

– El, a venit!

Un zgomot de piatră lovind sticla.

O lumină portocalie puternică a strălucit printre copaci, scoțând la iveală adevărul cumplit: casa era în flăcări.

O siluetă familiară stătea în fața ei, căutând printre copaci, cu o torță în mână.

Simon a înjurat.

– Tic-tac, tic-tac! croncăni Valentine. Te așteptăm cu toții, Spaimă! Hai afară la joacă!

Capitolul 43 - Rielle

„Marzana a rătăcit prin tundra aprigă din Kirvaya căutând liniștea. Nu a îndrăznit să atingă pe nimeni de frică să nu-l ardă și a rătăcit singură multe luni înainte să dea de o pădure ascunsă într-un canion înghețat. Un foc ardea în inima acestuia, și când Marzana și-a încălzit picioarele, o pasăre-de-foc cu ochii roșii a ieșit dintre flăcări, iar Marzanei nu i-a mai fost frică."

Cartea Sfinților

După ce ucenicii lui Tal i-au dat jos eșarfa de la ochi, Rielle a ieșit din cortul ei pe o platformă de piatră, cu o pelerină de pene pe umeri.

Un zid de sunete a izbit-o – aplauze, oameni care îi strigau numele, clichete de clopoței. Pentru ultimul costum al lui Rielle, Ludivine se inspirase din culorile păsării-de-foc a Sfintei Marzana. Un costum stacojiu, brodat cu pene aurii i se mula pe corp. De pe umerii ei curgea o pelerină lungă de trei metri, în forma unor aripi. Pene de un violet strălucitor, de culoarea rubinului, purpuriu și brun-gălbui intens îi acopereau pelerina de sus până jos. Ludivine îi strânsese părul într-o împletitură din noduri cu pene, îi pudrase părul cu auriu, și-i machiase obrajii în vârtejuri stacojii.

Rielle a tras aer adânc în piept și a cercetat împrejurimile.

O aduseseră într-o vale îngustă dintre dealurile verzi de pe Mount Sorenne, aflate în estul orașului. Tribunele pentru spectatori fuseseră ridicate de-a lungul marginilor pietruite care înconjurau dealurile, dar o mare parte a spectatorilor stăteau în picioare, adunați în spatele balustradelor de siguranță ca să aibă o priveliște mai bună. Sclipiri

aurii se îndreptau către ea din toate părțile: stindardele Reginei Soarelui, pandantive, jucării-talisman în formă de soare erau fluturate de copii.

La capătul platformei se aflau nişte trepte care coborau spre un labirint circular enorm, făcut din lemn și din piatră. Arhontele stătea la baza treptelor, la fel și Sloane, cu ochii roșii și tremurând. Și ținând scutul de bronz al lui Tal.

Groaza a lovit-o pe Rielle precum o forță fizică.

– Sloane? De ce ai talismanul lui Tal?

– El este în labirint, i-a răspuns Sloane cu vocea răgușită. Este legat şi te așteaptă.

– Înainte să mă acuzi de ceva, a spus Arhontele, să știi că a fost ideea maestrului Belounnon, nu a mea.

Brusc, Rielle s-a simțit mică sub pelerina ei grea.

– Nu înțeleg.

– A spus că te va ajuta, a replicat Sloane, dacă va trebui să înfrunți moartea prin ardere încă o dată, la fel ca în ziua în care a murit mama ta. O să-l salvezi aşa cum nu ai putut să o salvezi pe ea.

Sloane a început să plângă.

– A spus că e normal să-ți fie frică, dar frica nu va câștiga de data asta. A adăugat că ești mai puternică decât orice flacără care arde.

Ușile de la capătul treptelor s-au deschis, dezvăluind o potecă îngustă de pământ aflată între doi pereți din lemn de aproape patru metri înălțime.

Rielle s-a uitat la potecă înspăimântată, strigătele mulțimii vuindu-i în urechi.

– Îl vei găsi pe maestrul Belounnon în inima labirintului, i-a explicat Arhontele, arătând către o structură aflată în centrul labirintului.

– Fiecare înfundătură în care vei ajunge va face ca unul dintre acoliții lui să dea foc unei porțiuni din labirint ce-l înconjoară.

A simțit cum se prăbuşeşte totul în jurul ei, lăsând-o pe Rielle să plutească în neant. S-a uitat

la Arhonte.

– Cum ai permis să se întâmple așa ceva?

Acesta i-a răspuns cu o expresie serioasă.

– Maestrul Belounnon a insistat.

– Atunci ar fi trebuit să-l oprești!

O goarnă a sunat din tribunele de deasupra.

Rielle aproape că s-a aruncat către el.

– Cel puțin lasă-mă să-i duc talismanul.

– A cerut ca talismanul să rămână la sora lui, i-a răspuns Arhontele.

Goarna a sunat a doua oară. În labirint, șerpi de foc au luat viață pe porțiuni aleatorii de perete.

Rielle și-a smuls pelerina și a aruncat-o pe pământ. Penele au zburat; palmele îi ardeau în timp ce se îndrepta spre Arhonte.

– Dacă moare, a scrâşnit ea, o să-ți smulg fiecare centimetru de piele de pe corp.

Arhontele nu a schițat niciun gest.

– Dacă moare, lady Rielle, nu va fi nimeni de vină în afară de tine. Labirintul o să ardă repede. Ți-aș sugera să fugi.

Goarna a sunat a treia oară. Rielle a aruncat o privire disperată către Sloane, apoi s-a năpustit pe scări și a intrat în labirint.

Capitolul 44 - Eliana

„Îi spuneau Spaima, neștiind că sub acea mască, pelerină și acel zâmbet pictat, era pur și simplu o fată. O fată a cărei inimă tânjea după sânge.“

Povestea înfricoșătoare a Spaimei Întunecate,
de Remy Ferracora

Eliana le-a apucat pe Arabeth și pe Whistler și şi-a luat avânt, fiind imediat trasă înapoi de mâna stângă.

S-a întors către Simon.

– Dă-mi drumul!

– Nu.

A ținut-o cu putere.

– Lasă-i.

– Ai înnebunit? E fratele meu.

– Iar viața lui nu contează în comparație cu a ta.

Simon s-a uitat la cabană. Eliana a crezut că a văzut o urmă de regret în ochii lui.

– Să mergem!

Eliana s-a zbătut cu sălbăticie în strânsoarea lui.

– O să te omor!

– Nu prea cred.

A tras-o mai aproape.

– Ești intrigată de ce am spus. Vrei să afli mai multe.

L-a scuipat în ochi. Simon a râs.

– Ce mult semeni cu ea, a mormăit sobru.

– Sunt ca mine, a strigat ea, și atât.

I-a tras una în genunchi, l-a lovit cu Whistler în abdomen, dar el s-a ferit suficient de repede, cât să nu se rănească grav. S-a eliberat și a fugit; dar Simon a prins-o din nou. Panica o făcea neatentă.

A auzit țipetele îngrozite dinspre cabană și a înjurat furioasă.

– Asta e.

Simon s-a chinuit să o țină în timp ce râdea fără aer.

– Dezlănțuie-te, Eliana. Luptă-te cu mine. Te țin departe de fratele tău. Îl țin să se chinuie acolo.

– Dă-mi drumul!

– Nu-ți poți ignora destinul la nesfârșit. Lasă-l să iasă la suprafață, lasă furia să vină. Trezește-te!

S-a răstit la el.

– Te-am avertizat.

Și l-a lovit cu putere în vintre.

I-a dat drumul, rănit.

Ea s-a întors și a fugit.

– Zahra!

– Aici, i-a răspuns Zahra, grăbindu-se lângă ea printre copaci. O să te ascund de el cât de mult pot.

Împreună au alergat printre copaci și au trecut pe lângă Valentine, care scruta pădurea cu ochi sălbatici. Eliana s-a blocat în fața ușii cabanei. Flăcările se înălțau până spre acoperiș; copacii dimprejur trosneau din cauza focului. Și-a smuls tunica, a înfășurat-o în jurul mâinii și a încercat să deschisă ușa din față chiar când grinzile de deasupra se prăbușeau. A sărit înapoi, tușind.

– Pe aici! a strigat Zahra la câțiva metri distanță.

Pe pământ era o ușă de lemn, acoperită de mușchi și de pietre.

Uşa de la pivniță era înțepenită atât de tare, încât Remy și ceilalți nu ar fi reușit să iasă pe cont propriu din interior.

Eliana s-a grăbit într-acolo și a început să împingă pietrele cu disperare.

– Spune-mi ce se întâmplă!

Zahra s-a uitat în jurul casei.

– Simon se luptă cu atacatorul. Cine e acest bărbat?

– Valentine.

Eliana a smuls o bucată de mușchi umed de pe balamalele ușii.

Zahra i-a răspuns supărată.

– Face parte din Invictus.

– Da.

Ușa era blocată. Și-a sprijinit piciorul de tocul ușii și a tras cu putere.

– Nu pot să o deschid!

– El? s-a auzit o voce de după ușă. Tu ești?

– Sunt aici! Ușa e blocată!

Eliana a tras cu putere, simțind cum fiecare mușchi din corp i se întinde.

– Împinge din interior când îți spun. Și tu, și Hob. Gata?

Vocea lui Hob s-a auzit slab.

– Gata!

– Unu… doi… trei!

A tras de ușă cu toată forța și într-un final a cedat. A aruncat-o într-o parte și s-a întins după Remy. Hob l-a împins în sus, apoi pe Navi; toți tușeau, cu fețele înnegrite de fum. Remy s-a agățat de Eliana: Hob a aruncat-o pe Navi pe umăr, cu o figură serioasă.

S-a uitat la Eliana.

– Și acum?

– Trebuie să plecăm de îndată, i-a avertizat Zahra, strălucind. Simon este aproape epuizat, iar Valentine o să ne găsească. Puterea mea va slăbi în orice clipă.

Hob a căscat ochii.

– Cine a spus asta?

Eliana s-a întors, cercetând prin fum. Zahra avea dreptate: Simon, grav rănit, se ținea de burtă. Valentine l-a dezarmat și l-a lovit în rană. Simon a strigat de durere și s-a prăbușit. Valentine stătea deasupra lui, cu un rânjet bolnav pe chip.

Eliana a întors privirea.

– Atunci vom merge în nord, spre Marea Îngustă.

– Dar nu putem!

Remy a tras-o de mână.

– O să-l omoare pe Simon.

– Și nu o să ne omoare pe noi.

Eliana s-a uitat la Hob care a dat din cap.

– Să mergem, a spus ea și a fugit în pădure, ținându-l pe Remy strâns de mână.

L-a văzut uitându-se în urmă, cu ochii plini de lacrimi, dar nu a putut să facă și ea la fel.

Capitolul 45 - Rielle

„Elevii mei, să știți asta: am ales să renunț la talismanul meu și să mă leg în propriul meu labirint. Am făcut-o din două motive simple: am încredere în Rielle Dardenne și o iubesc."

Scrisoare scrisă de Marele Maestru Taliesin Belounnon către ucenicii Cuptorului Focului;

19 iunie, anul 998 al Epocii a Doua

Odată ce Rielle a pășit în labirint, strigătele mulțimii s-au stins.

Ușile s-au închis în spatele ei.

Rielle fugea de-a lungul potecii, iarba uscată trosnind sub picioarele ei.

Labirintul o să ardă repede.

Deja simțea miros de fum. Dar de unde venea?

S-a urcat pe cel mai apropiat perete și aproape a ajuns sus, când o minge de foc a zburat din tribune. A lovit peretele de lemn și a dărâmat-o pe Rielle la pământ. Cu capul învârtindu-i-se, a văzut cum flăcările se împrăștie de-a lungul peretelui.

Deci fără cățărat.

S-a ridicat în picioare și a fugit. Structura în care se afla Tal era chiar în mijlocul labirintului. A ajuns la un punct din care porneau trei poteci: una la stânga, una la dreapta și una în mijloc. S-a gândit rapid. Dacă văzuse bine structura labirintului, poteca din dreapta ar fi dus-o la peretele exterior al labirintului și într-o fundătură. Poteca din centru ar fi făcut-o să alerge în jurul labirintului.

A luat-o la stânga, auzind în depărtare mulțimea din tribune cum izbucneşte în urale.

A zâmbit ușurată. Făcuse alegerea potrivită.

A fugit de-a lungul unui coridor cu pereții cuprinși de flăcări. Lemnul trosnea, aruncându-i scântei în față. A simțit un gust amar în gură, iar mirosul înecăcios de fum i-a întors stomacul pe dos. Vreme de multe săptămâni după moartea mamei ei, gustul de cenușă i-a rămas pe limbă.

Văzu o ușă în perete în partea stângă, care probabil ar fi condus-o în centrul labirintului.

S-a strecurat pe acolo, a făcut dreapta și a fugit de-a lungul cărării, apoi s-a întors către stânga și s-a oprit.

Un perete de piatră îi bloca drumul.

Din afara labirintului, goarna a sunat încă o dată.

Rielle s-a uitat în sus și a văzut trei mingi de foc care zburau pe cer. A resimțit impactul lor asupra labirintului ca un pumn în sticlă.

Mulțimea a început să strige de uimire.

Tal.

Rielle s-a întors și a fugit pe unde a venit, lacrimile adunându-i-se în ochi. Când a dat colțul, calea din fața ei a fost cuprinsă de flăcări.

A strigat, ridicând o mână ca să-și protejeze ochii, și a făcut un pas în spate, oprindu-se într-un perete.

Rielle, unde e mama ta?

Rielle, ce ai făcut?

S-a aplecat cu mâinile pe genunchi, respirând până când amintirea vocii disperate a tatălui ei a dispărut.

Corien? A încercat să-l contacteze cu mintea, precaută. El nu îi spusese niciun cuvânt de când ea se culcase cu Audric, iar Rielle nu îndrăznise să-i vorbească. Dar flăcările furioase care îi devorau calea au făcut-o să se simtă neajutorată. Mai multă căldură și ar fi cedat.

A închis ochii. A lucrat cu Tal ani de zile, controlând torțe, lumânări, focuri din vetre. Dar ăsta era diferit – sălbatic și răzbunător. De-abia putea să respire, flăcările îi furau aerul.

Ești acolo? Corien, te rog, ajută-mă!

Încă o goarnă.

S-a uitat în sus și a văzut încă trei mingi de foc care zburau pe cer.

– Nu! a strigat.

Țipetele mulțimii le îngânau pe ale ei.

S-a întors cu fața către focul care îi bloca drumul, scoțând un suspin de frică. Și-a întins mâinile în față fără să se gândească.

Focul s-a despărțit, formând o cărare pârjolită de șase metri în fața ei, apoi a cedat. Focul s-a refăcut imediat.

Mâinile îi tremurau. Și-a șters transpirația de pe frunte. Nu putea să gândească, să găsească empiriumul, nu când acele flăcări o îngrămădeau, nu când Tal era prins undeva în spatele ei.

Dar trebuia să o facă. Cumva, cumva…

A căzut în genunchi, uitându-se cu deznădejde cum flăcările urcă. Mirosul de fum și de magie de fochir îi ardeau gâtul.

Rielle, fă-l să se oprească!

Rielle, ea încă e înăuntru!

Și-a închis ochii, s-a ghemuit, gata să fugă. Ce o învățase Tal întotdeauna? Rugăciunea liniștește mintea.

Foc iute, a început ea să se roage, *arzi nu cu furie sau disperare.*

S-a uitat în sus printre gene la flăcările care se apropiau. Și-a relaxat ochii, a inspirat și a expirat cu fiecare cuvânt.

Lumea a început să strălucească cu reflexe aurii.

Decât dacă îți ordon eu, a terminat ea.

S-a ridicat și a fugit, îndreptându-și toată furia și durerea în față ca un val. Focul dispărea în apropierea ei, flăcările lipindu-se de pereți pentru a-i face loc. Auzea cum se prăbușesc flăcările în spatele ei, simțea trosnetul lor la călcâie. A dat colțul, apoi încă o dată, a trecut printr-o ușă și a ieșit într-un luminiș circular.

Șapte uși identice o înconjurau, inclusiv cea prin care tocmai intrase. Disperarea a cuprins-o. Pe unde să o ia?

Cerul se umplea de fum. În timp ce îngenunchea, închizând ochii, a auzit și mai multe flăcări aprinzându-se în spatele ei, în stânga, apoi în dreapta. Scântei împrăștiate pe pământ.

Și-a înfipt degetele în pământ și și-a imaginat că fiecare strop de transpirație cade pe pământ și este absorbit de pietre.

A văzut cu ochiul minții: noduri aurii care fug iute ca fulgerul prin întuneric căutând foc. Căutându-l pe Tal.

Căldura a cuprins-o, dar nu căldura focului.

Ci a empiriumului.

A simțit-o cum se ridică din pământ, chemând-o cu disperare. Căldura i-a înflorit în mâini și picioare, în stomac, i-a urcat pe șira spinării și s-a înfipt la baza craniului.

Când și-a deschis ochii, lumea strălucea aurie. O ușă – a doua din dreapta – strălucea mai tare ca celelalte. De pe acea cărare aurie se auzea sunetul depărtat al unui bărbat care îi striga numele.

A clipit. Auriul a dispărut, iar lumea era ca înainte.

S-a ridicat de pe jos, a fugit prin ușă. A urmat drumul spre dreapta, apoi dreapta din nou, apoi stânga. Flăcările care se înălțau au înconjurat-o din toate părțile. Deasupra focului și a labirintului care se prăbușea, a auzit mulțimea care o încuraja și s-a forțat să alerge mai repede. Flăcările o fugăreau spre un perete dărâmat. S-a rostogolit pe sub el, s-a ridicat și a continuat să alerge.

Încă o răscruce. A luat drumul din stânga. După nici cincizeci de metri, s-a oprit într-un perete de piatră.

Goarna a sunat; focul zbura deasupra.

Apoi, trei lovituri. Foarte aproape. Peretele din spatele lui Rielle gemea.

S-a întors și a urmat sunetul, alergând înapoi la bifurcație, și a luat drumul din dreapta. A alergat un minut la viteză maximă, cu o durere într-o parte. S-a ferit de un perete care s-a prăbușit, și-a protejat fața de o cascadă de scântei. Putea să audă acum – un foc mare, care vuia, chiar în față, dincolo de o grămadă de moloz fumegând ce a fost cândva un perete.

A urcat peste aceasta, dând la o parte scânduri de lemn ars, apoi a ieșit într-o curte rotundă plină de cratere negre. Din cratere ieșeau urme de flăcări, iar în mijlocul curții, înconjurată de moloz și ziduri de flăcări, se afla o clădire cunoscută.

Era o casă îngustă, cu trei etaje, nu atât de mare pe cât te-ai fi așteptat de la comandantul armatei regale. Vopsită gri în onoarea înaintașilor care au fost tot Metaloși și verde în onoarea familiei pe care o slujea.

Cel puțin așa a spus el. Dar mama lui Rielle i-a spus adevărul. Armand Dardenne a ordonat să fie vopsită casa verde deoarece era culoarea ochilor fiicei sale.

Această imagine a înspăimântat-o pe Rielle.

Era casa părinților ei refăcută în mijlocul labirintului. Și era în flăcări.

Rielle, ce ai făcut?

A murit! Doamneee! Ajută-ne! Cine să ne ajute!

Dar apoi Armand Dardenne și-a venit în fire. S-a uitat la Rielle peste ruina roșie a corpului soției sale, s-a uitat la plânsetele disperate ale ei cu o privire de dezgust până când tot ce a știut Rielle despre tatăl ei a dispărut. Chipul lui s-a închis față de ea, pentru totdeauna. A așezat corpul lui Marise Dardenne pe pământ, și-a luat fata plină de sânge și s-a grăbit prin tunelele de sub castel către Cuptorul Focului unde era dormitorul lui Tal.

Tal, chiaun de somn și având doar nouăsprezece ani, și-a deschis ușa, s-a uitat la fața lui Rielle și i-a întins mâinile.

Ajută-ne, i-a spus tatăl ei, cu vocea disperată. *Ajut-o. Nu îi lăsa să mi-o ia.*

– Rielle!

Strigătul lui Tal a trezit-o la realitate. A făcut doi pași în față, și s-a uitat în sus la casa care ardea.

– Nu pot, a șoptit ea.

Panica i-a cuprins tot corpul.

– Nu, nu, nu.

Apoi, cu un răget, partea din față a casei a început să se dărâme.

Un strigăt înecat s-a auzit – numele ei, redus imediat la tăcere.

Rielle a fugit în jurul casei, căutând prin fum ușa din spate. Era acolo, exact cum și-o amintea. A lovit cu piciorul lemnul înnegrit; care a cedat cu ușurință. A fugit peste prag într-o lume de fum negru și flăcări portocalii. Cât de ciudat a fost să vadă camerele exact cum erau, doar că goale. Fără mobilier, fără artă pe pereți. Doar flăcări, și un miros de noxe care îi înnegreau fiecare respirație.

Și-a acoperit fața.

– Tal? Unde ești?

– Aici! a spus cu o voce slăbită. În salon!

A ieșit în holul principal și a ajuns la ușa salonului mamei ei. Peretele ceda; deasupra, grinzile scârțâiau și trosneau.

Și-a împins toată greutatea în ușă. Nu s-a clintit. S-a izbit din nou, și din nou, inima bătând într-un ritm alert în piept.

Afară, trei lovituri îngrozitoare au atins pământul. Casa s-a zguduit, iar ferestrele s-au spart. Și mai mult foc de la ucenici?

A strigat supărată, apoi a auzit un trosnet puternic și s-a dat la o parte înainte ca tavanul de deasupra ei să se prăbușească.

Ușa, liberă, a căzut din toc.

– Tal?

S-a târât către ușă, podeaua fiind fierbinte sub palmele ei. Și-a frecat fața cu mâna ca să își curețe

mizeria din ochi, s-a uitat în salon printre valurile de căldură mistuitoare.

Tal.

Era acolo, cu mâinile și picioarele legate, blocat în colțul opus al camerei lângă o fereastră spartă. Sticla sclipea pe podea. Grinzi și bucăți de tencuială de la tavanul prăbușit îi despărțeau, precum o panglică arzătoare de foc.

– Tal!

Rielle se ținea de tocul ușii.

– Răspunde-mi! Haide, ridică-te! Trebuie să mergem!

– Nu pot să mă mișc, a strigat către ea.

Vocea lui era chinuită, respirația grea.

– Tavanul s-a prăbușit peste picioarele mele.

Rielle s-a ghemuit la podea.

– Stinge flăcările, Rielle!

A tușit violent.

– Cum am exersat noi!

De parcă era atât de simplu. Doar o rugăciune, doar o lecție.

Sunetul flăcărilor dintre ei îi întorcea stomacul pe dos. Nu putea să se gândească și să își aducă aminte rugăciunile, cu atât mai puțin să găsească empiriumul.

Rielle, salveaz-o!

Rielle, te rog! Fă-o, acum! Oh, Doamne…

A căzut în genunchi, cu stomacul greu.

Tati, îmi pare rău! Nu pot să-l opresc! Mami! Mami, fugi!

– Nu pot, a gâfâit! Nu pot… să îl opresc!

– Ba poți, Rielle. Ascultă-mi vocea! Am încredere în tine!

Dintr-o parte a casei s-a auzit un răget grozav. Podeaua s-a zguduit. Rielle s-a uitat în spatele ei prin holul plin de fum și a văzut cum se prăbușește al doilea etaj. Dormitorul ei, biroul tatălui ei, studioul de muzică al mamei sale. Flăcări noi au cuprins pereții. O gaură uriașă în tavan dădea spre cerul plin de fum.

– Rielle, ascultă…

Vocea lui Tal a dispărut într-un acces de tuse.

– Tal?

Nu a răspuns.

– Tal!

S-a ridicat în picioarele tremurânde, căutând o cale în infern și a găsit una – mică și care se micșora și mai mult.

A fugit către ea, aruncându-se prin flăcări, aterizând pe podea. La câțiva metri distanță, Tal se afla sub o grindă, cu fața palidă și plină de sudoare.

S-a târât către el, cu mintea zdruncinată de la săritură. Căldura focului o apăsa pe spate ca o mână hotărâtă să o îngroape.

– Tal, sunt aici. Tal?

L-a ajutat să se ridice în fund, și l-a plesnit pe obraji până când ochii lui roșii s-au deschis.

Acesta i-a zâmbit tandru.

– Iată-te.

Mâinile lui o căutau pe ale ei.

– Am știut că o să mă găsești.

– Suntem blocați, nu pot… nu pot să te car. Te rog, ridică-te.

A încercat să respire, dând din cap.

– Poți să stingi focul.

– Tal, eu…

Lacrimile i s-au scurs pe gâtul lui. *Tati, nu pot să îl fac să se oprească!*

– Dacă încerc, va fi mai rău. Știi prea bine.

– Tot ce știu este că ai fost doar un simplu copil. Și acum… i-a spus atingând-o pe obraz. Acum ești o regină.

Ochii au început să i se închidă.

– Tal? Nu! Tal!

S-a uitat neajutorată la flăcările care se apropiau și a încercat să atingă empiriumul cu o mână slab ridicată.

– Mișcă-te! Lasă-ne în pace, *te rog!*

Încă o grindă s-a prăbușit, la nici doi metri de ei. Rielle s-a ghemuit peste Tal, cu respirația tăiată.

Apoi i-a auzit vocea lui Tal, slab în urechea ei:

– Arde calm și pur, arde curat și luminos.

Rugăciunea focului. Rielle a închis ochii.

– Arde calm și pur, a repetat cu vocea slăbită. Arde curat…

Mâna lui s-a strâns în jurul mâinii ei

– …și arde luminos. Din nou Rielle.

– Arde calm și pur.

– Gândește-te, i-a șoptit, la cei dragi.

– Arde curat și luminos.

Cei dragi.

Ludivine. Tal.

Audric.

O căldură proaspătă i-a atins degetele, tălpile.

De deasupra s-a auzit strigătul pătrunzător al Atheriei – jumătate cal, jumătate șoim.

O parte distrată a minții lui Rielle și-a amintit de pelerina de pasăre-de-foc. Privirea i-a fost inundată de o mie de nuanțe de vară.

– Arde calm, a șoptit ea.

– Arde pur, a terminat Tal, cu vocea aproape stinsă.

– Arde curat.

Și-a deschis ochii pentru a vedea o cameră de un auriu palid. Foc auriu, cenușă aurie, un Tal care strălucea auriu.

– Și arde luminos.

A clipit. A inhalat.

Aurul s-a mișcat, strângându-se în noduri mici care pluteau, așteptând.

Apoi a expirat. Puncte de energie au plecat din vârfurile degetelor, ca niște ace ce îi ieșeau din piele. Aurul care inunda camera s-a lăsat purtat în vârtejuri de lumină.

Deodată, căldura care o apăsa a dispărut.

A clipit și a tras aer în piept de parcă ar fi ieșit de sub apă.

Lumea a revenit la forma ei normală și anostă.

Cu excepția miilor de pene care pluteau în jos dinspre grinzi, frecându-se de pereți, acoperind podeaua distrusă. Peste tot unde au fost flăcări, dansau acum printre rotocoalele de fum mii de pene roșii, aurii, violet și purpurii. Culorile păsării-de-foc.

– Rielle…

Tal a măturat cu mâna podeaua. Penele au zburat în sus la atingerea lui înainte de a cădea la loc printre grămezile de cenușă.

S-a uitat la ea, mirarea relaxându-i fața.

– Cum ai făcut asta?

Rielle a luat o pană de un roșu aprins și s-a uitat încântată cum firicelele acesteia tresăreau la atingerea ei.

– Nu știu, a șoptit, aflată undeva între oboseală și cea mai mare bucurie pe care a simțit-o vreodată. Cred că…

Dar cuvintele au părăsit-o imediat. Pentru că în acea clipă, o atingere familiară i-a dat fiori.

Corien? S-a uitat prin casă, strângându-l și mai tare pe Tal. *Ești acolo?*

Tăcerea a fost răspunsul lui. Dar nu a putut să o păcălească. Îi simțea apropierea ca o formă cunoscută în întuneric.

Goarne distante au sunat – sacadate, frenetice. Avertismente. Odată ce flăcările au dispărut, Rielle a putut să audă țipetele de groază ale mulțimii.

O, Doamne!

– Ce este?

Tal îi cerceta chipul.

– Rielle, spune ceva.

Și așa, a mormăit Corien, *începem.*

Rielle și-a atins gura, alungând senzația de buze ce se ating de ale ei.

Cu un mic zâmbet, a șoptit:

– A venit.

Capitolul 46 - Eliana

„Dragi frați și surori, vă rog să nu îmi plângeți lipsa. Vreau să știți că am fost lucidă când am plecat spre Ventera pentru a spiona pentru Coroana Roșie. Fiind cea mai mică dintre cinci frați, mereu am simțit că nu sunt la fel de strălucită ca voi. Acum, a venit rândul meu să strălucesc. În bârlogul bestiei, voi sluji dreptatea și libertatea și voi încerca să vă câștig admirația. Fie ca lumina Reginei să ne ghideze pe toți către casă."

Scrisoare de la prințesa Navana Amaruk din Astavar către frații ei;
13 decembrie, anul 1014 al Epocii a Treia

Au mers prin pădurea rece timp de ore bune – pe timpul nopții până la răsăritul zilei următoare.

Terenul devenea din ce în ce mai stâncos cu cât mergeau mai mult spre nord, pământul transformându-se în nisip. Copacii erau ciudați aici, scurți și spinoși, cu frunze uscate care șuierau în vânt. Mormane lungi, deformate, împodobite cu pietre șerpuiau prin pădure ca niște vene.

– Acești copaci put a moarte, a șoptit Hob când s-au ghemuit lângă un astfel de morman. Abia aștept să îi lăsăm în spate.

Eliana a fost de acord – dar unde să se ducă de aici? Persoana de contact a lui Simon, calea lor peste Marea Îngustă, era pierdută acum.

S-au oprit în sfârșit să se odihnească, strângându-se sub o stâncă acoperită cu mușchi de pe marginea unui deal. Navi a devenit morbid de palidă în brațele lui Hob. Au așezat-o pe pământ și i-au acoperit corpul tremurând cu frunze.

A ridicat o mână slăbită.

– Eliana?

Eliana, așezată lângă ea, i-a luat mâna.

– Sunt aici. O să fii bine. Vom fi bine.

Navi a zâmbit cu greu.

– Nu mă minți.

– Bine. E foarte probabil să murim.

– Mai bine.

Remy s-a înfipt în partea cealaltă a Elianei, cu brațele încrucişate. Nu a scos niciun cuvânt de când l-au lăsat pe Simon în urmă.

Eliana s-a uitat la Hob.

– Știi cu cine ar fi putut Simon să vorbească? Persoana de contact cu care s-a dus să se întâlnească?

Hob a scos câteva bucăți de mâncare împachetate din buzunare – carne uscată, chifle uscate, tot ce a reușit să ia înainte de a fugi de foc – și le-a împărțit.

– Nu. Simon a spus că nu sunt un aliat de rang suficient de înalt ca să am acces la astfel de informații.

– Trebuie să existe niște contrabandiști care traversează Marea Îngustă.

– Sunt câțiva. Dar nu avem suficienți bani pentru asta.

Hob a smuls o mură dintr-un tufiș aflat în apropiere, a mestecat-o și a scuipat-o.

– Mure putrede. Pădurea asta nu ne este de folos.

– Putem merge înapoi în Rinthos? Să o rugăm pe Camille să ne ajute?

– Nu cred că Navi ar supraviețui călătoriei. Dacă putem ajunge în portul din Skoszia fără ca cineva să ne vadă și să ne omoare pe loc, pot să îi trimit un mesaj lui Camille de acolo, dar va dura ceva.

– Nu avem timp pentru asta.

– L-am lăsat.

Remy s-a întors să o privească.

– L-am lăsat cu Valentine ca să moară.

– Da, i-a răspuns Eliana, refuzând să îl privească în ochi. Asta și-ar fi dorit să facem.

– Dar nu este corect.

– Știi ceva?

Și-a pus brațul în jurul umerilor lui Remy.

– Trebuie să îți spun ceva. Mi-aș dori să vă pot arăta, dar nu pot. Și ție Hob.

Hob a ridicat o sprânceană.

– Nu îmi vorbi de parcă aș fi un copil.

– Mi-am făcut un prieten, în laboratoarele unde ne-au ținut pe mine și pe Navi. Numele ei este Zahra și… este aici cu noi. Chiar acum.

O parte din tristețea lui Remy a dispărut.

– Pe bune? Cum? Unde?

Hob se uita la ea.

– Ți-ai pierdut mințile?

– Nu este o glumă Hob, a spus Zahra.

Hob și-a ridicat mâna pentru a-i proteja pe Eliana și Remy.

– Cine-i acolo? Cine a spus asta?

– Cine ești? a spus Remy uitându-se în jurul său mirat. Poți să mi te arăți?

– Numele meu este Zahra, micuțule.

Zahra a coborât la nivelul ochilor lui Remy, cu bărbia în mâini.

– Ce drăguț ești. Mintea la fel de deschisă ca cerul.

Remy dădea din mână cu grijă.

– Ești foarte aproape, nu-i așa?

– Cu siguranță.

– Eliana, a mormăit Hob, ce e asta?

Remy și-a strâns genunchii la piept.

– Ești un spectru?

Zahra a clipit surprinsă.

– Cine este acest copil care știe atât de multe? Oh, scumpule. Ești un visător, un povestitor. Văd asta acum. Tânjești după magie și după toți acei uriași de aur din trecut.

Remy s-a înroșit de bucurie.

– Înainte de invazie, a spus el nerăbdător, oamenii furau cărți din temple, ca să nu fie

distruse. Le cumpăram de fiecare dată când puteam și le citeam.

– Stai așa.

Eliana s-a dat în spate și s-a încruntat.

– Adică obișnuiai să te furișezi prin Orline și să cumperi cărți de pe piața neagră?

– Crezi că am învățat tot ce știu frământând aluat la brutărie?

– Păi…

A dat din cap uimită.

– Vai, ce te plac.

Zahra i-a pus mâna pe umeri lui Remy zâmbind.

– O minte curioasă și o inimă pură, toate într-o singură persoană.

Hob și-a aruncat mănușile pe pământ.

– Poate să îmi spună și mie cineva ce este un spectru?

– Nu te mișca, l-a avertizat un bărbat din umbrele din fața lor. Sau le voi ordona oamenilor mei să dea drumul săgeților.

Eliana a înghețat în timp ce siluete se mișcau în umbre – cinci, zece oameni, adunându-se aproape cu arcurile ridicate și săgețile pregătite.

Zahra a revenit la înălțimea ei completă, cu ochii negri strălucind.

– Eliana, iartă-mă. Am fost distrasă; nu i-am auzit!

Unul dintre arcași a tresărit cu săgeata într-o parte, căutând-o pe Zahra – și firește negăsind nimic.

– Sunteți cinci în grupul vostru? a întrebat primul bărbat.

S-a apropiat de Eliana, fără un arc în mână, dar cu o sabie lungă și curbată la brâu. Gluga îi ascundea fața.

– Vezi cinci oameni aici? Mă tem că ochii tăi se înșală.

– Dar urechile nu.

Bărbatul s-a oprit, uitându-se la capul chinuit al lui Navi.

– Ați scăpat de la Fidelia.

Eliana i-a răspuns încordată.

– Poate.

– Malik? a mormăit Navi, încercând să se ridice. Tu ești?

– Navi?

Bărbatul și-a aruncat gluga și a căzut în genunchi la picioarele ei.

– Doamne Sfinte.

A strâns-o pe Navi la piept, înainte ca Eliana să îl oprească, și a pupat-o pe frunte.

– Simon a spus că ești vie, dar nu am crezut. Nu am putut să cred asta.

Navi s-a agățat de el, fața ei uscată fiind lipsită de durere pentru prima dată de când au evadat din laboratoare.

– Eliana, a mormăit, să nu îți fie frică. Suntem în siguranță acum.

– Eu voi decide asta.

Eliana s-a pus în fața lui Remy și a întins mâna sub haina arsă pentru Arabeth.

– Cine ești?

Malik s-a întors, cu obrajii bruni plini de lacrimi, cu ochii mari și o bărbie ascuțită. Asemănarea era evidentă.

– Sunt Malik Amaruk, a spus, ștergându-și fața. Sunt fratele lui Navi și prinț al Astavarului.

***

Mai târziu după-amiază, după ce Malik și iscoadele lui au împărțit o masă copioasă cu ei, Eliana a stat cu Malik pe marginea unei stânci care dădea spre Marea Îngustă. Dincolo de canalul negru se întindea o linie de dealuri albe: Astavar și libertatea.

Eliana s-a forțat să se uite la ele și și-a imaginat tărâmul verde de dincolo de graniță, deși făcând asta, a deschis răni vechi.

Harkan, s-a gândit ea, *ar trebui să fii aici.*

– Deci sunt monștri pe bărcile acelea, a mormăit Malik. La orizont, puncte negre pluteau încet către vest sub cerul întunecat. Flota Imperiului.

– Se numesc târâtoare, a spus Eliana.

De-a lungul țărmului, o flotă mică de nave de război a Imperiului aștepta în portul Skoszia. Formele mici de adatroxi se vedeau plimbându-se de-a lungul docurilor, cărând provizii și arme. Atârnând sus pe catargele navelor de război, culorile negre, roșii și aurii ale Imperiului tresăreau în vânt.

Împăratul. *Corien*.

Eliana s-a încruntat. Nu trebuia să se gândească încă la asta.

– Deci trebuie să traversăm marea fără să fim văzuți de cei de pe navele alea?

– Da.

Malik a arătat în spatele lor, spre vest, de-a lungul țărmului.

– Este o navă de contrabandiști mică la două mile distanță, într-un golf mic abandonat de Imperiu. Nava traversează la căderea serii, iar echipajul ne va lua cu el. Eu și cu Simon am aranjat asta înainte ca…

Malik s-a uitat din nou la ea.

– Păi.

– Înainte să îl abandonez ca să îmi salvez pielea?

– Nu voiam să o spun chiar așa.

– Nu trebuie să te abții în fața mea, prințule.

Eliana se uita la apă.

– Știu ce am făcut.

– Aș fi făcut același lucru, să știi.

– Nu e nevoie să mă compătimești.

Malik a dat din cap.

– Odată ce am traversat, veți fi duși în capitală. Există tunele sub palat. Tatăl meu o să vă ascundă pe toți acolo, iar eu mă voi alătura armatei pe plajă.

– Să luptați?

Eliana nu a putut să își ascundă tonul ironic al vocii.

Malik a spus convins:

– Nu crezi că putem câștiga.

– Știu că nu puteți.

– Și ce ar trebui să facem? Să stăm pe malurile țării noastre și să lăsăm Imperiul să ne măcelărească fără să ridicăm vreo sabie?

– Oamenii tăi se pricep la asta.

Malik i-a răspuns calm:

– Întreg Astavarul a plâns în ziua în care Ventera a căzut.

– Pe naiba.

– Ne-am salvat pieile. Nu așa ai spus? Cu ce suntem diferiți atunci?

– Simon este un criminal. Un soldat. Știa în ce se bagă atunci când s-a alăturat Coroanei Roșii. O țară însă este plină de oameni inocenți.

Eliana s-a uitat înapoi la apă, clocotind de furie.

– Nu încerca să te compari cu mine sau țara ta cu a mea. Vei ieși în pierdere.

– Majestate!

O iscoadă a venit în grabă să îi șoptească ceva lui Malik.

Malik s-a întors către Eliana, mirat.

– Se pare că Simon este încă în viață.

Cerul a căzut peste ea.

– Ce? Dar Valentine…

– Se pare că l-a luat prizonier. Se află pe una dintre navele de război ce se îndreaptă spre Astavar.

– Pe care dintre ele?

Când nimeni nu a răspuns, Eliana a apucat iscoada de braț.

– *Pe care* dintre ele?

– Nu știu să spun. Persoana noastră de contact de pe nava contrabandiștilor i-a văzut urcând, dar nu își amintește pe care dintre nave. A spus că toate arată la fel.

Eliana a pufnit.

– Și ăștia sunt oamenii în care ne încredem noi viețile?

– Nu au mai rămas prea mulți contrabandiști care să îndrăznească să treacă Marea Îngustă, i-a răspuns Malik. Avem noroc că am reușit să găsim pe cineva.

– La ce te gândești, Majestate? i-a șoptit Zahra la ureche Elianei.

Eliana se uita intens la navele de pe țărm.

– Mă gândesc, a spus încet, că nu vom merge cu ceilalți când pleacă.

Zahra a dat din cap.

– Te gândești că trebuie să îi salvăm.

Eliana s-a simțit ușurată.

– Da.

– Pentru că te simți vinovată că l-ai lăsat în urmă?

Da.

– Pentru că are răspunsurile pe care le caut.

Zahra s-a uitat atent la ea și și-a atins ușor tâmpla.

– Nu uita… înger.

– Nu mai ești.

Eliana s-a întors către Malik.

– Îi vei duce pe fratele meu și pe Hob în Astavar.

Apoi s-a întors către Hob.

– Asta dacă nu cumva vrei să pleci, să te întorci la Patrik?

– Nu îi voi părăsi pe Navi și nici pe băiat, i-a răspuns Hob încet. O să îl găsesc pe Patrik mai târziu. Uneori munca noastră în serviciul rebeliunii necesită să stăm separați. O să înțeleagă.

Eliana a simțit un junghi în coaste.

Uneori, i-a spus Rozen Ferracora, când antrenamentul ei a început, *munca ta te va purta departe de casă zile întregi. Nu uita asta: o să te iubesc de fiecare dată când te vei întoarce. Indiferent de ce ai făcut.*

S-a uitat la Malik.

– Deci?

– Pentru fata care mi-a salvat sora și i-a arătat atâta compasiune?

Malik și-a plecat capul.

– Aș face orice.

– Remy nu mă va ierta pentru că am plecat fără să îmi iau la revedere.

– Ba da, o voi face.

Eliana s-a întors către Remy care stătea în spatele ei.

– Dacă poți să îl salvezi, i-a spus încet, fă-o.

O goarnă s-a auzit dinspre țărm; torțe au început să se aprindă pe navele de război adunate.

– Noaptea se apropie, i-a șoptit Zahra. Trebuie să plecăm.

– Și noi, i-a răspuns Malik.

Iscoadele lui s-au adunat, strângând tabăra într-o liniște extraordinară.

Eliana l-a tras pe Remy către ea, și îl privea pe Hob cum o ajută pe Navi să se ridice de lângă copac.

– O să ai grijă de el?

– Nu o să îi scap din priviri, i-a răspuns Hob. Pe niciunul dintre ei.

– Eliana, i-a șoptit Navi. O să îl salvezi. Sunt sigură de asta.

Eliana s-a dus către ea, cu Remy lângă, și i-a sărutat fruntea.

– Voi încerca.

– Știu ce ești. Spectrul a spus că mă va liniști să știu asta.

– *Ce?*

Eliana s-a uitat către Zahra.

– Nu te supăra pe ea. A fost o dovadă de bunătate.

Navi i-a sărutat mâna și a lipit-o de obraz.

– Dacă este cineva care îl poate salva, tu ești aceea.

Remy se uita nedumerit.

– Despre ce vorbește?

– Navi, i-a spus Eliana repede, asta este o prostie, o minciună pe care și-o spun oamenii căutând consolare.

– Nu crezi asta.

Lanțul Elianei a devenit deodată prea greu la gâtul ei.

– Nu știu ce să mai cred.

Zahra a zâmbit.

– Atunci ești pe calea cea bună.

Eliana s-a lăsat pe vine pentru a-l pupa pe Remy pe obraz și i-a șoptit:

– Te iubesc.

Apoi i-a mângâiat obrajii, memorând fiecare linie și curbă.

– Salvează-l, i-a spus cu fața nesigură.

Iar înainte ca Eliana să se răzgândească, s-a întors și a fugit în josul stâncii către marea întunecată.

Capitolul 47 - Rielle

„Visele mele sunt ciudate în ultima vreme. Mă tem… Iartă-mă, scumpa mea fiică. Îmi pare rău. Îmi pare *atât* de rău."

Scrisoare de la lord Dervin Sauvillier către lady Ludivine Sauvillier;

19 iunie, anul 998 al Epocii a Doua

Rielle s-a uitat la Tal o singură dată.

– Stai aici, i-a ordonat.

Apoi a fugit din casă, ignorându-i strigătele. A simțit o urmă de vinovăție lăsându-l prins sub grindă și a sperat că nu îl va răni permanent, dar cel puțin acolo se afla în afara oricărui pericol.

Și astfel nici nu ar fi putut să se amestece.

A ieșit din labirint și s-a îndreptat către cele mai apropiate dealuri și tribune. Focul ucenicilor a distrus mare parte din labirint, iar calea ei era liberă, deși plină de moloz și fum.

Când a ieșit pe vârful dealului – haos.

Jumătate din tribune erau distruse, steagurile rupte în culorile Casei Courverie zburau purtate de un vânt straniu. Viscoleri, undeva în apropiere. Mirosul lor ascuțit de munte îi înțepa nările lui Rielle.

Corpurile erau pur și simplu întinse pe pământ. Mii de oameni au venit să vadă proba și acum stăteau întinși ca niște furnici. Aerul era sufocat de țipete, urlete de durere și loviturile magiei de elementalist.

Pe una din crestele dealurilor, se uita în jur cu inima bubuind. Nu putea să își dea seama ce a văzut – oameni care fugeau cu copii în brațe, elementaliști împrăștiați în dueluri. Cine i-a atacat? Cei din Borsvall?

Fiecare simț era încordat în timp ce îl căuta. Corien, *aici*, nu într-un vis. Ideea în sine părea imposibilă.

Și totuși…

Și-a revenit, pielea plină de furnicături. Un junghi de plăcere care nu îi aparținea a lovit-o în coaste.

Vino să mă găsești, Rielle.

– Protejați-l pe rege! a strigat o voce cunoscută.

S-a întors și și-a văzut tatăl și un pluton de soldați ducându-l pe regele Bastien către un loc sigur. Alții, conduși de primul locotenent al tatălui ei, o conduceau pe regina Genoveve în direcția opusă.

Audric. Ludivine. Dar nu a văzut nici urmă de ei.

S-a dus să se alăture tatălui ei, dar apoi a auzit un strigăt de furie.

Un soldat în uniformă – nu unul din soldații tatălui ei –, venind de pe o creastă, și-a întins arcul și a lovit calul reginei direct în burtă. A urlat și a căzut; ceilalți din jurul său s-au panicat, nechezând frenetic.

– Duceți-o într-un loc sigur! a strigat primul locotenent, împingând-o pe regină în spatele soldaților.

Soldatul a tras încă o săgeată, fix înainte ca Sloane, cu pelerina neagră zburând, să sară dintr-o tribună dărâmată. A lovit săgeata cu pumnalele ei din obsidian, apoi le-a îndreptat către arcaș. Doi lupi de umbră au ieșit din lame și s-au năpustit asupra omului, cu fălcile deschise. Unul s-a agățat de gât, iar celălalt de burtă.

Rielle a fugit către el, alăturându-se lui Sloane fix când ochii încețoșați ai bărbatului au tresărit, de parcă o umbră i-ar fi trecut prin minte. Lupii i-au dat drumul și au dispărut. Corpul arcașului s-a smucit; iar gâtul i-a trosnit. Ochii gri s-au limpezit într-o culoare căpruie obișnuită.

– Ce a fost asta? a mormăit Sloane, ștergându-și fața de sudoare. Ai văzut?

– Da, a spus Rielle, cuprinsă ușor de realitatea a ceea ce se întâmplă. *Corien?*

Hmm? părea foarte satisfăcut. *Ce este, draga mea?*

– Astea sunt culorile casei Sauvillier.

A atins gulerul bărbatului.

– De ce ne-ar ataca soldații lordului Dervin?

Ceva a lovit pământul, zguduind dealurile.

– Nu înțeleg, a strigat Sloane, cu o urmă de teamă în voce. Suntem oamenii lor!

Ce tragedie, o întărâta Corien. *Dacă ar fi cumva o modalitate de a opri toate astea.*

– El o face, a șoptit Rielle. El îi controlează.

Sloane s-a uitat la ea.

– Ce? Cine?

Dacă vrei să se oprească asta, va trebui să vii la mine. Acum.

Un fior a cuprins-o. *Unde ești?*

Vino să mă cauți, fata mea extraordinară. Sau o să îi omor pe toți pe loc.

Trosnete de magie și țipetele de durere ale soldaților rupeau aerul în două. Rielle a început să alerge.

Sloane a apucat-o de mână.

– Stai, așteaptă! Spune-mi ce se întâmplă!

Rielle a lovit-o pe Sloane în piept cu podul palmei și a aruncat-o în spate douăzeci de metri, pe un morman de iarbă.

S-a întors și a fugit, cu lacrimi în ochi, dar nu avea timp pentru remușcări. A urcat pe panta pietroasă a dealului, de-a lungul unor creste ce dădeau spre labirintul care încă ardea.

Pământul a cedat sub picioarele ei și a căzut în gol. A aterizat puternic și s-a întors către o femeie Sauvillier în armură, care își smulgea securea din pământ. O Terrană.

Femeia s-a uitat la Rielle cu o privire de piatră. Ochii ei erau de un gri orbitor. Gura femeii a

tresărit; Rielle a recunoscut acel zâmbet.

– Vino să mă găsești, Rielle, i-a spus femeia, ridicându-și securea din nou.

Rielle a dat din încheietură. Pământul s-a ridicat ca un val, s-a deschis și a înghițit-o pe femeie. Un strigăt îngrozitor s-a auzit, apoi liniște.

Te apropii, a șoptit Corien.

S-a întors, urmărindu-i vocea de-a lungul crestelor. A fugit pe lângă soldați care se duelau, a adunat noduri de vânt în mâini și i-a dat la o parte. O săgeată a trecut pe lângă ea, aproape a nimerit-o.

Apoi a auzit strigătul unei voci cunoscute.

– Lady Rielle!

S-a întors și a văzut un grup de oameni adunați cu spatele, tânărul Simon Randell și cu tatăl său fiind printre ei. La cincizeci de metri, doisprezece Metaloși ai casei Sauvillier se îndreptau către ei, cu mâinile întinse în față, învârtind un uragan de săbii.

Iar Audric stătea între ei și oamenii lui, Illumenor formând un scut strălucitor de lumină în jurul lor.

Dar aceștia erau rapizi, iar armele lor și mai rapide. Lamele s-au desfăcut în bucăți și mai mici când zburau în aer, răsucindu-se atât de repede între mâinile elementaliștilor și lumina lui Audric, încât au devenit pur și simplu o furtună de scântei și oțel. Îl apăsau neîncetat, ricoșând din scutul lui încontinuu.

Călcâiele lui Audric s-au cufundat în pământ sub presiunea lor. Și-a lăsat capul în jos și a scos un răget furios de durere. Lumina s-a împrăștiat pe pământ ca niște stele căzătoare.

Din spatele lui Rielle s-a auzit un strigăt de groază:

– Salvează-l!

Ludivine.

Rielle a fluierat după Atheria, strângându-și puterea în palme. Atheria a coborât din ceruri, zburând deasupra crestelor.

Întorcându-se, Rielle a făcut un cerc în aer cu mâna. Inamicii au fost aruncați în spate. Armele lor s-au prăbușit pe pământ.

S-a întors apoi către Audric și și-a îndreptat palma către el. O rafală de vânt l-a lovit, aruncându-l în spate chiar când Atheria a trecut pe sub marginea crestei. Pegasul s-a întors din scurt și l-a prins, apoi a urcat către cer.

– Rielle, nu!

Audric s-a întins către ea în timp ce Atheria îl ducea într-un loc mai sigur.

– Rielle!

Ce întorsătură frumoasă, a întărâtat-o Corien. *Aș spune că e un gest nobil din partea ta, dar amândoi știm adevărul, nu-i așa?*

Rielle a fugit pe lângă oamenii pe care îi proteja Audric și s-a pus în mijlocul grupului de Metaloși. Și-au revenit cu toții și și-au luat armele. Cu ochii gri și încețoșați, s-au aruncat asupra ei. Pumnalele au început să zboare. S-a întors și s-a ferit. O limbă furioasă de magie a metalului a agățat-o de picior și a doborât-o. A lovit pământul cu palmele, iar zguduitura a despicat pământul în două. Maeștrii metalului s-au dezechilibrat, iar ea a sărit, ferindu-se de plesnitura unui lanț, apoi și-a îndreptat mâna către grup și i-a privit cum zboară. Unii dintre ei chiar peste margine.

S-a întors, căutând-o cu disperare pe Ludivine, pe care a văzut-o alături de Garver Randell ajutându-i pe supraviețuitori să coboare pe un versant.

– Lu! Aici!

Ludivine s-a uitat în sus, cu părul ciufulit și obrajii plini de sânge. Privirile li s-au întâlnit; Ludivine i-a zâmbit epuizată.

Apoi, un ciocan enorm de metal s-a răsucit între ele și a lovit-o pe Ludivine direct în stomac, aruncând-o peste marginea crestei.

Furia instinctivă a preluat controlul asupra lui Rielle. S-a răsucit pe călcâi și a lovit aerul atât de

tare încât maestrul care mânuia ciocanul a zburat o sută de metri în spate. Corpul lui a făcut un șanț în pământ înainte de a se opri în versant.

Rielle a fugit împiedicată spre marginea crestei, uitându-se după corpul lui Ludivine în ruinele labirintului de dedesubt – dar nu a găsit nimic. Fumul era prea gros, distanța prea mare. Șocul a lovit-o în valuri. S-a agățat ametită de stâncă.

– Lady Rielle, a strigat-o Garver Randell, apropriindu-se cu grijă de potecă.

I-a întins mâna, Simon uitându-se cu privirea căscată în spatele lui.

– Te rog, my lady. Vino cu noi.

Oh, draga mea fată. Vocea lui Corien era la fel de tandră ca întotdeauna. *Lasă-mă să te consolez.*

Rielle a stat, împingându-i mâna lui Garver. S-a întors nesigură și s-a uitat spre vârfurile dealurilor printr-o perdea de lacrimi.

Unde? Gândurile ei au devenit greoaie. *Nu pot… Corien, ea…*

Urmează sunetul vocii mele.

Asta a și făcut, alergând încet, apoi frenetic. O suferință enormă o apăsa, aproape să o înghită, dar sub această suferință se afla *nevoia* – de a-l vedea pe Corien, de a ști că este real.

De a-l opri să facă ceva și mai grav.

Urma lui a dus-o într-o peșteră aflată sub un deal mare. A fugit prin cuibul de pasaje pietruite, pereții tremurând în jurul ei în timp ce lupta din spatele ei continua.

Într-un final, a dat într-o peșteră rotundă. Rădăcini de copac șerpuiau pe pereți. O deschidere mică în mijlocul tavanului îi arăta o bucățică de cer.

Regele Bastien s-a ridicat de pe un bolovan aflat la perete. Lord Dervin stătea pe podea. Culoarea gri începoșa privirile ambilor oameni.

Auzind pași, Rielle s-a întors către tatăl ei care venea spre ea din umbre.

Rielle s-a grăbit imediat la el.

– Tată, ești bine!

– M-ai găsit.

Gura tatălui ei s-a întors încet într-un zâmbet.

– Foarte bine.

Rielle a înmărmurit. Și-a întins mâna, ochii gri ațintiți asupra feței ei. A trecut pe lângă el, căutând prin umbrele încăperii.

– Manipularea minții tatălui meu nu este o modalitate bună de a-mi câștiga inima.

– Să îl eliberez atunci? a șoptit o voce.

S-a întors în direcția sunetului. O coloană de negru adânc o privea din colț. Gura i s-a uscat, inima i-a stat în gât.

– Dă-le drumul tuturor, a ordonat.

– Cum dorești tu.

Aerul s-a schimbat în încăpere. Lord Dervin se uita în jurul lui confuz, cu ochii limpezi.

Regele Bastien s-a ridicat în picioare.

– Ce înseamnă asta? De ce suntem cu toți aici?

S-a uitat către tatăl lui Rielle.

– Armand?

– Nu știu, Majestate.

La atingerea tatălui ei, Rielle s-a întors cu fața spre el.

– Tată, îmi pare atât de rău.

– Ești rănită?

I-a mângâiat părul.

– Ce se întâmplă aici?

– Mă tem că Rielle o să vă părăsească.

Rielle s-a întors – și acolo era.

Corien.

Se mișca încet prin cameră, cu ochii albaștri fixați pe fața ei. Înalt și slab, cu mâinile la spate, o pelerină neagră închisă până la umăr și atârnând pe podea. Fața palidă, pomeții ridicați, o gură mare care s-a răsucit de plăcere când a văzut-o.

Rielle a început să rămână fără aer. Visele ei, oricât de bogate au fost, nu i-au făcut dreptate.

– Doamne, Rielle, a mormăit el, privirea lui înfometată studiindu-i corpul. Nu credeam că este

posibil, dar arăți și mai bine decât în mintea mea.

Tatăl ei era plin de furie lângă ea.

– Rielle, îl știi pe acest om?

– Cine ești? a întrebat regele Bastien, făcând un pas în față. De ce ne-ai adus aici?

Corien a făcut un pas spre Rielle, apoi încă unul. Privirea nu i s-a dezlipit de pe fața ei.

– Am vrut să fiu sigur că Rielle nu o să fugă de mine. Și nu o vei face, nu-i așa? Nu cu toți acești oameni periculos de aproape de mine.

– Nu o să îi rănești, a spus cu o voce chinuită. Îți interzic.

– Regina inimii mele, a mormăit Corien, punându-și o mână pe piept, dorința mea cea mai mare e să îți fac pe plac. Dar va trebui să îmi promiți că vei părăsi acest loc alături de mine, în această seară, dacă nu vrei să îmi forțezi mâna.

Un război între panică și poftă se dădea în pieptul ei.

– Dar nu pot, am nevoie de mai mult timp.

– Mai mult timp? Pentru ce? Să fii împunsă și înțepată, studiată de niște maeștri care primesc ordine de la un rege idiot prea speriat să înfrunte adevărul?

Lord Dervin se uita la mâinile sale.

– Nu am vrut să se întâmple una ca asta.

Corien a râs.

– De parcă ai fi putut să oprești asta.

– Rielle, cine este acest bărbat, a întrebat tatăl ei, și de ce îți vorbește așa?

– E un înger, a spus Rielle într-un final.

Ochii lui Corien străluceau de plăcere, iar zâmbetul i s-a lărgit și mai tare.

Regele Bastien și-a scos sabia. La fel și tatăl lui Rielle, împingând-o în spatele lui.

– E imposibil.

Regele Bastien arăta de parcă l-ar fi lovit cineva în burtă.

– Poarta este puternică. Trebuia să țină…

– Mult timp, l-a întrerupt Corien. Dar nu pentru totdeauna. Rielle, trebuie să mergem. Doar dacă nu vrei să îți demonstrez de ce sunt în stare.

Rielle a înghițit în sec și s-a îndreptat către el, puterea ei vrând să îl atingă, deși mintea îi spunea să stea cuminte – dar tatăl ei și-a întins mână în fața ei și a oprit-o.

– Stai departe de fata mea, orice ești, a spus el, sau o să…

– O să ce? O să mă omori?

Corien a chicotit.

– Dragul meu, aș vrea să te văd cum încerci.

Tatăl lui Rielle nu a ezitat. S-a aruncat asupra lui Corien, ridicându-și sabia pentru a-l lovi. Apoi corpul lui s-a smucit, ochii i s-au încețoșat, iar sabia lui a căzut la pământ.

– Nu!

Rielle a fugit către el.

S-a uitat la ea, cu capul aplecat în mod nefiresc într-o parte și a lovit-o puternic peste ochi.

Rielle s-a sprijinit de peretele peșterii. Când și-a atins buza, degetele îi erau roșii.

– Interesant, a spus Corien calm. I-am spus doar să te oprească. Mintea *lui* este cea care a ales să te lovească.

S-a întors către ea, iar Rielle a simțit prin conexiunea lor o urmă de tristețe adevărată.

– Oare tatăl tău este supărat pe tine pentru ceva anume? Am crezut că ați lăsat totul în trecut.

Rielle s-a uitat la el.

– Dă-i drumul sau te voi distruge.

– Dacă încerci, vor fi morți înainte ca eu să cad la pământ.

A dat din cap, lacrimile umplându-i ochii.

– Am crezut că…

– Te iubesc?

Fața lui Corien s-a înmuiat.

– Copilă, te iubesc mai mult decât orice. Fac asta pentru tine. Dacă nu îi părăsești, te vor certa,

batjocori și pedepsi pentru că încerci să dărâmi zidul pe care îl construiesc în jurul tău.

S-a apropiat încet de ea.

– Vor folosi fiecare amintire pe care o împărtășești cu ei – fiecare sentiment drag, fiecare clipă frumoasă – pentru a stoarce toată puterea din acel corp extraordinar al tău. Și nu se vor opri, sau măcar să se gândească să te cruțe, deoarece le va fi prea frică de ce este în fața lor. Dacă te îndoiești de ceva, îți vor aduce aminte de presupusa lor dragoste față de tine și te vor înlănțui cu ea până când te calmezi și faci cum ți se spune.

Stătea acum atât de aproape încât putea să îi simtă răceala pielii, un amestec de mirosuri pe haine. I-a atins obrazul cu o mână pe care purta o mănușă. Căldura i-a cuprins corpul, puterea ei prinzând viață la atingerea lui.

S-a întors neajutorată în palma lui.

– Da, i-a șoptit Corien la ureche, chiar și el.

Audric.

– Te înșeli.

Spera cu disperare că nu este adevărat.

– Mă iubește și o să mă iubească mereu.

Mila lui Corien îi mângâia mintea.

– Cine ți-a spus asta? Șobolanul?

În timp ce a spus asta, o imagine i-a venit în minte lui Rielle, împinsă din adâncul gândurilor ei:

Audric, urlând de durere pe spatele lui Atheria. Pegasul a aterizat pe un platou acoperit cu iarbă cu câteva secunde înainte ca Audric să cadă la pământ. A scăpat-o pe Illumenor, și se ținea cu mâinile de cap. Ochii lui clipeau între un gri strălucitor, căprui și iar gri.

Imaginea a dispărut, și deși Rielle nu putea să știe dacă este reală sau și-o imagina, era suficient. Furia i-a sfâșiat inima.

– Nu o să îl atingi, a strigat.

Corien a făcut un pas în spate.

– Rielle, așteaptă…

S-a întors către el, a întins mână și a strigat:

– Stai departe de mine!

Și a dat frâu liber puterilor.

***

Nici vântul, nici pământul și nici umbrele nu se mai vedeau în încăpere.

Această putere era mai mult decât toate acestea, totul și nimic.

Pur și simplu era:

Empiriumul, crud și orbitor.

La picioarele lui Rielle, materialul nevăzut al lumii s-a deschis și a explodat. Un val de lumină, un tremur sălbatic.

Nu departe, dar suficient de departe.

***

Când unda de șoc a dispărut, Rielle era pe podea. Lumea se învârtea în jurul ei. Când s-a uitat la palmele ei; erau pline de sânge.

Al ei?

A clipit.

Da. Durerea a început să o lovească în valuri înțepătoare.

Și Corien?

S-a uitat în jurul ei, ametită, a auzit un urlet oribil și l-a văzut târându-se departe de ea, cu hainele făcute scrum, iar corpul său…

Explozia l-a ars.

Era o creatură diformă, roșie, distrusă și lucioasă. Scheuna de durere, târându-se pe podeaua peșterii spre o ieșire care ducea înapoi pe dealuri.

– Nu te uita la mine! a strigat la ea, bombănind. Nu așa! Nu așa…

Nu mai vedea nicio trăsătură cunoscută a feței lui. Dar durerea lui, rușinea lui – *furia* lui – îi vibrau în minte.

Când s-a uitat iar la el, dispăruse.

Apoi un plânset slab s-a auzit din partea cealaltă a peșterii – tatăl ei, chinuindu-se să respire. Iar dincolo de el, regele Bastien, lord Dervin…

Țepeni, țepeni, amândoi *țepeni.* Nu arși, cum a fost Corien, ci pur și simplu rigizi. Lumina le-a dispărut din ochii sticloși, fețele înmărmurite de groază.

Rielle a încercat să se ridice, dar a căzut la loc în genunchi.

– Tati?

S-a târât către el, i-a întors fața către ea.

Acesta încerca să respire, cu ochii întredeschiși.

– Sunt aici.

I-a atins fața rece. De ce era atât de rece?

– Totul e în regulă. A dispărut, iar eu sunt aici. Trebuie doar să… Oh, Doamne.

S-a întors către pasajul prin care a venit și a început să strige cu disperare.

– Am nevoie de un vindecător! Cineva, vă rog, ajutor! Garver!

– Îmi… aduc aminte?

– Tati? Ce este?

Îi ținea mâinile lipite de obrazul ei.

– Ce îți amintești?

– Lângă… lună…

Înghițea aerul în sec.

– Lângă… lu…

– Cântecul mamei?

I-a zâmbit cu greu.

– Lângă…

– Lângă lună, a terminat ea cu greu, lângă lună, acolo mă vei găsi.

A dat din cap și a închis ochii. Lacrimile i-au curs pe obraji în barba atent tăiată. O urmă de zâmbet i-a atins gura.

– Ne vom ruga la stele, a continuat în șoaptă, să putem pleca de lângă ele. Lângă lună…

A tremurat odată, mâinile i s-au înmuiat în ale ei.

Rielle și-a închis ochii și i-a strâns degetele mai aproape de față. Dacă termina cântecul, dacă nu se uita, atunci poate nu se întâmpla cu adevărat.

– Lângă lună, a șoptit, lângă lună, acolo mă vei găsi. De mână o să mă ții…

Nu mai putea să vorbească. S-a ghemuit lângă el, cu fața lipită de pieptul lui și a stat acolo, tremurând singură.

***

Un strigăt familiar a străpuns aerul din afara încăperii, trezind-o pe Rielle din suspin.

O rafală de vânt urmată de un galop a anunțat sosirea Atheriei, în spatele ușii prin care s-a târât Corien.

S-a ridicat. Un junghi de frică a lovit-o în inimă. *Audric.* Ce avea să-i spună?

În clipa următoare, acesta a intrat pe ușă gâfâind.

– Rielle?

– Aici, a bombănit Rielle.

A încercat să se ducă la el, dar picioarele ei nu funcționau. S-a uitat însă cu groază cum Audric s-a grăbit către ea, apoi s-a oprit cu un strigăt teribil.

Groaza l-a cuprins când a văzut fața împietrită a tatălui său.

Rielle a găsit în sfârșit puterea să se ridice.

– Am încercat să îl opresc, a șoptit ea, apropriindu-se încet de el. Îmi pare rău, eu… eu l-am ars. Era rănit, dar…

A arătat către podea, unde urmele sângeroase ale lui Corien arătau pe unde a ieșit.

– Nu a fost suficient. Audric, îmi pare rău.

– Pe cine? Pe cine ai ars?

– Numele lui este Corien. Este un înger, Audric. El i-a întors pe oamenii Sauvillier împotriva noastră… Și Ludivine…

Deznădejdea a zdrobit-o, a înecat-o cu lacrimi, și asta era bine, era real, adevărat, iar când Audric

a văzut-o, i-a văzut sângele care i se scurgea pe degete și semnul lăsat de mâna tatălui ei pe obraz, a fost distrus și a luat-o strâns în brațe.

– Slavă Cerului că ești bine, i-a șoptit în păr, cu o voce groasă. Rielle, am crezut că te-am pierdut.

Și-a strâns brațele în jurul lui și a dat din cap.

– Niciodată. *Niciodată.*

Minți, i-a șoptit vocea lui Corien, slăbită de durere. *Chiar și acum, îl minți.*

A simțit cum umerii lui Audric tremură sub mâinile ei și l-a ajutat să se așeze.

– Este în regulă, i-a șoptit Rielle, în timp ce plângea pe gâtul ei.

Și-a găsit alinarea știind că măcar acest lucru nu era o minciună, și era cel mai adevărat lucru pe care îl știa în acest loc al morții:

– Sunt aici, Audric, și te iubesc.

Capitolul 48 - Eliana

„În aceste vremuri întunecate, nici măcar lumina Reginei Soarelui nu este la fel de puternică precum lumina ce așteaptă în inimile noastre, doar dacă am avea curajul să o căutăm.“

Cuvântul Profetului

– Grăbește-te, a șoptit Eliana.

S-a ghemuit în spatele unor cutii inscripționate cu emblema înaripată a Imperiului. Docul era alunecos sub picioarele ei, aerul rece era acru și sărat.

– Urmează să coboare.

Zahra a oftat iritată.

– Încerc. Se întâmplă multe lucruri pe aici, știi? Așteaptă…

Elianei îi bubuia inima în piept.

– L-ai găsit?

– Poate. Stai aici.

Zahra a dispărut în noapte.

Eliana s-a uitat la doi adatroxi în uniformă care patrulau puntea navei în dreapta ei. O bubuitură s-a auzit în depărtare pe apă. S-a uitat în jur de după cutii, spre mare. Încă o bubuitură a trosnit ca un tunet ce se apropia, apoi încă unul, fiecare însoțit de explozii de lumină pe fundalul cerului înstelat.

Flota principală, care se îndrepta încet către Astavar, a început să tragă cu tunurile.

– Haide, *haide*, a mormăit Eliana.

– Nava aflată mai la distanță, a spus Zahra, apărând atât de subit încât Eliana a tresărit. Cea neagră și zveltă. Mai mică decât celelalte, cu chila mai groasă. Acolo sunt.

Eliana a expirat ușor.

– Aceea s-ar putea să fie nava unui general. Ești pregătită?

Zahra i-a pus o mână neagră pe încheietura Elianei.

– Nu uita ce ți-am spus, despre puterile mele scăzute de când a avut loc Căderea. Voi putea să îți ascund prezența doar câteva minute maxim, înainte de a avea nevoie să mă odihnesc din nou.

Neliniștită, Eliana a dat din cap.

– Păstrează-ți puterile pentru când suntem la bordul navei. Pot să ajung acolo de una singură.

A închis ochii, a spus o rugăciune către Sfânta Tameryn ca să îi ascundă pe Remy și ceilalți pe barca contrabandiștilor – și să ajungă în Astavar înaintea flotei.

– Fie ca lumina reginei să te ghideze spre casă, a mormăit Zahra.

Eliana i-a aruncat o privire.

– Ce? Nu pot să mă rog la tine acum că suntem prieteni?

Eliana și-a dat ochii peste cap, apoi a fugit din spatele cutiilor și s-a dus pe doc către cel mai îndepărtat chei, rămânând ascunsă în umbre.

– Oh, nu, a exclamat Zahra deodată.

– Ce?

Eliana s-a ghemuit în spatele unei balustrade acoperite cu plasă și și-a șters fruntea.

– Stai, unde e nava?

– Acolo!

Zahra i-a arătat către o navă neagră ce se deplasa cu viteză mare pe apă.

– Of, Doamne Sfinte. De ce nu e nimic ușor pe lumea asta?

S-a asigurat că avea cuțitele prinse bine și s-a aruncat în apa înghețată.

***

– Grăbește-te, a strigat Zahra deasupra apei. Prind viteză!

Eliana a dat din picioare ca disperata, cu dinții clănțănind, apoi s-a aruncat spre navă și s-a agățat de o funie neagră care atârna de pe punte. Când a apucat-o, aceasta s-a desfăcut din nodul ei și a alunecat cu viteză, aruncând-o înapoi în apă. Dar s-a ținut bine și s-a tras în sus până a ajuns din nou la navă. Mușchii îi ardeau de la înotul disperat, dar a reușit să urce.

– Insist să te ascund acum, i-a șoptit Zahra, plutind agitată în jurul ei.

Eliana s-a uitat în sus la punte.

– Nu încă.

Un adatrox s-a aplecat peste balustrada de metal, uitându-se la frânghia ce atârna liberă. Până să își scoată sabia, Eliana a sărit peste balustradă, a scos-o pe Nox din gheată și i-a înfipt-o direct în stomac. I-a pus mâna la gură, apoi l-a cărat către balustradă și l-a aruncat peste bord.

De pe punte s-au auzit pași care veneau cu viteză.

– Acum? a întrebat Zahra.

Eliana ura să irosească puținele minute în care Zahra putea să o ajute, dar nu era o idee bună să fie prinsă.

– Acum.

– Stai aproape.

Zahra a mers pe puntea din babord, lumea schimbându-se în preajma ei. Cât timp Eliana se afla în acel spațiu distorsionat, nimeni nu putea să o vadă. Au trecut pe lângă adatroxii care se uitau în gol la uși închise, care patrulau unul lângă altul pe lângă balustradele de pe punte.

Zahra a făcut un semn către o ușă aflată în față pe dreapta. Un adatrox stătea lângă ea, cu un revolver în mână.

Eliana s-a lipit de perete, sperând că umbrele o vor ascunde. Zahra s-a îndepărtat, apoi a dispărut. Două secunde mai târziu, adatroxul a înțepenit, ochii lui deja goi devenind sticloși.

Eliana s-a grăbit spre el, uitându-se în spate în timp ce fugea. Cu Zahra ocupată, se simțea îngrozitor de descoperită.

– Cea groasă de argint, i-a șoptit Zahra, prin vocea adatroxului – vocea jumătate om, jumătate spectru.

Eliana a apucat cheia groasă de argint din inelul de la cureaua lui, a descuiat ușa și a intrat. A așteptat la ușă ca Zahra să intre prin perete și să i se alăture.

Zahra a dârdâit.

– Să nu intri niciodată în mintea unui adatrox Eliana. Urât loc.

– O să încerc să țin minte asta.

Un hol gol se întindea pe ambele părți. Lumina lunii ce intra prin hublourile din lateral era singura sursă de lumină.

– Încotro mergem?

Cu o mână lungă, Zahra a arătat către scările înguste și întunecoase din fața lor.

– Îl ține dedesubt.

Valetine. Eliana s-a grăbit în jos pe scări.

Jos, Zahra s-a contorsionat cu un icnet.

Eliana s-a lipit de perete și s-a uitat repede în sus și în jos pe scări.

– Ce este?

– Simon se află în dureri îngrozitoare, a mormăit Zahra. Grăbește-te.

Cu inima galopând, urmând instrucțiunile șoptite de Zahra, Eliana a alergat printr-un labirint de pereți înguști, stând în umbra spectrului pentru a evita adatroxii care se plimbau prin cabine. Era insuportabil de întuneric sub punte, chiar și cu lămpile de gaz care pâlpâiau pe pereți.

Zahra a adus-o într-un final la o ușă grea de metal ascunsă în umbre.

– Aici, i-a șoptit Zahra.

Eliana se uită la mânerul ușii, inima bătându-i puternic în piept. Cu Arabeth într-o mână, și-a ținut respirația și a întors de mâner.

Ușa s-a deschis cu ușurință.

– Asta nu e de bine, i-a șoptit Zahra.

Eliana a pășit înăuntru, iar ușa s-a închis în spatele lor. Era o încăpere mică, întunecată și plină de țevi fierbinți.

Iar în mijlocul ei, luminat de o singură lampă cu gaz, era Simon.

Eliana a rămas șocată când l-a văzut. A fost legat cu o funie neagră de un stâlp care mergea din podea până în tavan, cu mâinile contorsionate la spate. Bustul lui era gol și plin de sânge, pielea plină de cicatrici făcută franjuri de răni noi. *Semne.*

– Simon, a șoptit ea apropiindu-se de el.

Capul lui era plecat, ochii închiși.

– Te rog să nu mori.

Capul lui a tresărit la auzul vocii ei.

– Eliana?

I-a văzut ochii și a tresărit. Erau înroșiți și galbeni, irisul albastru și strălucitor devenise încețoșat. Și-a trecut degetul peste unul din puținele petice de piele care nu erau acoperite cu sânge.

– Îmi rămâi dator pentru asta, a spus ea cu un tremur în voce. Știi cât de rece este apa?

– Nu. Nu!

Simon se chinuia să se lupte cu frânghiile, țipând de disperare.

– Ieși de aici, fugi!

Lângă Eliana, Zahra s-a mișcat surprinsă:

– Ai grijă!

Eliana s-a întors și l-a văzut pe Valentine ieșind din umbre, cu câte o sabie subțire în fiecare mână.

– Bună, Eliana. Bine ai venit la sfârșitul poveștii tale.

– De ce nu l-am simțit? a șoptit Zahra furioasă.

Apoi a înlemnit.

– Influența Împăratului asupra lui este puternică. Trebuie să plecăm, Majestate, înainte să te găsească.

– Eliana, lasă-mă! a strigat Simon, smucindu-se în legături.

– Nu plec nicăieri.

Eliana s-a uitat la Valentine cum se apropie și a observat stropi de sânge pe față, iar uniforma lui neagră strălucea cu sânge. Nu al lui, a presupus, sau cel puțin nu tot.

– Câtă dreptate ai, a spus Valentine. Știi, nu? Că dacă încerci să mă omori, vei da greși și dacă faci vreo mișcare împotriva mea – *o singură mișcare!* –, atunci o să te omor pe tine prima și o să-l fac să privească.

A arătat cu sabia către Simon și a rânjit.

– Oricum, mica ta misiune de salvare va fi zadarnică.

– Eliana, te rog, fugi! a strigat Simon.

Valentine dădea din gene, văicărindu-se.

– Lasă-mă! Oh, draga, draga mea Eliana, salvează-te!

– Eliana, a șoptit Zahra, plutind nervoasă în jurul ei.

– Taci din gură, i-a ordonat Eliana.

Avea ochii ațintiți asupra lui Valentine, privindu-l cum se mișcă, măsurând greutatea săbiilor și mărimea încăperii.

– Nu, mersi, nu cred că o să tac, i-a răspuns Valentine, plimbându-se în jurul lui Simon. De fapt, cred că o să îți spun o poveste. Este despre o vânătoare de recompense care se credea invincibilă, dar de fapt era doar o cățea proastă care a avut mai mult noroc decât un om normal.

– Doamne, m-am săturat să te aud, i-a spus Eliana, corpul ei arzând de nerăbdare să se miște.

Apoi i-a venit o idee.

S-a uitat la Zahra și a ridicat o sprânceană.

– Majestate, a șoptit Zahra, dacă fac asta, nu voi mai avea suficientă putere pentru altceva.

– Fă-o, *acum.*

Spectrul s-a aruncat asupra lui Valentine și s-a băgat direct în gura lui zâmbitoare.

Valentine s-a dat înapoi, înecat. Și-a scăpat săbiile și s-a apucat de cap, oprindu-se cu spatele în niște țevi.

– Ce e asta?

Vocea lui distorsionată rezona cu furia Zahrei. A început să își smulgă hainele, părul.

– Ce e asta, Spaimă? Ce ai făcut? Ce e în mine? Un *spectru?*

Eliana s-a repezit la el, l-a apucat de cămașă și l-a trântit de podea.

– Mă tem, Valentine, i-a răspuns, așezându-se pe pieptul lui și punându-i-o pe Arabeth la gât, că ăsta e sfârșitul poveștii tale.

Apoi i-a tăiat gâtul, s-a ridicat liniștită în picioare și l-a lăsat să se înece. Zahra a ieșit din corpul lui și a bătut din palme de parcă s-ar fi scuturat. Câteva secunde mai târziu, liniște – până când două explozii au zguduit lumea.

Nava s-a cutremurat și a gemut. De afară s-au auzit strigătele adatroxilor, trosnetul ghetelor lor pe punți.

Eliana a înmărmurit.

– Ce a fost asta?

Zahra și-a aplecat capul, ascultând. Apoi fața i s-a înnegrit, ca o călimară vărsată într-o apă murdară.

– A început, a șoptit ea. Flota atacă Astavarul.

Eliana a fugit către Simon și a început să îi taie legăturile.

– Ți-am spus să pleci, a mormăit Simon. Nu m-ai ascultat.

– Te miră?

A venit în fața lui să taie și ultimele două legături. Când a căzut, a încercat să îl sprijine, să îi țină greutatea cât mai bine, dar era epuizată, și a trecut ceva vreme de la ultima ei masă sănătoasă. Genunchii i s-au înmuiat; s-a prăbușit la podea cu el, înjurând.

– În regulă, a spus, încercând să iasă de sub el, dar corpul lui era o greutate moartă, țintuind-o de

podea.

– Haide, ridică-te. Trebuie să coborâm de pe barca asta și să ajungem la mal în timp ce toată lumea se împușcă. Nu sună distractiv?

Nu i-a răspuns. Râdea – uitându-se în sus la ea din brațele ei și râzând de ea.

– Oh, Eliana.

Lacrimi obosite îi curgeau din ochi.

– De ai ști. Sunt atâtea povești pe care trebuie să ți le spun.

– Sunt sigură de asta, dar se poate mai târziu?

L-a împins din nou, dar râdea în hohote și nu se clintea.

– Am mai văzut asta înainte, a spus Zahra arătând spre ochii lui. În timpul invaziei. Gaz otrăvitor.

– Vrei să spui că este orb?

– Momentan. Uneori ochii se repară. Alteori…

– Minunat. Asta face totul mult mai ușor. Simon?

L-a plesnit ușor peste obraz.

– Dacă nu te miști, mă enervez.

– Fă-o, i-a șoptit Simon. Enervează-te. Dragă, dragă Eliana.

A ridicat o mână tremurândă către fața ei și a mângâiat-o ușor cu degetul pe obraz.

– Asta vreau.

– Nu prea sunt dragă, l-a contrazis ea râzând.

Ar trebui să se miște, dar nu putea să se dezlipească de el.

– Nu te văd prea bine, i-a spus Simon. O pată de culoare, umbre în loc de ochi, dar îți recunosc fața oricum. Aș recunoaște-o oriunde.

– Vorbești prostii. Știi, nu?

– Nu i-am spus nimic, i-a șoptit Simon. Nu aș face-o niciodată. *Niciodată*. Nu despre tine. Putea să mă taie la infinit. Putea să îmi șoptească până mă omora din interior spre exterior.

A râs din nou, dar a sunat foarte trist.

– Nu ar conta. Nu i-aș spune niciodată despre tine.

L-a privit încercând să se ridice în picioare, căutând ceva în buzunar.

– Ce este?

Nava s-a cutremurat din nou. Un foc de armă rapid s-a auzit de deasupra; un sunet îngrozitor de gloanțe lovea nava.

– Simon, trebuie să mergem.

– Unde este? a strigat, un oftat rupându-i vocea în două. Am pierdut-o, te-am *pierdut!*

Apoi, cu un strigăt slab, a scos o cârpă murdară din buzunar și i-a arătat-o Elianei.

– Asta, a mormăit, îți aparține.

S-a uitat la cârpă, cu un nod în gât. O lua în sfârșit razna?

Plutind lângă Eliana, Zahra a dat din cap.

– Nu pot să văd ce e înăuntrul lui. Gândurile lui sunt ca niște furtuni.

– Am încercat să te țin.

Simon se chinuia să îi strângă cârpa în mână. Apoi i-a ridicat mâinile și i le-a sărutat.

– Dar nu am putut. Firul a fost prea puternic pentru mine, am fost prea tânăr pentru asta. Apoi mama ta…

– Mama mea.

Regina Sângelui. Dacă credea cu adevărat asta. Credea oare? Lacrimile au început să curgă. Nu aveau timp pentru asta, dar dacă pleca, momentul ar fi trecut, și poate nu ar mai fi avut niciodată ocazia să afle.

– Simon, ce vrei să spui?

– Noi suntem singurele persoane rămase, Eliana. Tu și cu mine. Singurele persoane care au locuit acolo.

S-a aplecat la nivelul feței lui.

– Unde am locuit? Spune-mi.

– Celdaria.

A tras aer în piept.

– Am încercat să te țin, dar timpul mi te-a smuls din brațe. Trebuia să mergem doar în Borsvall. Aveau să ne ascundă de el.

Eliana a rămas fără aer. Mintea ei o lua razna.

– De cine? Corien?

– Nu o să te atingă niciodată. Te-am pierdut o dată, dar nu te voi mai pierde.

Eliana își ținea mâinile strânse în jurul bucății de cârpă. Dintre toate lucrurile, nu putea să sară peste această întrebare:

– Dar ce e *asta*?

S-a uitat în jos la cârpa din mâinile ei și a zâmbit.

– Păturica ta.

Tristețea din vocea lui i-a străpuns inima.

– Te-a învelit în ea, iar când firul mi te-a smuls din brațe, s-a rupt. Am păstrat această bucățică pentru că îmi aduce aminte de… totul. De casă. Eram atât de mici, Eliana. Apoi ne-am adus pe amândoi aici și am stricat totul. Am dat greș. I-am dezamăgit pe toți!

O explozie a avut loc; nava s-a înclinat, aruncându-i pe amândoi într-o parte.

– Eliana, a spus Zahra scurt.

– Știu.

Eliana i-a luat fața lui Simon în mâini, apoi s-a uitat în ochii lui distruși.

– O să fugim acum și eu nu pot să te car. Va trebui să mă ajuți. Cum ai făcut-o și înainte în…

Vocea i s-a blocat. Lanțul de la gât era prea ascuțit și rece sub bluză.

– În Celdaria. Nu?

A dat din cap, apoi s-a sprijinit pe propriile picioare. Ea l-a ținut dintr-o parte și i-a pus mâna după umăr. Cu Zahra conducându-i, au șchiopătat spre coridor și au urcat pe scările înguste. Încă o explozie s-a auzit, izbindu-i pe amândoi de un perete. Eliana a scrâșnit din dinți când a fost lovită de toată greutatea lui Simon.

– Lasă-mă puțin, a spus acesta plin de durere, și apoi o să merg singur.

– Îmi pare rău, știu că ești rănit.

– Nu îți cere scuze, Eliana. Niciodată.

Când au ieșit afară pe puntea principală, Eliana a împietrit.

Un golf mare – flancat de stânci înalte și ascuțite, cu mici aisberguri împrăștiate prin el – se afla în fața lor. Două linii de nave erau îndreptate una împotriva celeilalte pe o fâșie îngustă de apă neagră acoperită de epave în flăcări. Dincolo de apă, plină de soldați, o plajă albă se afla înaintea dealurilor acoperite de noapte.

Astavar.

A ieșit de sub brațul lui Simon, după ce s-a asigurat că poate să se țină pe picioare.

– Zahra? Poți să ne ascunzi?

Zahra a dat din cap frustrată. Silueta ei dispărea, apoi revenea.

– Nu cred, Majestate.

Eliana a expirat.

– Perfect.

– Stai aproape de mine, calcă pe unde zbor eu. O să caut cea mai bună cale pentru tine.

– Am supraviețuit sfârșitului lumii tu și cu mine, a mormăit Simon, strângându-i degetele Elianei. O să supraviețuim și de data asta.

Un fior a cuprins-o când i-a auzit cuvintele. Apoi l-a strâns mai tare de mână și au fugit.

Capitolul 49 - Rielle

„Pe această cale
pustie și necunoscută
Născută din pierderi
și pavată cu furie
Deschide-ți inima și
luminează calea
Pe timp de noapte și
de zi.“

Cântecul Sfintei Katell, compozitor necunoscut

Rielle a pășit în Sala Sfinților, cu inima galopând.

Era greșit.

Să se afle în această încăpere, purtând o rochie strălucitoare, în timp ce corpul regelui Bastien nici măcar nu a fost îngropat în catacombe, în timp ce regatul își jelea morții și pierderea regelui – părea lipsit de sens, chiar crunt că Arhontele a ales această zi să o încoroneze ca regină a Soarelui.

Ar fi fost crunt chiar și dacă nu ar fi fost ea cea care i-a omorât pe toți.

Dar Arhontele a insistat.

– Scrierile Sfintei Katell cer ca Regina Soarelui, când vine, să fie încoronată în timpul solstițiului, i-a explicat el în ziua de după masacrul de la proba focului, deși urechile îi țiuiau încă a moarte. Am planificat probele tale exact din acest motiv. Doar știi asta, Lady Rielle.

A închis ochii. Mare greșeală. De fiecare dată când o făcea, o vedea pe Ludivine căzând spre moartea ei. După zile întregi de căutări prin molozul labirintului, nu au reușit să îi găsească trupul.

– Da, știu, a reușit să spună Rielle, dar poate, având în vedere ultimele evenimente, Biserica ar putea…

– Nu.

Arhontele se uita la chipul ei. Rielle se întreba oare ce va afla. S-a uitat în ochii ei și a văzut ceea ce a văzut mereu tatăl ei? Sufletul unui criminal?

– Acum, mai mult ca niciodată, Lady Rielle, oamenii noștri au nevoie de speranță. Nu putem aștepta până la solstițiul de iarnă pentru a te încorona. Oamenii din Celdaria au nevoie de regina Soarelui pentru a-i ajuta să treacă peste zilele ce vor urma.

Și ce speranță, a vrut ea să întrebe, *pot găsi într-un ucigaș ca mine?*

În Sala Sfinților, Rielle și-a închis ochii pentru a se lupta cu lacrimile. Dacă nu ar fi fost ea, Corien nu ar fi invadat proba focului. Soldații Sauvillier pe care i-a controlat ar fi fost acasă în nord, iar cei inocenți care au murit în măcelul de pe deal ar fi fost în viață.

Ludivine. Tati. Regele Bastien. Lord Dervin.

Numele îi reveneau mereu în minte, mâncându-i încet sufletul.

Ludivine.

Numărătoarea finală, conform raportului Lordului Scrisorilor, era de cincizeci și opt de morți. Sângele lor era pe mâinile ei, și nu putea să spună nimănui de ce. Nu încă. Niciodată. Poate, dacă Ludivine ar mai fi fost în viață, Rielle ar fi îndrăznit să i se confeseze.

Ludivine, s-a gândit ea cu disperare, *îmi pare rău.*

A deschis ochii către mulțimea care o aștepta și a reușit să zâmbească. Tot alaiul regelui Bastien și elita orașului s-au strâns în interiorul sălii. În afara castelului Baingarde, mulțimea aștepta în curtea pietruită de la intrarea castelului. La miezul zilei, după binecuvântarea Arhontelui, clopotele solstițiului au început să bată.

Rielle s-a uitat în față, la altarul placat cu aur, strălucind sub lumina a o mie de lumânări. Arhontele o aștepta în hainele lui de ceremonie. În spatele lui, în balcoane, se afla un cor de ucenici ai templului care cântau „Cântecul Sfintei Katell".

A tras adânc aer în piept și a început drumul lung către el, lăsându-și gărzile la ușă.

Acum câteva săptămâni, a făcut acest drum, speriată și nesigură sub privirea aspră a sfinților. În acea zi, sala era aproape goală, iar drumul era plin de gărzi gata să o omoare.

Dar azi, încăperea aglomerată o privea cum mergea cu ochi strălucitori. Șoapte de salut se auzeau în timp ce trecea.

Se pare că Ludivine a comandat rochia fără ca Rielle să afle. Servitorii lui Ludivine i-au adus rochia cu lacrimi în ochi, cu trei zile înaintea evenimentului, pentru ajustările finale. S-a uitat o singură dată la rochie și de-abia a reușit să îi expedieze pe servitori înainte de a începe să plângă.

Era din dantelă fină din Astavar. Linia largă a gulerului îi lăsa umerii goi. Mâneci lungi și aerate atârnau la podea, căzând în spatele ei pe lângă trena rochiei. Căptușeala strălucitoare era lipită de corp, strălucind prin țesătura fină a dantelei. Efectul o făcea să pară ca și cum ar fi fost înmuiată în lumina soarelui. Servitorii lui Ludivine i-au cerut voie să îi împletească panglici aurii subțiri prin părul întunecat și să îi deseneze cercuri roșiatice în jurul ochilor.

– Lady Ludivine și-ar fi dorit să avem grijă de tine, a spus cea mai bătrână dintre ele, și să te facem la fel de strălucitoare ca soarele, my lady. Și așa vom și face.

Dar, mergând prin sală, lui Rielle nu îi păsa nici de rochie, nici de șoaptele de apreciere venite din partea oamenilor pe lângă care trecea. Degetele voiau să apuce lanțul de la gât.

În schimb, l-a văzut pe Audric stând lângă tronul gol al tatăl său și și-a găsit alinarea în căldura ochilor lui.

I-a dat lanțul în acea dimineață, bătându-i la ușă în timp ce era încă cu ochii umflați de altă noapte nedormită.

– Pentru tine, i-a spus simplu.

Și i-a pus lanțul ușor în palmă. I-a sărutat pumnul și interiorul încheieturii, a închis ochii și și-a lăsat gura să se odihnească pe pielea ei.

Stând la câțiva metri distanță cu privirea spre perete, Evyline și-a dres vocea.

– Audric, a spus Rielle cu greu, chiar trebuie să fac asta? Tații noștri nici măcar nu au fost îngropați…

– Astăzi, soarele va străluci puternic.

I-a atins fața, a lui fiind de asemenea chinuită de durere.

– Dar nu la fel de strălucitor ca tine. Te rog, Rielle. Oamenii au nevoie de tine.

Acum, un soare neted din aur alb stătea pe un lanț fin pe pieptul ei. Razele lui se împrăștiau în frunze subțiri ca aripile de fluturi, iar când Rielle s-a plecat în fața Arhontelui, lumina a căzut pe el și a trimit sclipiri în toate direcțiile.

Arhontele a pus o mână plină de inele pe capul ei plecat.

– Poarta o să cadă, a început.

Cuvintele profeției lui Aryava au adus tăcere în încăpere. Vocile corului s-au redus.

– Îngerii se vor întoarce și vor aduce distrugere pe Pământ. Veți recunoaște această perioadă după apariția a două regine – una de sânge, una de lumină. Una cu puterea de a salva lumea. Una cu puterea de a o distruge. Două regine o să apară. Vor purta puterea Celor Șapte. Vor purta destinul vostru în mâini. Două regine o să apară.

Una de sânge.

Una de lumină.

Rielle se uita la mâinile ei împreunate, dorind să le curețe complet. Pielea ei lipicioasă o mânca. Își imagina cum o îndepărtează complet pentru a scoate la suprafață adevărul întunecat ce se ascundea dedesubt.

Arhontele a făcut un pas în spate de lângă ea.

– Lady Rielle Dardenne, ai trecut toate probele care ți-au fost pregătite de către Biserică, și ai făcut față pericolului lor. Acest regat te-a privit cu atenție în ultimele săptămâni, iar puterea ta este ceva nemaivăzut. Spune-ne atunci, Lady Rielle: Ce regină ești tu?

Una de sânge.

Una de sânge.

Rielle s-a ridicat și s-a uitat în ochii Arhontelui.

– Sunt regina Luminii, Prea Sfințenia Voastră. Și voi sluji Celdaria cu mândrie până la sfârșitul zilelor mele.

Arhontele a zâmbit și i-a întins mâna.

– Atunci ridică-te, Lady Rielle, și să începem…

Un țipăt din spatele sălii l-a întrerupt, apoi încă unul și încă unul. Strigăte de uimire și frică.

Fața Arhontelui s-a făcut palidă, cu ochii fixați în spatele lui Rielle. A făcut un pas în spate, căutând scaunul.

Audric a sărit în picioare, cu mâna în jurul mamei sale. Plânsetul reginei Genoveve a fost scurt.

Rielle s-a întors, cu spaimă în suflet. Era Corien? A venit pregătit să spună adevărul despre cine era ea?

Nu era Corien.

Ludivine, desculță, cu părul auriu răvășit, a ieșit din mulțime.

Ținea o pelerină jupuită la gât și șolduri; iar dedesubt nu era nimic. Pielea ei era plină de cenușă, dar întreagă. Era în viață… Era în *viață*.

Rielle a scos un sunet de uimire, legănându-se pe picioare.

Ludivine a urcat scările altarului, a prins mâinile lui Rielle. Atingerea ei era caldă, familiară. S-a întors cu fața spre sală.

Cu voce tare, Ludivine a acoperit vocile uimite ale mulțimii.

– Știu că este tulburător, poate chiar înfricoșător. Vă rog să mă iertați.

În mintea lui Rielle, Ludivine a șoptit: *Îmi pare rău că a trebuit să afli așa. Ai încredere în mine, te rog. Trebuie să avem grijă.*

Șocul a lovit-o pe Rielle în tot corpul de parcă ar fi primit lovituri în coaste. Strânsoarea lui Ludivine a ținut-o în picioare.

– Nu știu cum să vă explic. Ultimele lucruri pe care mi le amintesc sunt o ceață. Lady Rielle se lupta cu un grup de metaloși. Trădători ai Casei Sauvillier. Casa propriului meu tată.

Vocea lui Ludivine tărăgăna, plină de durere.

Trebuie să îi convingem, pe toți.

– Lu? a șoptit Rielle tremurând.

Este în regulă. Te rog, draga mea, nu îți fie frică de mine.

– Îmi amintesc că o armă m-a lovit în stomac. Îmi amintesc… Îmi amintesc cum cădeam.

Deodată, Audric era acolo lângă ele. Și-a desfăcut pelerina lungă și a înfășurat-o în jurul umerilor lui Ludivine. Rielle se bucura de căldura corpului său, care o ținea trează. Deci nu era un vis.

Nu un vis. Gândurile lui Ludivine au venit tandru. *Este adevărul, în sfârșit. Dar ei nu pot să afle. Niciunul dintre ei.*

– Cu toți ați crezut că am murit, a spus Ludivine, întinzându-se către mâna lui Audric.

Acesta i-a dat-o cu atenție.

– Așa am crezut și eu. Dar apoi am simțit o putere ieșind din pământ și insuflând viața înapoi în mine. Am simțit o atingere cunoscută, și m-am uitat în jurul meu după lady Rielle, dar nu era

acolo. Puterea ei totuși… mă înconjura. A rămas acolo după proba ei. Mi-a dat înapoi corpul, viața.

Ai încredere în mine.

Gândurile lui Rielle erau amestecate. Să aibă încredere în ea? Să aibă încredere în *cine?* Ce era această creatură? Aceasta nu era Ludivine; ci o impostoare.

Te înșeli. Eu sunt, draga mea. Te rog. Dacă m-ai iubit vreodată, vei avea încredere în mine. Pentru o perioadă. Apoi o să îți explic totul.

Rielle de-abia putea să respire. Lacrimile se adunau în ochii ei. *Nu te-am adus înapoi. Nu înțeleg.*

Dar vei înțelege. În curând. Îți promit.

– Am știut dintotdeauna că atunci când va veni, Regina Soarelui ne va proteja regatul de cei care doresc să ne rănească, a spus Ludivine emoționată. Dar ea este acum aici, iar puterea ei este mai mare decât am crezut. Nu are doar puterea Celor Șapte, cum a spus profeția.

Ludivine a îngenuncheat la tivul trenei strălucitoare a lui Rielle.

– Ea are și puterea de a da viață lucrurilor care au murit.

Ai încredere în mine. Repede. Ludivine era fermă în mintea lui Rielle. *Trebuie să mă creadă. Trebuie să accepte asta acum, altfel totul va fi în zadar.*

– Rielle, este adevărat? a șoptit Audric, cu o confuzie evidentă pe față, dar și o urmă de frică. Chiar… ai făcut asta?

Luptându-se cu o senzație de greață, Rielle și-a pus mâna pe capul plecat al lui Ludivine.

– Îmi pare rău că a trebuit să aflați cu toții astfel.

Și-a ridicat privirea către mulțime, cu o liniște falsă pe față pe care nu o simțea cu adevărat. Mintea ei se chinuia să găsească cuvinte, orice cuvinte care să aibă sens.

– Probele mi-au amplificat puterile într-un mod în care nu mă așteptam, dar nu am vrut să ofer

nicio speranță până nu eram sigură că va merge. Înainte de a fi sigură că o pot aduce pe Lady Ludivine înapoi.

Bine. Ușurarea lui Ludivine a venit ca o mângâiere. *Foarte bine.*

– Îmi doresc doar…, a încercat Rielle să spună. Îmi doresc doar să fi fost suficient de puternică să îi salvez pe toți cei pe care i-am pierdut în acea zi.

Atingerea ușoară a lui Audric de pe mijlocul ei era singurul lucru care o ținea în picioare, dar nu putea să se uite la el. Nu avea încredere că fața ei poate să ascundă acest secret.

Ludivine i-a zâmbit.

– M-ai salvat, lady Rielle, cum ne-ai salvat pe toți cei aflați astăzi aici. Te-ai înfruntat cu un mare rău aici, în orașul nostru iubit, și l-ai înfrânt. Puterea ta este o minune și îți datorăm viețile noastre.

Apoi Ludivine i-a sărutat mâna, iar în timp ce Rielle privea cu o falsă uimire, cei aflați în fața mulțimii au îngenuncheat. Alții au urmat, și tot așa, până întreaga încăpere, sute, erau îngenuncheați în fața ei.

– Trăiască Regina Soarelui! s-a auzit vocea triumfătoare a lui Ludivine, iar ceilalți au continuat imediat.

Lumina de miazăzi intra prin ferestrele înalte pentru a le picta fețele pline de lacrimi într-o culoare aurie. Mai jos în oraș, clopotele solstițiului din Casa Luminii au început să sune.

Uitându-se la mulțime, Rielle a observat câțiva oameni care nu repetau strigătul lui Ludivine.

Un fior de îngrijorare îi urca pe șira spinării, dar avea lucruri mai importante de rezolvat.

A strâns-o pe Ludivine de mână. A sperat că o doare.

Ești un înger, s-a gândi ea, subit și plină de furie. *M-ai mințit.*

Și tu l-ai mințit pe Audric despre moartea tatălui său, i-a răspuns Ludivine, cu o urmă de tristețe în

voce. *Ne merităm unul pe celălalt. Acum, zâmbeşte în continuare.*

Capitolul 50 - Eliana

„Indiferent de ce ne rezervă ziua de mâine, lumea își va aminti de această zi ca de ziua în care Astavar a ținut piept împotriva unui rău uriaș și a luptat pentru regatele înfrățite care au căzut până când nu au mai putut.“

Discursul lui Tavik și Eri Amaruk, regi ai Astavarului, către armatele lor; 16 august, anul 1018 al Epocii a Treia

Eliana a sărit de pe navă în barca de salvare, căzând în genunchi, apoi le-a folosit pe Tuora și Tempest pentru a tăia liniile bărcii.

Odată ce erau liberi, a apucat de vâsle și a început să vâslească. Focurile de armă loveau apa în ambele părți ale bărcii. Adatroxii se îngrămădeau la marginea navei, armele strălucind cu fiecare împușcătură.

Eliana s-a ferit în timp ce un glonț i-a trecut pe lângă ureche și l-a lovit pe Simon în claviculă. Focul de tun a lovit apa în apropiere, legănând barca și stropindu-i ca un duș rece.

Când Simon a înjurat, Eliana a aruncat o privire la pieptul lui plin de sânge. I-a făcut rost de o tunică și de o sabie de la un adatrox pe care l-a omorât în timp ce a luat barca, dar o tunică și o sabie nu îl ajutau cu nimic dacă nu îi găsea un vindecător cât mai repede.

Odată ce au ieșit din raza de foc a adatroxilor, Eliana i-a dat vâslele lui Simon.

– Poți să vâslești? Doar un minut.

– O să vâslesc oricât de mult vrei.

S-a dus în fața bărcii, s-a ghemuit lângă Simon și a început să studieze apa din fața lor.

– Poate încă patru sute de metri printre aceste aisberguri și apoi cred că văd calea spre țărm.

– Vezi o cale de *ce* mai exact?

– Gheață. Și niște pietre.

– Ah. Nicio problemă pentru un proaspăt orb să sară prin apă pe o astfel de cărare.

Nu a putut să nu zâmbească.

– O să te ajut. Și Zahra la fel.

– Eliana?

Vocea serioasă a Zahrei a făcut-o pe Eliana să se întoarcă.

– Ceva se petrece.

– Ce?

Eliana s-a uitat pe suprafața apei negre. Flota Imperiului – treizeci de nave, majoritatea nave de război masive – se deplasa în linie pe gheața care se topea.

– Ce fac?

– Descrie-mi ce vezi, a spus Simon.

– Se adună lângă gheață în linie, una după alta, cu prova spre nord.

Eliana nu a putut să își dea seama de manevra pe care urmau să o facă.

– Parcă fac o barieră între gheață și apă. O blocadă?

– Și nu mai trag, a observat Zahra.

Cu un hârjâit, barca de salvare s-a oprit într-o bucată de gheață. Eliana s-a dat jos și a ținut barca, Zahra plutind lângă ea.

– Coboară aici, i-a spus Eliana lui Simon.

Simon a apucat sabia furată de la adatrox și a făcut cum i s-a spus. Eliana l-a ghidat pe suprafața gheții, apoi peste un spațiu îngust de apă pe o altă bucată mare.

– Nu mai trag.

Simon s-a uitat la flota cu ochii roșii.

– De ce?

– Nu știu, însă ar trebui să profităm de asta și să ne grăbim.

Dar apoi, fix când Zahra a strigat, o goarnă s-a auzit peste apă. În unison, bucăți întregi ale chilelor navelor s-au deschis și au lovit gheața. Un

val de întuneric s-a rostogolit din interior și a început să alerge haotic spre mal. Țipete defazate au umplut aerul – strigăte, jumătate cuvinte, jumătate țipete de furie.

Sângele Elianei a devenit mai rece decât gheața care îi tremura sub picioare. Știa acele sunete, de când a fost în laboratoarele Fidelia.

– Ce e asta? s-a încordat Simon lângă ea. Eliana, spune-mi ce se întâmplă.

– Târâtori! a spus Zahra. Trebuie să mergem, Majestate!

Dar Eliana stătea nemișcată. S-a uitat cum creaturile vin spre ei pe gheață. Se mișcau atât de *repede*, jumătate alergat, jumătate târât, cu membrele răsucindu-se nefiresc cu fiecare pas.

– Fidelia, a șoptit Eliana făcând doi pași în spate. Ei i-au făcut.

Zahra s-a întins iar la înălțimea ei adevărată și a strigat.

– Fugiți!

Eliana s-a rotit, a alunecat și a căzut, lovindu-se cu bărbia de gheață. S-a ridicat înapoi în picioare, l-a găsit pe Simon și l-a apucat de mână.

– Vezi ceva? a strigat în gălăgia care se apropia de ei.

Clopotele de alarmă s-au auzit de pe navele din Astavar. Focul de tun a reînceput, făcând zeci de găuri noi în gheață, în fața valului de târâtoare care se apropia.

– Fugi, a strigat Simon. Și nu te uita în spate!

A încercat să o alunge, dar s-a ținut bine.

– Nu te las aici!

– O să țin pasul cu tine, acum mișcă-te!

S-a întors și a fugit cu Simon imediat în urma ei. Zahra a zburat în fața lor pe gheață, căutând calea cea mai sigură.

– Stânga! a strigat, ghidându-i în jurul unei bucăți subțiri de gheață. Săriți!

Eliana s-a aruncat de pe o creastă de gheață pe alta aflată la câțiva pași distanță.

– Simon, aici! a strigat în spate. Urmează-mi vocea!

A sărit pe gheață lângă ea. S-a legănat violent, și i-a trimis pe amândoi într-o parte, alunecând. Eliana a înfipt-o pe Arabeth în gheață și l-a apucat pe Simon de bluză cu cealaltă mână. Greutatea lui trăgea tare de mușchii ei. A țipat de durere, s-a ținut de pumnal cu fiecare urmă de putere pe care o mai avea.

Simon a urcat în sus pe gheață lângă ea, aducând bucata în poziție orizontală din nou.

O siluetă neagră a zburat deasupra lor, aterizând la câțiva metri distanță.

Nu era Zahra. Ci un târâtor.

Eliana s-a uitat în sus cu groază, în timp ce un puhoi de târâtoare treceau pe lângă ei. Capetele lor erau umane, dar deformate și asemănătoare cu niște bestii, dinți ascuțiți ieșindu-le din maxilarele rupte. Urme de haine le atârnau de corpuri, iar peticele de piele erau acoperite de solzi și petice de blană neagră. Adulmecau aerul ca niște dulăi. Unghii groase și ascuțite înțepau aerul.

Toate acele femei, răpite în timp ce dormeau, luate din paturile și căminele celor iubiți, au fost transformate în *asta*.

Două târâtoare s-au lovit de gheață, apoi s-au întors și au fugit spre Eliana.

Zahra a strigat, silueta ei dispărând.

– Pe aici!

Eliana s-a întors și a fugit. Din toate părțile, o mare de târâtoare alergau urlând pe suprafața gheții către mal. Focul de tun lovea gheața. Impactul a făcut bucăți târâtoarele care îi urmăreau.

Cu urechile țiuind, Eliana s-a întors. Simon? Era încă acolo, cu sabia scoasă și pregătită, părul acoperit cu gheață. Eliana a urmat calea strălucitoare a Zahrei pe deasupra crăpăturilor negre dintre aisberguri, de-a lungul unei creste de pietre înghețate, pe o câmpie întinsă de alb.

Apoi, silueta Zahrei s-a cutremurat și a dispărut.

Eliana s-a panicat.

– Aleargă în continuare! a țipat Simon.

– Zahra? a strigat Eliana. Unde ești?

Spectrul a venit lângă ea, o distorsiune slabă a aerului.

– Îmi pare rău, Majestate. De-abia mai rezist!

– Du-te la flotă, spune-le că suntem aici!

Încă o explozie s-a auzit în fața lor. Eliana s-a oprit și l-a împins pe Simon la pământ. Bucăți de gheață și corpuri au zburat pe lângă ei. Scântei furioase au căzut peste ei.

– Și pentru numele lui Dumnezeu, spune-le să nu mai tragă în noi!

Zahra a zburat.

Eliana s-a uitat în spate deasupra lui Simon și a văzut un grup de patru târâtoare ghemuite pe o creastă de gheață aflată la câțiva metri distanță.

Una dintre ele, cu părul răvășit, lovea gheața cu o mână umflată.

– Simon, a mormăit Eliana, ridică-te în picioare, încet.

S-a conformat. Împreună au făcut câțiva pași înceți în spate.

Apoi târâtoarea-șef a scos un urlet. Cei patru au sărit peste apă, cu dinții pregătiți. Se mișcau ca niște gândaci – repede, haotic. Simon și-a coborât sabia pe gâtul unuia dintre ei; capul lui a zburat în apă. Altul l-a lovit, doborându-l.

Al treilea s-a apropiat cu ghearele. Eliana s-a ferit de lovitura lui, apoi l-a înjunghiat în stomac. În timp ce a căzut, a scos-o pe Arabeth din gheață și s-a răsucit, aruncând pumnalul în spatele creaturii care se agățase de pieptul lui Simon. A urlat de durere și a căzut la pământ.

Eliana s-a întors, vrând să o apuce pe Whistler – dar al patrulea târâtor, cel cu părul încurcat, nu era de găsit.

Eliana s-a dus către Simon, a scos-o pe Arabeth din corpul târâtoarei și a continuat să fugă.

– Pe aici! a strigat, dar Simon era deja în spatele ei, respirând din greu. Ești bine?

– Splendid, a fost răspunsul lui chinuit.

Târâtoarele alergau pe gheață în jurul lor. Sute, s-a gândit Eliana. Poate chiar mii.

Focul a despicat aerul în două, urmat de țipete de groază umane. S-a uitat în vest. O parte din creaturi au ajuns pe mal. Se târâiau din apă pe plajă ca niște monștri ai apelor veniți pe uscat. Armata din Astavar i-a înfruntat cu pistoale și săbii, dar târâtoarele continuau să vină.

O umbră a căzut pe ei în timp ce fugeau. S-a uitat în sus. Au ajuns la flota Astavarului. Nave mici, elegante, fiecare catarg înalt de treizeci de metri. Târâtoarele au năvălit pe cea mai apropiată, rupând pânzele de pe catarge și atacând soldații de pe punte.

– Aproape am ajuns, a strigat ea peste sunetul de moarte și împușcături, țipete și lemn care trosnea. Stai aproape, Simon!

Au alunecat pe versantul unui aisberg și au aterizat pe o bucată lungă și dreaptă de gheață; erau trecuți deja de flota Astavarului și la doar câteva sute de metri distanță de țărm. Genunchii lui Simon au cedat. A țipat de durere.

O greutate mare i-a lovit pe amândoi din spate, doborându-i pe gheață.

Privirea Elianei s-a încețoșat, apoi și-a revenit. S-a uitat în sus, ametită.

O târâtoare l-a țintuit pe Simon de gheață. Era cea de dinainte, cu smocurile de păr negru. Dinții lui – dinții *ei* – clănțăneau deasupra gâtului lui. S-a răsucit sub ea, a lovit-o fix în bărbie. A strigat un cuvânt familiar pe care Eliana l-a recunoscut ca fiind o înjurătură în Venterană.

Eliana a sărit pe târâtoare. A doborât-o cu o mână monstruoasă. Eliana s-a ridicat înapoi în picioare fix când Simon s-a rostogolit și a tăiat târâtoarea cu sabia într-o parte.

Acesta părea să sufere, ținându-se de rană. Mâna ei era umflată, deformată, acoperită de răni care supurau.

În timp ce a ezitat, târâtoarea s-a uitat în sus – și Eliana a văzut în sfârșit fața rănită.

O mie de amintiri i-au trecut Elianei prin cap în câteva secunde:

Stând lângă Rozen acasă, cu Remy în brațe. Rozen ținea deschisă o carte de povești pentru copii, ca Eliana să le poată citi cu voce tare frățiorului ei – povești despre cei șapte sfinți și animalele care i-au cărat în lupta împotriva îngerilor.

Rozen găsind-o pe Eliana plângând în mijlocul nopții. Invazia le-a ocupat regatul, iar tatăl ei nu a mai venit acasă.

Rozen învățând-o pe Eliana cum să lupte, să mintă, să ucidă.

Acum, stând jumătate vie pe gheață, Eliana o căuta pe Rozen Ferracora în fața desfigurată a târâtoarei.

– Mamă?

A pus mâna cu care o ținea pe Arabeth pe pieptul ei. Un răget mohorât i-a umplut urechile, pulsând în ton cu inima ei.

– Sunt eu… Eliana.

Târâtoarea a clipit, croncănind ceva inteligibil. Apoi a mârâit și s-a aruncat asupra Elianei.

Simon a lovit creatura, doborând-o la pământ, și a ridicat sabia.

– Stai! a strigat Eliana. Nu o răni!

Dar târâtoarea a ieșit din strânsoarea lui Simon și l-a lovit peste ochi.

Simon a căzut, iar sabia a zburat pe gheață, direct în apă. Târâtoarea a sărit apoi cu dinții goi. Pumnul ei, plin de țepi de metal fixați în carnea infectată, au lovit pământul, lângă capul lui Simon.

– Eliana! a strigat Simon ferindu-se. Pleacă de aici!

Dar Eliana deja s-a mișcat.

A fugit, cu privirea înceţoşată de lacrimi, şi fix când târâtoarea a făcut un pas în spate pentru a-i da lovitura fatală lui Simon, Eliana a înfipt-o pe Arabeth în stomacul ei.

Sângele i-a împroşcat mâna. Târâtoarea a tresărit, înecându-se cu sângele ei, a căzut de pe Simon pe gheaţă.

Eliana a căzut în genunchi lângă târâtoare şi a privit cum îşi trage ultimele suflări. Cu fiecare inspiraţie, gândirea părea să îi revină în ochii întunecaţi.

– Ştiu acel cuţit, a spus, cuvintele ieşind chinuite, răguşite, greu de înţeles.

Dar Eliana a auzit vocea aceea cunoscută ascunsă înăuntru şi nu îi mai era frică.

– Ştiu… acea faţă.

Rozen a pus o mână tremurândă pe obrazul Elianei, cu pielea plină de răni solzoase.

– Termină treaba, a implorat-o Rozen, tuşind. Te rog… fată dragă.

Eliana a sărutat-o pe fruntea umflată şi i-a şoptit printre lacrimi.

– Te iubesc.

Apoi a înfipt-o pe Arabeth în gâtul lui Rozen şi a privit cum lumina îi părăseşte ochii roşii.

***

Eliana era ameţită. Respira scurt şi repede. Lumea se învârtea în jurul ei, apoi şi-a revenit şi a început să se lupte pentru aer.

O furie imensă se aduna în interiorul ei – mai fierbinte şi mai neagră ca orice dorinţă care a aruncat-o vreodată în luptă.

Lupta vuia în jurul ei, o simfonie de explozii şi strigăte de durere. Focul arcuia deasupra ei – bombe, aprinse şi gata să explodeze, zburând către plajă. Târâtoarele ieşeau din apă, trăgându-i pe soldaţii Astavarului sub ea.

– Eliana, a spus Simon foarte aproape de ea, trebuie să mergem.

Vocea lui, fermă, dar extraordinar de blândă, a trezit-o.

A țipat.

Întreaga lume a țipat odată cu ea.

***

Pentru o clipă – scurtă și ciudată, dar imposibil de descris –, Eliana a văzut totul:

Gheața, cerul, apa au revenit la viață, și a văzut cum erau ele într-adevăr: un simplu voal. Un voal care acoperea ceva incredibil și divin.

Timpul a încetinit.

S-a văzut pe ea și pe Simon, amândoi tremurând și plini de sânge. A văzut plaja invadată de monștri și provele flotei Imperiului făcându-și loc prin gheață. A auzit strigătele de disperare ale soldaților din Astavar și a crezut că l-a auzit pe prințul Malik Amaruk strigând ordine celor care luptau pe plajă. A crezut că l-a auzit pe Remy, ascuns în castelul lui Navi, șoptind:

– Eliana, te rog să ai grijă de tine.

Și a crezut că a auzit o voce de peste ocean care i-a spus: *Am simțit asta, Eliana. Nu mai poți să te ascunzi de mine acum.*

Nevăzătoare și atotvăzătoare, Eliana s-a uitat la lumea care exploda în jurul ei.

Degete înghețate de jale strângând-o de gât.

Te va consuma. Vocea mamei ei. Acum doar o amintire.

A căzut în genunchi. I-a împins mâna deoparte lui Simon și a spus în gând.

Nu voi fi consumată.

Apoi a dat cu pumnii în gheață și s-a ghemuit, trăgând aer adânc în piept.

Sunetele bătăliei din jurul ei au dispărut. Se afla într-un cocon – apa lovind ușor gheața, gheața

plină de sângele mamei ei, sângele lipicios pe pumnii ei.

Apa a început să bolborosească. Gheața s-a despicat. Corpul lui Rozen a căzut în apă și a dispărut. Un sunet pătrunzător a lovit aerul. Lumini strălucitoare au sclipit – furioase și multe.

Un strigăt înfundat a tras-o înapoi din locul în care a dispărut.

A clipit. A clipit iar.

Simon a ridicat-o în picioare.

– Arzi. Haide, să mergem. Doamne, Eliana, ce ai făcut?

Nu știa. Nu *știa* ce să răspundă. Un sentiment ciudat îi cuprinse mâinile, îi furnica pielea.

Au sărit în apa rece, care le venea până la genunchi. Și-a văzut picioarele mișcându-se printr-un ocean negru plin de gheață, și-a simțit ghetele alunecând prin nămol.

– Eliana, oprește-te!

Stătea pe nisipul mișcător, apa lovindu-i degetele. *Țărmul.*

– Uită-te la mine! A strigat Simon la ea, dar lumina din fața ochilor ei era prea puternică, prea înfricoșătoare.

Și-a închis ochii și s-a întors către pieptul lui. Corpul ei nu a mai rezistat. S-a prăbușit la pământ, iar Simon odată cu ea, ținând-o în brațe. Vântul vuia în jurul lor, aruncând gheață și nisip pe pielea ei.

– Ce se întâmplă? a mormăit.

O tuse groaznică a început. Fiecare os din corp o durea, fiecare mușchi ardea.

O mână rece i-a dat părul de pe frunte.

– Uită-te ce faci, Eliana. Vreau să deschizi ochii, pentru mine, haide.

Și-a deschis ochii și s-a uitat la mare.

Fulgerul sclipea, trei lovituri pe secundă, pictând câmpul de luptă cu un argintiu intens. Lovea târâtoarele care încă înotau spre țărm; aisbergurile au luat foc. Valuri negre și tulburi

loveau flota Imperiului. Un vânt sălbatic rupea pânzele de pe catarge și făcea vârtejuri în apă. Vârtejuri care trăgeau navele de război sub apă și le rupea în două.

– Trebuie să te oprești, a strigat Simon acoperit de vânt.

– Eu fac asta? a mormăit.

Apoi și-a dat seama că nu respira, că furtuna i-a tras tot aerul din plămâni. Suflarea a durut-o, i-a despicat pieptul în două.

Simon i-a luat obrajii în mâini, calmând-o.

– Te rog, Eliana, uită-te la mine, uită-te în ochii mei.

Asta a făcut, suspine pe care nu avea de gând să le zică ieșindu-i pe gură.

– Am omorât-o. Nu am putut să o salvez!

– Știu.

I-a șters fața.

– Și îmi pare rău. Dar trebui să te oprești acum, altfel o să ne omori pe toți.

A dat din cap, realizând că ea făcea asta, că lumea pur și simplu îngâna furia ei. Zahra a avut dreptate, și Simon la fel. Era un *lucru* imposibil în interiorul ei. Întotdeauna a crezut că este un monstru al imaginației ei, creat de violența prin care a trecut ca să supraviețuiască.

Dar adevărul era că: era un monstru dat de către mama ei. Regina Sângelui. Ucigașa de regi. O trădătoare și o mincinoasă.

Și Eliana a decis, în acea clipă, să o urască.

– Nu știu cum să o opresc, a spus plângând.

Degetele ei ardeau odată cu furtuna; sentimentul a revoltat-o. Privea cum navele sunt rupte în bucăți, soldații înoată să se salveze. Valurile negre se îndreptau spre mal.

– Ține-te de mine, i-a șoptit Simon, strângând-o la piept. Ține-te de mine și gândește-te la Remy. Gândește-te la Navi.

I-a pus obrazul rece pe frunte.

– Gândește-te la acasă.

Acasă. Și care era casa ei acum? Orline? Sau Celdaria?

Cu furtuna continuând, nu putea să își aducă aminte niciunul din locuri.

A ascultat însă inima lui Simon, și-a imaginat vocea lui Remy care îi citește o poveste înainte de culcare. Și a respirat.

Capitolul 51 - Rielle

„Vântul și apa
Focul și umbra
Metalul și pământul
și lumina de deasupra…
Ascultați-ne rugăciunea în această zi a morții,
Luați-ne în grijă prietenul căzut.
Să se nască din nou, prin voi
Și să înceapă iar
În fața celor Șapte, ne rugăm.“

Rugăciune funerară tradițională din Celdaria

La câteva ore după binecuvântarea Arhontelui, aproape de miezul nopții, Rielle l-a adus pe Audric în camera lui Ludivine.

Ludivine s-a ridicat de pe un scăunel cu un zâmbet precaut.

– Ce bine că ai venit.

Audric a închis ușa în spatele lui instant.

– Rielle mi-a spus cine ești.

Lui Ludivine i-a căzut fața. S-a uitat la Rielle.

– Ce altceva ți-a mai spus?

– Nu este suficient asta?

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Te rog să nu te sperii de mine. Vreau doar să vă ajut. Asta e tot ce mi-am dorit mereu.

Audric s-a calmat.

– Bine. Ajută-mă atunci. Ajută-ne să înțelegem.

Privirea lui Ludivine s-a fixat pe Rielle, mult mai blândă.

– Am venit să o protejez pe Rielle. Din clipa în care s-a născut, am simțit-o. Cu toții am simțit-o.

– Cu toții?

– Ceilalți îngeri? a spus Rielle încet.

Ludivine a dat din cap.

– Am încercat să te protejez cât de bine am putut de ani buni.

Audric și-a trecut ambele mâini prin păr.

– Nu înțeleg. Tu ești Ludivine, verișoara mea. Ne știm de când ești mică. Am fost acolo în ziua când te-ai născut, pentru numele lui Dumnezeu. Mereu ai fost… tu.

– Da.

Ludivine a zâmbit cu tristețe.

– Și nu. Mai știi când eu… când Ludivine a avut acea febră îngrozitoare, acum câțiva ani?

– Aveai șaisprezece ani, și-a amintit Rielle.

S-a așezat pe băncuța de lângă foc.

– Am așteptat la ușa ta toată noaptea cu regina Genoveve și tatăl tău, sperând să îți revii.

– Da, păi…

Ludivine a tras aer adânc în piept și și-a îndreptat spatele.

– Nu mi-am revenit. Adică ea nu și-a revenit. Ludivine Sauvillier a murit în acea seară. Iar eu i-am luat locul.

Audric a început să se plimbe prin cameră.

– Asta este un truc.

Nu este un truc, i-a spus Ludivine în gând lui Rielle. *Spune-i!*

– Nu este un truc, a răspuns Rielle care chiar a crezut asta. Lu, de ce nu mi-ai spus despre asta?

– Am vrut. În fiecare zi am vrut. Dar m-am gândit că ar fi mai bine să nu o fac. Am crezut că te va proteja.

– Să o protejeze de ce? a întrebat Audric, cu vocea subțiată. Despre ce vorbești?

Ludivine a tras aer adânc în piept.

– Poarta cade.

În cameră s-a așternut tăcerea.

– Cu cât slăbește mai tare, a spus Ludivine după o clipă, cu atât va fi mai evident. Valuri, cutremure îngrozitoare, alte catastrofe pe care nu vi le pot descrie. Iar când Poarta o să cadă, îngerii se vor întoarce, exact cum a spus Aryava. Imaginează-ți o ușă lovită constant de niște mâini care nu obosesc niciodată. Asta este Poarta, iar mâinile sunt ale semenilor mei, încuiați în Adânc.

Audric stătea neliniștit pe un scaun lângă perete, departe de Rielle și de Ludivine.

– Câți sunteți?

– În Adânc? Milioane.

– Mă refer aici. În această lume. Dacă tu ai venit aici, înseamnă că au venit și alții.

Rielle a înțepenit. Fără să se gândească, a încercat să îl contacteze:

Corien? Ești?

Nu a răspuns. A tăcut din ziua în care l-a ars.

Ludivine s-a uitat repede la Rielle.

– Da. Nu am fost prima. Și nu am fost nici ultima. Crăpături se deschid în fiecare zi. Nu toți sunt suficient de puternici să scape, dar destui sunt, iar asta va fi în curând o problemă pentru voi. Zeci, momentan. În curând? Sute.

– Nu ai fost prima.

Rielle și-a ridicat privirea încet spre Ludivine.

– Cine a fost?

– Este foarte puternic, a spus Ludivine încet. Cel mai puternic dintre noi a rămas în urma Războaielor Angelice. I-a luat secole să scape, dar a reușit. Eu am ieșit în urma lui, alături de câțiva, înainte ca Poarta să se resigileze. Am supravegheat-o pe Rielle de la distanță de treisprezece ani, la fel ca el. Numele lui este Corien.

Treisprezece ani. *De când aveam cinci ani*, s-a gândit Rielle. Un câmp de flăcări i-a trecut prin

fața ochilor. O casă care se dărâma. Tatăl ei, căzând în genunchi.

S-a gândit să se ducă să vorbească cu el după această conversație. Să îl trezească, să îi aducă ciocolată caldă, să îl țină treaz până când răsărea soarele și nu se mai simțea atât de speriată.

Apoi mintea ei a revenit la realitate: patul lui este gol.

– Ziua în care a murit mama ta, Rielle, a spus Ludivine cu milă, ți-am simțit puterea. Corien a venit la scurt timp, și eu la fel. Doar că… eu sunt destul de tânără. Mintea mea nu se compară cu a lui. Folosesc aproape tot ce am pentru a te proteja de câteva dintre gândurile lui.

Fața ei s-a întristat.

– Draga mea, îmi pare rău că nu sunt un aliat mai puternic. Știu că îți este greu. O simt de fiecare dată când vorbesc cu tine.

– Corien? Îngerul din timpul atacului?

Audric s-a uitat întâi la Ludivine, apoi la Rielle.

– Cum adică?

Rielle s-a panicat. *Va fi furios când va afla.*

Nu, nu va fi, a fost răspunsul ferm al lui Ludivine. *Te iubește.*

Dar pentru cât timp?

Pentru totdeauna. Te va iubi pentru totdeauna.

– Acum câteva luni, a început Rielle, nesigură pe ea, în ziua Cursei, am auzit o voce în minte.

Nu îi spune totul, a sugerat Ludivine. *Scutește-l de ce e mai grav.*

Ce e mai grav: acel întuneric vast, tronul făcut din oase. Numele lui Corien pe buze în timp ce se trezea singură în pat, și atingerea mâinilor lui pe piele.

Rielle a înghițit, rușinea smulgându-i lacrimi din ochi.

– Mă vizitează în vis și uneori când sunt trează. A vorbit cu mine în timpul probelor. Îmi spune…

Continuă, a încurajat-o Ludivine.

Rielle și-a atins tâmplele și a înghițit în sec.

Audric a îngenuncheat în fața ei.

– Ce îți spune? Cum pot să te ajut?

S-a uitat la ochii căprui ai lui Audric printr-un voal de lacrimi.

– Mă vrea, a șoptit. Nu știu pentru ce. Vrea să merg cu el. A spus că nu va fi mereu răbdător. A încercat să mă facă să merg cu el în ziua probei focului. Nu am vrut. L-am ars, dar… Nu știu dacă asta o să îl oprească.

– Nu o să îl oprească, a spus Ludivine, dar nu își va reveni prea curând din așa ceva.

– Dacă tu spui. Cred că ai dreptate.

Ludivine s-a uitat de parcă ar fi fost pălmuită.

– Nu mai ai încredere în mine.

– Nu are rost să te mint, nu?

– Înțeleg. Va trebui să îți recâștig încrederea.

Ludivine a dat din cap, cu gura strânsă.

– Pot să fac asta. *Voi* face asta.

– Doamne.

Privirea îngrijorată a lui Audric i-a rupt inima lui Rielle.

– Rielle… de ce nu ai spus niciodată nimic?

– Am fost speriată. Nu am știut ce să cred.

I-a cuprins fața în palme și i-a șters lacrimile cu degetele.

– Aș fi putut să te ajut.

– Îl urăsc, a șoptit ea, și era adevărat.

Dar nu era întregul adevăr și se ura pe ea însăși pentru asta.

– Și nu știu cum să scap de el.

– Vom găsi o cale, a spus Ludivine, așezându-se lângă ea.

– Ai fost și în mintea ei? a întrebat Audric brusc. Ca el?

Ludivine s-a uitat în ochii lui.

– Da. De trei ani încoace, deși am fost aproape de ea mult mai mult.

– Ai spus că o supraveghezi pe Rielle de ani buni. Apoi ai pomenit de… febra lui Ludivine. Ai spus…

S-a uitat ușor dezgustat.

– Că i-ai luat locul.

– Ah. Da.

Ludivine s-a ridicat în picioare.

– Când am fost închiși în Adânc, ne-am pierdut corpurile și am existat doar sub formă de gânduri.

A spus-o cu atâta lejeritate, de parcă să rămâi fără corp era ceva obișnuit.

– Odată ce Corien și cu mine am scăpat, am putut să posedăm corpurile umane care… au fost recent abandonate.

Lui Rielle i s-a întors stomacul pe dos.

– Doamne Sfinte, a șoptit Audric. Vrei să spui că ați posedat aceste corpuri și acum trăiți în interiorul lor, controlându-le.

Ludivine a dat din cap.

– În principiu, da.

– Puteți face asta… pentru totdeauna?

– Odată ce am ocupat acest corp, a încetat să mai crească și va rămâne așa cât timp sunt în el.

– Chiar și dacă ai cădea în gol, a șoptit Audric cu un zâmbet trist.

– Chiar și dacă aș cădea în gol.

Audric a dat din cap.

– Nu știu ce să îți spun acum. Nu știu ce simt mai tare – furie, frică sau chiar fascinație.

– Vreau să știi, a spus Ludivine, întinzându-se spre mâinile lor, că toate lucrurile pe care le-am împărtășit în ultimii ani… au fost reale și prețioase pentru mine. Am trăit alături de voi de când erați mici, v-am văzut crescând și am suferit enorm când Ludivine a murit. M-am bucurat enorm că am putut să v-o aduc înapoi, chiar și așa. Și dragii mei, să nu aveți niciun dubiu că vă iubesc. În toată viața mea cea lungă, nu am iubit nimic și pe nimeni mai tare decât vă iubesc pe voi.

– Nu pot să îți spun același lucru acum, Lu, a râs Audric panicat. Nici nu știu cum să îți spun.

– Ludivine. Te implor să îmi spui Ludivine. Știu că nu merit să îți cer asta, dar asta sunt eu, am

devenit ea…

– Te rog, a întrerupt-o vocea aspră a lui Audric. Gata cu asta, nu acum. Am nevoie… trebuie să mă gândesc la toate astea.

A dat din cap și a zâmbit curajoasă.

– Desigur. Înțeleg.

Te rog să nu mă izolezi, s-a gândit Ludivine către Rielle. *Lumea depinde de asta, dar mai mult de atât, nu aș suporta…*

Nu te speria. Rielle a încercat să îi transmită un sentiment de dragoste, oricât de slab ar fi fost. *Nu o să ne pierzi atât de ușor.*

Dar totuși Rielle nu a putut să se uite în ochii ei în același fel, întrebându-se cât din privirea cu gene lungi de Sauvillier era adevărată – și cât era falsă.

– Ar trebui să vă spun, a zis Ludivine încet – că deși nu sunt decât un copil în ochii voștri și nu sunt la fel de puternică precum Corien, sunt mai puternică decât majoritatea îngerilor. Majoritatea nu pot controla un corp uman atât de bine, sau cel puțin nu atât de… eficient.

Pentru asta, i-a spus în minte lui Rielle*, o să aibă nevoie de ajutor*.

Rielle s-a uitat la ea, realizând încet adevărul. *O să aibă nevoie de… mine.*

***

O săptămână mai târziu, Rielle stătea în fața oglinzii din camera ei, aranjându-și valurile groase ale rochiei.

Afară, un cer de culoarea lavandei plin de stele s-a transformat într-o noapte fără nori. Atheria stătea solemnă pe balcon, uitându-se în jos către oraș. În curând, clopotele templelor aveau să sune, iar slujba regelui Bastien pe străzile Âme de la Terre avea să înceapă.

Ludivine a ieșit din baie, cu părul auriu strâns într-o coroană de cozi pe cap. Rochia ei de doliu,

la fel ca a lui Rielle, strânsă până sus la gât.

– Ești pregătită? a întrebat Ludivine, punându-și mănușile.

Rielle se holba la reflexia ei. Umbrele i s-au așezat sub ochi. Două săptămâni au trecut de la proba focului și nu a dormit mai mult de trei sau patru ore pe noapte de atunci. Corpul lordului Dervin a fost trimis acasă spre Belbrion pentru ca fiul său, Merovec Sauvillier, să se ocupe de funeralii. Iar cu câteva ore mai devreme, Rielle a privit trupul tatălui ei arzând pe un rug în vârful muntelui. Asta a fost dintotdeauna dorința lui, ca trupul său să se întoarcă în empirium la fel cum s-a întors soția sa.

Rielle o privea pe Ludivine plimbându-se prin cameră, strângând mizeria de pieptene, ace și creme. Era un lucru atât de obișnuit încât a simțit cum îi vin iar lacrimile în ochi.

– Am crezut că m-am oprit din plâns, a spus ea cu un râs gol. Presupun că nu.

Ludivine s-a oprit la fereastră, cu trupul ei subțire înrămat de lumina lunii. Înghețată pentru totdeauna la șaisprezece ani – ce lucru ciudat și îngrozitor.

Și un secret pe care nu vor putea să îl ascundă pentru totdeauna.

– Mi-aș dori să te pot ajuta, i-a spus Ludivine lui Rielle cu o sinceritate pe care aceasta a simțit-o. Mi-aș dori să pot face atâtea lucruri.

– Doar pentru că nu am încredere în tine acum nu înseamnă că nu te iubesc.

Rielle și-a întors privirea de la speranța care îi lumina chipul lui Ludivine.

– Gata. Am vrut să spun asta de câteva zile și am făcut-o.

Un ciocănit ușor la ușă. Evyline a intrat tușind încet.

– *My lady?* Prințul Audric a venit să vă vadă.

Pe Rielle au cuprins-o emoțiile. De când cu proba, a fost ocupat cu întâlniri, înmormântări și

îngrijirea mamei sale încât de-abia l-a mai văzut. Și când îl vedea, avea o nouă temere: că va simți minciunile din inima ei și că o va îndepărta pentru totdeauna.

Dar în timp ce a intrat în cameră, îmbrăcat în negrul de doliu, toate gândurile i-au zburat din minte. Dacă ea arăta obosită, el arăta și mai rău – pielea lăsată și palidă, ochii roșii de oboseală. Suferința lui îl urmărea ca o umbră.

S-a dus la el imediat și, fără niciun cuvânt, și-a deschis brațele pentru ea.

– Mi-a fost dor de tine, i-a șoptit cu gura aproape de părul ei. Ar fi urât din partea mea dacă vreau să dormi cu mine în seara asta?

Pentru o clipă, a putut să se gândească doar la brațele lui în jurul ei. I-a zâmbit lipită de umărul lui.

– Voiam să te întreb același lucru.

– Lumina și viața mea.

S-a aplecat să o sărute.

– Totul este gata? a întrebat Ludivine.

– Escorta noastră ne așteaptă.

Audric a ezitat, apoi i-a dat drumul lui Rielle și i-a întins mâna lui Ludivine. Înainte să coborâm, vreau să vorbim o clipă. Cu amândouă.

Rielle a încremenit.

Nu îți face griji. Ludivine l-a luat pe Audric de mână. *Nu știe nimic. Și nu va ști niciodată. O să am eu grijă de asta.*

– E vorba despre asta… despre totul. Corien. Poarta și îngerii. Și tu, Lu.

Audric i-a strâns mâna lui Ludivine.

– Sunt multe lucruri pe care trebuie să le înțeleg. Și acum, că tata nu mai este…

Vocea lui s-a tăiat.

– Mama va fi cea care ne va conduce în război, atunci când va veni, și noi suntem aici să o ajutăm, Rielle – tu și cu mine. Și Lu, nu vom spune nimănui ce ești, desigur, dar o să fii de asemenea foarte importantă acum pentru lunile și anii ce vor

urma. Cunoștințele pe care le ai despre cei ca tine sunt de neprețuit.

Ludivine a dat din cap încântată.

– Desigur.

– Mama o să aibă nevoie de consilieri, iar noi vom fi cei mai apropiați. Trebuie să ne întărim granițele, să vorbim cu restul continentului. Să aflăm ce știu și ce nu.

Rielle nu avea nevoie de puterea lui Ludivine ca să îi citească expresia de pe față.

– Și trebuie să mergem către Poartă, a terminat ea, și să evaluăm personal pagubele.

Audric a dat din cap.

– Tal și Sloane ne vor însoți. Tal a insistat. Și unde Tal merge…

– Sloane vine și ea.

Ludivine și-a bătut mâinile în poală.

– Nu vrea ca el să aibă parte de toată distracția la urma urmei.

Nota forțată de bucurie din vocea ei i-a deranjat pe toți.

Privirea lui Audric a căzut în pământ.

– Mai este un lucru. Dacă facem asta împreună, atunci nu vom mai avea secrete. Dacă auzi vorbe de la ceilalți îngeri, Lu, vreau să știu. Iar când Corien vine – Audric i-a luat mâna lui Rielle – vreau să îmi spui, draga mea. Dacă te forțează iar, vreau să știu. Ce spune, ce face. Orice indiciu în legătură cu locul unde este, cu cine ar putea să fie, ce planuri are… Orice ne poate ajuta. Când va face o mișcare împotriva noastră, vreau să fim pregătiți. Și tu ești cea mai bună legătură pe care o avem.

Rielle a dat din cap, neputând să vorbească. Era insuportabil, cât de puțin bănuia despre minciunile ei. I-a ridicat mâna spre buzele lui și i-a sărutat degetele.

– Îmi pare rău, a spus cu vocea încordată de furie. Mi-aș dori să nu îți cer asta.

– Să nu îți pară.

A încercat un zâmbet de încurajare.

– Sunt Regina Soarelui, nu-i așa? Asta e treaba mea.

– Ai dreptate doar pe jumătate, dragostea mea. Mă protejezi pe mine și regatul, dar și noi te protejăm pe tine.

Jos, în oraș, clopotele templelor au bătut de ora nouă. În jumătate de oră, slujba avea să înceapă.

– Mergem?

Ludivine stătea la o mică distanță de ei, cu un zâmbet atent pe față.

– Nu vreau să întârziem.

– Promiteți-mi întâi.

Audric și-a întins mâna către ea.

– Dacă facem asta, o facem împreună. Cu toții.

Ludivine a ezitat, apoi l-a apucat de mână.

Rielle li s-a alăturat, înghițindu-și vina care i-a rămas în gât.

– Îți promit, a spus ea, sărutându-l pe obraz. Gata cu secretele.

– Gata cu secretele, a adăugat Ludivine.

– Împreună atunci, a spus Audric și le-a însoțit jos.

***

Cetățeni cu glugi au umplut străzile Âme de la Terre, cărând lumânări în cupe mici de alamă. Atârnând de fiecare ușă și fereastră, lămpi de doliu pâlpâiau slab.

Slujba se mișca încet prin oraș – mai întâi pe podurile de deasupra lacului, apoi pe străzile inferioare înghesuite, și în cele din urmă pe drumurile pavate ale cartierului templelor. Ucenicii cei mai tineri din fiecare templu conduceau drumul, împrăștiind petale albe. Șapte Viscoleri călăuzeau patul acoperit cu mătase al regelui Bastien prin oraș pe un nor de aer. Mâinile regelui erau împreunate la brâu, iar fața îi era pașnică.

Regina Genoveve îl urma îndeaproape, la brațul lui Audric. În spatele ei, lângă Ludivine, Rielle a

văzut cât de tare se sprijină regina pe fiul ei.

La porțile castelului, doar alaiului regal i s-a permis să intre. Persoanele care au venit să jelească s-au adunat în liniște în fața liniei de gărzi care bloca drumul. Rielle s-a uitat în spate o dată, a văzut adunarea de capete plecate și lumânări sclipitoare ca niște râuri negre de-a lungul munților spre ieșirea din oraș și pe câmpiile îndepărtate. Au umplut fiecare drum, fiecare grădină a templului.

Unii, a observat Rielle, nu se uitau la rege, ci la ea. Se întrebau oare cum de au putut să moară atâția, deși măreața regină a Soarelui era acolo să îi protejeze?

Le era frică de ce înseamnă asta pentru zilele ce vor urma?

Rielle și-a întors cu îngrijorare privirea de la ochii ațintiți asupra ei.

Ce gândesc? A apucat-o pe Ludivine de mână. *Cei care se holbează.*

Se gândesc multe lucruri, a răspuns Ludivine.

Se întreabă de ce am putut să te salvez pe tine, dar nu și pe cei iubiți care au murit la probă. Și nici pe regele lor.

Ludivine a tăcut o clipă, apoi a strâns-o pe Rielle de degete. *Nu te gândi la asta acum. Fii prezentă, cu mine și cu Audric. Măcar atât îi datorăm lui Bastien.*

Slujba a intrat în grădinile din spatele castelului Baingarde. Copacii triști străluceau în roz prin acoperișul verde. Bălțile stăteau negre și nemișcate.

La gura catacombelor, regina Genoveve s-a dat la o parte de lângă Audric și și-a ocupat locul în fața ușilor mari de piatră. A îngenuncheat, și-a dus degetele la inimă, tâmplă și gât, buze, palmă, frunte și pleoapele ochilor. S-a ridicat în picioare în timp ce ucenicii au deschis ușile. A început să cânte.

Sfânta Katell a cântat același cântec de jale la căpătâiul lui Aryava, iar vocea distrusă a reginei trăgea de fiecare cuvânt – dar a stat dreaptă în timp ce corpul soțului ei a trecut pe lângă ea și a dispărut în umbre.

Atunci, în timp ce corpul lui Bastien a dispărut în întunericul catacombelor, Rielle a simțit cum vântul îi sărută pielea.

Puterea i s-a umflat ușor în oase – ca un val crescând pe o mare învolburată.

S-a uitat, tremurând, printre copaci, către est, unde munții care înconjurau capitala erau cei mai întunecați. Mâna lui Ludivine s-a strâns în jurul degetelor ei, dar nici nu și-a dat seama.

Poate a auzit doar vântul.

Sau poate a fost o șoaptă care o chema.

Capitolul 52 - Eliana

> „Am văzut cum a tras furtuna din cer, cum a dat foc monștrilor Împăratului și cum a rupt navele în două. Am văzut furtuna ei și am căzut în genunchi și am plâns. Deoarece eram la fel de sigur ca oasele din corpul meu: în sfârșit a venit Regina Soarelui."
>
> *Colecție de povești scrise de soldații regatului liber al Astavar*, adunate de Hob Cavaserra

Eliana s-a trezit ușor dintr-un somn adânc.

Deasupra ei, un tavan violet arcuit, pictat cu stele argintii.

Sub ea, un pat confortabil. Un morman de perne și cearceafuri reci.

Lângă ea…

– Simon, a șoptit.

Stătea pe un scaun simplu de lemn lângă patul ei, cu capul în mâini. Când i-a auzit vocea, s-a uitat în sus, iar pe fața lui chinuită a apărut o blândețe pe care nu a mai văzut-o până acum.

– Bună.

Și-a lipit dosul palmei de fruntea ei.

– Ți-ai mai revenit puțin. E bine.

Apoi și-a adus aminte:

Furtuna neagră și strălucitoare de deasupra mării agitate.

Simon care o ținea pe plajă, propriul lui corp tremurând de oboseală. *Frigi. Rielle, uită-te la mine.*

Trebuie să te oprești, altfel o să ne omori pe toți.

– Nu, a șoptit Eliana, distrusă. Nu, nu, nu.

– Ascultă-mă.

Simon i-a luat mâinile în ale lui.

– Ne-ai salvat. I-ai salvat pe *toți*. Astavar e încă liber. Flota Imperiului a fost distrusă. Tu ai făcut asta Eliana și ar trebui să fii mândră de tine.

Și-a potolit lacrimile, încercând să respire.

– Cât timp?

– Trei zile. Te-am hrănit cât de bine am putut.

– Remy?

– Doarme.

S-a uitat în spate.

Eliana s-a uitat și ea în spatele lui și l-a văzut pe Remy dormind pașnic pe un morman de pături lângă un șemineu. Stătea cu gura deschisă în timp ce sforăia.

A reușit un râs mic și obosit.

– Navi?

– Și ea se odihnește. Vindecătorii regelui spun că Fidelia nu începuseră experimentele, ci doar pregătirile.

– Și tu?

I-a inspectat pieptul cusut, vânătăile care îi colorau fața, roșeața care îi înconjura ochii.

– Oh, Simon, ochii tăi.

– Nu îți face griji. Se vindecă bine. Și oricum, am suferit și mai mult.

A crezut asta fără nicio îndoială, dar totuși s-a ridicat în fund, împotriva ordinelor lui. Cineva a îmbrăcat-o într-o rochie simplă, închisă. Corpul o mânca, dar era întreg și sănătos, și îl ura pentru asta. Un monstru pleacă nevătămat în timp ce celălalt suferă toate rănile?

Și-a dat picioarele la marginea patului și s-a apropiat de Simon, genunchii ei atingându-i pe ai lui. S-a întins către fața lui, dar a ezitat. El o privea atât de intens, încât Eliana aproape și-a pierdut răbdarea.

Aproape.

Și-a trecut degetele ușor prin părul lui, pe obraz, pe bărbie. I-a evitat cicatricile mai grave, și totuși s-a întrebat dacă nu cumva e prea mult. O invadare, una egoistă.

Dar nu a putut rezista să nu îl atingă. Căuta liniile obosite ale feței lui pentru băiatul mic și speriat pe care i l-a arătat Zahra, iar când degetul i-a atins gura, amândoi au tremurat.

– Te rănesc? a șoptit.

Și-a închis ochii și s-a întins spre atingerea ei.

– Nu, a spus dureros, și dacă o vei face vreodată, voi îndura cu plăcere.

– Am luptat bine împreună.

– Așa este.

– Îmi pare rău că ești rănit.

Pieptul ei s-a strâns la tânjeala crudă de pe fața lui și s-a întrebat când l-a atins cineva ultima dată cu atâta bunătate.

– Mi-aș dori să te pot scăpa de ea.

– Eliana… te rog.

I-a luat mâna ușor și a deschis ochii.

– Nu mă compătimi. Când pot, încasez loviturile pe care ar trebui tu să le iei.

A luat ceva de pe masa de lângă pat și i l-a pus în mâini.

– Tu ești regina mea, iar viața mea îți aparține. Așa a fost din ziua în care te-ai născut.

Se uita la lanțul care i-a fost pus în palme.

– Acesta a fost al ei, nu-i așa? Regina Soarelui. Mama a spus că este o moștenire de familie, dar… știa?

– Știa Rozen Ferracora cine ești cu adevărat? Mă îndoiesc?

Și-a pus lanțul la gât din nou și a respirat ușurată cu greutatea lui între sâni.

– Deci mă crezi acum?

A evitat să îl privească.

– În legătură cu ce?

– Că ești cine îți spun că ești.

– Ce ar însemna asta, dacă ar fi adevărat?

– Ar însemna că ai moșteni puterea Reginei Sângelui. Că ești fără niciun fel de dubiu singura persoană capabilă să distrugă Imperiul. Și imediat

toată lumea va afla că fiica lui Rielle trăiește – și te vor vrea pentru ei.

– Ah, doar atât?

Un tremurat i-a zguduit vocea.

– Nu va trebui să faci asta singură, a completat Simon imediat. Nu te voi părăsi niciodată, Eliana. Și voi face orice este nevoie să fii în siguranță.

– Pentru că sunt… regina ta.

Cuvintele sunau goale și ridicole.

– Da. Și pentru că… Pentru că ești cea mai bună șansă de a ne salva pe toți.

S-a ridicat, a trecut pe lângă el pentru a se plimba prin camera mică și slab luminată ce îi înconjura patul.

– Presupun că nu mai pot nega, nu? După…

Și-a fluturat mâinile în aer.

– După furtuna ta?

Furtuna *ei*. Și-a închis ochii, fierea îi fierbea în timp ce își aducea aminte de sălbăticia fulgerului și a oceanului ce îi ardeau degetele, cum nu s-a simțit în pielea ei, și ca și cum și-ar fi pierdut controlul corpului.

Nu vrea să se mai simtă niciodată așa.

S-a uitat la pieptul lui Remy cum urca și cobora.

– Spune-mi despre noaptea pe care am văzut-o.

– Ce noapte?

– Mi-ai spus despre ea, cred, pe barca lui Valentine.

S-a întors spre el, pierzându-și suflarea pentru o clipă din cauza concentrării.

– Zahra mi-a intrat în minte și mi-a arătat o viziune. Era un băiat mic, care ținea un copil. Mi-ai arătat acea bucățică mică de păturică.

– A fost noaptea în care te-ai născut, a spus Simon instant. Mama ta – Rielle – a decis să ne trimită departe, să te țină departe de Corien. Era singura ei șansă. Te-a învelit în păturică, mi te-a pus în brațe și mi-a spus să te duc spre nord, în Borsvall. Urma să primim azil acolo.

Mâna ei s-a îndreptat către colier.

– Și asta?

– Un dar de la regele Ilmaire al Borsvall-ului. Ți l-a pus în jurul gâtului, ascuns în păturică. Trebuia să fie un mesaj pentru el, cred.

Eliana a dat încet din cap. A auzit multe versiuni ale Căderii Reginei Sângelui de la Remy de-a lungul anilor, toate mult mai grandioase decât asta. Acest gând a întristat-o și a înfuriat-o. Nu voia să se întristeze din cauza femeii al cărei sânge putred îi curgea prin vene.

– Apoi a murit.

– Apoi a murit. Ultimul ei gest pe acest pământ a fost să te salveze pe tine.

Pufnind ușor, Eliana s-a uitat la tavan.

– Nu știu dacă a făcut o treabă așa bună. Și încă nu înțeleg cum am ajuns aici, la sute de ani distanță.

Mama ta, Rielle, ne-a trimis departe.

A fost singura ei șansă.

S-a întors încet către Simon.

– *Tu* ne-ai trimis departe. Ai pomenit… de un fir, a fost prea puternic să mă ții.

Cu inima bătând, mintea agitată, s-a așezat pe marginea patului.

– Ești o marcă.

Ochii lui Simon au sclipit, uitându-se la ea.

– Am fost acum mult timp.

– Dar Remy a spus că mărcile aveau aripi pe spate din naștere, ca un semn. Ți-am văzut spatele.

– Forța morții lui Rielle a scos întreaga lume din echilibru. Multe lucruri nu mai arată ca înainte. Și orice dovadă era pe pielea mea, Profetul a avut grijă să scape de ea.

Seriozitatea vocii lui a făcut-o pe Eliana să tresară.

– Cine naiba e acest om? Profetul. Ce ți-a făcut?

Simon a atins-o pe obraz cu dosul degetelor.

– Regina mea își face griji pentru mine. Calmează-te, inima mea întunecată.

– Ca regină a ta, l-a întrerupt, cu vocea nesigură. Aș putea să te spânzur pentru că m-ai atins fără acordul meu. Nu e așa?

Și-a lăsat mâna în jos de îndată, dar Eliana a prins-o și i-a lipit palma de obraz.

– Aș putea, de asemenea, să îți ordon să stai cât mai aproape cu putință.

Cu privirea fixată pe a ei, a îngenuncheat.

– Cum îmi ordonă regina mea, așa voi face.

– Viața ta îmi aparține, a șoptit, coborându-i mâna pe fața ei și pe gât, oprind-o pe lanț. Prin materialul subțire al rochiei, degetele lui îi ardeau pielea.

– Să o folosești după bunul plac, Eliana, a spus ușor. Atunci, acum și mereu.

Cu mâna ei liberă s-a întins către el.

– Vino aici, a spus, trăgându-l spre ea. Atât de aproape de el, încât nu putea să se gândească la altceva – nici la mama ei, nici la lumea asta a războiului și a îngerilor cu ochi negri, sau la furtuna care încă îi furnica pe sub piele. Mâna lui i-a urcat pe braț, iar ea și-a închis ochii, suspinul și dorința urcându-i pe șira spinării.

– Te rog, Simon.

Respira încet. Ochii îi ardeau, lacrimile aproape.

– Dacă nu te doare atât de tare…

– Nu îmi pasă de asta.

I-a băgat ușor mâna în păr, iar tandrețea lui a făcut-o să tremure.

– Nu îmi pasă decât de tine.

S-a băgat în el, mâinile ținându-se de bluza lui. Căldura lui sub palmele ei o lega de corpul ei, de podeaua rece de sub picioarele goale.

– Este altă cameră prin apropiere?

Degetele lui i-au atins obrajii, delicat ca o pană. Dar ochii îi ardeau.

– A mea este în capătul holului…

– Ah! Iată-te.

Eliana a sărit în spate când Zahra a ieșit din tavanul de deasupra.

Simon a înjurat și s-a uitat la tavan.

– Spectrule, nu poți să intri și să ieși prin uși, ca toată lumea?

– Cu ce ar conta, din moment ce tu oricum nu poți să mă vezi când o fac?

Zahra a plutit în jos și s-a așezat lângă Eliana.

– Oricum, felul în care o fac eu este mult mai *distractiv*.

Simon a plecat, trecându-și o mână prin păr.

Eliana și-a dezlipit cu greu ochii de el, obrajii arzându-i.

– Zahra. Mă bucur să te văd.

Zahra a ridicat o sprânceană, gura ei ca o pată de cerneală schițând un gest.

– Chiar te bucuri, Majestate?

– Firește.

Și-a trecut degetele prin încheietura lui Zahra.

– Mă bucur că ne-ai ajutat.

– Știu că te bucuri, a răspuns Zahra fericită. Și-am adus un mesaj de la prințul Malik. Vine cu tații lui în curând, ca să îți mulțumească pentru ce ai făcut și să începeți discuțiile… pentru ce urmează.

Ochii Zahrei s-au uitat la Simon.

– Și ce anume?

Eliana i-a urmărit privirea spectrului către Simon care stătea pe jumătate în umbră, uitându-se la foc.

– Ce urmează?

Remy s-a ridicat în fund, cu o pătură pe umeri și obrazul roz de la somn.

– Ne luptăm cu el, a spus Remy simplu. Ne luptăm cu Împăratul.

S-a uitat către Simon.

– Nu?

Simon a strâmbat din gură.

– Ceva de genul.

Eliana s-a uitat la zâmbetul lui Remy cu o durere în inimă. Arăta atât de mult ca Rozen. Același nas ascuțit, aceiași ochi strălucitori. Va trebui să îi spună, în curând:

Mama noastră a murit, iar eu sunt cea care a omorât-o.

Îl va pierde imediat ce cuvintele îi vor ieși pe gură.

Remy i-a văzut mâhnirea de pe față înainte să o ascundă. Și-a părăsit păturile imediat și s-a așezat pe pat lângă ea.

– E în regulă, El, i-a spus, luând-o de mână. Indiferent ce se întâmplă și ce vor spune, tot a mea ești.

Eliana s-a uitat la Simon.

– Ce i-ai spus?

– Navi mi-a spus cine ești, a spus Remy, uitându-se în sus către ea. A spus că pot suporta, și pot.

Eliana i-a mângâia părul negru zburlit.

– Remy, povestea asta a lor… poate că nu e nimic. Poate nici măcar nu este adevărat.

– Gândește-te puțin, a spus el. Corpul tău se vindeca singur, și nu am știut niciodată de ce. Dar era din cauza faptului că toată acea putere era blocată în interiorul tău și nu avea nimic de făcut, așa că te repara de fiecare dată când putea. Este logic.

Simon a chicotit.

– Un mod interesant de a descrie asta.

Triumfător, Remy a rânjit la ea.

– Am știut că ești specială, El. Mereu am știut asta.

– Doamne, Remy.

I-a mângâiat chipul.

– Oprește-te, te rog…

– Lasă-l să vorbească dacă vrea, a spus Simon. Mai ales dacă are dreptate.

– Dar dacă are dreptate, eu ce sunt mai exact?

Și-a aruncat mâinile în sus.

– General? O ciudată?

– O salvatoare, i-a răspuns Simon. Un simbol. O regină.

– Dar nu știu cum să fac asta!

Vocea ei deja devenea disperată. Bine. Se *simțea* disperată.

– Cum să mă lupt cu Împăratul? Nici nu aș ști de unde să încep.

Sau dacă vreau măcar să o fac.

Să lupte ca să își salveze prietenii și aliații e una. Dar să se lupte pentru a salva lumea era o sarcină cu care nu era prea fericită.

Zahra se uita curioasă la ea. Știa că spectrul poate simți ce gândește, dar nu îi păsa.

– Te ajut eu, a spus Simon, încă uitându-se la foc. Nu vei fi singură în asta. Nici măcar o clipă.

S-a îndreptat.

– Dacă dai greș?

– Nu o voi face.

– Dacă dau *eu* greș?

– Atunci suntem mai pierduți decât suntem acum. Dar măcar am încercat, nu?

– Ia spune-mi, dacă ești atât de încrezător: Voi fi ca ea?

Focul îl colora privirea albastră și pătrunzătoare a lui Simon în culoarea chihlimbarului.

– Ca mama ta?

Lângă ea, Remy a tresărit.

– Ca Regina Sângelui, a spus Eliana scurt.

– O să fii ca ea? Asta e o întrebare la care nu am un răspuns. Doar timpul ne va spune. Și tu.

– Îmi era teamă că vei spune asta.

Când i-a auzit tonul amar al vocii, Simon s-a întors și s-a uitat la ea o perioadă. Când a vorbit din nou, a fost tandru.

– O să îi spun lui Malik să aștepte puțin înainte de întâlnirea cu regii. Poți să te odihnești, să vorbești cu Remy. O să trimit niște mâncare.

A dat din cap și l-a întrerupt. Nu putea să vorbească cu Remy, nu încă. Și să aștepte câteva ore făcea inevitabilul și mai rău decât era.

– Mâncare da, și multă. Dar după aceea… adu regii la mine.

Apoi s-a ridicat în picioare și a spus prima minciună din noua ei viață:

– Sunt gata să încep.

Elementele în Trilogia Empirium

În Celdaria, regatul lui Rielle, Biserica este instituția religioasă oficială. Cetățenii se roagă în șapte temple ale elementelor care se află în fiecare oraș din Celdaria. Templele variază de la mici altare, amenajate într-o încăpere mică, la temple mari și elaborate din capitala Âme de la Terre. Instituții religioase asemănătoare se află în națiunile din jurul lumii Avitas. În timpul Elianei, majoritatea templelor elementelor au fost distruse de către Imperiul Nemuritor și puțini oameni mai cred în poveștile Lumii Vechi despre magie, sfinți și Poartă.

Element	Denumirea elementalistului	Sigiliu	Templu	Culori
Soare	sorsanct		Casa Luminii	auriu și alb
Aer	viscoler		Cușca Vântului	bleu și gri-închis
Foc	fochir		Cuptorul Focului	roșu și auriu
Umbră	noctar		Sălașul Umbrelor	albastru-închis și negru
Apă	aquamorf		Izvorul Sacru	albastru-deschis și alb
Metal	metalos		Forja de Fier	cenușiu și portocaliu-aprins
Pământ	terran		Rădăcina Terrei	culoarea chihlimbarului și verde-deschis

Ocrotitor	Sfânt	Talisman	Animal asociat
Celdaria	Sfânta Kattel cea Magnifică	sabie	un cal mare și alb
Ventera	Sfântul Ghovan cel Neînfricat	săgeată	un vultur imperial
Kirvaya	Sfânta Marzana cea Strălucitoare	scut	o pasăre-de-foc
Astavar	Sfânta Tameryn cea Vicleană	pumnal	un leopard negru
Meridian	Sfânta Nerida cea Radiantă	trident	un kraken
Borsvall	Sfântul Grimvald cel Măreț	ciocan	un dragon de gheață
Mazabat	Sfântul Tokazi cel Statornic	toiag	un cerb uriaș

Table of Contents

Un sfârșit și un început
Capitolul 1 - Rielle
Capitolul 2 - Eliana
Capitolul 3 - Rielle
Capitolul 4 - Eliana
Capitolul 5 - Rielle
Capitolul 6 - Eliana
Capitolul 7 - Rielle
Capitolul 8 - Eliana
Capitolul 9 - Rielle
Capitolul 10 - Eliana
Capitolul 11 - Rielle
Capitolul 12 - Eliana
Capitolul 13 - Rielle
Capitolul 14 - Eliana
Capitolul 15 - Rielle
Capitolul 16 - Eliana
Capitolul 17 - Rielle
Capitolul 18 - Eliana
Capitolul 19 - Rielle
Capitolul 20 - Eliana
Capitolul 21 - Rielle
Capitolul 22 - Eliana
Capitolul 23 - Rielle
Capitolul 24 - Eliana
Capitolul 25 - Rielle
Capitolul 26 - Eliana
Capitolul 27 - Rielle
Capitolul 28 - Eliana
Capitolul 29 - Rielle
Capitolul 30 - Eliana
Capitolul 31 - Rielle
Capitolul 32 - Eliana
Capitolul 33 - Rielle
Capitolul 34 - Eliana
Capitolul 35 - Rielle
Capitolul 36 - Eliana

Capitolul 37 - Rielle
Capitolul 38 - Eliana
Capitolul 39 - Rielle
Capitolul 40 - Eliana
Capitolul 41 - Rielle
Capitolul 42 - Eliana
Capitolul 43 - Rielle
Capitolul 44 - Eliana
Capitolul 45 - Rielle
Capitolul 46 - Eliana
Capitolul 47 - Rielle
Capitolul 48 - Eliana
Capitolul 49 - Rielle
Capitolul 50 - Eliana
Capitolul 51 - Rielle
Capitolul 52 - Eliana
Elementele în Trilogia Empirium

Table of Contents

Un sfârșit și un început 4
Capitolul 1 - Rielle 18
Capitolul 2 - Eliana 30
Capitolul 3 - Rielle 45
Capitolul 4 - Eliana 56
Capitolul 5 - Rielle 68
Capitolul 6 - Eliana 77
Capitolul 7 - Rielle 83
Capitolul 8 - Eliana 91
Capitolul 9 - Rielle 99
Capitolul 10 - Eliana 110
Capitolul 11 - Rielle 120
Capitolul 12 - Eliana 128
Capitolul 13 - Rielle 138
Capitolul 14 - Eliana 145
Capitolul 15 - Rielle 151
Capitolul 16 - Eliana 162
Capitolul 17 - Rielle 172
Capitolul 18 - Eliana 182
Capitolul 19 - Rielle 194
Capitolul 20 - Eliana 205
Capitolul 21 - Rielle 218
Capitolul 22 - Eliana 227
Capitolul 23 - Rielle 239
Capitolul 24 - Eliana 250
Capitolul 25 - Rielle 256
Capitolul 26 - Eliana 263

Capitolul 27 - Rielle 277
Capitolul 28 - Eliana 286
Capitolul 29 - Rielle 291
Capitolul 30 - Eliana 300
Capitolul 31 - Rielle 311
Capitolul 32 - Eliana 320
Capitolul 33 - Rielle 328
Capitolul 34 - Eliana 341
Capitolul 35 - Rielle 346
Capitolul 36 - Eliana 352
Capitolul 37 - Rielle 357
Capitolul 38 - Eliana 364
Capitolul 39 - Rielle 375
Capitolul 40 - Eliana 386
Capitolul 41 - Rielle 393
Capitolul 42 - Eliana 404
Capitolul 43 - Rielle 415
Capitolul 44 - Eliana 418
Capitolul 45 - Rielle 422
Capitolul 46 - Eliana 432
Capitolul 47 - Rielle 442
Capitolul 48 - Eliana 456
Capitolul 49 - Rielle 467
Capitolul 50 - Eliana 476
Capitolul 51 - Rielle 488
Capitolul 52 - Eliana 501
Elementele în Trilogia Empirium 511